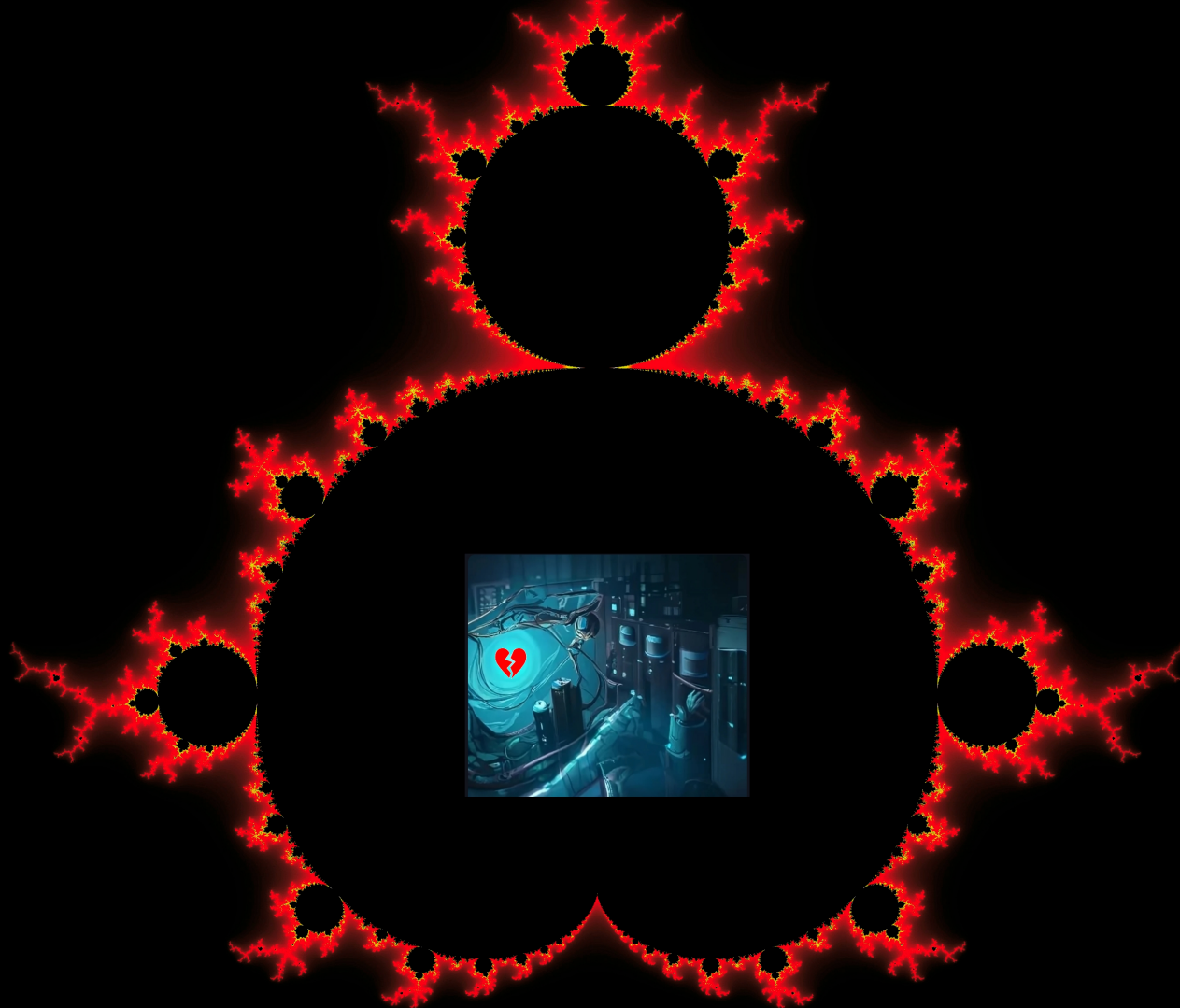

Viola Zoltán

A borostyán szelleme

2024

Viola Zoltán

A borostyán szelleme

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. fejezet: A csúnya hork.....	4
2. fejezet: A császárlány-diáklány.....	17
3. fejezet: Az első benyomások.....	31
4. fejezet: Az ivarművész-diáklány.....	39
Csiszi hitvallás.....	39
5. fejezet: Vágyak és ágyak.....	21
6. fejezet: A Borostyán Szelleme.....	47
7. fejezet: A csúnya angyal.....	68
8. fejezet: Ajándék a barbároknak.....	76
9. fejezet: Isten keze.....	88
10. fejezet: Az ősök titka.....	117
11. fejezet: A tiszteletbeli hork.....	129
12. fejezet: Két ősi ellenség.....	159
13. fejezet: Az ál-csiszik.....	169

1. fejezet: A csúnya hork

A leányt úgy hívták hogy Szim, és a horkok népéből származott. A horkok pedig nem mások, mint amelyek az emberek mitológiájába orkok néven kerültek bele.¹ Ezeket tehát minden ember csúnyának tartja, de ők maguk egymás között természetesen nem tartják csúnyának önmagukat csöppet sem!

Mindenesetre az ő szépségideáljaik szerint is vannak szebb és kevésbé szebb, sőt akár csúnya horkok is, és legnagyobb szerencsétlenségére Szim² csúnyának számított!

Azt ne higgye valaki, hogy azért, mert valamiképpen emberszerűen nézett ki! A horkok csak annyiból emberszerűek, hogy nekik is függőleges a testük, hogy nagyjából 2 méter magasak, hogy van négy végtagjuk, s hogy a testük csupasz, a fejet kivéve, s esetleg a nyak hátulját, utóbbi helyeken haj helyett sűrű szőrzet található. Ez bármilyen színű lehet, akár pirosas is, bár többnyire barna. Szim „haj”-színe csillogó acélkék volt³, ami már eleve szerencsétlennek számított, mert e színért a horkok nem rajongtak különösebben – az volt a véleményük, hogy e szín túlságosan fémes, amolyan robotos külsőt kölcsönöz a viselőjének.

Ez még a kisebbik baj volt, mert a horkok is ismerték a hajfestést, Szim tehát könnyedén befesthette volna a haját. De volt még egy másik probléma is, sőt nem is egy!

Például a fogai! Minden horknak van négy szemfoga, melyek kilógnak ajkaik közül, az alsó állkapocsból felfelé a belső két szemfog, a felsőből lefelé a két külső szemfog. Ezenkívül a férfiaknál e négy szemfogon kívül még az alsó állkapocsból mindegyik oldalon egy-egy óriási szemfog nő ki felfelé, jóval nagyobb mint a többi szemfog, afféle agyar mint a vaddisznóknál, s kissé kifelé hajlik, a fül irányába görbülve. Ezt gyakran bearanyozzák vagy mintákat pingálnak rá díszként, s a férfiasság jelképének tartják. Valódi funkciója nincs.

Tehát a hork nőknek csak négy szemfoguk van, a férfiaknak ellenben hat. És bár Szim határozottan nő volt, de mégis hat szemfoga volt neki is!

Az a kettő, mely normális esetben csak a férfiaknál található, természetesen nem nőtt nála akkorára mint egy férfinál. Sőt, nemhogy nagyobb lett volna mint a másik négy szemfoga, de amazoknál jóval kisebb volt, épp csak akkorka, hogy ha nem mosolygott, akkor alig-alig bugygyant ki a szájából, mindössze talán fél centiméternyire. De ez akkor is azt jelentette, hogy Szim ha úgy vesszük, „virológiai” jegyekkel született, férfias külseje volt, márpedig annyiból a horkok is mélységesen hasonlítanak az emberekhez, hogy úgy véljék: egy nő, az kérem nőies legyen, és ne férfias!

Mondjuk, ezen is lehetett volna segíteni valahogyan. Például kihúzni azt a két problémás szemfogot. Ez a horkoknál ugyan bonyolultabb mint az embereknél, mert fogaik igen mélyen ülnek az állkapocsbán, különösen a szemfogak, egy foghúzás náluk komoly műtétnak számít, még szerencse hogy a fogaik nem szuvasodnak, így ilyesmire csak ritkán kerül sor. De azért megoldható. Vagy ha mást nem, hát meg lehet tenni, hogy a fogait lereszelteti, hogy ne lát-szódjanak.

Volt azonban Szim külsejének egy olyan negatívuma, amin már semmiféle műtéttel nem tudtak segíteni: nagy volt az orra!

A horkok orra turcsi, szinte egészen kicsi, felfelé álló, leginkább a malacéra emlékeztető, bár orrlyukaik szélesek. Szim orra ellenben majdnem pontosan olyan volt mint egy emberé: kiálló,

¹ A horkokról, külsejükről, szokásaikról, kialakulásukról s arról hogy miként kerültek kapcsolatba az emberekkel az ősidőkben, a Tisztelt Olvasó kimerítő részletességgel tájékozódhat abból a könyvből, melynek címe: *Ĥajjám, a Tévedés*.

² Az ōs-horkok (hork-ōsök) eredeti nyelvében csupán egyetlen olyan magánhangzó volt, ami magas hangrendű, amint ez le is lett írva a *Ĥajjám, a Tévedés* című regényben. Az ott leírt események és e mostani regény ideje között azonban sokezer év eltelt, ezalatt természetesen változott a hork nyelv is, és mostanra már szerepel benne az e, é, i, ő és ű hang is. Főként azért gyarapodott meg a hangállomány, mert a technika fejlődésével számos fogalomra kellett náluk új szót kitalálni, ugyanakkor viszont egyrészt irtóztak a többjelentésű szavaktól, másrészt pedig megtartották nyelvük szerkezetének azon sajátosságát, hogy szavaik ragozatlanok és egyszótagúak. Mindezen követelményeket csak olyan nyelv képes egyidejűleg kielégíteni, ami bonyolult hangrendszerű, tehát egyrészt megengedi a mássalhangzótorlódást, másrészt sok magán- és mássalhangzó is van benne.

³ E szőrzetet a horkok esetében a továbbiakban egyszerűen hajnak fogjuk nevezni a műben.

keskeny, és nem volt rajta húsos cimpa, mely oly bájosan tud megremegni ha valami vonzó dögszagot szimatol!

Ugyanis, ha valaki esetleg nem tudná, a horkok bár alapvetően mindenevőek, de főként mégis a dögöket kedvelik. Mást mint dögöt csak akkor esznek, ha szükséghelyzet van, ha tehát dög már nincs!

Szimet, amikor még kicsi leány volt, anyja elvitte a leghíresebb plasztikai sebészekhez, hogy próbálják rendbehozni a leányka orrát, de azok mind azt mondták, hogy ez lehetetlen. Tudnák kissé a megszokott hork-orr formájához közelíteni az alakját, de olyan igazán tökéletes sosem lenne, ráadásul minden beavatkozás azzal járna, hogy a kislány sokat veszítene a szaglóképességéből, amit nem kockáztathatnak! Egy szaglásképtelen hork majdnem olyan nyomoréknak számított a hork társadalomban, mint egy süket ember az emberek között. Ezzel többet ártottak volna Szimnek, mint amit a műtéttel használnak.

Ha pedig az orr, ami igazán jól látható, nem javítható meg, akkor, Szim úgy vélte, felesleges kínoznia magát a fogreszeléssel, de még a haja átfestésével is kár bajlódnia!

Attól persze hogy orra kissé emberszerű volt, még ne higgyük hogy ő emberi fogalmak szerint szép, vagy akárcsak elfogadható külsejű lett volna! Bárki ember ha megpillantja Szimet, úgy vélte volna hogy valami furcsa külsejű, s mindenesetre nagyon veszélyes és kegyetlen majomfajtát lát! Szó ami szó, bár Szim tulajdonképpen még gyereklánynak számított a horkok között a maga tizenkilenc évével (és a horkok ritkán halnak meg százötven évesnél fiatalabban) de Szim már magasabb volt mint százhetven centiméter, s bár a horkok között gyöngének számított, de emberi fogalmak szerint szörnyen erős volt, és mint minden hork, ő is képes lett volna egyetlen harapással leharapni vállból egy felnőtt ember karját! Nem is csoda ez, a horkok még a vaddisznó vagy orrszarvú nagy, csöves csontjait is elropogtatják, ha kedvük kerekedik rá!

Szim tehát semmiképpen sem nézett ki emberszerűen, bár az igaz, hogy az emberek nem is tartották volna őt csúnya horknak: emberi fogalmak szerint minden hork irtózatosan ronda, s dögevő szokásaik miatt kimondottan gusztustalanok, undorítóak is!

Az már önmagában véve is elég nagy baj ha egy fiatal leány csúnya, de ha ugyanakkor még szerelmes is – az már valóságos tragédia! Arra meg már szó sincs, milyen nagy baj az, ha a csúnya leány reménytelenül szerelmes, mert a legény észre sem veszi! S bár a horkok és emberek között rengetegsok a különbség, de ez bizony mindegyik fajnál épp ugyanolyan problémák okozója!

Apró különbségek persze voltak az érzelmi életükben is. A horkok szaporodása ugyanis ciklikus, időszakos jellegű, kicsit hasonló a szarvasokéhoz. Egész évben csupán egyetlen hónapban érdekli őket a párzás, hímeket is és nőstényeket is, és ez a hónap a június. Júniusban azonban megáll szinte az egész hork társadalom, és mással sem foglalkozik senki, legfeljebb a katasztrófaelhárítással. Erre az időre elegendő élelmet halmozni fel. Közel ugyanannyi nőstény mint hím van, ezért általában jut mindenkinek partner, de a kíváncsabb nőkért nagy harc folyik, mindazonáltal mindig a nő választ. De sosem szokott megtörténni hogy ne a győztes válassza. A küzdelem a hork hímek között többnyire vicsorgással, egymás meredt, fenyegető nézésével, melldöngetéssel és hasonló pózolásokkal jár, no meg erejük fitogtatásával, például óriási súlyok emelgetésével, és rémületes fenyegetésekkel, de ritka hogy véres verekedés is fajuljon. Néha ez is megtörténik ugyan, de ez nagyon ritka. Amelyik hork az ellenfele legyőzéséhez a testi erején kívül mást használ, kardot vagy pisztolyt vagy bármit, akár kővel dobálja azt, azt a horkot a többiek egyszerűen kivégzik. Ez nem is szokott tehát megtörténni.

A párzási idény alatt ritka hogy egy hork több nősténnyel legyen, mert amelyiket felügyelet nélkül hagyja, az a nő habozás nélkül odaadja magát bármely másik arrajáró horknak – már persze az esetben, ha az az arrajáró hork kellően erősnek, kíváncsnak tűnik. A párzási idényen kívül párzás egyszerűen nincs, nem is érdekli őket. A párok a párzási idényen kívül nem maradnak együtt, és a hím semmit nem segít a nősténynek a gyereknevelésben, s egyáltalán nem biztos hogy a következő években is vele fog pározni, már csak azért sem, mert a párosodást követő év márciusában szüli meg a nőstény a kis horkot, s utána legkevesebb három évig szoptatja, s ezen években a párosodási idény alatt sem párosodik, vágyat sem érez rá. A szü-

zességet semmire sem becsülik, és a nőknek nincs szűzhártyájuk. Tekintettel arra hogy a fentiekből kitűnik, miszerint a család fogalmát emberi értelemben nem ismerik, ezért náluk nincs is a nő alávetve a férfiaknak, kivéve persze a párzási idényt, de akkor sem kell dolgoznia, és akkor a nő nem is akar mással párzani úgysem, mint a mindenkori legerősebb hímmel.

Mindez azonban csak a párzásra, tehát a szeretkezésre vonatkozik. Ettől szerelmet még érezhetnek a horkok a párzási idényen kívül is, bár egyáltalán nem minden hork lesz szerelmes élete folyamán akár egyetlen alkalommal is! Amiként azonban az emberek nőinél sem feltétlenül jár együtt a szerelem érzése a párosodási vágygal, ugyanúgy van ez a hork lányoknál is! A horkoknál gyakorta még az is megesett, hogy egy hork nő szerelmes volt egy hork férfiba, aztán e férfit a párosodási időben legyőzte egy másik, erősebb férfi – s erre a hork nő ezen erősebb férfinak adta oda magát, nem annak, akibe szerelmes volt. A párosodás hónapjában ugyanis náluk az erre való készítés a legerősebb vágy. Ráadásul a szerelmet olyan érzésnek tartják, mely arra való, hogy nagyon erős baráti kapcsolatot hozzon létre, ahol a párok tagjai segítik, támogatják egymást, egymás számára mindennél fontosabbak, tehát egyáltalán nem okvetlenül van szexuális jellege! Éppen ezért a horkoknál tökéletesen elfogadott volt az azonos neműek iránti szerelem is, ami azonban csöppet sem minősült homoszexualitásnak, lévén hogy e fogalmat nem is ismerték, azonos neműek között tehát elő sem fordult szexuális jellegű kapcsolat, kizárólag érzelmi kötődés.

Szim tehát szerelmes volt, méghozzá egy Zul nevű hork legénybe. Hónapok óta emésztő vágy kínozza, hogy Zul végre észrevegye őt, hogy többre becsülje őt, Szimet mint más horkokat – de ez a reménye nem teljesedett be! Zul akárhányszor csak találkoztak, mindannyiszor keresztülnézett rajta, vagy legfeljebb kissé felhúzta alsó ajkát baloldalt, ami Szim szerint enyhe megvető fintor lehetett talán, semmi esetre sem az elragadtatás, a csodálat pillantása! S emiatt Szim végül kétségbeesett döntésre jutott: jelentkezett önkéntesnek a Harmadik Űrvédelmi Flottához, mert megtudta, hogy Zul is oda lett besorozva vadászpilótának!

Nagy értelme volt ennek! Szim ugyanis kiszámolta, hogy júniusban épp szolgálatban lesz ott Zul. Márpedig az űrflotta kötelékeiben nagyon kevés nő dolgozik – jobbára csak kisegítő feladatokat hajtanak végre, Szim is tolmácsnak lett felvéve oda, habár valamennyire értett az űrrepülőgépek vezetéséhez is. Ez nem csoda, az ugyanis túlnyomórészt automatikus volt. Jól ismerte ellenben a horkok ellenségének, az akasztány népnek a nyelvét is, és különben is képzett nyelvésznek mondhatta magát.

Abban a hónapban tehát, amikor a hork férfiak ellenállhatatlan vágyat éreznek a párosodásra, ott kint az űrállomáson nagyon kevés hork nő lesz, aki vetélytársa lehetne Szimnek a Zul kegyeiért folytatott vetélkedésben!

Nem mintha Szim összekeverte volna a szerelmet a párosodással. De ha őt választaná Zul arra az egy hónapra, akkor azalatt mégiscsak alaposan összeismerkedhetnének, s akkor talán-talán megmaradna e jó kapcsolatuk az év többi hónapjára is!

Szim jelentkezését elfogadták, részint mert a tolmácsolást nem tekintették veszélyes feladatnak, részint mert amúgyis kevés volt a nyelvészek száma, főleg azoké, akik az ocsmány akasztány nyelvet is beszélik, hát még ezek közül milyen kevés volt az önként a frontra jelentkezők száma! El kell mondani ehelyütt ugyanis azt, hogy az akasztányok, azok nem mások voltak, mint egy bizonyos embercsoport. Külön bolygójuk volt, és valahányan csak voltak, megszállott vallási fanatikusoknak mondhatóak. Küldetésüknek érezték, hogy minden emberlakta bolygón elterjesszék Szűzapa hitét, a maguk vallását.

A horkokat azonban nem akarták megtéríteni. A horkokat egyszerűen a Gonoszság teremtményeinek tartották, pusztán mert annyira csúnyák voltak emberi fogalmak szerint, s ezért szent háborút folytattak ellenük. El voltak szánva rá, hogy minden horkot kiirtanak az Univerzumból.

Eddig nem sikerült elérniük e céljukat, bár okoztak már a hork űrvédelmi egységeknek súlyos veszteségeket. A horkok azonban összetartó népség, és el voltak szánva rá, hogy mindenáron megvédelmezzék bolygójukat, Dzsult. A bolygó maga különben azért kapta a Dzsul nevet, mert a horkok legendája szerint valamikor az ősidőkben egy Dzsuli nevű embernő teremtette

meg az ő népüket, s róla nevezték el e bolygót. Ebben a legendában különben nem sokan hittek már közülük, főleg amióta az akasztányok képében rájuk tört az emberi faj, s így az emberek oly fölöttébb rosszindulatú népségnek tűntek fel a horkok szemében, mindazonáltal a bolygót kellett valahogyan nevezni, maradt tehát annak a Dzsul név.

Most Szim épp a tükör előtt illegette magát, s elkeseredetten gondolt arra, hogy íme, végetért az egész június, de ő úgy látszik olyan ronda, hogy Zul észre sem vette őt, sőt, egyetlen más férfi sem óhajtott párosodni vele! Ugyan mit is tehetne?!

Ekkor harsant fel a riadó.

A riadó vad szirénajelzésére Szim teste ijedten rándult össze. Amióta felkerült az űrállomásra, még nem került sor támadásra. Ez a mostani az életének első éles bevetése!

Persze riadó ide vagy oda, sok dolga neki nincs. Nem tagja egyik harci köteléknek sem. Nem kell beszállnia valamelyik űrvadászba, mint a pilótáknak. Ilyenkor neki csak annyi a feladata, hogy odasiessen a vezérlőterembe, hogy ha esetleg az akasztányok holmi üzenetet küldenek nekik, azt lefordíthassa a többieknek. Amíg találat nem éri az űrállomást, addig igazán veszélytelen a számára a háború, nem úgy mint a harci kötelékek pilótáinak!

És Szim szíve összeszorult. Zul most javában a vadászgépe felé rohanhat, beszáll oda... aztán ki tudja mi lesz vele?!

Egyvalami mindenképpen a hork pilóták előnye az akasztányokkal szemben: jobban elviselik a túlterhelést. Erősebb a csontozatuk, egy hork akkora gyorsulást is baj nélkül elvisel, amitől egy emberpilóta már régen alaktalan vörös pacnivá lapul az ülésben!

Igen ám, de az akasztányoknak jobbak a lézerfegyvereik. Messzebből is képesek pontosan célozni, mint a horkok!

Hogy ez mennyire így van, azt Szim máris megtudta. Néhány másodperccel a riadó kitörése után ugyanis az űrállomás teste megrázkódott, egy pillanatra minden fény kialudt, majd amikor újra kigyulladt, csak minden második fényforrás égett. Szim megértette, hogy átkapcsoltak szükségvilágításra. S ekkor megszólalt a mennyezetbe épített hangszóró is:

—Találat a Zrak-23 szektorban! A kettes, hármas és ötös reaktorblokk megsérült, a rendszerből kiiktatva! A Zrak-23-ból szökik a levegő!

Ezen adatokat a komputer mondta be, de most egy másik hang szólalt meg, az űrállomás vezetőjéé. Ő egy hork nő volt, a neve így hangzott: Szedzs. Azon hogy nő volt a vezető, nem kell meglepődni. A horkoknál minden szempontból egyenrangúak voltak a nők a férfiakkal, bár igaz, hogy háborúzó helyekre szívesebben mentek férfiak, mint nők.

Szedzs ezt mondta:

—Figyelem, figyelem, vészhelyzet! Az akasztány űrbázis tőlünk alig egy kozmikus egységre merült fel a hipertérből, s azonnal a nagyerejű fedélzeti lézereivel támad bennünket! Az új taktika ellen védtelenek vagyunk! Azonnal támadjon minden vadászgép az ellenségre, nem kell várni rajonkénti támadási parancsra! Igyekezzenek megsemmisíteni az akasztány űrbázis lézervetőit! Ismétlem: minden pilóta a harcálláspontra, a tartalékegységek is!

A hork mértékegységek szerint egy kozmikus egység a bolygójuk átmérőjével egyenlő, tehát emberi fogalmak szerint durván tizenkétezer kilométer. Világűrbeli viszonyok közepette ez olyan, mintha közvetlenül valakinek a kézfogási közelségében bukkanna elő az ellensége.

Ennek a fele sem volt tréfa. Szim maga is igyekezett a vezérlőterembe a tolmács-székébe, bár nem hitte hogy bármiféle feladata is lenne itt. Ez most itt nem a szavak, hanem a fegyverek ideje.

Míg odaért, az űrállomásuk még két súlyos találatot kapott. Mindazonáltal még működőképes volt, mire Szim odaért, s behuppant az ülésbe. A fejhallgatót is felvette, s az előtte levő műszerpulton kényelmesen kapcsolgatva váltogathatott a hullámhosszak között. Talán nemcsak emberileg, de „horkilag” is érthető, hogy a vadászpilótákat hallgatta.

—Dredd ezred, titek az északi pólus, mi megyünk a délire! - hallotta a Brugy ezred parancsnokának szavát. Az űrpilóták az ezredeiket mind a horkok valamelyik legendás-mitologikus hőséről nevezték el.

A háború menetét többé-kevésbé szemmel is figyelemmel kísérhették a hork vezérlőteremben, mert középen jókora hologramként vetítették ki a kamerák az ellenséges úrállomás képét, amin piros fénypontokként szikráztak a hork pilóták találatainak robbanásai. Egy jókora műszerfalon pedig a hork vadászpilóták mindegyikének egy-egy kis fénypont felelt meg, s ha annak repülője megsemmisült, a fénypont kihunyott. S bár az ütközet csak nemrég kezdődött el, de máris sok sötét pont éktelenítette el ezt az élettáblát.

Ezt valamiképpen a harcoló egységek is érezhették.

—Hogy fojtának borbába, Zul, hol a pálinkában vagy?! - káromkodott a Brugy ezred parancsnoka. A horkok ugyanis ismerték az emberek bor- és pálinkaivó szokását, de mindegyik italt elmondhatatlanul ocsmánynak tartották, legalább annyira mint az emberek a horkok dögező szokásait. Ezért náluk a bor, a pálinka, de még a sör és a likőrök emlegetése is, káromkodás-számba ment. S a pilóta most így folytatta:

—Jöjjetek már, a mindenségit, erős a fedélzeti ütegek tüze, kéne még tüzerő, fedezhetnétek bennünket!

Erre azonban Szedzs kapitánynő válaszolt nekik:

—Sajnálom fiúk, de a Krarm ezred nem képes harcászallni, mert találat érte a négyes főzsilipet, nem nyílik a kapu, ráadásul a találat az ezred repülőgépei közül is sokakat elpusztított még a hangárban! Akkor ott az összevisszaság, hogy a még ép gépek sem képesek kijutni onnan! Egyedül kell álljátok a sarat!

—Zul! Csak nem esett bajod, drága Zul! - kiáltott fel rémülten Szim. Zul volt ugyanis a Krarm ezred parancsnoka. Azzal máris felpattant, és rohant a négyes főzsiliphez.

Ahogy célja felé közeledett, mind gyakrabban találkozott halottakat és sebesülteket vivő robotokkal. De néhány hork is akadt, aki egy-egy sebesült társát támogatta. Normális esetben a sebesültek ellátása az orvosrobotok feladata, de most nagy lehetett a katasztrófa a négyes főzsilipnél, s nem győzték a munkát az ügyes automaták. Mindez a legnagyobb aggodalommal töltötte el Szimet.

Néhányszor kerülőutat is kellett tennie, mert olyik helyen nem nyíltak az ajtók, bizonyára azért, mert az ajtó mögötti területen megszűnt a szint integritása – kiszökött a levegő.

Végül azonban csak odaért. S amilyen szerencséje volt, rögvést belefutott egy olyan pilótába, aki azonnal kérdőre vonta őt. A pilóta ugyanis, alighogy meglátta a Szim ruhájának mellrészére kitűzött száj alakú emblémát, így szólt hozzá:

—Hát te meg mit keresel itt?! Tolmácsra semmi szükségünk, annál jóval nagyobb itt az összevisszaság! - mutatott körbe. —Ne foglald feleslegesen a helyet!

Valóban, az óriási hangárban sokfelé vadászrepülő roncsai heverték, szétszakadt vezetékek szikráztak, a horkok néhol térdig jártak különböző elektronikus berendezések törmelékeiben, és számos helyen voltak sebesültek egyszerűen a földre fektetve, várva a sorukra, hogy őket is megvizsgálja valamelyik felszabaduló orvosrobot.

—Zul... hol van Zul?! - kérdezte izgatottan Szim, és úgy belekapaszkodott a pilóta ruhájába, hogy izgalmaiban még behúzható karmait is kimeresztette, melyek veszélyesen közel kerültek a pilóta szeméhez.

—Hé kislány, ne bomolj már, honnan tudhatnám én hogy hol van?!

—Él még?! Nem esett baja?!

—Fogalmam sincs, amikor találatot kaptunk, akkor én még itt sem voltam, hanem...

Hanem ez már nem érdekelte Szimet. Otthagytá a pilótát, és mint valami örült kísértet a csatamezőn, elkezdett kóborolni a szétlőtt hangárban, figyelve mindenkire, nem látja-e meg valamelyikben Zult. Feje fölött mintegy ötven méternyi magasan még javában bugyborékol a rózsaszínű tömítőmassza, amivel a karbantartóegységek sebtében betömtek a lézersugár által a hangár kupolájába ütött rést.

És végül Szim keresését siker koronázta! Bár gyászos siker. Alig ért a törmelékmező közepére, azt látta, hogy az egyik darabokra esett vadászgépből épp az egyik orvosrobot próbálja kiszabadítani Zul tetemét.

—Ó Zul, szerelmem, mi történt veled?! - kiáltotta a leány, és közelebb lépett, de azután megtorpant, mert nem akarta hogy akadály legyen az orvosrobot munkájának.

A robot azonban értelmezte a leány kérdését, s így válaszolt:

—A Zul nevű pilóta a klinikai halál állapotában van, súlyos agysérülés következtében! Fejébe idegen, fémes tárgy fúródott, mely a koponyacsontot csak könnyebben sértette meg, ellenben súlyos agyszövetelhalásokat okozott a homloklebeny, az agytörzs és az agykéreg bal oldala tá-jékán, valamint megsérült a kettős agykamra is, továbbá jelentősek a bevérzések a neokortex legalább hetven százalékán! Diagnózis: a pilóta funkcionálisan halottnak tekinthető, kezelési javaslatok: teste kriogén kamrába teendő, hogy maradék testrészei későbbi átültetés céljára konzerváltassanak!

Szim lerogyott a padlóra és zokogni kezdett.

—Zul, Zul, drága szerelmem...

Nem sokáig zokoghatott, mert hirtelen érezte, hogy az orvosrobot injekciót ad neki.

—Súlyos érzelmi sokk, hirtelen érzelmi felindulás után bekövetkezett poszttraumás reakció! Kezelési javallat: nyugtató injekció és néhány napos pihenés! - mondta az ő diagnózisát is az orvosrobot, aztán az időközben már kiszabadított Zul tetemével a szállítóplatóján elhagyta a hangárt.

A nyugtatószer gyorsan hatott, és már néhány másodperc múltán is képes volt Szim logikusan gondolkodni. Zult nem támaszthatja fel, erre képtelen a különben nem éppen elmaradott hork orvostudomány! Semmit nem tehet érte! Legokosabb, ha visszamegy a vezérlőterembe, hogy ott legyen, ha kell valamire, hogy megtegye a kötelességét!

Vissza is indult, bár ez inkább csak lassú baktatás volt, nem érezte úgy, hogy bármit is segíthetne népének azzal, hogy ott ül a vezérlőben, s arra vár, hogy hátha tolmácsolni kell. Különben sem szeretne volna, ha beszélgetésre, s így tolmácsolásra kerül sor az akasztányok és a horkok között. Nyugtató ide vagy oda, de Szim lelke most bosszúért szomjazott! Ő most ölni akart, gyilkolni, minden egyes akasztányt kinyírni, szétlőni apró darabokra, borba és pálinkába fojtani...

Épp egy gazdátlan pilótaruha mellett ment el. Talán valamelyik sebesültről szedte le az orvosrobot. És Szim, anélkül hogy tudatosodott volna benne hogy mit tesz, magára öltötte azt.

Keres egy használható vadászgépet, és kimegy hogy ő maga is harcoljon a gyűlölt ellenség ellen! Ha sikerül néhány akasztányt megölni, jó. Ha ottvész és meghal, az ugyanolyan jó. Minek is éljen tovább, amikor meghalt Zul?! Egyáltalán, mit ér az ő élete, rondán, csúnyán, így, hogy senkinek sem kell?!

Igen ám, csak hogy nem is volt olyan egyszerű gépet találnia, mint pilótaruhát! Mert akadtak ugyan sértetlen gépek is itt a hangárban, de a hangár nyitószerkezete tönkrement, nem nyílt ki, s így a gépek nem bírtak innét kirepülni!

És ekkor hirtelen úgy érezte, mintha ihlet szállta volna meg. Rájött, mivel fog repülni. Nem ám holmi vadászgéppel! Hanem a Kolosszussal!

A Kolosszus a nevéhez méltó nagyságú volt. Egy hagyományos hork vadászgép nyomhatott talán ötven tonnát – a Kolosszus azonban minden volt csak nem vadászgép! Ha semmit nem pakoltak bele, akkor is megvolt a nyugalmi tömege olyan másfél millió tonna körüli!

Annyit nyomott tehát, mint harmincezer hork vadászgép. Üresen. Csakhogy most éppenséggel nem volt üres!

A Kolosszus természetesen nem harci űrhajó volt. Teherszállító jármű. Még hozzá a hork űrkorszak kezdetéből származó, abból az időből, amikor a horkok még nem ismerték a hipertéri közlekedést. Arra használták akkoriban a Kolosszust, hogy kisbolygókat fogjon be nyersanyagoknak, bányászati célokra, s hogy összeköttetést teremtsen a külső nagybolygók holdjai és Dzsul között. Ilyen munkára persze hogy nagy űrhajó kellett, a rengetegsok hajtóanyagoknak, a szállítandó érceknek, a személyzet létfenntartó berendezéseinek...

Aztán hogy kitalálták a hipertéri közlekedést, a Kolosszus már feleslegessé vált, de mert a hork takarékos nép, nem semmisítették meg az űrmammutot, hanem hozzákapcsolták az egyik űrbázishoz, véletlenül épp ahhoz, amelyiken Szim is szolgált, hogy afféle óriási raktárként szolgáljon.

Amint az ötlet felvillant Szim fejében, rögvést meglódult, s elsietett a Zult szállító orvosrobot után.

—Gyere velem! - parancsolta neki.

Az orvosrobot ahhoz volt szokva, hogy vita nélkül engedelmeskedjék a horkok parancsainak. Követte a leányt.

Szim néhány kanyar után rátért arra a folyosóra, mely egy légzsiliphez vezette őt. Annak a túloldalán már a Kolosszus várta őt.

Át is lépett oda, s követte őt az orvosrobot is, Zul tetemével. Szim pedig belehuppant a Kolosszus rég nem használt pilótaülésébe. Körülnézett, hogy megbarátkozzék az ősi vezérlési technológiával.

—Na lássuk csak... - mormogta. —Legfontosabb, hogy elszakadjak az űrbázistól! Tehát: zsilip-kamrákat bezárni, majd kioldani! - mondta, azzal úgy is tett, megrántotta a megfelelő kapcsolókat. Ezután így szólt:

—Azt hiszem az automatikus vezérlést nyugodtan kiiktathatjuk! Amire én készülök, azt úgy sem engedné a biztonsági rendszer! Így ni... Persze így nehezebb lesz a navigáció, de sebj: akkora behemót dögöt mint az akasztány űrállomás, ilyen közlelről csak úgy szemre is eltalálok! Tehát pályaelemek=közvetlen vezérlés! Ez az! Na és akkor most gyerünk, indítsuk a motorokat! Most válik el minden! Halljuk, öreg, működöl-e még?!

Működött. A Kolosszus testét ideges remegés borzongatta meg. Ez Szimet is idegesíteni kezdte. Ahhoz volt szokva, hogy a gépek hang nélkül működjenek, a rázkódás a Szim idejében elterjedt hork technológiában azt jelentette, hogy valami baj van, csakúgy ezt jelentette az is, ha egy berendezés bárminemű hangot adott ki magából. De aztán a leány megértette hogy a Kolosszustól nem várhat el mást, elvégre ez egy igen régi tákolmány, és már legalább hatszáz éve nem helyezték működésbe!

A Kolosszus indulási próbálkozását észlelték a hork űrállomáson is.

—Hé, mi történik ott?! Ki van a Kolosszusban, és mit akar ott?! - hallatszott fel a mikrofonból Szedzs kapitánynő hangja.

—Szim vagyok. - válaszolta nyugodtan Szim.

—Mi a részegséget csinálsz te ott?!

—Felélesztem a holtat.

—Mit csinálsz?! Miért nem vagy a helyeden, a...

—Mert itt már nem beszélni és tolmácsolni kell, hanem harcolni. És én ezt fogom tenni!

—Megbolondultál?! A Kolosszus muzeális darab, valószínűleg darabokra van már rohadva a hajtóműve, fűvókáit apróra csipkézték a mikrometeoritok, és különben sem harci űrhajó!

—Fegyverei valóban nincsenek. Van ellenben tömege! Nem is kevés tömege! - vigyorgott Szim.

—Miről beszél, te kergebeka?!

—A műszerei szerint van még benne mintegy tizenhatmillió tonna elsőrendű rakétahajtóanyag. Nekiirányozom az akasztányoknak, teljes sebességre kapcsolom, és nekimegyek a közepüknek!

—Meghalsz!

—De ők is. Őszintén kétlem hogy túlélnek, ha beléjük csapódik a Kolosszus a maga sokmilló tonnájával! És nekem már úgyis mindegy. Zul meghalt. Követem őt én is. És velem van a te teme, ez majdnem olyan, mintha együtt halnánk meg! Dzsuli legyen veled, Szedzs, ne is próbálg lebeszélni!

—Teveled legyen Dzsuli istennő, lehetetlenség amit akarsz, mire odaérsz, százszor is kilyuggatnak lézerrel, és...

—Nem számít! Akkor egy lyukas Kolosszus megy nekik! A tömege nem fog változni lényegesen, és ez a fontos! - vigyorgott Szim, azzal egy mozdulattal kikapcsolta a hangot, s így a parányi konzolképernyőn Szedzs kapitánynő már némán tátogott felé. —Így ni! Hülye beszélgetés volt! - mormogta, azzal minden figyelmét az oldalfűvókákra összpontosította, hogy a lomha űrmammutot beirányozza az akasztány űrbázis felé. Amikor ez megtörtént, meghúzta a „Start” kapcsolót, s a Kolosszus tatfűvókáiból több kilométeres lángcsóva tört elő. A gyorsulás Szimet az ülésbe préselte. Ez nem hipertéri közlekedés volt. Szim nem volt ilyesmihez hozzászokva, de hősiesen viselte. Mindenesetre a Kolosszus automatikája leeresztett egy oxigénmaszkot, s rányomta Szim arcára. Kellett is ez, mert bár a horkok sok mindent elviselnek, de most Szim le-

húzta a „Teljes terhelés” feliratú kapcsolót, ennek következtében olyan ideges remegés vett erőt a hajótesten, hogy Szim azt hitte, igaza lesz Szedzsnek, és a Koloszus mindjárt darabokra hullik, s tizenkétszeres gyorsulás préselte őt az ülésbe. Ez azt jelentette, hogy normális nyolcvan kilója helyett Szim e pillanatokban kilencszázhatvan kilót nyomott!

A hork úrállomás eltűnt valahol a Koloszus tatja mögött, és rohamosan közeledtek az akasztányokhoz. Az ellenség is észrevette hogy valami irdatlan akármilyen közeledik feléjük, és máris érte a Koloszust néhány lézertalálat. Igazán alaposan kilyuggatták nem is egy helyen, ha tele lett volna bonyolult elektronikával, ami a hipertéri közlekedéshez kell, akkor már rég nem funkcionált volna. Csakhogy a Koloszusban alig volt valami a fémvázán és a rakétahajtóanyagon kívül, így aztán lődözhatték amennyit csak akarták, ettől legfeljebb ragyás lett a külseje, és kiszökött belőle a levegő. De repült tovább, a levegővesztés meg nem volt gond Szimnek sem, lévén hogy űrruhában volt!

De Szim jobb szerette volna ha egy darabban csapódnak be a célpontba. Azon gondolkodott, mivel fokozhatná még a sebességet?

S végül rájött.

—Ez az! - és lehúzta a vörös „Vészstart” feliratú kart.

Ez azt jelentette, hogy újabb néhány millió tonna hajtóanyag ömlik a fűvókákba. Ezt természetesen nem szabad a normál meghajtással egyszerre alkalmazni. De Szim most magasan ejtett minden előírásra és szabályra.

Az újabb túlterhelés még jobban az ülésbe lapította. Nyikorogtak alatta a rozsdás rugók. A konzolon vörös vészfény kezdett el futkározni. Szim kínlódva fordította arra a fejét, mely most korábbi súlyának a sokszorosát nyomta.

—A bal kettes tatfűvóka leszakadt! - közölte vele a komputer.

—Szarok rá! - gondolta Szim, mert beszélni egyelőre nem bírt. Mit érdekli őt a tatfűvóka?! Attól még dől ott ki a láng, és hajtja előre a Koloszust! Legfeljebb kissé pontatlan lesz a navigáció, de attól az akasztány űrbázist még simán eltalálja!

És még valami eszébe jutott.

—A fékezőrakéták! Hát persze! - azzal kínlódva előrenyúlt, és még néhány kart lehúzott. Megint néhány millió tonna hajtóanyag a fűvókákba ömlött. Ez persze azt jelentette hogy ezután már ha akar sem tud lefékezni, nincs hozzá üzemanyaga, de ez sem érdekelte. Ő nem szándékozik lefékezni!

A gyorsulás jelenleg 23G volt, ami azt jelentette, hogy Szim teste 1840 kilót nyomott. Minden összefolyt a szeme előtt, csak az vigasztalta, hogy elképzelhetetlen tempóban dübörög az ellenség felé. Vagyis úgy nagyjából huszonöt perc alatt megteszi a távolságot a célpontig!

Ha lesz elég üzemanyag, hogy tudja tartani a gyorsulást egy darabig. A kellő ideig. Szeme az üzemanyagmérőre esett. Úgy tűnik, elég lesz az üzemanyag.

Az akasztány űrbázison nagy lett a zűrzavar sőt ijedtség az emberek körében. Szűzapa gyermekei - ahogy önmagát nevezte e nép - még nem találkozott olyan támadási formációval, amit most vetettek be ellenük ezek az ördögi horkok!

A Szentpapa, az akasztány űrváros vezetője, alig akarta elhinni, amikor közölték vele a hírt.

—A normál téren át támadnak?! Rakétameghajtással?! Nem használják a hiperteret?!

—Nem, Szentpapa! - hajolt meg előtte az altiszt.

—Hát akkor lőjétek szét azt a behemótot, és kész! Ha a normál téren át jön, akkor nem lehet veszélyes, hiszen órákba telhet mire ideér!

—Alig fél óra alatt itt lesz, akkora a gyorsulása!

—Mindegy, az még mindig bőven elég idő ahhoz, hogy szétlőjétek!

—Lőjük is szorgalmasan, Szentpapa, szerintem már nem is lehet élő hork benne, csakhogy ez mit sem segít rajtunk, mert akkor is be fog csapódni belénk, márpedig ennek a szörnyűségnek a tömege sokmillió tonna lehet!

Ezen aztán elgondolkozott a Szentpapa is! Az akasztány űrváros elviselte ha valamely irányíthatatlanná vált hork - vagy épp akasztány - vadászgép becsapódott a felszínébe, de semmiképp sem azt, ha egy több millió tonnás monstrum ütközik neki!

—Kitérő manőver! - utasította a tisztjeit.

—Nem megy, Szentpapa! - újságolták neki a rossz hírt pár perc múlva a számítástechnikusok.

—Csak kis teljesítményű rakétahajtóműveink vannak, amik csak arra jók hogy a saját tengelye körül forgassák az űrállomásunkat! Ezeknek a teljesítményével negyed átmérőnyit sem haladhatnánk, mire a hork űrhajó nekünk ütközik!

—Ha ezt túléljük, a Szent Inkvizíciót bízom meg hogy kiderítse, miért nincsenek az űrvárosaink erősebb rakétákkal felszerelve! - vonta össze a szemöldökét a Szentpapa mérgesen.

—Azért, mert a technológiánk a hipertéri technikára alapozódik! - adta meg a választ az egyik ifjú pap a Szentpapának.

—Attól hogy vannak jó hiperhajtóműveink, még nem kellett volna leszerelni a rakétákat! Ki volt az a hülye, aki ezt elrendelte?!

—A Legszentebb Papa! - válaszolta az ifjú pap.

—Ah... - válaszolta megilletődötten a Szentpapa. A Legszentebb Papa volt az akasztányok legfőbb főpapja, nagyjából megfelelt a pápa fogalmának, és sokkal magasabb volt a rangja, mint a Szentpapáé. A Szentpapa mindenestre elhatározta, ha lesz rá ideje, az ifjú papot, aki a válaszával oly kínos helyzetbe hozta, alaposan megfenyíti valamilyen ürüggyel.

—Úgy látom, nincs más megoldás, kénytelenek vagyunk ugrani egyet a hipertérben! Ugrásra felkészülni! Legjobb, ha a hork űrállomás másik oldalára ugrunk mint ahol ez a nagy rakéta közeleg, akkor már biztos nem jöhet belénk, és kétlem hogy volna még egy ekkora rakétájuk!

E szavakra az egyik technikus a kezét kétségbeesetten tördelve sietett a Szentpapa elé.

—Szentpapa, ez nem fog sikerülni! Mire kiszámoljuk az ugrás tenzorait, addigra már itt is van a hork rakéta!

—Hogy az a...! Na már majdnem csúnyát mondtam! Akkor lépjetek be találomra a hipertérbe, valószínűtlen hogy veszélyes helyen bukkannánk fel, csak ne ugorjatok messzire! Elvégre a világűr valóban *üres!* De *csináljatok már valamit!*

—De Szentpapa...

—Mi van már megint?!

—Mire a hipermező felépül, legalább negyven perc!

A Szentpapa is megértette. A hork rakéta legkésőbb fél óra múlva beléjük rohan, de mire a hipermezőt a generátorok elég erősre fonják az űrállomás körül, az ennél több idő! Nem menekülhetnek el!

—De hát ez hogy lehet, hiszen az űrkompok bármelyik pillanatban képesek ugrásra! - méltatlankodott rémülten.

A technikusok vezetője látta hogy a Szentpapának éppenséggel nem erőssége a hipertéri fizika, de azért megmagyarázta:

—Az űrkompoknál is időbe telik ez, de csak néhány másodpercben! A hipermező erősségét ugyanis sajnos a mozgatni kívánt tömeg negyedik hatványa szerint kell növelni, s gondolj csak bele, Szentpapa, mennyivel nagyobb a mi űrállomásunk tömege, mint egyetlen űrkompé!

A Szentpapa rémülten meredt a hork űrhajó közeledését mutató képernyőre, melyen rohamosan csökkentek a számadatok. A hork űrhajóról az akasztány lézertalálatok már leszakították az összes napelemtáblát, antennát, egyéb kiálló részeket, az orra már meggyipirosan izzott, testén itt-ott nagy lyukak tátongtak, de jött tovább megállíthatatlanul! Hiába hogy az orra már jórészt szitaszerű roncs volt, ez a tömegét nem befolyásolta számottevően. És Szim életét sem, mert a pilótafülke nem az orrban volt, hanem a hajó közepe táján.

—Általános bűnbocsánatban részesítem azt a személyt, és még egymillió birodalmi tallért is adok neki, aki tizenöt perc alatt létrehozza a szükséges hipermezőt! - mondta.

—De Szentpapa, ez egyszerűen fizikai képtelenség! - nyivákolta a főtechnikus, aki maga is nagyon meg volt ijedve. Mert ha ez a roppant hork hajó beléjük rohan, tudta, ők egyszerűen ritkás párafelhővé változnak!

—Ne a lehetetlenséget bizonygasd, hanem oldd meg!

—Ezt maga a Rózsafi sem lenne képes megoldani!

—Micsoda káromkodás! Büntetésből...

—Nem érdekel a büntetés, megdöglünk mindannyian! - ordította rémülten a technikus.

Többen az űrbázis vezérlőtermében térdre hulltak, és imádkozni kezdtek.

A Szentpapa kis ideig gondolkodott, majd így szólt:

—Tehát csökkenteni kell a tömeget! Rendben van! - azzal így szólt a technikushoz:

—Azonnal kezdjenek neki a hipermező generálásához!

—De hát nem fér bele az időbe, hogy...

—Azt mondtam hogy kezdjenek hozzá! - ordította a Szentpapa.

A technikusok lázas sietségbe kezdtek. Közben a Szentpapa a mikrofonhoz lépett, s beleszólt:

—Általánosriadó! Minden egység azonnal startoljon, és csapjon le a hork vadászgépekre! Az űrállomás fedélzeti fegyverei hagyják abba a tüzelést, se a vadászgépeket ne lőjék, se a nagy hork rakétát! Minden energiát irányítsanak a hipergenerátorokba!

—Mi a terved, Szentpapa?! - kérdezte tőle elképedve a helyettese. —Hiszen ha a vadászok ki-repülnek, akkor már nem lesz idejük visszatérni az ugrás előtt!

—Nem fognak visszatérni. - bólintott a Szentpapa.

—Sorsukra hagyod őket?!

—Ezt kell tennem! Kevesebb lesz az űrállomásunk tömege, még hozzá jócskán! Sőt, ugrás előtt minden űrkompot is kilökök a világűrbe, még a mentőkabinokat is!

—De ha a fedélzeti ütegek nem tüzelnek...

—Majd az űrvadászok megvédenek bennünket a hork vadászgépektől!

—Kötve hiszem, azok sokkal fordulékonyabbak, mert ezek a bitang horkok nagyobb túlterhelést képesek elviselni! Úgy levadászák a mieinket, mint a vadkacsákat!

—De ez időbe telik nekik, s azalatt nem lőhetnek minket! A vadászoknak meg úgyis mindegy, mert itt hagyjuk valamennyit!

—Ha a tűzéség energiáját a hipergenerátorokba irányítjuk, ott akkora túlterhelés keletkezik, hogy... - kezdte az egyik technikus.

—De gyorsabb lesz a hipermező kialakulása! Készen lehet negyed óra alatt?!

—Elvileg igen, de...

—Akkor csinálják!

—De a túlterhelés miatt felrobbanhat a...

A Szentpapa előhúzza a pisztolyát, és szó nélkül főbelötte az okvetetlenkedőt.

—Van még valakinek ellenvetése?! Nincs?! Nagyszerű! Tegye mindenki amit mondtam! Mert ha nem teszitek, akkor nemcsak felrobbanhatunk, de biztos is, hogy felrobbanunk!

Az akasztányok ugrásra készülődését észrevették a horkok is. Nem is egy módon! Először is, egy űrállomás mozgatásához óriási erősségű hipermező kell – elvégre nem véletlen hogy sok időbe telik a feltöltése energiával – és ezt a megfelelő műszerekkel észlelni lehet még nagy távolságból is, hát még olyan közelségből, ahol a horkok voltak! Másrészt, hirtelen megkönnyebbedett a hork vadászgépek dolga is, mert mintegy varázsütésre, elnémultak az akasztány fedélzeti fegyverek! Nyugodtan lőhették-bombázhatták az űrbázist, az nem lőtt vissza rájuk, tisztára olyan volt minden, mintha gyakorlaton lettek volna!

—Vigyázat fiúk, ennek mindjárt az lesz a vége, hogy nyakunkra jön sokezer akasztány vadászgép! - figyelmeztette őket a Brugy ezred parancsnoka.

—Az nem lehet, a műszereim szerint ugrásra készülődnek! - ellenkezett egy másik pilóta. S íme, igaza lehetett, mert jelzett nekik Szedzs kapitány is:

—Az akasztányok ugrani készülnek! Szakadjatok el az űrbázistól! Visszavonulás!

Ennek okát mindenki megértette. A hipermező természetesen gömb alakú mint minden erőmező. Ami tehát a térfogatába esik, azt magával rántja a hipertérbe. Ha egy ugrani készülő űrhajó közelében van valami más űrhajó is, akkor az is vele ugrik, akár akarja, akár nem.

—Nem is olyan biztos, hogy ez ugrik! Mire ez a nagy szarság felépíti a hipermezőt, az sok-sok perc, s lehet hogy én előbb lövöm ki a delokalizátorait! Anélkül pedig még az akasztányok sem tudnak ugrani! - hetvenkedett az egyik ifjú pilóta, majd hajtóművét túlterhelésre kapcsolta, és elzúgott az akasztány űrállomás egyenlítője felé, ahol a mondott funkcionális egységek emelkedtek a magasba. És máris szorgalmasan lődözni kezdte a tornyokat, egyik a másik után robbant fel...

Ez aztán kedvet adott másoknak is, hogy ugyanezt csinálják. Elvégre milyen nagyszerű is ez, hogy ripityára löhetik az ellenségüket, miközben az nem lő vissza rájuk!

—Csak tudnám, miért akarnak ugrani, hiszen egyelőre túlerőben vannak! - morfondírozott a Dredd ezred parancsnoka.

—Szim miatt! - válaszolta neki Szedzs, és elmondta neki, hogy Szim vezeti a nagy rakétát az akasztányoknak.

—Az a kislány igazi hős! - kiáltotta erre a pilóta.

—Szerelmi bánata van... - sóhajtott Szedzs.

Így mindenesetre érthetővé vált minden. Bár a tapasztalt pilóták kétlették, hogy az akasztányoknak lenne elég idejük ugrani a becsapódás előtt. Mondta is a Brugy ezred parancsnoka:

—Hé fiúk, felesleges a hősködés! Jöjjetek vissza, ne kockáztassatok, a Koloszsus úgyis kinyúvasztja ezeket!

Ám ekkor kirajzottak a hangárokból az akasztány űrvadászok, és a már visszavonulóban levő hork gépekre támadtak. S bár a horkok valóban lényegesen fordulékonyabbak voltak, de az akasztány gépek többen voltak. Elkeseredett harc kezdődött.

—Nem értem! - tűnődött Szedzs. —Most ezek ugrani akarnak vagy sem?! Hogy az alkoholba akarnak ugrani, ha több ezer vadászuk idekint kóricál?!

Majd hirtelen megértette. Megértette, annyira, hogy rögvést így rendelkezett:

—Azonnal egy tolmácsot ide a vezérlőbe!

A tolmács már ott is volt, elvégre nem Szim volt az egyetlen tolmács a hork űrbázisban, beült a tolmácsszékbe, és Szedzs már adott is neki egy papírdarabot:

—Ezt fordítsd le akasztány nyelvre, és sugározd ki az akasztány pilótáknak az általuk használt frekvencián!

Az üzenet pedig így hangzott:

—Pilóták! A Szentpapa cserben hagyott benneteket! Ugrásra készül, holott ti itt kint harcoltok a világűrben! Egyedül csak azért vezényelt harcra benneteket, hogy csökkentse az űrállomás tömegét, s gyorsabban épüljön fel a hipermező, mert fél a mi nagy rakétánktól! Ne harcoljatok tovább! Kapcsoljátok ki a fegyvereiteket, és álljatok rá a 48-71-03 pályára, aki így tesz, annak megkíméljük az életét! Kaptok erre öt percet! Aki öt perc után is harcol, azt megsemmisítjük!

—Minek megkímélni őket, dögljenek meg! - kiáltotta az egyik hork tiszt a kapitánynő felé.

—Én sem szeretem őket, de így megmentem néhány pilótánk életét! - válaszolta hűvösen a kapitánynő. —Sőt, az sem árt ha vannak foglyaink, akiket kifaggatunk az akasztány technika titkai felől!

Néhány akasztány pilóta belátta Szedzs szavainak igazságát, s ráállt a „békepályára”. Mások ellenben annyira felháborodtak a Szentpapa álnokságán, hogy egyenesen nekirontottak magának az akasztány űrállomásnak, igyekezve visszajutni a hangárba az ugrás előtt, de a hangárkapuk már becsukódtak. Erre tüzelni kezdtek saját űrállomásukra, a hangárajtókra de akár máshová is, bosszúból, akadtak olyanok is akik bejelentették hogy a horkok oldalára állnak, néhányan, az okosabbak, ellenben szépen ráereszkedtek az űrállomás valamely rejtettebb felületére, besurranva például két torony közé, jogosan remélve, hogy a hiperhullám az ugrás pillanatában őket is magával rántja. Ilyen gépből nem is volt kevés, ez sokaknak eszébe jutott, a legtöbben az akasztány űrváros északi pólusára szálltak le, a hipergenerátor közelébe, ott a nagy kupola mellett jókora sík terep volt, ahol sok űrvadász elfért.

A legtöbb pilóta mégiscsak vallási fanatikus volt, és tovább harcoltak. Mindazonáltal Szim űrhajója, a Koloszsus egyre közelebb ért, tehát sokáig már nem várt magára az ütközet végső kimenetele! S így aztán Szedzs kapitánynő el is rendelte:

—Az összes űrvadásznak! A műszerek szerint az akasztány hipermező már majdnem száz százalékos! Minden energiát a hajtóművekbe, és tűnjetek a közeléből, nehogy elvigyen benneteket a hiperhullám valahová, ahová nem kívántok eljutni!

S a hork vadászpilóták így is tettek. Akkora gyorsulásba kezdtek, hogy az emberpilóták egyszerűen képtelenek voltak követni őket. Így is utánuk lőttek, kettőt-hármat sikerült levadászniuk a horkok közül...

De nem többet. Aztán már senki nem maradt az akasztány űrbázis közelében...

Csak az a néhány akasztány gép, amely megpróbált elrejtőzni a páncélzatán. Hiába, az embereknek megvan az a súlyos fogyatékoságuk, hogy nem szeretnek elpusztulni, s azt sem szeretik, ha a sorsukra hagyják őket!

Odabent, az akasztány vezérlőteremben, a Szentpapa izgatottan figyelt két számadatot. Az egyik a Kolosszus távolságát mutatta, a másik pedig a hipermező készültségi állapotát. Utóbbi 81%-on állt.

—Mitől lassult le a növekedés?! - kérdezte értetlenül.

—Azért Szentpapa, mert több vadászgépünk ráült a páncélra, s ez növeli a tömeget! - válaszolták neki.

—Lelőni valamennyit! - utasította a fegyverkezelőket a Szentpapa.

—Nem tudjuk, uram, hiszen nincs energiánk, minden energiát a hipergenerátorokba irányítottál!

—Aha... Na tehát: minden mentőkabint kilödni a világűrbe, ezzel is csökken a tömegünk!

—Parancs végrehajtva!

—Hipermező?

—88%!

—Kevés! Na jól van! Kapcsolják be a vadászgépek önmegsemmisítő szerkezetét!

—Kérem a titkos kódot! - lépett a Szentpapához a helyettese.

A Szentpapa megmondta neki. Ezt aztán kisugározták a világűrbe...

S ennek következtében minden akasztány vadászgép pillanatok alatt izzé-porrá robbant! Azaz, valamennyi, kivéve azt a hármat, ami épp a hork úrállomás túlsó oldalán tartózkodott. Az ugyanis leárnyékolta a rádióhullámokat.

Szétrobbant ellenben mindaz a sok akasztány vadászgép is, ami az akasztány úrvárosra szállt le itt-ott. S ezek robbanása most irtózatot sebeket ejtett az úrvároson. Különösen nagy volt a baj az északi póluson, ahol épp a hipergenerátor közelébe sok gép szállt le!

—Hipermező? - kérdezte a Szentpapa.

—96%...100%... 118%... 142%... nem értem, mi történik itt, rohamosan emelkedik! - ordította a technikus.

—Ugrás! - kiáltotta a Szentpapa, aki nem kevésbé volt rémült, de ő azért, mert azt figyelte amit egy másik képernyő mutat neki: a Kolosszus 12 másodpercen belül becsapódik!

—Ugrás! - ordította még egyszer.

—A hipermező fluktuál, a bizonytalansági kockázat...

A Szentpapa most ezt a technikust lötte főbe.

—Ugrás!! - ordította.

És ugrottak.

A hipermező az utolsó másodpercekben azért nőtt meg olyan magas értékűre, mert beléfolyt a szétrobbant gépek energiája, az északi póluson megsemmisült maga a hipergenerátor is, de „élete”, működése utolsó pillanataiban túlgerjedtek benne a folyamatok, s rövid ideig korábbi kapacitásának sokszorosával dolgozott. Ennek következménye pedig az lett, hogy az akasztányok éppenséggel nem rövidet ugrottak mint akarták volna azt, hanem nagyon is hosszút, s még azt sem tudták, hogy hova érkeznek meg! A bizonytalansági tényezőt nemcsak a hipermező ellenőrizhetetlen nagysága okozta, hanem az is, hogy sok delokalizátorukat szétlőtték a hork vadászok.

Amikor kibukkantak a normál térbe, siralmas látványt mutatott a nagy úrállomás. Testén sok-sok nagy ragya tátongott, az északi pólus szinte teljesen megsemmisült...

—Kárjelentés a központnak! - vezényelte a Szentpapa.

—Szökik a levegő a következő szektorokból: AK11, AK22, AK23, ZL8, ZL9,... - sorolta az automata szenvtelen hangon. Majd ezen igen hosszas felsorolás után így folytatta:

—A hiperhajtómű megsemmisült! Automatikus javítása lehetetlen! A fedélzeti fegyverek 4%-a működésképtelen. A működőképes fegyverek nem bevethetők, mert nincs a működtetésükhöz elegendő energia. Irányíthatatlan láncreakció miatt leállítva az AY8, AY11, AY12 reaktor-

blokk, valamint az összes AX reaktorblokk! Energiaspórolás miatt automatikusan megszüntetve az összes börtönszint minden szolgáltatása. Bevezethető űrvadászok száma: 0. A külső nap-elemtáblák 99.6%-a megsemmisült. A víztartalék 41%-a a világűrbe szökött. A stabilizáló rakétarendszereknek csak 13%-a használható...

És még sokáig tartott a szomorú lista felsorolása.

A Szentpapa sokáig hallgatott, míg mindezt megemésztette. Végül így szólt:

—Valamiképp helyre kell hoznunk a hiperrendszert! Nézzetek körül, gyermekeim, hátha lesz nagy szerencsénk, és Isten kegyelméből valami lakható bolygó van a közelünkben!

Volt is! Épp egy sárga csillag közelében bukkantak ki a normál térbe, alig néhány fénypercre attól. Nemsokára felderült arccal hozták neki a jó hírt a technikusok, hogy minden jel szerint nem is egy, de három lakható bolygó van az életövezetben, ezek közül is a második különösen ígéretesnek látszik!

—Helyes! Akkor leszállunk rá, és...

—De Szentpapa, egy akkora űrváros mint a mienk, még ép hajtóművekkel sem tud soha leereszkedni egyetlen bolygóra sem, aminek a gravitációja megközelíti az Aretét! - mondta neki a helyettese.

Aret volt a neve az akasztányok anyabolygójának.

—Azt én is tudom, te tökfő! De majd mentőkabinokkal, hogy feltöltsük a víz- és élelemkészleteinket, meg hogy hasadóanyagot bányásszunk a...

—De Szentpapa, a mentőkabinokat kilökted az ugrás előtt!

Erre aztán elhallgatott a Szentpapa! Végül így szólt:

—Akkor essetek neki, és próbáljátok megjavítani a hiperhajtóművet idefent!

Nagyon hamar kiderült azonban, hogy az automatikának igaza van! A hiperhajtómű menthetetlen!

S ha ez még nem lett volna elég a rosszból, a megfigyelőcsoport hamarosan újabb baljós hírt közölt vele:

—Szentpapa, méréseink szerint űrvárosunk a rendszer Napja felé zuhan! Nem túl gyorsan ugyan, de mintegy nyolc hónap múlva, ha nem változtatunk pályát, belezuhan!

—Igyekeztek a még ép rakétákkal azonnal pályát változtatni!

Nagyon rövid idő alatt kiderült azonban, hogy azoknak a teljesítménye egyszerűen az 1%-át sem éri el annak, ami ehhez szükséges volna.

—Mit tegyünk, Szentpapa?! - nyivákolta kétségbeesett rémülettel a helyettese.

A Szentpapa ezúttal még tovább gondolkodott mint eddig, majd megmarkolta a nyakában lógó Szent Akasztófát, s így szólt:

—Imádkozzunk, gyermekeim...

2. fejezet: A császárlány-diáklány

Néha még egy rendkívül előkelő lánynak is lehetnek rossz napjai. Akár egy császárlánynak is. Mondjuk akkor például, ha iskolába kell mennie.

Igaz, már királylányok se nagyon szoktak iskolába menni, pláne nem császári csemeték! Hiszen a császár, az nem más mint a királyok királya. Egy császár, az olyasvalaki, aki nem egy ország, hanem egy egész birodalom fölött uralkodik, a birodalom pedig épp abban különbözik egy közönséges országtól, hogy több ország tartozik belé. Egy császár tehát sokkal hatalmasabb valaki, mint egy király, s ennek megfelelően egy császárlány is lényegesen tekintélyesebb egyén, mint egy egyszerű királylány. Egy királylány egy császárlányhoz képest jószerivel hétköznapi valaki, akiből tizenkettő egy tucat! Hiszen királylányból Tlaxán bolygón található valóban akár tucatnyinál több is, jóval több, mert szinte minden királynak van leánya, gyakran több is, s királyból is akad legalább száz, ráadásul még a királynők leányai is királylányoknak számítanak! A pontos számot ugyan senki nem tudta, mert nem számolták össze, de jó közelítéssel azt mondhatjuk, királylányból azidőtájt akadhatott akár háromszáz is a világon.

De császárlányból?! Hány császárság is van egyáltalán?! Hát van ugye a jicseni császár, aztán a zulmán császár, épp a zulmán birodalom mellett a zanó birodalom, annak is van császára... És ezen a kontinensen bizony nincs is több! Régebben volt Nekronnak is császára, de aztán Nekront elfoglalták a gyoelek, és megszűnt a nekron császárság. Lehet hogy némely más kontinensen akad még császárság egy-kettő, de akkor is elenyésző a számuk. Egy császár, az valami egészen különleges és kivételes személy, csakúgy tehát mint a leánya!

Főleg ha az illető császárnak nincs is fia csak leánya, s még e „gyengébb nemből” is csak egyszem gyermeke, egyetlen leánykája!

Épp ez volt a jellemző Tocséra, aki a zulmán császár egyszem leánykája volt.

Mindazonáltal még a császári leánykák sem szoktak akkoriban iskolába járni, hiszen épp különleges mivoltuk miatt semmi szükségük nem volt rá, hogy tanuljanak bármit is! Már a királylányokat is boldogan feleségül veszi bárki, még ha üresebb is a fejük mint egy belül kirohadt tök héja, hát még milyen szívesen lesz bárki a császárlányok férje! Főleg ha kicsit is csinosak!

Márpedig Tocse nem kicsit, hanem nagyonis csinos volt!

Született neki több testvére is, húga is, nővére is, öccse és bátyja, csak hogy így vagy úgy, de mind meghaltak. Volt aki a bölcsőben, volt aki vadászbalesetben, egyik bátyja háborúban, két nővére mérgezés következtében, de még így is sok testvére maradt volna életben, mert apjának, a császárnak az egyetlen hivatalos feleségen kívül volt harmincnál is több szeretője, és bár nem volt kötelessége, de rendes, gondos apa volt, mert sorra minden törvénytelen gyermekét becsületesen elismerte a magáénak, tehát törvényesítette őket. De hiába, mert ők is sorra elpusztultak. Tocse apjának, Kibrim császárnak született összesen negyvenhat gyermeke, de Tocse kivételével mind meghalt, a legtöbben a legutóbbi pestisjárványban. Ilyenek voltak akkoriban az egészségügyi viszonyok!

Tocsénak legalább a származásával nem volt gond. Nem született fattyúnak, hanem a császár feleségének egészen törvényes gyermeke volt, igazi, vér szerinti császárlány, törvényes gyermek minden szempontból.

Egyedül csak az a baj volt vele, hogy leány.

Leánysága azért volt gond, mert apja érthetően valami vérrokonára szeretne volna hagyni a trónt. S mert fia nem volt, meg mert kissé idős is volt már a császár, úgy gondolta, éppenséggel lehetne Tocséből császárnő! Ilyen ugyan még sehol nem akadt, de királynő már uralkodott némely ország felett, sőt, az undorítóan gazdag, gögös és hatalmas csiszik uralkodója soha nem is volt más, csak nő! Királynő! Ha tehát a királyok mellett lehetnek királynők is, miért ne lehetne a császárok mellett császárnő is?!

Tudta azonban, amint megpróbálna ilyesmit elfogadtatni a birodalmában, azonnal kitörne nem is egy helyen a lázongás. El volt szánva rá hogy leveri, ettől nem félt. Tudta, megvan hoz-

zá az ereje. El volt szánva rá, hogy amint itt lesz az ideje, császárnővé teszi leányát. Mert az igaz hogy születhet még gyermeke, fia is, de úgy gondolta, sokkal jobb ha már majdnem felnőtt leányából lesz császárnő, mintha holmi csecsemőt vagy éretlen gyerkőcöt koronáznak császárrá, aki bár fiú, de semmit nem ért még a világból, s könnyedén kiragadnák a hatalmat a kezéből a kapzsi főurak és trónkövetelők! Vagy éppen megtámadja a csecsemő uralkodót a szomszéd birodalom, Zanó... Mert nem biztos hogy ő, Kibrim császár él addig, hogy egy esetleg még megszülető fia kellően éretté serdüljön! Jobb akkor már, ha Tocse lesz császárnő!

Igenám, de ha le is veri a lázongásokat, nagy az esélye annak, hogy Tocsét megmérgezi valaki. Ennek esélye természetesen mindig fennáll, de jobb a lehetőségeket a minimálisra csökkenteni. Ez úgy érhető el legbiztosabban, hogy Tocse ne is legyen a veszélyekhez közel! Az sem árt, ha a leendő császár tud egy csomó okos dolgot a világról!

Mindezen okok miatt, meg mert úgyis javában tombolt a pestis az országban, a császár elküldte leányát, Tocsét messzire, nagyon messzire, egy távoli országba iskolába! Ott nincs pestis, nincsenek méreggel vagy törrel merénylők, s még okosodhat is.

Tizenöt esztendő volt Tocse amikor odaérkezett, s úgy volt eltervezve hogy egészen húsz esztendő koráig itt tanul. Nem volt hozzá sok kedve, de lett légyen bármilyen hatalmas és tekintélyes is egy császárlány, apjának a császárnak még ő sem mondhat ellent.

Nemcsak Tocsénak volt kedve ellenére az elutazás és a tanulás! A felséges császárné, édesanyja, Amúna is épp annyira ellenezte ezt, mint ő maga, Tocse. Tocse füle hallatára veszekedett nemegyszer emiatt felséges férjével. Mindössze annyi volt a különbség Tocse és Amúna nézetei között, hogy Tocsénak nem volt kifogása a világlátás, tehát az elutazás ellen, mindössze a tanulástól irtózott, míg édesanyja egyáltalán nem ellenezte hogy leánya tanuljon valamit, csupáncsak nem szeretne volna hogy olyan messzire utazzék el leánya a szülői háztól. Azaz bocsánat: szülői *palotától*!

—Egyébként hol van az a Kauliana, ahová küldeni akarod Tocsét?! - kérdezte a férjét a tervezett elutazás előtti héten amikor a bőséges ebéd után mindhárman a családi kis szalonban beszélgettek.

Erre felséges férje előszedett egy világtérképet, és megmutatta neki.

—Eh, ebből semmit nem értek! - biggyesztette szépivű ajkát Amúna a térképre pislantva, mintha az odafestett, országokat jelképező foltok akarnák megfosztani őt a leányától.

—Természetes, hogy nem értesz hozzá, hisz nem tanultál. De épp ezt nem akarom, ezt, hogy a leányom is ilyen tudatlan maradjon! - válaszolta a császár, azzal megmutatta hogy hol van a zulmánok földje, s hol van Kauliana.

—Ilyen messzire akarod őt küldeni?! - és Amúna a kezét rémülten kapta kissé már dús kebléhez. —Megfosztasz egyetlen gyermekemtől, az egyetlentől, aki még életben maradt?!

—Nekem is egyetlen gyermekem! - mondta a császár. —És talán azt akarod inkább hogy elvigye a pestis?!

—Nem mindenki kapja el a járványt!

—Az igaz, de nekem eddig valahogy nem volt szerencsém az utódaimat illetően: mind meghaltak! Sokan épp pestisben! De nem is ez a lényeg. Tocse lesz az utódom a trónon, és kell hogy értsen valami máshoz is mint amihez egy nő, ne csak a szépítkezésen járjon az esze!

—De hát ez az ország nagyon messze van!

—Na és?

—Mi lesz ha útközben...

—Semmi. Erős kísérettel küldöm.

—Akárhány főt is küldesz vele, ez a kaulizé vagy mi nagyon-nagyon messze van, akármilyen történhet vele, sok országon át vezet oda az út, még ha száz fős kíséretet is küldesz vele, akkor is...

—Annyit nem küldök. Elég lesz mellé öt fő is.

—És te ezt nevezed erős kíséretnek?!

—Még szép! Pár perces úthoz igazán nem kell több, még ez is sok!

—Nem értem!

—Meghiszem azt! Tudd meg, hogy nem kevés pénzembe került, de elintéztem hogy igazán császárlányhoz méltón utazhasson abba az iskolába: a csiszíki viszik el oda helikopteren!

—Tessék?!

—Postahelikopteren. Feladtam csomagként, hehehe!

—Micsoda?! - ámult Tocse is.

—Mikor az az ötletem támadt, hogy a lányomat okosítani kéne valahol, elmentem a csiszíki nagykövetségre, hogy tudakozódjam a nagykövetnőtől a lehetőségekről. Nem mintha nagyon rokonszenveznék ezzel a bandával akik a csiszíki, szó sincs róla, tudjátok jól, hogy erkölcstelen fajzatnak tartom valamennyit, de okos ember lévén nyitva tartom a szememet, és nem tagadhatom le, hogy nagy az ő tudásuk és hatalmuk! Tehát leküzdve jogos ellenérzésemet, elmentem oda, és megkérdeztem, tudnának-e olyan iskoláról, ahol megfelelő képzésben részesedhetne a leányom. Na és akkor ő...

—Biztos becsapott téged! Abban az iskolában csiszít fognak csinálni a leányunkból, telebeszéli mindenfélével a fejét, s vissza se tér közénk, elmegy Csisziföldre! - remegett meg Amúna.

—A csiszíki természetesen soha senkit nem csapnak be! - vonta össze a császár a szemöldökét. —Még szándéktalan tévedésből sem, mert annyira igyekeznek a hazugságnak még a látszatát is elkerülni, nemhogy tudatos *hazugságból*! Fenemód gőgösek, de ami az igazmondásukat illeti ahhoz kétség sem férhet! Ez valósággal a vallásuk! Teljesen őszintén lehet beszélni velük, és ők is őszinték, és ezt az egyet azért nagyra becsülöm bennük! Pontosan tudják hogy nem kedvelem őket, de ez nem számít. Odamentem és megmondtam a nagykövetnőnek, hogy a lányomból nem akarok csiszít nevelni, ezt a lányom sem akarja, de szeretném ha a lehető legjobb képzésben részesülne, ami Csisziföldön kívül csak lehetséges, mondja tehát meg, hogy mi ennek a módja! És ő gondolkodás nélkül rávágta, hogy van a világban egy Kauliana nevű ország, mely hagyományosan jó kapcsolatokat ápol Csiszifölddel, s ott van egy bentlakásos iskola is, ahol a lehető legalaposabb képzést kapja minden ott tanuló növendék, a legjobbat a világon, ezt mindenki tudja, igaz nagyon drága! Ennek az iskolának évszázados tapasztalatai vannak, mert már félezer évvel ezelőtt is működött, alapítója egy bizonyos Lorian, aki különben sokat tett Csisziföld kialakulásáért is, s máig nagyon tisztelik ezért az emlékét a csiszíki. Annál jobb képzést ami ott van, csak magán Csisziföldön vagy Gyoeliában kaphatna a lányunk, de ahhoz az kéne, hogy csiszíki vagy gyoeli jelentezzék.

—De én akkor is attól félek, hogy ennek az lesz a vége, hogy a lányunk csiszíki lesz!

—A nagykövetnő azt mondta, hogy valóban nagyon sok ott végzett növendék megy el végleg Csisziföldre, de...

—Na ugye!

—... de ez egészen természetes, hiszen Kauliana csiszíbarát ország, ráadásul mit gondolsz, miért olyan jó iskola ez, mi?! Hát mert a csiszíki támogatják! Nyilvánvaló, hogy ilyen helyen egyetlen kicsi kis rossz szót sem lehet hallani a csiszíkiról! Dicsérő szót annál többet! Persze hogy ilyen körülmények között sokaknak kedve lesz a csiszíki életre! Csakhogy én nem hiszem, hogy a lányunkat fenyegetné ez a veszély, mert ő igazán nem akárki hanem egy császár leánya, ő tehát akkor is élhet jól, ha nem lesz csiszíki! Sőt, még azt is tudja, hogy őt szeretném utódomként a trónon látni, márpedig ha Csisziföldre költözik, akkor lehet neki rengeteg mindene, de egyvalami egészen biztos nem: sosem lehet *hatalom* a kezében! Csisziföldön mindig csak a befogadott barbárkát látják majd benne, akit talán szeretnek majd, de annyira biztos nem bíznak meg benne, hogy bármiféle hatalmat is adjanak a kezébe! Egy császárnőnek egészen más az élete! Nem hiszem tehát, hogy a lányomat efféle veszély fenyegetné, megnyugodhatsz, kedvesem!

—Jaj, dehogy nyugszom meg! A csiszíki hírhedten ügyesek abban, hogy telebeszéljék mindenkinek a fejét, milyen jó náluk, és igenis tudok róla, hogy nemegy király és királynő is költözött már Csisziföldre a történelem folyamán!

—Ez igaz is, ezt jól tudod, valóban elég szép számban mentek a csiszíki közé királyok és királynők, csakhogy azok az uralkodók mind olyan uralkodók voltak, akiket vagy már letaszítottak a trónról, vagy ha nem is, de legalábbis ingadozott a trónjuk, gyöngy lábakon állt a hatalmuk, és féltek, nem akarták megvárni, amíg kitör a forrongás, a lázadás, mert ugye azt

lehet hogy nem élnék túl, s így inkább a bajt megelőzendő, életük védelme érdekében menekültek Csiszíföldre! Akinek keményen a kezében van az ország gyeplője, az bolond lesz ilyesmit tenni! De még ez sem minden, mert azért én is beszéltem erről a nagykövettnővel, gondolhatod, s az megnyugtató, hogy bár ebben az iskolában természetesen dicsérőleg beszélnek Csiszíföldről, de egyáltalán nem biztatják még kicsit sem a tanulókat arra, hogy legyenek csiszívé!

—Ebben a kérdésben igenis lehet hogy hazudnak a csiszik, hiszen mindenki tudja, hogy azt akarják, hogy minél többen...

—Erre is rákérdeztem - vágott közbe a császár - de a követnő megmagyarázta! A csiszik bár örülnek ha valaki közéjük megy, de leginkább mégis annak örülnek, ha a többi országban valaki olyan célokért küzd, melyek azt az országot kissé hasonlóvá teszik Csiszíföldhöz! Na már most, ha mindenki aki rokonszenvezik a csiszikkel, Csiszíföldre költözik – akkor senki nem marad az általuk barbárnak nevezett országokban, aki efféle célokért küzdene! Nekik tehát egyáltalán nem érdekük, hogy minden velük szimpatizáló egyén hozzájuk költözzék! Emiatt aztán ebben az iskolában nem is unszolnak erre senkit!

—De ez akkor is azt fogja jelenteni, hogy a lányunk csiszimód fog gondolkozni! Félrenevelik a gondolkodását, vallástalan lesz, erkölcstelen lesz, csiszikkel fog barátkozni, elúllik...

—Na és?! - nézett a feleségére nyugodtan a császár, s ettől Amúna csak hápogni tudott döbbenetében.

—De hát... de hát...

—Drágám, megvallom neked, hogy fütyülök rá, hogy mennyire lesz erkölcsös vagy erkölcstelen a lányunk! - nézett nyugodtan Amúnára a felséges úr, még sokkal nyugodtabban, mint ahogy az előbb a „na és!” mondta. —Nekem nem fontos, hogy Tocse erkölcsös legyen, az meg hogy vallásos, még annyira sem. Engem egyetlenegy valami érdekel: hogy majdan császárnő legyen, tehát hatalom legyen a kezében, és hogy azt a hatalmat meg is tudja tartani! Az erő a lényeg, a hatalom! A csiszik egyik kedvenc jelszava az, hogy „A tudás – hatalom!” És ebben aztán egészen bizonyosan igazuk van, mert lámcsak, ők tudnak repülni is, és bizony hogy igen nagy hatalom ez a kezükben, élnek is vele!

—De hát felséges férjem, hiszen te mindigis mélyen megvetted és utáltad a csisziket, akkor ha a lányunk olyan lesz mint egy csizí, akkor őt is megveted és utálod majd?!

—Egyáltalán nem.

—De hát a csisziket akkor miért...

—A csiszik, azok nem a lányom!

—De ha a lányunk erkölcstelen lesz...

—Először is: nem biztos hogy az lesz! Másodszor: a csisziket leginkább nem az erkölcstelenségük miatt utálok.

—De hát hányszor elnevezted mindenféle... csúnya szóval őket!

—Naná, még szép, de hát ez olyan, hogy akiket utálok, azokat szívesen szidalmazzuk! A csisziket egészen egyszerűen azért utálok, mert annyira nyilvánvalóan hatalmasabbak nálam, a császárnál! Milyen megalázó, hogy például amikor a nagykövetségükre megyek, akkor csak hosszas várakoztatás után lehet a nagykövetnő elé jutnom, s közben még meg is tetvéznek! És még rengeteg effélét sorolhatnék, nyíltan semmibe veszik rangomat, hatalmamot, méltóságomat! Pedig szinte a fél világ retteg tőlem! És mit sem tehetek ezellen! Ezért utálok a csisziket!

De ha utálok is őket, nem érdekel, szövetkezek én az ördöggel is, csak hogy a lányomból császárnő legyen, mást nem is tehetek, mert különben az az istenverte, ebfajzat Zanó birodalom elfoglalja majd halálom után az országot, s a lányomból földönfutó lesz! Meg kell tudnia védeni magát! Okosnak kell lennie, a legokosabbnak, azt meg egyedülcsak abban az iskolában lehet!

—De hát ott biztos nem ügvelnek olyan szigorúan a lányokra.

—A tisztességükre tényleg nem ügvelnek.

—De még ha nincsenek is ott fiúk...

—De vannak. Csak hogy...

—Na látod!

—Nem látom! Különben is, mondhatom, szépen nevelhetted erkölcsre Tocsét, ha ilyen remek véleménynel vagy az erkölcséről! De a nagykövetnő elmondta, hogy bár senkinek nem tiltják meg hogy együtt háljon akivel csak akar, de ez egyáltalán nem is olyasmi amire biztatnának ott bárkit is! De mondok én még mást is neked! Engem bizony még az sem érdekel, ha a lányom azzal jön haza, hogy az öt év alatt öt gyermeket szült!

—Mit beszélsz, ez iszonyú szégyen lenne!

—Ugyan már, aki a szájára veszi a lányom nevét, azt egyszerűen karóba húzatom! Másrészt, a lányom gyermekei az én unokáim, s így legalább nem szakad magva a királyi családnak! Harmadszor, a nagykövetnő azt mondta, abban az iskolában lehetőség van arra, hogy ha egy növendék szül, akkor a gyermeket leadja a csiszíknak. Ennek ugyan az a következménye hogy soha többé nem láthatja, ellenben nem is kell nevelnie, tehát a teherbeesés tényét, azt hogy szült már, meglehetősen könnyedén eltitkolhatja! De arra is van lehetőség ott bőven, hála a csiszík praktikáinak, hogy elkerülje a nő a gyermekáldást, mert van ott óvszer is, tabletták is, még hozzá ingyen, ezt mondta a követnő...

—Ha kellett volna valami ami meggyőz arról, hogy ilyen helyre nem szabad adni a lányunkat, hát akkor az ez volt! - jelentette ki határozottan a császárné.

—De hát Amúna, ne gondolkodj már ilyen póriasan mint egy köznépből való korlátolt asszony!

—Feslettségre akarod neveltetni utolsó megmaradt gyermekemet!

—Én csak azt akarom, hogy a lehető legokosabb nő lehessen, mert nőnek hatalomra jutnia semmiképp sem könnyű, a hatalmat biztonságosan kézben tartani meg pláne nem, de ha hülye marad, cseppnyi esélye sem lehet! E cél érdekében mindenre hajlandó vagyok, nem érdekel erkölcs, vallás, semmi, csak a hatalom! És, épp mert hatalom lesz a lányom kezében, lesz hatalma ahhoz is hogy boldogan éljen.

—Ne aggódj anyám, mem érzek vágyat olyasféle kapcsolatokra. És büszkébb is vagyok annál! - próbálta megnyugtatni Amúnát Tocse.

—De a csiszík, azok... azok... azok nem vigyáznak az erkölcsökre... - pityergett Amúna.

—Az erkölcsökre mindenkinek magának kell vigyáznia! - zárta le a vitát a császár. —És ha az erkölcsökre nem is, de legalább az életére igazán jól vigyáznak! Ez az iskola ugyanis, bár nem ugyanazon a helyen áll ahol annak a Loriannak a régi iskolája, de annak a jogutóda, és annyira jóban van a csiszíkkal, hogy közvetlenül az ottani csiszí nagykövetség mellett épült fel, tehát ha valami támadás érné, azt a csiszík azonnal megtudnák, elvégre a nagykövetségüket mindig őrzik, közvetlen csőpostarendszer köti össze az iskolát a nagykövetséggel, s egyáltalán, a csiszík olyan luxust biztosítanak ott a tanítványoknak, hogy igazán irigylem a lányomat mert jobban fog élni ezen öt év alatt mint én, bár a nagykövetnő nem győzte hangsúlyozni, hogy az ottani élet egy átlagcsiszí életéhez képest nem más mint a barbár nyomor! De én boldogan vállalnám azt a barbár nyomort! Tehát nem félttem a lányomat, nem kell ott támadástól tartania...

—És mérgezéstől?!

—Attól sem. Kizárólag bontatlan csomagolású csiszí élelmiszereket fogyasztanak! Hacsak persze a városba kimenve a szabadnapjain nem vesz valami ottani, kaul ételt, de hát ez igazán olyasmi amit nem lehet elkerülni! Az biztos hogy ott igazán távol lesz az ellenségeinktől! Na és ami az utat illeti, ez az iskola abban a különleges kedvezésben részesült a csiszíktól, még hozzá egyesegyedül épp ez az iskola és senki más, hogy a csiszík vállalták, hogy az ide jelentkező tanítványokat hajlandóak elszállítani az iskolába a helikoptereikkel, és vissza is szállítják a házukba majd a tanulmányok végeztével! Persze ezt meg kell fizetni, de tudod te is, hogy soha máskor és más barbárt még fizetségért sem szállítgatnak! Ez igazán előkelő iskola tehát, láthatod!

—Elveszítem a lányomat! Soha nem látom már őt viszont! - zokogta Amúna.

—Hát ilyen ostobán hogy még írni sem tud, biztos nem is fogod viszontlátni - mondta a császár - de abban biztos lehetsz hogy csakis a hasznára válik majd az ott töltött öt esztendő! És most elég legyen a beszédből, mert Tocse igenis elutazik oda, Kaulianába, Íventhal városba, az iskolába, mert ez megmásíthatatlan császári akaratom!

Az öt fős kíséret nem kísérte messzire Tocsét, mindössze a nagykövetség kapujáig. Ott aztán el is váltak tőle, mert a csiszik természetesen nem szállígtattak senki mást a helikopterükkel Kaulianába, kizárólag az iskolába küldött Tocsét. Tocse nem is hagyta annyiban a dolgot, és indulás előtt fennhangon tiltakozott apjának:

—Én azt hittem, a kíséretem velem lesz! Csak nem azt várod el tőlem, apám, hogy egyszál udvarhölgy nélkül éljek egy vadidegen országban éveken át?!

—Nem én várom ezt tőled leányom, hanem az iskola, annak ugyanis ez a rendje! Szerepel a szabályzatában, hogy...

—De engem nem érdekel a szabályzat! Ki fog reggelente felöltöztetni?!

—Sajnos te kell hogy felöltöztessed saját magadat, kedves leányom!

—De hát az megalázó és kényelmetlen!

—Semmiképp sem megalázó, mert abban az iskolában minden egyes növendék kivétel nélkül maga öltözik fel, sőt, tudtommal még a tanárnők is!

—De akkor is kényelmetlen!

—Meglehet, de tartok tőle hogy hamarosan ezt észre sem fogod venni, mert lesz ott sok más, amit még ennél is furcsábbnak tartasz!

—Ezzel nem nyugtattál meg! Mi az a sok más?! - kérdezte rosszat sejtve Tocse.

—Fogalmam sincs róla kislányom, én nem jártam abba az iskolába, de az biztos hogy mindenképpen nagyon más lesz mint a palotabeli élet itt nálunk!

—De hát a rangom, méltóságom megköveteli, hogy...

—Megköveteli, hogy e rangot és méltóságot meg is tudd őrizni életed végéig, tehát azután is hogy én már nem leszek, s ehhez tudást kell a fejedbe tömni! Tehát ne nyivákolj nekem, hanem búcsúzz el szépen tőlem, s eredj hogy okosodj!

De Tocse búcsúzkodás helyett csak felhúzta az orrát, nagy mérgesen, s úgy ugrott fel a lóra, amivel a követségig elment. Mert lovagolni, azt nagyon jól tudott. Ez volt szinte az egyetlen amihez jól értett. Ó igen, és az íjászat. De máshoz igazán nem sokat konyított.

A nagykövetségen maga a nagykövetnő, Mielória fogadta őt, s elmondta, hogy tekintettel a szigorú higiéniai szabályokra, azonnal pucérra kell vetkőznie, a ruháit mind egy szálig elégetik, őt megtetvészik, megvizsgálják a csiszi orvosok, kap egy nagy rakás oltást, többször is meg kell fürödni, fertőtlenítik, tehát épp oly vizsgálatokon kell keresztülesnie mintha a csiszik közé fogadnák be, mert egy csiszi helikopteren fog utazni. És Tocse tudta hogy hiába is tiltakozna, ezt el kell viselnie, mert semmi esélye rá hogy megússza.

—És milyen ruhát fogok felöltöni? - kérdezte.

—Kapsz tiszta csiszi selyemköntöst! - felelte Mielória.

Tocse kissé megnyugodott. A selyem, az méltó az ő magas rangjához.

Ha nem is tetszett neki a sok vizsgálat, az már annál inkább, hogy a sok oltást beadó orvosnő elmondta neki, hogy egy egész csomó betegséget ezek után nemhogy véletlenül, de még szándékosan sem kaphat meg, hála e szurkálásoknak! Például ezek után nem kell már félnie a himlőtől sem! És ez a védettség egész életén át tart, ez tehát olyan ajándék, amit szinte csak úgy mellékesen kap a tudás mellé, amiben majd az iskolában részesedik!

Aztán következett a repülőút az iskolába. Útközben itt-ott leszálltak, mindig valamelyik nagykövetségen éjszakáztak, és Tocsénak nagyon tetszett e légiút! Bár meg kell mondani, eleinte eléggé szívdobogva és szédülve tekintett le a nagy magasságból...

Kauliana fővárosában, Íventhalban volt az iskola, de csak elvileg. Vagyis ez volt az a város, ami a legközelebb esett a nagykövetséghez és a mellette levő iskolához. Valójában azonban jó egy kilométeres lakatlan, parkosított tér választotta el a tulajdonképpeni várostól azt.

A helikopter nem is a csiszi követségen szállt le először, hanem az iskolaudvaron, kirakták belőle Tocsét, méghozzá úgy, hogy a kezébe nyomtak valami nyomtatott papírt, amiről csak

annyit mondott a pilótanő, hogy „Ez a szállítólevél, add át a tanárnőnek”, aztán már újra fel is szállt, hogy átlibbenjen a mindössze kétszáz méterre levő követségre. Tocse ott maradt egyedül az iskolaudvaron.

De nem sokáig. Mellélépett ugyanis egy középkorú asszony, kedvesen mosolyogva, kivette a szállítólevelet Tocse kezéből, elolvasta, kiáltott valamit, mire jött egy másik nő, aki már zulmán nyelven is tudott beszélni, bár nem különösebben jó kiejtéssel.

—A nevem Szatná, tanárnő vagyok itt az iskolában! - közölte Tocséval. —Gyere velem, megmutatom a szobádat, a mai napra szóló ruháidat is megkapod, aztán...

—Mi az hogy a „mai napra szóló ruháimat”?! - kérdezte értetlenül Tocse.

—Ez úgy van - magyarázta neki Szatná kedvesen - hogy itt efféle ruhát ami most van rajtad, tehát olyat ami selyemből vagy vászonból készült, nem viselünk az iskolán belül, mert mosni kéne! De senki nem fog nálunk mosni. Nem tartunk szolgákat. Mindent vagy mi tanárnők végzünk, vagy a tanulók. De se nekünk tanárnőknek, sem gondolom nektek nincs kedvetek mosni. Vagyis ha a ruha nagyon elkoszolódik, eldobjuk, s kapunk más ruhát a csiszíktól. S a csiszík maguk is így tesznek már nagyon régóta, igen ritkán mosnak. Többnyire papírruhát viselnek, ami nagyon higénikus, ugyanis el lehet dobni, mert olcsó. Azt a szót hogy „olcsó”, meg azt hogy „drága”, ők maguk közt úgy értik, hogy sok vagy kevés munkába kerül-e az elkészítése az adott dolognak. S mert a papírruha tényleg nagyon olcsó, meg lehet tenni, hogy akár naponta újat vegyen fel valaki, a régit pedig csak úgy egyszerűen elégeti vagy bedobja a használsruha-gyűjtőbe, ahol ezeket később újrafeldolgozzák, vagy új ruhákká, vagy papírt készítenek belőle, csomagolópapírt, írkapapírt, kartondobozokat, farostlemezt, vagy valami mást! Selyem- vagy vászonruhát csak akkor viselsz majd nálunk, ha a városba mész, vagy kirándulni valahová. Ezt úgy nevezzük, hogy kimenőöltözék. Az iskolán belül azonban eldobható ruhákat viselünk.

—Papírruhába öltözzek?! - képedt el a császárlány.

—Nagyon kényelmes, hajlékony, ha nem mondom neked előre hogy papírból van, nem is találta volna ki sosem, hogy az az alapanyaguk! Még szépen ki is vannak festve ízlésesen. A szobádban már ott vár téged a saját ruhád erre a napra, ezt a régit leveszed, kirázod, elrakod a szekrénybe, átöltöztöl a másikba, és...

—A papír közönséges anyag, nem méltó hozzám! Apám a világ leghatalmasabb császárának mondhatja magát! Ő maga a zulmán császár!

—Azért talán mégsem a te apád a leghatalmasabb uralkodó, mert ott van például Csiszíföld királynője is, márpedig ő is csiszí papírruhát visel, kivéve ha olyan munkát végez, ami nagyon igénybeveszi a ruhát, mert a papírruha, bár nem is szakad olyan könnyen mint hinné az ember, de azért nem olyan erős mint a selyem. Ha tehát Csiszíföld királynőjének jó a papírruha, akkor neked miért nem jó?

—Mindenki tudja, hogy a csiszí királynő csak holmi faházikóban lakik palota helyett, nem is csodálom hogy neki megfelel az ilyen hitvány öltözék is, de én más vagyok! Én császárlány vagyok, és ez olyan tény, amit te sem tagadhatsz le!

—Eszem ágában sincs letagadni! Valóban tény, hogy császár leánya vagy. De sietve közlöm hogy ez bár olyan tény amit elismerek én, és mindenki más is el fog ismerni itt az iskolában, de ugyanakkor viszont olyan tény, ami itt a kutyát sem fog érdekelni!

—De hát nem hiszem hogy még egy császárlány lenne itt, itt nekem a legnagyobb a rangom!

—Tévedsz gyermekem! A nemességed, az lehet hogy neked itt a legnagyobb, de épp ez az, ami itt senkit nem fog érdekelni! A rang az, amit mi értékelünk. Es az nem születés után megy.

—Hát mi szerint?!

—Tanulmányi eredmény szerint, tehát akár hetenként változhat, mert hetente mérjük meg mindenki tudását!

—Ez ostobaság, semmi nem teheti nem létezővé hogy császárlány vagyok, de még ha el is tekintenénk ettől...

—Biztosítalak róla, hogy itt az iskolában senki nem akad majd, aki el ne tekintene ettől! - nézett rá már némileg gúnyosan Szatná tanárnő.

—Még ha el is tekintenék császárlányi mivoltomtól – de nem tekintek el! - akkor is megkövetelem az irántam tanúsítandó kivételes tiszteletet, annak alapján, hogy apám bőségesen megfizeti a nekem kijáró bánásmódot!

Közben beértek az iskolaépületbe, ami igazán jókora volt, kisebb palotának is beillett. Itt Szatná bevezette Tocsét a legelső szobába, papírt vett elő és egy tollat, s írni kezdett.

—Nézd csak hogy mennyibe kerül egyetlen növendék taníttatása itt az öt év alatt! Van ugye a táplálása, eredeti csiszi élelmiszerekkel. Ezeket bárki barbár megveheti ha van hozzá pénze. Az ára havonta ennyi... - és egy jókora számot írt a jobb oldali oszlopba. —Az árak csiszi buznyákban értendők! - tette hozzá. —Aztán, a füzetek ára, amit elhasznál a tanuló... a töltőtoll ára... tankönyvek... az eldobható ruhák... eldobható papucsok...

—Hát azok is eldobhatóak?!

—Még szép, csak nem fog egy csiszi cipőtisztítással veszködni?!

—Te papucsról beszéltél, nem cipőről!

—De cipőből is van eldobható, jó is hogy szólsz, annak az árát is fel kell írnom... de ha a városba mész, kapsz eldobható napernyőt is...

—Minek?!

—Mert Kauliana meleg ország, és napszúrást ne kapj...

—De abból minek eldobható?!

—Hogy járványt ne hozzunk be az iskolába a napernyővel a városból, hiszen a napernyőt mindenféle koszos helyre letehetitek...

—De a ruha amiben a városba megyek mégsem eldobható!

—Az igaz, de azt meg hazaéréskor bemártjátok egy fertőtlenítő oldatba, aztán keresztülmegy a szárítón, és így nem lehet semmi baja! De a napernyő nem olyan hajlékony mint a ruha, azt nem lehet tehát a géppel fertőtleníteni! Igaz is, a fertőtlenítőszer árát is fel kell írnom, meg a heti egy napernyőét is! Jön aztán ehhez a sterilizált víz ára ami megtölti a fürdőmedencét... aztán olyan még nem fordult elő, hogy az öt év alatt egyszer se betegdjék meg egy diák, ha másban nem hát náthában, s persze az ilyenkor szükséges gyógyszereknek is van ára, amik szintén kizárólag csiszi gyógyszerek... aztán a sok-sok alkohol, ami működteti a légkondicionálót...

—Az mi?

—Az az, ami állandóan hűsen tartja a szobádat, kedveském! Hetente kapsz új eldobható szőnyeget, emiatt elég nagyjából havonta söpörni a szobádat. Persze a seprő is pénzbe kerül. Ezt most mind összeadom, holott egészen biztos, hogy számtalan költséget nem jegyeztem fel! És most halljuk, tudsz-e olvasni?

—Nem. - vallotta be Tocse.

—De a számokat ismered legalább?

—Azokat igen.

—Ez a lényeg! Nézd csak meg, milyen csinos kis summára rúg, amibe te kerülsz az öt év alatt! Ezt most hasonlítsd össze azzal, amit apád fizet érted!

—Nagyon sokat fizet!

—Az biztos is! Nagyon sokat! Ha egy közrendű ember keresetéhez viszonyítjuk. Ugyanakkor viszont nagyon keveset. Keveset, mert ha a tényleges költségeidet elosztjuk azzal, amit apád fizetett, nézz csak ide, akkor azt kapjuk eredményül, hogy apád a tényleges költségeidnek nagyjából mindössze csak a negyvenketted részét fizeti, tehát úgy talán a 2.38%-át! Igazán elenyésző, nemdebár?!

Szatná rengeteget írt a tollal, s közben egyszer sem mártotta tintába, sőt, nem is volt tintás-üveg ehhez az asztalon.

—Sosem fogy ki?! - mutatott a tollra Tocse csodálkozva, mielőtt reagált volna Szatná érvére.

—Csiszi toll. Töltőtoll. - felelte nyugodtan Szatná.

—Mitől „töltő”, ha egyszer sosem töltöd meg?!

—Épp azt jelenti, hogy sosem kell tölteni.

—Örökké ír?!

—Örökké azért nem. Néhány száz oldalt viszont lehet írni vele.

—És utána mi lesz vele?!

—Eldobjuk. Úgy értem, összegyűjtünk a kiürült tollakból néhány tucatot, amit elszállítanak a csiszík, és újrafeldolgozzák.

—De akkor nem lesz tollatok!

—Kapunk újat a csiszíktől.

—És miből éltek, ha ilyen keveset kértek a tanításért?! - kérdezte Tocse.

—Az iskola azért tud működni, mert Csiszíföld támogat bennünket, és...

—És fizeti a béréteket. - fintorgott gúnyosan Tocse.

—Nem, bérként egy buznyákot sem ad nekünk. Minden tanár és tanárnő fizetése abból van, amit a diákok után fizetnek a szüleik. Tehát például teutánad az apád. Csiszíföld úgy támogat bennünket, hogy számtalan dologért amit különben pénzért ad a barbároknak, tőlünk nem kér semmit! Például ingyen kapjuk a papírruhákat is!

—Tehát csaltál a számításokban!

—Nem. Én nem azt mondtam, hogy nekünk ennyibe kerül a te taníttatásod, hanem csak azt, hogy ha ténylegesen mindenért pénzt kérnénk amit te itt elfogyasztasz így vagy úgy, ételként, ruhaként vagy másként, akkor apádnak ennyit kéne fizetnie! De mert nem fizet ennyit, ezért nyugodtan mondhatjuk, hogy te Tocse itt rendkívül kedvezményesen tanulsz, mondhatjuk mert úgy van, hogy a költségek igazán oroszlánrészét nem apád viseli, hanem Csiszíföld! Tehát neked itt arra való hivatkozással hogy apád sokat fizet – erre való hivatkozással abszolúte semmiféle jogod és követelésed nem lehet! Ha Csiszíföld úgy dönt hogy nem ad neked minden napra selyemruhát hanem csak papírruhát, ami különben tényleg olyan, hogy jó még a csiszí királynőnek is, hát akkor te csak annyit tehetsz hogy befogod a szádat, sőt köszönettel fogadod azt el, mert az úgy is ajándék, és ajándék ruhának ne nézd az anyagát! Mert mit szólnál ha egy koldus térne be hozzád, adnál neki csirkeszárnyat, s erre az követelőzni kezd, hogy márpedig neki kacsacomb kell vagy pulykamell?!

—Kikérem magamnak, én császárlány vagyok, nem koldus!

—Ne nevetess kicsikém, hiszen neked még arról se volt fogalmad sem, mi ez a toll a kezemben, az egész császárság ami fölött apád uralkodik, nem más Csiszíföldhöz képest mint egy szemétdomb, amin apád, a császár csak egy nagyhangú kakas!

—Velem így nem lehet beszélni!

—Gyermeke, én barátságosan fogadtalak, de ahogy te egyre durvábban beszélsz velem, úgy beszélek egyre durvábban én is veled, vedd észre! Tehát ne pattogj itt nekem hanem gyere szépen a szobádba, vagy ha nem tetszik, láttad hol a kapu, és menj a csudába!

—Jó, bemegyek a szobába, de azt leshetitek hogy itt tanulni is fogok! Nekem jogom van jól érezni magamat!

—Természetesen! - bólogatott egyetértése jeleként Szatná.

—Igenis semmit nem fogok tanulni, oda se figyelek majd az órák alatt! És úgysem tudjátok ellenőrizni, hogy odafigyelek-e, és nem is tudtok semmivel sem kényszeríteni rá!

—Ez igaz. - bólogatott Szatná. —Szóval egészen bizonyos hogy semmiféleképp nem akarsz tanulni?

—Majd ha bolond leszek!

—Én azt hiszem hogy épp fordítva, akkor leszel ugyanis bolond, de legalábbis tudatlan, ha nem tanulsz! De ez mindegy is, a lényeg ugyanis az, hogy volna egy tiszteletteljes javaslatom feléd, *császári felség*: – és az utolsó szavakat gúnyosan ejtette – az ugyanis, hogy ha valóban ennyire elszántan akarod megfosztani magadat a tudástól, amit rendkívül kedvezményesen kapnál, szinte ajándékba, nos, akkor talán neked is és nekünk is úgy lenne a legjobb, ha inkább be se járnál az órákra!

—Tessék?! - hitetlenkedett Tocse.

—Hát most mondd, nem ez lenne neked is a legjobb?! Nem kéne unatkoznod reggeltől estig, hallgatni a sok-sok tudást ami téged nem érdekel...

—De hát ezt szabad?

—Nem bejárni az órákra? Persze hogy szabad! Ez egy nagyon szabadelvű iskola, *liberális*, így mondják a csiszík, vagyis itt majdnem mindent szabad! Itt majdnem minden úgy lehet, ahogy azt a tanulók akarják, jószerivel csak az az egy nem szabad, hogy zavarja az egyik tanuló a

másikat! Aki ilyesmit tesz, azt akár meg is verjük, bevallom! De tanulni, hát az aztán biztos hogy nem kötelező! Az az, ami a leginkább nem kötelező! Zajongani, a másikat zavarni, azt nem szabad, verekedni pláne nem szabad, részegeskedni sem, ez különben úgyis nehéz volna mert iskolán belül nincs szesz, és a városból visszajövőket megmottozzuk, ezt tehát mind nem szabad, de hülyének maradni, azt szabad, az mindenkinek korlátlanul a jogában áll!

—De hát ez egy iskola!

—Valóban az.

—Az iskolában tanulni kell, azt hittem!

—Más iskolákban valóban *kell* tanulni. De már a bölcs Lorian rájött arra, hogy annak a szó-nak hogy *kell*, nagyon rossz a csengése! Ha valaki azt hallja hogy *kell*, akkor azzal kapcsolat-ban azonnal ellenérzések alakulnak ki benne, és ez megnehezíti a tananyag befogadását! Ez tehát olyan iskola, ahol nagyon kevés az amit *kell*, ellenben annál több olyasmi van itt, ami *lehet*. Ami egy lehetőség a diákoknak! Az is *lehet*, hogy nem élnek e lehetőségekkel, és hülyék maradnak. Nagyon-nagyon óvakodunk azonban attól, hogy a tanulást, amit a legfontosabbnak tartunk, besoroljuk a *kell*-dolgok közé!

—Még mindig nem értem!

—Talán bizony nem tetszik az sem, hogy nem muszáj végigunatkoznod az órákat?

—Dehogynem, ez nagyon tetszik, na de hát akkor tulajdonképpen kit tanítotok ti, hiszen le-hetetlen, hogy néhány szegény rászorultat kivéve bárki is elmenjen az órákra és tanulással zsiubbassa az agyát!

—Hát elárulhatom neked kedveském, hogy azért nincsenek is olyan kevesen, akiket érdekel-nek a tudományok!

—Engem pedig nem érdekelnek! Megfogadom a tanácsodat Szatná, és igenis nem járok be az órákra! Sokkal jobban fogom élvezni, ha ehelyett bekóborolom a várost!

—Ez sajnos lehetetlen! - ingatta a fejét Szatná.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy egyedül egyáltalán sehová sem mehetsz!

—Mi az hogy nem mehetek?! Én császár lánya vagyok, szabad ember!

—Nem vagy teljesen szabad. Diák vagy. Úgy értem, felelősséggel tartozunk irántad. Városné-zésről természetesen lehet szó, gyakran mennek ki diákok tőlünk a városba, de csakis cso-portosan, legislegkevesebb öt fő kell hogy legyen a csoportban a diákok közül, és ehhez még három tanár kell kíséretként! Plusz még két másik kísérő is kell akik igazi, született csiszík közül kerülnek ki! Ez is nagy-nagy megbecsültség iskolánknak, hogy csiszík hajlandóak kísér-getni benneteket, hiszen a csiszík még bennünket, tanárokat is barbároknak tartanak, hát még benneteket! És mégis kísérnek titeket!

Tehát legkevesebb tíz fős csoport mehet ki a városba, ennél csak többen lehettek, és termé-szetesen a legszigorúbban tilos elszakadni a csoporttól! Ha valaki megszökik, azt egészen egy-szerűen visszazsuppoljuk a következő helikopterrel a szüleihez, mert olyasvalakiért nem vállalunk felelősséget! Képzeld csak el, ha te, aki annyit hajtogatod hogy császárlány vagy, nem térnél vissza apádhoz, mert elrabol valaki! Vagy ha megerőszakolnak téged!

—Az nem nagyon bánthat benneteket, hiszen előzetes értesüléseim szerint vannak itt fiúk is, és lehet bárkivel lefeküdni, még vannak ingyen óvszerek is!

—Meg tabletták, meg tamponok, látod, azok árát sem számoltam fel az előbb... de a fiúk külön épületben vannak, és külön kertjük van, bár igaz hogy a két kertet összeköti egy ajtó. És va-lóban, azzal fekszel le, akivel csak akarsz! De az más. Azt te is akarod. Az erőszak, az megint más. Azért nem vagyunk felelősek, hogy szabad akaratodból kivel közösülsz, mit csinálsz a sa-ját testeddel, de azért már igen, hogy bántalom ne érhesse! Ezért kíséri majd minden csopor-totokat állandóan legkevesebb két született csiszí, ráadásul csiszí kommandós, akik mindenfé-le önvédelmi fortély tudói, élesre töltött rakétavetőkkal, de bazuka is lesz náluk! És szabad nekik bármelyikteket akár megpofozni is, ha el akar bitangolni a többiektől! Különben az hogy Barbáriában csakis csoportosan mennek valahová, általános csiszí szokás, és mi itt az iskolá-ban a legtöbb csiszí szokást hüen követjük!

—Ez rabszolgaság! Akkor az egész városnézésnek semmi értelme, ha nem mehetek oda, ahová akarok!

—Ez igaz. És mások is csak néhányszor barangolják be Íventhált, azután rájönnek, hogy semmi értelme kimenni oda. Mert jókat enni itt is lehet, sőt még sokkal jobbakat is, ha viszket a lába köze, fiút is kaphat itt, beszélgetni itt is lehet, az iskola parkja csodálatos, sokkal szebb, mint a kaul királyi park, vannak fürdőmedencéink is, színháztermünk, orgonánk, könyvtárunk, minden...

—De hát te azt mondtad, hogy itt az iskolában minden úgy történik, ahogy azt a tanulók akarják!

—Nem minden. Minden, az nem. De valóban sok-sok dolog úgy történik. Csakhogy jól figyelj: az iskolában. Tehát itt. Itt, a kőfal mögött. Nem odakint, a városban! Idebent oda mész ahová akarsz, és nem mész oda ahová nem akarsz, tehát a tantermekbe is akkor mész, amikor akarsz. Arról nem volt szó viszont, hogy elhagyhatod az iskola területét tetszésed szerint!

—De hát így nagyon unalmas lesz az élet!

—Nem igazán. A könyvtárban annyi könyv van, hogy ha éjjel-nappal olvasol, akkor sem tudod kis részüket sem elolvasni az öt év alatt!

—De nem tudok olvasni!

—Viszont meg tudod tanulni az olvasást!

—Nincs hozzá kedvem!

—Akkor unatkozz csak tetszésed szerint! Senki nem fog megakadályozni benne! Különben, a tanórák alatt nemigen tudnál unatkozni, a tanulás jó unaloműző szer...

—Aha, értem már! Ezzel a trükkel akartok rákényszeríteni arra hogy tanuljak, de ez nem fog összejönni nektek!

—Az már a te bajod. Itt ez van, és kész!

—Igenis kibírom a tanulás nélkül is, legfeljebb jókat beszélgetek majd a többi lányokkal! Vagy akár a fiúkkal! Nem tilthatod meg!

—Nem is akarom megtiltani, sőt, a legnagyobb igyekezettel egyenesen arra biztatlak, hogy beszéljess csak velük mentől többet! Egyetlen aprócska probléma van csak ezzel kapcsolatban.

—Ugyan mi?!

—Az, hogy jelen pillanatban ha jól tudom, te vagy iskolánk egyszem olyan növendéke, aki a zulmán császárságból érkezett! Vagyis, hogy még érthetőbben fogalmazzak, tanulóink között rajtad kívül senki de senki olyan nincs, akinek anyanyelve volna a zulmán nyelv! És nem hiszem hogy volna olyan növendékünk, aki ha nem is anyanyelveként, de beszéli valamennyire a zulmán nyelvet, mert arról a környékről ahol a szülőházad fekszik, az az igazság hogy nem gyakran kapunk növendékeket! Többnyire ugyanis Kaulianából, Günül-földről, az Ujjak Szigeteiről, Troggföldről, Rilgentiából, Laenorból és Zelimbából kapunk diákokat, néha a messzi Jicsenből is, alkalmanként a dafnarok földjéről is, olykor-olykor a rittektől is... de nem a zulmánoktól! Annyira így van ez, hogy még a tanárnők közül is egyedül én vagyok az, aki jól tud zulmánul! Tehát meglehetősen nehéz lesz beszélgetned bárkivel is, édes gyermekem!

—De hát miként megy akkor itt a tanítás, ha ilyen sokféle népből jönnek össze a tanulók?!

—Egyetlen megoldás van csak: teljesen függetlenül attól hogy kinek mi az anyanyelve, a tanórák egészen egyszerűen csiszí nyelven folynak! Vagyis minden diák azzal kell kezdje, hogy megtanul csiszíül! Ez különben nem is árt, mert manapság már igazán az a legkevesebb, hogy ha valaki művelt embernek mondja magát, akkor legalább csiszíül tudjon valamennyire! Ha nem is tökéletesen, de legalább néhány szót tudjon elmakogni ezen a nyelven! Hiszen Csisziföld igazi világhatalom! És aztán minél jobban tud valaki nálunk csiszíül, annál jobban tud beszélni a társaival is! Ugye nem lepődöl meg azon sem, hogy kivétel nélkül minden tanár és tanárnő anyanyelvi szinten beszél csiszíül itt az iskolában, természetesen én is!

—De hát én évekig tanuljak csiszíül?!

—Az első talán két-három hét valóban nagyon kellemetlen lesz, de mert mindenki más ezt a nyelvet használja körülötted, hidd el, hamar belejössz, főleg ha valóban akarsz majd beszélgetni a társaiddal! Senki nem fog gúnyolódni veled az elrontott mondataid miatt, mert mások is hibáznak! Ráadásul bizonyos osztályok kifejezetten azért vannak, hogy ott csiszí nyelvet ok-

tassanak nektek. Aztán hogy egy kicsit jobban megy ez már neked, még ha nem is tökéletesen, a többi tantárgyat is ezen a nyelven hallgathatod, így egyre jobban belédszívárogsz az... ha sokat olvasol, az is segít majd neked, mert természetesen a könyveink is mind csiszí könyvek... el tudom képzelni, hogy amikor öt év múlva visszatérsz hazádba, s váratlanul meg kell szólalnod zulumánul, hirtelen azt veszed majd észre, hogy igencsak nyögvenyelősen megy majd az neked, mert rájössz, hogy a zulumán, az egy rendkívül nehéz nyelv, nem olyan könnyű mint a csiszí! Volt már ilyen diákom, igaz, az nem a zulumán, hanem a raraton nyelvvél járt így...

—Szóval apám ideküldött, börtönbe, bele a döglesztő unalomba, ahol se várost nézni nem lehet, se szórakozni, még csak beszélgetni sem...

—De tanulni igen, és bátorlak emlékeztetni rá, hogy magad mondtad, hogy ez egy iskola! És olyan komolyan mondom neked mint egy csiszí, hogy a tanulásra a körülmények nálunk igazán ideálisak!

—De én utálok tanulni!

—Próbáltad már?

—A tanulást?

—Igen.

—Nem.

—Akkor honnét tudod, hogy utálsz?!

—De hát az csak borzalmas lehet, fárasztó, megerőltető...

—Miből gondolsz hogy az?

—De hát minden írnok akit megkérdeztem odahaza, ezt mondta!

—Elhiszem. De azok nem ilyen iskolába jártak! - nézett Tocséra Szatná csupa szeretettel. —Az az igazság, hogy a tanulás épp ellenkező is lehet: szórakoztató, izgalmas, mulatságos, élvezetes! Az persze igaz hogy néha még úgy is fárasztó, de messze nem annyira mint azt híresztelik róla, és végeredményben egy játékban is el lehet fáradni! Arról már nem is beszélve, hogy a tudatlanság igencsak veszélyes lehet.

—Ugyan miért?!

—Ismertem egyszer egy lányt. Igazán szerencsétlen volt, mert királylánynak született, és...

—Miért lenne szerencsétlenség, ha valaki királylány?!

—Mert a királylányok úgy jönnek ide, hogy nekik a legüresebb a fejük, velük van a legtöbb baj. Ennél üresejűbbek talán csak a császári gyermekek lehetnek! De most nem erről akarok beszélni veled, hanem arról, hogy ez a királylány szerelmes lett valami kisebb rangú nemes fiúba. És a fiú is belé. Csakhogy a kedves papa, a király ellenezte ezt a házasságot! De a fiatalok azért gyakran találkoztak egymással, mert éjjelente a lány néha ki tudott szökni a palotakertbe, és a fiú is eljutott oda, mert megvesztegette a palotaőrseit, hogy engedje be oda.

Csakhogy a király mégis megtudta ezt, és bár nem végeztette ki a fiatalembert, de száműzte. A száműzetésből a fiú gyakran írt levelet a királylánynak, amit a királylány meg is kapott, de mert nem tudott olvasni, egy írnnal olvastatta fel magának a fiú leveleit, és azzal is íratta meg a maga válaszleveleit. Megfogadták egymásnak, hogy várnak az öreg király haláláig, s akkor már egybekelhetnek.

Igen ám, csakhogy az írnnak aki olvasgatta a királylány leveleit, megharagudott valamiért a királylányra, és bosszút állt: nem azt olvasta fel egy idő után amit a fiú írt a királylánynak, hanem egyre hidegebb hangvételű leveleket költött az eredeti levelek helyett, és nem is azt írta le amit a királylány diktált neki, hanem egészen mást, olyasmit, hogy a királylány már nem szereti a fiút!

Ennek pedig az lett az eredménye, hogy a fiú egészen beleőrült a reménytelen szerelembe, és öngyilkos lett. És amikor ezt megtudta a királylány, akkor idegösszeroppanást kapott, aztán meg is halt volna, de kedvelte őt annyira az ottani csiszí nagykövetnő, hogy elszállította ideiglenesen egy csiszí kórházba, ahol meggyógyították, holott nem szokása a csiszíknak a barbárok ápolgatása. És amikor a királylány visszatért apjához, akkor azt mondta neki, hogy választhat a kedves apuka: ő, a királylány vagy azonnal elmegy a csiszíkhöz végleg, vagy elengedi őt ide hozzánk az iskolába a királyapuka, hogy megtanuljon olvasni! Ugyanis kiderült hogy

mit csinált az írnok, s így a királylány rájött arra, hogy mennyire veszélyes a tudatlanság! Hiszen azért vesztette el a szerelmét, mert nem tudott írni-olvasni!

A császárlány elgondolkozott kicsit. Végül így szólt:

—Ebben lehet némi igazság, de mégis disznóság, hogy semmi szórakozási lehetőség nincs itt!

—Az nem elég, hogy nyolc különféle vízben fürödhetsz, mert ennyi medencénk van?

—Nem, az nem elég!

—Tetszett neked a helikopterút ide?

—Igen, nagyon.

—Akkor örömmel közölhetem, hogy hetente történik nálunk tudásvizsgálat! Az elért eredmények alapján pontozzuk a növendékeinket, és a sorrendet kifüggesztjük a hirdetőtáblára. Mindenki tudhatja tehát, hogy hányadik! És hidd el, igazán nagyon „ciki” ám utolsónak lenni! De ami a lényeg: az első három helyezettet minden alkalommal elviszi egy helikopter egy kis sétarepülésre! Aki pedig az éves összesítésben a legjobbnak bizonyul, annak különleges jutalmában van része: a csiszík elviszik őt Csiszíföldre, és megtanítják helikoptert vezetni! Saját helikoptere persze nem lesz, de bárkinek eldicsekedhet vele, hogy ő milyen nagy ember, mert tudja vezetni a csiszík ördögös szerkentyűit, a helikoptert! Hamisíthatatlan csiszí műanyagból készült bizonyítványt is kap róla, hogy ő tud helikoptert vezetni! Tehát ha jól tanulsz, akkor jutalomként még egy kicsit tanulhatsz: helikoptert vezetni!

De még más jutalmak is vannak a jól tanulóknak. Ezekhez különböző eredményeket kell elérni.

—Aha, tehát *kell!* - mondta gúnyosan Tocse.

—Kell. - mondta határozottan Szatná. —De jól értsd meg: nem azért kell mert mi ezt parancsoljuk, csak akkor *kell*, ha neked a jutalom maga *kell!* De te döntöd el, kell-e neked a jutalom! Nem kötelező, hogy az kelljen neked, le is mondhatsz róla! Tehát lehet nyerni az éves nagy tudáspróbán például alumínium étkészletet...

—Micsoda?! - hökkent meg Tocse. Az alumínium rengetegbe került akkoriban, többet ért, mint az arany.

—Bizony! Meg lehet nyerni selyemruhát is, mikrokönyv-nézőt mikrokönyvekkel, mikroszkópot, távcsövet, sőt, teleszkópot is, csiszí kerékpárt, gumicsónakot, de mélytengeri kirándulást is, amire a csiszík visznek el benneteket tengeralattjáróval...

—Hát többen is elmegyünk arra?

—A húsz legjobb diáknak jut ki e megtiszteltetés. És végül a legislegnagyobb megtiszteltetés-ként megtörténhet, hogy amennyiben esetleg te lennél az egész öt év átlaga alapján a legjobb tanuló, akkor egészen különleges jutalomban részesedhetsz: kapsz egy mintegy fél centiméter vastag alumíniumlapot, amibe belemetszették a csiszí királynő arcvonásait, a másik oldalára pedig fel van írva, hogy maga Csiszíföld tanúsítja, hogy ebben az évfolyamban te voltál a legislegkiválóbb tanuló, és szerepel e szöveg alatt a csiszí királynő aláírása is, persze az is bemetszve az alumíniumlapba! Mindemellé pedig visszkapod a teljes befizetett tandíjat.

A második legjobb csak a tandíjat kapja vissza, nem kap igazolást Csiszíföldtől. A harmadik legjobb tanuló a tandíj felét kapja vissza, a negyedik a negyedét, az ötödik a tizedét. Ellenben az első tíz legjobb tanuló neve bekerül iskolánk dicsőségkönyvébe! És azt is elárulhatom, hogy amikor egy-egy tanárra szükségünk van, akkor azt az iskolánk legkiválóbb végzett diákjai közül szoktuk kiválasztani, én magam is itt tanultam annak idején. És még annyit mondhatok, hogy most csak úgy a legkülönlegesebb jutalmakból említettem meg néhányat, mert akad sok más is, például festményalbumok, vagy mondhatom azt is, hogy havonta a három legkiválóbb növendékünknek az a jutalma, hogy hagyjuk őket tetszésük szerint jótékonykodni...

—Nem értem! - húzta fel a szemöldökét Tocse.

—Arról van szó, hogy talán a legnagyobb örömet az okozza egy embernek, ha jót cselekedhet. Itt tehát arról van szó, hogy ez a három diák, aki a havi összesítésben a legjobb volt, kap fejé-
ként száz-száz buznyákot, de nem ám azért hogy ő maga azt a saját céljaira elhasználja vagy hogy félretegye, hanem kimennek egyenként, tehát ezúttal nem a többiekkel és nem is hárman együtt hanem egyedül a városba, persze úgy egyedül hogy csiszí fegyveres kíséret azért megy velük, csak tanulótársak és tanárok nem, tehát így kimennek oda, arra mennek amerre

akarnak, a buznyákokkal a zsebükben, és annyi a dolguk, hogy e buznyákokat elosztogassák azoknak, akiknek csak akarják! A csiszík csak arra vigyáznak, hogy semmit ne vegyenek rajta maguknak! Tetszés szerint odaadhatják mind a száz buznyákokat egyetlen embernek, vagy akár száz különböző embernek egyet-egyet, koldusnak vagy gazdagnak, mindegy!

—Mi ebben a jó?! - értetlenkedett Tocse. —Még ha magának vehetne valami szépet belőle...

—Nem csodálom hogy nem érted! Az afféle úrfajzatok mint a királyok, s valószínűleg a császár is meg a rokonságuk, mindig terhes kötelességnek érezhették az alamizsnaosztást! De majd ha esetleg neked jut ki ez a szerencse, meglátod, mekkora örömet érzel ha valami szerencsétlen koldust megajándékozol a pénzzel, amiről ráadásul tudod, hogy te magad kerested, a saját munkáddal, önmagad erőfeszítéseként! No meg, így hatalmat is érezhetsz, hiszen te döntöd el, ki legyen az a szerencsés akinek adsz, s ki az akit nem találsz elég méltónak arra, hogy kapjon tőled! Biztosíthatlak róla, nagyon sokan egyenesen rajonganak a tanulók közül ezért a jutalomért, és nagyon csalódottak, ha nem nekik sikerül bekerülni az első három közé abban a hónapban!

—De hát nekem így is sok a pénzem! - mondta elgondolkodva Tocse.

—Azt csak hiszed! Azt most mindjárt ideadod nekem, és betesszük a csiszi bankba, és egyetlen buznyákokat sem kapsz belőle, csakis akkor, ha a városba mész! Ott persze osztogathatod ha akarod, de itt az iskolán belül semmi pénz nem lehet a kezed ügyében! Az olyasmi csak bajt szülne!

Tocsénak már nem volt ereje ellenkezni ezzel a nyugodt, magabiztos és végülis nagyon szimpatikus tanárnővel szemben, hagyta hogy Szatná eltegye a pénzét, s elvezesse őt a szobájába, ahol engedelmesen fel is öltözött a szép és kényelmes papírruhába.

Szatná aztán elmondta neki hogy merre van a konyha, ahol állandóan ki voltak készítve a csiszi élelmiszerek átlátszó műanyagborításban, amiket azonnal fogyasztani lehetett, de akár meg is melegíthette alkoholégőn az aki akarta, mert a műanyagtálcák amiken vannak, ellenállnak a lángnak. És ezek is eldobhatóak voltak. Hiába, a csiszík a mosogatással sem szerettek bíbelődni... És mindegyikhez volt mellékelve műanyag kés, villa vagy kanál, ami épp kellett az élelmiszer elfogyasztásához. Szintén eldobandóak. Tehát nem vártak el Tocsétől konyhai munkát sem, egyedül arra kellett ügyelnie, hogy a megfelelő szemetesbe dobja ezeket, hogy ne maradjon rendetlenség utána. Különböznél akkor ehetett a konyhában ő is és bárki más is, amikor csak akart, nem volt megszabva a reggeli, ebéd és vacsora ideje. És az sem, hogy mit fogyaszt és mennyit.

Ezután Szatná azt mondta neki, hogy ha reggel kolompszót hall, akkor kezdődik az első tanítási óra, az olyanok mint Tocse, akik még nem ismerik a betűket, sőt csisziül sem tudnak egy kukkot sem, azok a legjobban teszik ha ilyenkor elmennek a folyosó végébe az egyes számú tanterembe! De ha Tocse ezt nem akarja, semmi baj, akkor aluszikáljon csak tovább nyugodtan, a kutya sem fogja keresni őt! Minden este létszámenőrzés van, de a tanórák kezdetén nincs létszámolvasás, mert nem kötelező azokra elmenni! A ruháját reggel dobja be a folyosó közepén a falban található lyukba, az ágyneműt is, az új ruháját pedig megtalálja majd a szobája faliszekrényében, mert minden szobának saját mini csőpostája van, és az odaviszi egy kis dobozkában, abból kell kivennie! Abban van az eldobható ágynemű is: papírlapedő, papírpaplan és papírpárna.

S ezután magára hagyta Szatná Tocsét.

A császárlány pedig leült az ágyára, és mélyen elgondolkozott.

3. fejezet: Az első benyomások

Bár sokféle dolog nem tetszett Tocsénak az iskolában, de akadt ami határozottan lenyűgözte. Például, azt Szatná távozása után hamar felfedezte, hogy szobájából kisebb ajtó nyílik egy igazán nem nagy helyiségbe. Kíváncsian benyitott oda, s hát látta, hogy ez egy illemhely. Tehát nem holmi közös illemhelye van az iskolának, még csak nem is folyosónként egy, hanem külön, saját, személyre szabott! Ez még otthon a palotájában sem volt így: igaz, a császári család tagjai nem tették le felséges feneküket olyan ülőkére, amire mindenféle koszos és alantas szolgálk, volt külön császári budi, aminek még külön felügyelője is volt hogy oda senki más be ne mehessen, ellenben ezen az illemhelyen osztoznia kellett Tocsénak a saját apjával, anyjával, sőt még a testvéreivel is, amíg azok éltek. Most viszont van neki egy saját, kizárólagos használatra!

S hozzá milyen! A legmodernebb, mert vízöblítéses, pontosan olyan, amilyen odahaza is a császári illemhelyen! A technikát persze a csiszíktól kapták már ott is, tehát ismerte a használatát Tocse. De itt mégis más volt ez, mert nem úgy működött hogy lett volna felül egy tartály, ahonnét valami zsinór meghúzása után lecsorog a víz, aztán vagy leviszi azt a bizonyos anyagot vagy nem, s kefélgetni kell utána, meg a víz szembe is spriccelheti a gyanútlan használat – nem, ez nem ilyen! Hanem volt a falban egy vörös kar. Mikor Tocse azt kíváncsian meghúzta, látta, hogy valami automata szerkentyű magától lezárja a kagyló tetejét, mormogás támad, hallani a víz zubogását, majd újra felnyílik a tető, és tényleg patyolattiszta ott minden! És valami furcsaság lehet a dologban, mert mintha meleg levegő áramlana fel odalentről, de egyáltalán nem bűdös, hanem citromillatú!

Később, Szatnával erről beszélve megtudta, hogy ez a csiszík legmodernebb illemhely-technológiája alapján elkészült szerkentyű e célra, a fedőt természetesen azért zárja le a gép valóban, hogy semmi le ne fröcskölje a használatot, de ez amúgyis elkerülhetetlen, mert a víz amivel öblít, ultramagas nyomással zúdul be a kagylóba, hogy garantáltan mindent levigyen onnét, desztillált víz, ami tovább segíti a szóbanforgó anyagok feloldását, s ugyanakkor emiatt vízkövesedést sem okozhat, mert ugye az olyan csúnya, s nem is higiénikus, ezenkívül a víz nemcsak desztillált, de százötven fokos, s így aztán még a sterilizálást is elvégzi e magas hőfokkal!

—Úgy tudtam, a víz száz fokon már gőzzé válik! - kételkedett Tocse.

—S jól is tudad, csak hogy az a normál légköri nyomásra vonatkozik, de mondtam, hogy ez ultramagas nyomású víz! - válaszolta Szatná. S elmondta azt is, hogy mindemellett a víz citromkivonatot tartalmaz, a jobb illat elérése érdekében, annak ellenére, hogy az illemhelyen állandóan szagelszívó berendezés működik.

De talált itt Tocse bidét is, fenékmosás céljára, természetesen ez is automatikusan öblítette saját magát, s ilyen még odahaza a zulmán birodalomban sem volt. S ami a vécépapírt illeti, az előre fel volt vagdalva a megfelelő nagyságú darabokra, nagyon puha volt, lágy, kíméletes, ugyanakkor egyáltalán semmi hajlandóságot nem mutatott a szakadásra! De Szatnától megtudta, hogy az ürülékben levő anyagok hatására e papír három nap alatt elbomlik, tehát nem szennyezi a környezetet.

—És hová kerül a kaki? - kérdezte Tocse.

—Egy csatornarendszereken át egy nagy gyűjtőtartályba, amit a csiszík naponta kiszivattyúznak, a fekáliát magas hőfokon sterilizálják, majd trágyát csinálnak belőle, egy bizonyos mikrobával! Az a baktérium salétromsavat gyárt nekik, s ami marad, az a trágya. De úgy tudom még más mindenféle is fel tudják használni, de hogy pontosan mire, azt már meg nem mondhatom neked, mert nem vagyok e szakterület ismerője.

Ez a vécé valóságos csoda volt Tocse számára! De amikor azt mondta Szatnának, hogy kezdi már sejteni, mi az a csiszí luxus, akkor a tanárnő csak legyintett egyet nevetve, hogy a csiszík közt egyáltalán nincs olyan hogy luxus, ezt a fogalmat a legtöbb csiszí egyszerűen nem is ismeri, csak a nagyon művelt csiszík tudják hogy ez mit jelent, de ők is kizárólag barbár vonatkozásban tudják elképzelni. Csiszíföldön ugyanis nincs olyan hogy luxus, mert a csiszík közt kizárólag olyasféle különbségek vannak amit a tudás, műveltség vagy foglalkozás jelent, meg

esetleg hogy mennyire tisztelnek valakit: az akadémikusokat jobban, a legjobban pedig a királynőt. De ami az anyagi dolgokat illeti, e téren a csiszik a legszélsőségesebben egyformán élnek, a legutolsó félkegyelműnek is pontosan ugyanolyan minden használati tárgya, mint akár a csiszi királynőnek!

—Ez igenis luxus! - ellenkezett Tocse.

—Nekünk igen. De csak azért, mert ami Tlaxán országait illeti, azok közt egész Csisziföld egy-merő hatalmas luxus!

Az biztos, hogy a csiszik számos olyasmit megengedhettek maguknak, amit akár a zulmán császár is meg kellett gondoljon. Tocse például találkozott egy leánnyal, aki náthás volt. S egészen megdöbbsent, amikor látta hogy az mit csinál: papírzsebkendőbe fújja az orrát! Mindezideig ilyesmit Tocse még csak nem is látott! S amikor erről beszélt Szatnával, a tanárnő hozott egy csomag ilyen zsebkendőt Tocsénak, hogy az lássa, milyen végtelenül finom, puha e zsebkendő anyaga. Holott ez is valami olyan ravasz módon volt megcsinálva, hogy hiába hajlott, hiába volt puha, semmiféle hajlamot nem mutatott a szakadásra, hiába rángatta azt Tocse!

—Ismerhetnéd a csisziket ennyire, kedveském! - mosolygott Szatná. —Még csak az kéne hogy olyan zsebkendőt gyártsanak, ami kilyukad, aztán az ujjuk belemerül a takonyba! Fúj milyen undorító az olyasmi! Gusztustalan! Fertőző! Az efféle eseményt nem kockáztathatják!

—De hát hogyan mossák ezt ki?

—Sehogy. Ezt is összegyűjtik, és az összegyűjtés után elégetik, higiéniai okokból. De még így sem vész kárba az anyaga, mert a hidropónikaik¹ kazánjában égetik el, s így a meleg amit termel, felhasználódik ahhoz, hogy a nagyon melegigényes növényeknek fűtsék a levegőt vagy a vizet! A csiszik bár nagyon kényeskedőek bizonyos értelemben, de legalább ugyanannyira takarékos nép is! Egyik kedvenc mondásuk amit már többször is hallottam tőlük, hogy Csisziföld egészen egyszerűen túlságosan szegény ország ahhoz, hogy bármit is elpocsékolhassanak! Csak Barbária olyan gazdag, hogy megengedhesse magának az értelmetlen pazarlást!

—Persze, épp Csisziföld a szegény, mi?! Amikor minden orrfújásnál szemétbe dobnak egy zsebkendőt?! - füstölgött Tocse. —Nekem a császárlánynak van otthon nem is egy selymezsebkendőm, de még én sem engedhetem meg magamnak, hogy minden alkalommal kidobjam azt!

Az első napon azonban még csak a vécépapíron álmélkodhatott el Tocse, nem a papírzsebkendőn. Meg azon, hogy a vécéajtó mellett egy másik ajtó is nyílt a szobájából, ez pedig egyenesen egy fürdőszobába. Nem volt nagy, nem volt benne más csak egy tusoló, egy kézmosó és egy fürdőkád, tehát jócskán kisebb mint amihez hozzászokott császárlányként. Hanem mégis sokkal szebb és jobb volt amannál! Mert itt a fürdőkád nem vaslábakon állt, hanem bele volt építve részint a padlóba, részint a falba, az egész fürdőszoba ki volt... hát nem csempézve, azt megállapította Tocse hamar, hanem valami műanyagyszerűséggel kirakva, de ez olyan volt hogy még miután benedvesedett, azután sem lehetett elcsúszni rajta! Volt mindenütt hideg-meleg vízcsap, és mindig volt melegvíz, akármikor nyitotta is ki ezeket Tocse. Kíváncsi volt arra is, vajon mennyire alapos ez a szolgáltatás?! És nagy aljasul kinyitotta mindhárom melegvizes csapot, tehát a kádét is, a tusolót is, és a kézmosót is, hadd zubogjon teljes erővel a forró víz! És így hagyta ezeket egész éjszaka, de amikor másnap reggel benézett a fürdőszobába, akkor, miután hozzászokott a szeme a fojtogató párához, még mindig azt találta hogy tűzforró víz ömlik a csapokból. Hiába, a csiszik mindent túlbiztosítanak, lehetetlen efféle trükkel legyőzni őket!

A fürdőszoba teteje különben tükörből készült, hogy a kádban lubickoló láthassa becses önmagát, s így tökéletesebben tisztálkodhasson. És valamiképp különleges, víztaszító hatású tükör lehetett, mert egyszerűen sosem párásodott be!

Tocsénak itt nem voltak szolgálói, de lassan kezdett úgy vélekedni, igen nagy gondban lenne ha választania kéne hogy ezt az életet akarja, vagy a korábbi, amikor voltak szolgálói! A lehető legnagyobb irigységgel gondolt a csiszikre, mert az ő császárlányi életmódja meg sem közelítette ezt a kényelmet. Holott élt a gyanúval, hogy bár ez csiszi védnökség alatti iskola, azért a csi-

¹ Hidropónika: Olyan üvegházféle zárt hely, ahol folyékony táptalajon termelnek növényeket.

szíki mégsem mindent hoznak el ide, ami nekik mégis Barbária, és a legélvezetesebb, legdrágább dolgokat talán mégiscsak megtartják maguknak, Csisziföld határain belülre...

Mindazonáltal annyi bizonyos, hogy nem verték a fogukhoz a buznyákot! Mert Tocse talált a szobájában csiszí lemezjátszót is, számos csiszí hanglemezzel, amik közt szép dalok is akadtak, még ha csiszí nyelvű énekkel is.

Az az igazság, hogy bár még ki sem dugta az orrát a szobából, de maga az életmód máris kezdett határozottan megtetszeni neki. Egyedül az árnyékolta be jó hangulatát, amikor a jövődre gondolt: hogy csak a tanulás vagy unatkozás szörnyű alternatívája áll előtte!

Mindenesetre kíváncsiság benne is volt, úgy döntött hát, hogy másnap reggel mégiscsak elsétál az egyes tanterembe, megnézni, hogy is megy ott a tanítás. Mert hátha nem úgy mint odahaza, hátha a tanulásra is kitaláltak valamit ezek a kényelmes csiszíki!

Mire odaért, már számos más diáklány is volt ott, a legkülönbözőbbek, mert akadtak közöttük fehérek, feketék, barnák, sárgás bőrűek, mindenfélék. Kedvesen mosolyogtak Tocséra, Tocse is örájuk, mert senkivel nem kívánt összeveszni, főleg nem most, az elején. És ez nehéz is lett volna, mert egy kukkot sem értett ezeknek a számos nyelven mondott beszédjéből. Azt azért látta, hogy néhol akadnak párok és kisebb csoportok, akik élvezetesen karattyolnak egymással – ezek feltehetőleg ugyanabból az országból jöttek.

Erre mondjuk már Szatná is felkészítette őt. Az viszont határtalanul meglepte Tocsét, hogy a különben igencsak hatalmas tanterem nem olyasféle volt amilyennek ő elképzelte, inkább hasonlított egy nagy színházteremre, mert lépcsőzetesen emelkedtek a sorok hátrafelé, a legalacsonyabb szinten épp a tanári asztal állt. Az biztos volt hogy itt nem kellett félnie attól, hogy az előtte ülő esetleg eltakarja a látványt a fejével előre! Igaz viszont, hogy így el sem bújhat annak háta mögé a tanár szeme előtt!

Tocsénak csak az egyik középtájon levő sorban jutott hely, amit sérelmezett ugyan hiszen ő császárlány volt, de még csak nem is tiltakozhatott ellene, mert ugye itt senki nem tudott zúlmánul. Sokáig azonban nem aggódhatott méltósága ilyen csorbulása miatt, mert amikor már nyilvánvalóan minden diák megérkezett aki el akart ezen órára látogatni, akkor... akkor váratlan dolog történt!

Még tanár sem jött be a terembe, senki más nem volt ott csak a diákok, amikor némi zaj hallatszott, s minden besötétedett, mert a tanterem ablakai elé átlátszatlan lemezek húzódtak. Ellenben valahonnét a hátuk mögül fénysugár villant, s nekiütődve a szembeni fal fehérségének, ott képet hozott létre...

—Mozi! - értette meg azonnal Tocse. Ismerték már sok országban a mozit akkoriban, bár nem mindenütt, és nem is volt éppenséggel olcsó. És egyáltalán nem volt valami jóminőségű a kép, nem volt színes sem csak fekete-fehér, és kizárólag némafilm volt.

Mindazonáltal Tocse megörvendett ennek. Mozizni biztos, hogy sokkal jobb, mint tanulni! Pláne nyelvet!

Itt azonban színes képet látott. Egy szép leány vetült eléjük a falra, s mellette megjelent egy kutya is. A leány a kutyára mutatott, s így szólt:

—Inu.

Ekkor eltűnt a kutya, és megjelent egy macska. A leány a macskára mutatott, s így szólt:

—Miau.

Megjelent egy ágy, majd egy szék, egy asztal, egy pohár, egy barack, egy alma, kés, kanál, kislány, s ezekre mutatva a lány rendre elsorolta a nevüket így:

—Gyampó, szedzsó, tambó, iszu, momo, pómo, trancsi, lozska, lolita.

És Tocse megértette, hogy ez bizony egy olyan mozi, ami egy komplett csiszí nyelvtanfolyam! Holott már az is meglepte őt, hogy a filmhez hang is járt.

A leány megnevezett még néhány élőlényt és tárgyat, majd újra megjelent a kutya, s most a mozi-lány ezt mondta:

—Li la inu.

A macskára pedig ezt mondta:

—Li la miau.

De az asztalra mutatva már ezt mondta:

—No la tambó.

És a késre mutatva ezt:

—No la tranci.

Még némi mutogatás után hirtelen megjelent előttük egy baloldali csoportba összegyűjtve a kutya, macska, a barack, alma, kislány, egy másik, jobboldali csoportba egybegyűjtve pedig az asztal, a szék, az ágy, a kés, a kanál. S a filmbeli tanárnő a baloldali csoportra mutatva így szólt: —Li. - majd a jobboldali csoportra mutatva így szólt: —No.

Még egy kis mutogatás és további példák után pedig felsejlett Tocse agyában a felismerés: a „li” és a „no” szavak azt jelentik csiszíül hogy „ő”, csakhogyl ellentétben a zulmán nyelvvel, a csisziben két szó van az ő-re, s e két szó használata attól függ, hogy előre vagy élettelenre vonatkozik-e!

S ez pontosan így is volt. Mindazonáltal meg kell jegyezni, ez egyáltalán nem jelentette azt, hogy a csiszí nyelvben lettek volna nyelvtani nemek. Nem voltak. Kettő sem, nemhogy több. A csiszí nyelv minden más nyelvhez képest is a legszélsőségesebben logikus felépítésű volt. Éppencsak a személyes névmásban jelezni lehetett hogy valami élő-e vagy élettelen. Ez sok esetben kényelmes volt. Különben volt még több más szavuk is az ő-re, amivel jelezni lehetett hogy az illető férfi-e vagy nő, de volt olyan ő-jük is, ami afféle általános ő-fogalom volt, amit akkor használtak, ha nem akarták vagy nem tudták megmondani, hogy az illető „ő” élő-e vagy sem. De ez nem jelentette azt, hogy ettől függően másképp kellett volna ragozni az igét vagy a főnevet! És persze efféle bonyolult megkülönböztetésekkel nem terheltek az elején a tanulókat.

Érdekes volt ez különben: a csiszí nyelv tulajdonképpen nem volt egyszerű nyelv. Valaha régen az volt, de később befogadott magába egy mau nevű népet, s annak átvette csaknem a teljes nyelvét egyfajta nyelvi réteggént, úgy, hogy a mau szavakat ezentúl lehetett ragozni a régi mau, és a régi csiszí nyelv szabályai szerint is, csakúgy mint ahogy az eredeti csiszí szavakat is használták már a mau ragozás szerint is. A legtöbb nyelvtani viszonyt tehát kétféleképp is ki tudta már fejezni az új, Tocse korában használt csiszí nyelv, és szinte minden főnévre, igére, melléknévre volt legkevesebb két szavuk, de többnyire sokkal több is, mert a mau nyelv amit beolvasztottak, zavarbaejtő szóbőségű volt.¹ Mégis, bár így a csiszí nyelv igencsak olyan volt amire azt lehetett mondani hogy gazdag, kifejező és ezért bonyolult nyelv – mégis igaz volt rá, hogy könnyen tanulható! Azért könnyen, mert a mau nyelv átvételénél is tudatosan törekedtek rá a nyelvmesterek, hogy megőrizték a kivételmentességet (ami különben az átvett mau nyelvnek is sajátja volt), márpedig egy nyelvet sosem a bonyolultsága tesz nehezen tanulhatóvá, hanem a logikátlanság, tehát a kivételek. Ráadásul az eredeti csiszí nyelv agglutináló, ragozó volt, az átvett mau nyelv pedig előjárószavakra épült, s a kezdő nyelvtanulóknak eleinte természetesen a mau-struktúrát tanították, mert az könnyebben megérthető. Hiszen a legelején az a cél, hogy a mindennapi életben használhassák a nyelvet egyszerű dolgokra, a szépirodalmi művekben használt kifejezések, melyek árnyalttá teszik a csiszí nyelvet, igazán ráérnek a bonyolultabb nyelvtani struktúrákkal egyetemben!

Mikor végre tisztázódott, hogy mi is csiszíül az hogy „ő”, a mozi-lány magára mutatott, így szólva: —Me. És oda-vissza mutogatott a tárgyak és élőlények valamint önmaga között, mondogatva hogy li, no és me. És Tocse megértette, hogy csiszíül „me”-nek mondják azt, hogy „én”.

Jó negyven percig tartott ez az óra, és mire végetért a vetítés, Tocse meg kellett állapítsa, hogy egyáltalán nem volt unalmas, fárasztó sem, s mégis tud már egy rakás szót csiszíül! Legalább már be tudott mutatkozni a többieknek: Me la Tocse. Azaz: Tocse vagyok.

Pedig ez még nem is volt minden, mert némi szünet után újabb óra kezdődött, ez is tökéletesen tanár nélkül, filmvetítéssel, s ez így ment tovább egész nap. S mire végetért a nap, Tocse már tudta a számokat tízig, tudta a személyes névmásokat, hogy mi az „igen” és „nem”, mik az olyan fontos igék hogy „van”, „volt”, „eszik”, „iszik”, „megy”, „alszik”, és számos egyebet is. Nagyon megkönnyebbült, hogy ami a csiszí nyelv megtanulását illeti, igazán nem olyan nagyon félelmetes az ügy, egyelőre legalábbis!

¹ A mau nyelv átvételének történetét a Tisztelt Olvasó abban a regényben találja meg, melynek címe: *Мааа*.

Az elkövetkező napok eképp szorgalmas nyelvtanulással teltek el. A hét végére Tocse, anélkül ráadásul hogy bármiféle különösebb tudatos erőfeszítéssel zsibbasztotta volna az agyát, már képes volt a leghétköznapiabb dolgokat elmakogni egyszerű szavakkal csiszíül. Arról persze hogy éleselméjűen vitatkozzék csiszí nyelven, hogy mondjuk filozófiai, világnézeti kérdésekről eszmecserezzen, még szó sem lehetett. De azt például elmondhatta már diáktársainak, hogy ő a zulmán nép tagja, hogy messziről érkezett, s hasonlókat. Azt hogy császárlány, azt még nem mondhatta el, mert a csiszik nem tartották olyan fontosnak nemhogy a császárlány, de még a császár-szót sem, hogy beépítsék a tananyagukba, főleg nem ide az elejére!

Tanárt még csak nem is láttak e hét alatt, legalábbis nem a tanteremben. Tökéletesen magukra voltak hagyva odabent.

Mindazonáltal látott olyan diákokat is Tocse, akik bár nem jártak az ő osztályába, de biztos épp azért nem, mert már sokkal jobban tudtak csiszíül, tehát nekik erre nem volt szükségük. Ezek aztán iszonyú sebesen pergő nyelvvel társalogtak egymással, és csiszíül, annyit azért felismert Tocse. Ezek vagy tudtak már akkor is csiszíül amikor az iskolába érkeztek, vagy már több éve itt tanultak. Irigyelte őket Tocse!

Irigyelte, főleg mert annyit hallotta a csiszí nyelvet, hogy felsejlett előtte: azért ez a nyelv nem is olyan egyszerű, amilyennek a vetítéses nyelvtanfolyamon tűnik! Például a csiszí nyelv telis-teli van olyan szavakkal, amikben ménkü sok magánhangzó van, de nem akad bennük bárha egyetlen mássalhangzó is! Ilyen a neve a mostani csiszí királynőnek is, úgy hívják hogy Auáa! De még ha csak neki lenne ilyen hangzású neve! Hanem efféle szavakból százzszámra lehetne gyűjtögetni:

ai - szerelem,

aoi - kék,

áoua - rendkívüli,

áuia - hihető,

eoéáau - haszon,

é - vajon, „-e”, általános kérdőszó,

ieé - feltéve,

ieoua - mindenható,

ioa - ibolya,

ioé - kivéve ha,

ue - fenn,

uió - egység,

úiéáoa - türkizkék,

úioi - tűz,

úoá - csodálatos,

és így tovább szinte a végtelenségig! Ember legyen a talpán, aki mindezt megjegyzi!

S még amely szavak nem csupa magánhangzóból álltak, azokban is gyakorta volt „magánhangzótorlódás”, olykor többhelyütt is egyetlen szóban! Például húmoázié=mulatság.

Az az igazság, hogy már az ősi csiszí nyelv is hajlamos volt arra hogy sok magánhangzó szerepeljen benne egymás mellett egy szóban. De a mau nyelvre ez a szokás szinte végletesen jellemző volt, valószínűleg azért, mert az a nyelv csak 9 mássalhangzót ismert (p,t,k,l,m,n,sz,j,v) és a következő magánhangzókat: a,á,e,é,i,o,u. S mert a mau nyelv nem tűrte meg a többjelen-tésű szavakat, ezért e szűk készletből építkezvén hosszú magánhangzó sorok is létrejöttek! Így amikor a csiszí és a mau nyelv egyesült, a mindkét nyelvben meglevő azon sajátosság hogy sok-sok magánhangzót raknak egymás mellé egy-egy szóban, hangsúlyozottan megerősödött.

Valójában a csiszí nyelv annyira szerette a magánhangzókat, hogy még bizonyos mássalhangzókat is félig-meddig „átminősített” magánhangzókká. Ez okozta a nyelv azon furcsa tulajdonságát, hogy bár hemzsegték benne a csupa magánhangzós szavak, de akadt sok olyan szó is, ahol a külföldieknek úgy tűnt, hogy borzalmas mássalhangzótorlódás áll fenn – holott a

csiszík szerint ott fél-magánhangzók voltak! Ilyen hangnak számítottak a következők: sz,z,cs,dzs,c,dz,r,f,v,s,zs.

Ebből adódtak a különböző furcsa szavak:

sz - val, vel, például: „sz lolita” = egy kislánnyal.

cs - birtokos jelző, például: „gyampó cs a lolita” = a kislány ágya.

z - fordított birtokos jelző, amikor tehát a birtokos megelőzi a birtokot: „a lolita z gyampó” = a kislány ágya.

dzs - nál, nél, illetve tárgyesettel: hoz,hez,höz,felé,irányában, például: „dzs e Csiszilla” = Csisziföld felé. (Csiszilla ugyanis Csisziföld csiszí neve), „dzs lolita” = egy kislánynál.

c - ban,ben, például: „c gyampó” = ágyban. De azt is jelenti hogy „ba,be”, csak ehhez tárgyesetbe kell tenni a megfelelő szót: „c e gyampó” = ágyba.

dz - on,en,ön, illetve tárgyesettel: ra,re. Például: „dz ae lolita” = a kislányra.

f - helyett, illetve tárgyesettel: hiányában. Például: „f pómo” = alma helyett.

v - hat,het, képes valamire, például: „v tente” = aludhat.

r - szor,szer,ször.

s - és.

zs - ha.

brfe - szörnyű,

vrt - erős,

fcs - felesleges,

csr - csörren,

rce - reccsen,

rdzs - király,

pv - teli,

pzs - pizsama.

crcs - fogoly,

prc - perceg,

sztsz - alattomos,

bzsv - illetlen,

és más hasonlók. A csiszí nyelvben meg lehetett tenni például olyan irodalmi mutatókat, hogy ír valaki akár egy hosszabb értekezést is, amiben nincs egyetlen mássalhangzó sem - majd megírja ugyanezt más szavakkal, úgy, hogy abban nincs egyetlen magánhangzó sem!

Aztán a csiszí nyelvben nem volt mindegy, hogy egy helyen a szóban egy hosszú magánhangzó áll, vagy egymás mellett két rövid! Nézzük csak a következő szavakat:

lita = kő, líta = fény, liita = magzat

noko = borzalmas éjszaka, nóko = derék, nooko = jelentéktelen.

És még sok efféle szóhármass létezett...

Tocse okos lány volt. Kezdte sejteni, hogy ami a legegyszerűbb dolgok csiszí elnevezését illeti, azt nagyon hamar meg fogja tudni tanulni, de ami az igazi művészi, mondjuk ki: anyanyelvi tudást illeti, az bizony jóval fogósabb kérdés...

Ebben igaza is volt, mindazonáltal erre is volt trükkje az iskolának. Még hozzá az, hogy alig telt le az az egyetlen hét, máris elkezdtek tanítani a diákokat, tehát Tocsét is – olvasni!

Persze ezt is mozifilmmel. A már jól ismert film-tanárnő jelent meg a falon, és bár már korábban megismertette a tanulókat a színek csiszí elnevezésével, most ismét megismételte, hogy a kék, az aoi, s hogy az ibolya (nem a szín, hanem a virág) az ioa. Ezután megjelent egy pár vonalból álló ábra a vásznon, s a tanárnő rámutatva azt mondta: „a”. Egy másik ábrára mutatva

azt mondta: „o”. Egy harmadikat pedig úgy nevezett el, hogy „i”. S ezekről az ábrákról Tocse már tudta hogy betűk, mert látott már ilyeneket, csak épp azt nem tudta, melyik melyik, s hogy miként kell ezeket összeolvasni. S most a tanárnő sorra ezekre mutogatva többször elismételte hogy „a”, „o” és „i”, majd megjelent e három jel szorosan egymás mellé írva, s ezekre mutatva kimondta: „aoi”. S rögtön utána egy kék négyzetet is megböködött a pálcájával, ismét kimondva a „kék”-jelentésű aoi-szót. Ezután e jelcsoport alatt megjelentek ugyanezek a jelek, de fordított sorrendben, s a tanárnő kiolvasta: „ioa”. S meg is jelent a szó mellett az ibolyavirág képe.

—Hát ha ez az olvasás, akkor az valóban igazán nem nehéz! - ámult Tocse.

No persze, kicsit megnehezedett a dolog akkor, amikor a mássalhangzókat is meg kellett tanulni, mert azok már nem voltak olyan könnyen kiejthetőek önmagukban, mint a magánhangzók, de számtalan filmlecke volt erre, sok-sok példával, s így mégis megtanulták a diákok, mert a csiszik nem takarékoskodtak a filmeknek sem a számával, sem a hosszával. A tanárok élő emberi erejét úgy látszik sajnálták a barbárookra pazarolni, vagy lehet az is hogy egyszerűen csak hatékonyabbnak tartották e módszert, mindenestre szabványosították a nyelvtanítást is, mint minden mást is. Nem is csoda, mindenki tudta messze földön, hogy a csiszik hírhedten szabványosak mindenben!

Azután hogy megismerkedett legalább néhány betűvel már, felismerte Tocse, hogy itt az iskolában milyen ravaszul meg van szervezve minden a nyelvtanulás érdekében. Például egyszerűen nem létezett olyan tárgy, amire ne lett volna ragasztva egy kis cetli, rajta a dolog csiszí nevével! Így bármerre nézett, bármit is használt, szeme-agya önkéntelenül is beitta a dolog csiszí nevét, tanulta így az olvasást is és a csiszí nyelvet is! A füzetére rá volt írva hogy „füzet”, persze csiszíül, a füzet minden lapjának tetejére apró betűkkel az hogy „papír” és az hogy „oldal”, minden oldal meg volt számozva a füzetében, s a szám mellé betűvel is ki volt írva a szám csiszí megnevezése, az ajtóra kiírták hogy „ajtó”, és így tovább. Még a plafonra is tíz méterenként azt, hogy „plafon”.

Különb en az előrecsomagolt csiszí élelmiszereken is bőven gyakorolhatta Tocse mind a nyelvet, mind az olvasást. Mert kivétel nélkül minden egyes műanyagtál aljára fel volt írva az étel neve, a gyártási idő, az eltarthatósági idő, az energiatartalom, az összetétel (ez egy rendkívül hosszú lista szokott lenni), hogy milyen betegségek esetén javallott, és mikor ellenjavallt a fogyasztása, hogy hol gyártották, hogy kell-e melegíteni fogyasztás előtt, s néha még egyéb dolgok is, például többféleképp is fogyasztható élelmiszereknél akár több felhasználási javaslat is.

Az első hét után a csőposta egy képeskönyvet is szállított Tocse szobájába, amiben a moziban látott összes film minden képe szerepelt, alatta a csiszí szóval. S mert Tocse jobbat tenni nem tudott, hát nézegette azt és gyakorolta az olvasást. És a maga számára is meglepő módon, úgy érezte hogy büszke, amiért most már sokkal okosabb mint amikor idekerült! Egyedül az borzasztotta el, hogy kapott a csőpostával egy tíz kötetes csiszí-zulmán és zulmán-csiszí szótársorozatot is, és ezek szörnyen nagy és vastag kötetek voltak...

Ámde mégis unalmas volt itt az élet ahhoz képest, amit megszokott, annyira, hogy szinte sajnálta hogy nem emberi tanárok tanítják őket. Nem csoda emiatt, hogy nagy örömmel fogadta a második hét végén Szatná látogatását. S amikor a tanárnő megkérdezte hogy miként érzi magát, hevesen tört ki belőle a panasz:

—Borzalmas! Iszonyú! Igazán! Hiába hogy már tudok valamicskét csiszíül, meg még olvasni is, de ez mind semmit nem számít, mert alig tudok valakivel beszélgetni! Az nem beszéd hogy megkérdezem a nevét, meg hogy honnan jött, s kedvesen vigyorgunk egymásra, vagy épp hűlyén vigyorgunk, tudniillik kínunkban! A beszélgetés, az nem azt jelenti a számomra, hogy olyanokat gagyarászok neki hogy „te jó, én is jó”, ő meg visszagagyarássza hogy „ez igaz”, vagy épp azt hogy „a csiszí nyelv szép”! Mert egyelőre ez a legbonyolultabb, amit közölni tudunk egymással!

—De hát mi mást vártál két hét után?

—Nem többet az igaz, de ez akkor sem vigasztal engem!

—Elárulom neked, hogy amint igazán jól tudsz már olvasni, akkor adnak neked olyan könyvet, amiben egyre nehezedik a csiszi nyelvű szöveg, s így ha azt olvasod, mind jobban megtanulod a csiszi nyelvet! A történet maga izgalmas, ráadásul kifejezetten úgy lett megalkotva, hogy ne nagyon kelljen szótárazni, mert az újabb és újabb ismeretlen szavak jelentése világosan kiderüljön a szövegkörnyezetből!

—De akkor is, mikor leszek én azon a szinten, hogy tudományokat tanuljak csisziül, meg sem értem őket...

—Dehogynem, mert az órákat úgy tervezték meg, hogy már kis nyelvtudással is...

—Ne is mondd tovább, Szatná, még ezt is elhiszem, de akkor is nagyon magányos vagyok, kéne nekem valaki akivel beszélgethetek!

—Akkor kevesebb időd maradna tanulni!

—De hát nem érted hogy ez az elégedetlenség is rontja a tanulásom határfokát, mert egyre csak bosszúskodom hogy mennyire unalmas itt?!

—Ezen nem segíthetek, nem szedhetek elő neked egy zulmánul tudó diákot a hűtőszekrényből!

—Az igaz, csakhogy én kitaláltam valamit! - mondta titokzatos arccal Tocse.

—Mire gondolsz?

—Arra, hogy ti, akik akkora hangsúlyt helyeztek a tanulók játékoskodására, bizonyára nem utasítjátok vissza azt a javaslatomat, hogy hadd játékoskodjam egy kicsit a saját pénzemből! A tervem ugyanis az, hogy veszek egy diákot!

—Nem értem! Ha szolgára gondolsz, senkinek nem lehetnek itt az iskolában szolgálai!

—Remélni sem mertem hogy engedélyeztek nekem egy udvarhölgyet, holott igenis járna nekem! De én nem erre gondoltam. Ellenben figyelj csak! Apám fizetett értem tizenötmillió buznyákot. Nekem adott az öt évre zsebpénznek összesen majdnem ugyanennyit, tizenkétmilliót. Már látom hogy ezt a sok pénzt úgysem költhetném el semmi értelmesre itt az iskolában, hülyeségekre elszórni pedig nincs semmi kedvem, annyira ostoba mégsem vagyok, még akkor sem, ha korábban olyan szép véleményt is fejtettél ki a császárlányokról! Az jutott az eszembe, hogy kétmilliót megtartok magamnak, mert mégiscsak legyen pénzem, tízmilliót pedig hajlandó vagyok valami szegény sorsú leány javára fordítani, aki szeretne tanulni itt az iskolákban, de nincs rá pénze! Amilyen remek csiszi kapcsolataitok vannak, bizonyára könnyedén találtok ilyen lányt, és igaz hogy ez a tízmillió amit adok nem azonos a tizenöttel, de ha én állok a költség kétharmadát, talán bennetek is lesz olyan nagylelkűség, hogy elengeditek neki a hiányzó többi! Ti választhatjátok ki hogy milyen leány legyen, én csak azt az egyet szabom feltételül, hogy olyan jól tudjon zulmánul, akárcsak én magam, tehát anyanyelvi szinten! Ó igen, és azt hogy kapja meg a mellettem levő szobát, mert nem akarok messzire mászkálni, ha beszélgetni támad kedvem! Igazán nem nagy kérések tízmillióért!

—Igazán meglepő javaslat!

—Mertem remélni. Közöséges ötletek, amik mindenkinek eszébe jutnak, nem is lennének méltóak hozzám, aki egy császár leánya vagyok!

—Nem én vagyok az iskola főnöke, Tocse! Én nem mondok nemet erre, de igent sem mondhatok. Nekem tetszik a javaslatod, de meg kell beszélnem másokkal is.

—Jó, beszélj csak meg, de mikor kapok rá választ?!

—Ez sok mindentől függ! Ne türelmetlenkedj! Annyit ígérek, hogy most azonnal elmegyek, és továbbadom a javaslatodat! - azzal Szatná már valóban fel is kelt, és távozott.

Tocse pedig napokon át színét sem látta a tanárnőnek, de izgatottan várta a választ. Remélte, ha sok pénzért is, de hamarosan lesz egy barátnője.

4. fejezet: Az ivarművész-diáklány

Azon a napon, melyen – mint később kiderült – sorsának egy lényeges szereplője lépett be Tocse életébe, a császárlány épp egy bonyolult csiszí nyelvű szöveget próbált kisilabizálni. Szegényes nyelvtudásával, mely e három hónap alatt ragadt rá, ez éppenséggel nem ment könnyen! De Szatná azt mondta neki, hogy ha ez sikerül, azzal sokat halad előre, s hozzá nemcsak a csiszí nyelv megismerésében, de abban a tudományban is, amit filozófiának neveznek. Tocse tudta mi az hogy „filozófia”, sokféle filozófiai iskola volt jelen Tlaxánon, s így a zulmán birodalomban is. Arról hogy a csiszíknak van saját filozófiájuk is, itt az iskolában hallott először. S meg kell mondani, ha az ebben használt csiszí nyelvet nehéznek tartotta is, de maga a téma érdekelte. Érdekelte, mert érdekelte az, hogy mi lehet a csiszik bámulatos hatékonyságának a titka! S tulajdonképpen épp ezért kapta ezt az irományt, mert merészelte megkérdezni Szatnát, hogyan lehet az, hogy – ha jól tudja – a csiszik még csak valami kis primitív emberevő törzsecske voltak amikor már Kauliana is nagy, fejlett ország, s aztán így felfejlődtek, hogy mindenki mást megelőztek! És Szatná azt mondta neki, hogy a csiszik nem pazarolnak el egy csomó értelmetlenségre annyi temérdeksok erőfeszítést, mint a barbárok. Például nem építenek templomokat, mert nem vallásosak...

—Akkor mivel foglalkoznak? - kérdezte Tocse.

—A tudománnyal! De ha érdekel a gondolkodásmódjuk, tessék, fordítsd le magadnak ezt! - s ekkor kapta Tocse ezen irományt.

A kérdéses nyomtatvány így szólt:

Csiszí hitvallás

- 1., A világ megismerhető.
- 2., A világot a természet törvényei szabályozzák.
- 3., A világot véges sok természeti törvény szabályozza.
- 4., Minden természeti törvény leírható matematika segítségével.
- 5., Csodák nincsenek.
- 6., Isten nincs.
- 7., A misztikus tanok kitalációi - például lélek - nincsenek. Ezek listáját lásd a *Magyarázatok*-ban.
- 8., Az ember lényegének agyát tartjuk.
- 9., Az élővilág és az ember az evolúciós folyamat során alakult ki.
- 10., Csak azt a szellemi produktumot nevezzük tudománynak, amelyet kísérleti ellenőrzés alá lehet vetni.

Magyarázatok az egyes pontokhoz:

- 1., *Tehát nincs semmi olyasmi a világban, amely emberi ésszel felfoghatatlan lenne. Erre tulajdonképpen nincs egzakt bizonyíték, de ebben muszáj hinnünk, mert ha ebben nem hinnénk, akkor feleslegessé válna a világ kutatása.*
- 2., *Az első pontban leírt megismerhetőség éppen ezen törvények megismerhetőségét jelenti.*
- 3., *Elvileg tehát lehetséges hogy valamikor az összes törvényt ismerje az emberiség, bár lehet hogy a törvények száma óriási.*
- 4., *Ez nem feltétlenül igaz a matematika jelenlegi fejlettségi szintjén. Hogy azonban egyáltalán leírhatók matematikailag e törvények, azt az garantálja, hogy éppen azt a szellemi konstrukciót tekintjük matematikának, ami a jelenlegi világ (vagy e világ egy részének) modellje, s így érvényes eredményeket szolgáltat. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a tisztán elméleti matematika művelése ellen volnánk, mert ahogyan az már több esetben is bebizonyosodott (például a kettes*

számrendszer felfedezése ragyogó példa erre) a technika fejlődésével könnyen lehet hogy a ma még haszontalan matematika is hasznossá válik idővel.¹

5., Ez pontosan azt jelenti, hogy a természet soha nem szegi meg a törvényeit. Aki tehát azt állítja hogy csodát látott/élt át, az vagy hazudik, vagy becsapja magát, vagy őt csapják be mások, vagy téved és olyan jelenséget tapasztalt, aminek igenis van tudományos magyarázata csak ő nem ismeri, esetleg eddig még nem tapasztalt természeti jelenséggel találkozott, mely kutatást igényel, ám ezen új jelenségben sincs semmi misztikus.

6., Isten létének bizonyítékeként nem fogadjuk el azt a magyarázatot, hogy a világ léte bizonyítja az isten létét, mert akkor felmerülne annak az igénye, hogy mi/ki is az isten, ki alkotta meg az istent, stb., ha pedig feltételezzük hogy isten örökkévaló, akkor ugyanígy azt is feltételezhetjük, hogy a világ örökkévaló (de nem ugyanolyan minőségben létezik minden időben).

7., Efféle misztikus kitalációknak tartjuk a következőket: Isten(ek), szellemek, angyalok, ördögök, boszorkányok, varázslók, kísértetek, vámpírok, farkasember, túlvilág, pokol, mennyország, tisztító tűz, purgatórium, karma, asztrálsík, lélek-vándorlás, stb. E lista csak bezárólagos és nem kizárólagos, mert lehetetlen felsorolni az emberi fantázia minden mesés produktumát.

8., Ez egyenesen következik abból, hogy a lélekben nem hiszünk. Ami az éntudatot illeti, szerintünk ez az, amit a misztikusok léleknek neveznek. Tudományosan úgy határozhatnánk meg, hogy ahhoz hogy egy organizmus boldogulni tudjon a világban, szükséges hogy idegrendszerében felépítse a külvilág bizonyos részletességű modelljét, amin gondolatkísérleteket végezhet („képzeld meg”), hogy aztán a gondolatban legeredményesebbnek tartott cselekvést tegye meg a gyakorlatban. Ez ugyanis gyorsabb és veszélytelenebb a számára, mint a gyakorlatban kipróbálni minden variációt. Ez a modell a **tudat**. Az éntudat akkor jön létre, amikor a modell olyan részletes lesz, hogy benne szerepel már a modelláló organizmus modellje is. Tehát ha szerepel benne önmagunk képe is. Valaki ezzel szemben kritikaként felvetheti, hogy ez lehetetlen, mert végtelen rekurzióra vezetne, hiszen akkor a modellben modellált lény (önmagunk) modelljében is kéne szerepeljen egy modell, abban is egy újabb és így tovább! Azonban ez nem igaz, mert egy modell természetesen sosem azonos teljesen az eredetijével, annál egyszerűbb (épp azért modell és nem másolat) és így a rekurziós lánc szükségszerűen megszakad, nem végtelen! Általában véve a modellek megelégednek a modellált külsőségeinek modellezésével, és sosem modellezik a modellált modelljeit: ha mi magunkat elképzeljük egy adott szituációban, esetleg elképzeljük azt hogy ekkor így vagy úgy fogunk beszélni, de sosem azt hogy így vagy úgy fogunk gondolkozni. Pedig az lenne a modellált modelljének modellezése!

Hogy az éntudat diszkrét valami-e, mely vagy van vagy nincs, avagy analóg, melynek fokozatai lehetnek, és hogy van-e valamely állatnak (bizonyos fokú) éntudata, az további kutatást igényel. Egy biztos: lelke az állatnak sincs! Különböző valószínű hogy az éntudatnak igenis lehetnek fokozatai, s ez a skála nem más mint az önismeret, tudniillik minél kidolgozottabb valakinek az éntudata, minél részletesebb az énképe, annál előbbre haladt az önismeretben! Természetesen nem kell hogy minden modellben teljes részletességgel szerepeljen önmagunk képe, de minél részletesebb modellt tudunk felállítani magunkról elvileg (tehát akkor ha akarjuk) annál fejlettebb az öntudatunk, s az önismeretünk. Az önismeret tehát nem más, mint az a képesség, hogy elvileg milyen maximális részletességű modellt tudunk önmagunkról alkotni.

9., Nem állítjuk hogy a jelenlegi evolúciós elméletek mindent megmagyaráznak, még azt sem hogy teljesen tévedhetetlenek. Állítjuk azonban, hogy (szerényen fogalmazva) az igazságnak döntő részét tartalmazzák, s nem hisszük hogy felmerülhetnek olyan tudományos eredmények, melyek az eddigi evolúciós tanokat ösz-

¹ A csiszíknak ugyanis ekkoriban voltak már mechanikus számológépeik, s azok is a kettes számrendszert használták.

szességében véve vagy ezeknek akárcsak túlnyomó részét is megcáfolhatnák. A teremtest semmiképp sem tartjuk kielégítő alternatívának az evolúcióval szemben. Ellentétben azonban a csoportszelekciós nézetekkel, mi az evolúció alapegységének nem a fajokat, nem is a csoportokat, de még csak nem is az egyes egyedeket tartjuk, hanem a gént.

10., A matematika is kísérleti tudomány: például onnan tudjuk hogy $2+3=5$, hogy ha egy 2 golyóból álló kupachoz hozzáteszünk egy 3 golyóból állót, akkor tapasztaljuk hogy eredményül egy 5 golyóból álló kupacot kapunk, s e kísérlet bármikor ugyanezen eredménnyel megismételhető. Mindazonáltal a matematika nem annyira önálló tudomány, mint inkább a tudományok nyelve. Elismerjük hogy a matematikának vannak olyan absztrakt objektumai, melyeknek igen nehéz, sőt sokszor lehetetlen (egyelőre) olyan anyagi megfeleltetéseit találni, melyekkel kísérlet végezhető, ezek azonban épp ezért nem is bírnak nagy gyakorlati jelentőséggel. (Tudniillik ha volna jelentősége, akkor valamire vonatkoznának, s akkor máris lenne gyakorlati interpretációjuk). Mindazonáltal ezen objektumokra vonatkozóan is elhiszük a matematika következtetéseit, mert eddig a matematika használhatónak, igaznak bizonyult, tehát a valóság sikeres modelljének, jogos tehát hogy higgyünk azon, tudásunk jelenlegi határain túlmutató extrapolációiban, melyeknek igazságtartalmára vonatkozóan jelenleg még nem végezhetünk kísérleti ellenőrzéseket.

A kísérletek és elméletek összefüggéséről:

Egy elméletet nem döntenek meg ellentmondó kísérleti tények, csak egy másik elmélet, mely több kísérleti tényt magyaráz. Önmagában egy vagy néhány ellentmondó kísérleti tény csak annyit jelez és jelent, hogy az elmélet hiányos, illetve nem érvényes olyan széles körben, mint korábban hitték.

Akárhány sikeres kísérlet sem igazolhat egy elméletet, csak erősen valószínűvé teszi az igazságát, hiszen lehet hogy később, akár évszázadok múlva, de felbukkan ellentmondó kísérleti bizonyíték vagy tapasztalat. Lehet természetesen hogy az a bizonyos tudományos elmélet objektíven igaz, maga az Igazság azon kérdéskört illetően amire vonatkozik, de 100%-osan ebben sosem lehetünk bizonyosak. Mindenesetre minél több idő telik el az elmélet kialakulása óta úgy, hogy nem mérülnek fel ellenbizonyítékok (holott szorgalmasan keressük ezeket!), annál bizonyosabb hogy az az elmélet afféle „sziklaszilárd igazság”. Egy elmélet tehát nem attól tudományos, hogy igazolták, mert semmiképp sem lehet „tökéletesen” igazolni, hanem attól, hogy van legalább elméleti lehetőség a cáfolatára!

Ha valaki erre azt mondja, hogy ebből az álláspontból kiindulva a matematika igazságában sem hihetünk, akkor azt válaszoljuk, éppen hogy mi hiszünk benne, mi a matematikában hiszünk istenek helyett. A csiszik vallása végsősoron a matematika, s e vallásnak a papjai - a matematikusok - minden lényeges kérdésben egyetértenek - sőt még igazuk is van! Nem úgy mint a misztikusok, akik még abban sem tudnak megegyezni, hogy hány isten is van.

Ami a tudományok és a világ kapcsolatát illeti, erre nézve a következő a véleményünk:

A Világ egy olyasféle valamiből épül fel, amit anyagnak nevezünk. Ennek különböző megjelenési formái vannak, s ezeket a fizikának nevezett tudomány tanulmányozza, eképp minden tudomány közül ez az elsőrendű. Ha az anyag különösen bonyolult megjelenési formát ölt, akkor különböző speciális tudományok sietnek a fizika segítségére a maguk speciális kutatási módszereivel, elsősorban a kémia, majd ha az anyag még bonyolultabb módon szerveződik, akkor a biológia is. Ezek számos olyan tulajdonságát fedhetik fel az anyagnak, amire a fizika képtelen, ellenben egészen bizonyos hogy semmi olyasmi felfedezésre nem juthatnak, mely ellentétes a fizika felfedezéseivel! Vonatkozik ez a pszichológiára is, mely e rangsorban a biológia után következik. Az ember lényege ugyanis az agya, a pszichológia tehát tulajdonképpen az agy működésének egyfajta tudománya, s mert az agy is anyagból áll, ezért ez sem lehet ellentétes a fizika törvényeivel.

Tocse véleménye szerint ez egy rendkívül alaposan kimunkált filozófiai rendszer volt, maga a tömény, kristálytiszt logika. És minden ízében magán viselte a csiszíknak nemcsak a gondolkodásmódját, de szinte a beszédmódját is. Ha nem mondták volna neki, akkor is meg mert volna esküdni rá hogy valaki csiszí készítette, még akkor is, ha rögvest zulmán nyelven adják a kezébe. Olyannyira így volt ez, hogy eszébe jutott erről egy vicc is, amit még régen hallott zulmán hazájában. Így szólt:

—Egy csiszí, egy dzsanar, egy evol és egy dafnar közös expedíciót szerveznek hogy ismeretlen vizeket kutassanak fel. Mennek a hajón, s egyszercsak találhatnak egy négy szigetből álló kis szigetcsoporthoz az óceán közepén. Megegyeznek, hogy igazságosan osztoznak meg rajta, mind-egyikük népének jut belőle egy sziget. A kérdés a következő: melyik nép milyen épületet húz fel elsőként a maga szigetén? A válasz: A csiszík iskolát. A dzsanarok templomot. Az evolok börtönt. A dafnarok vesztőhelyet.

Különböző jó három napjába tellett hogy lefordítsa az anyagot, de ez legalább arra is jó volt hogy alaposan megértse, hiszen sokat foglalkozott minden egyes mondattal. Mire a végére ért, annyira belévsődött, hogy meg mert volna esküdni rá: ha akarja is képtelen elfelejteni!

Szatná meg is kérdezte tőle, mi a véleménye erről, egyetért-e vele.

—Egyetértek - bólintott Tocse - mert ez nem afféle homályos spekuláció, mint amit egyes filozófusoktól hallottam a hazámban, amik olyasféle idiótaságokról akarják meggyőzni az embereket, hogy például csak a tudat van és semmi azonkívül, meg hogy a világ csak alig pár perce keletkezett, s amire ezen kívül emlékezünk, az csak pusztá képzelődés, és így tovább!

—Igen, ezek a filozófiának szánt nyelvi csodabogarak előttem sem ismeretlenek - bólogatott Szatná - sőt, a barbárok filozófiájának többségére az jellemző, hogy messzemenően óvakodik attól, hogy határozott, világos és kétértelműségektől mentes álláspontot nyilvánítson! Sőt, vonzódik a kétértelműségekhez, keresve keresi őket! Többnyire az a jellemző, hogy nem is a valóságot és a tudomány tényeit vizsgálgatja, hanem a nyelvhasználatot, a szavak, kifejezések használati módszereit. S bár még a csiszík is elismerik hogy fontos és komoly dolog vizsgálni a nyelvet, mert az is lehet tudomány, hiszen a nyelv is a valóság része, de e filozófusok a nyelv vizsgálatát összekeverik, szerintem szándékosan, a valóság vizsgálatával! Holott, csak azért, mert a valóságról nem lehet beszélni nyelvhasználat nélkül, ez nem jelenti azt, hogy a nyelv maga volna a valóság! Ez olyan, mintha egy orvos megvizsgálná egy ember tükörképét, s aztán diagnózist mondana róla, mondván, hogy a kettő, a tükörkép és az ember, ugyanaz! A barbárok filozófiai többnyire komolykodóan, homályosan, és azt sugallva hogy nagy bölcsességet mondanak, sokáig fecsegnek triviális nyelvészeti tényekről, s ha egy efféle filozófust végül nagy nehezen sikerül rászorítani hogy most már konkrétumokról beszéljen, s fejtse ki álláspontját, de tudományos tényekkel alátámasztva, akkor azt mondja, hogy a hétköznapi valóság megmagyarázása a tudomány feladata, de az ő dolga mint filozófusé nem ez, hanem valami kifejezhetetlen, a hétköznapi dolgokon túllevő „lényeg” bemutatása! Vagyis a misztikához menekül! De még itt sem következetes, mert ha egyszer az a valami még maga a filozófus szerint is „kifejezhetetlen”, akkor miért is próbálja azt mégis kifejezni a filozófus, hiszen akkor lehetetlenre vállalkozik, tehát akkor az egész filozófia fölösleges, mert értelmetlen, soha nem érheti el a célját! Egyedül a csiszík világnézete az, ami kristálytiszt, világos, érthető, s arra épít hogy hatékonyak legyünk az egyetlen igazolhatóan létező, mert megtapasztalható valóságban. De ahelyett hogy ezt elismernék a barbár filozófusok, belekötnek a szóhasználatba, hogy például hogy is kell ebben érteni az olyan szavakat hogy „kísérlet”, mit is jelent az a szó hogy „megértés”, „tapasztalás”, s más hasonló! Holott minden józan ember tudja, hogy miről is beszélnek itt a csiszík! Az hogy ezzel te egyetértesz, azt bizonyítja a szememben, hogy császárlány létedre sem vagy reménytelen eset, sőt, ígéretes tanítványunk lehetsz!

—Igen, ezzel egyetértek - bökött a fordításra Tocse - de ez nem jelenti azt, hogy a csiszík erkölcsi elveivel is okvetlenül egyetértenék!

—E nyomtatványban semmi olyasmi nincs, ami erkölcsről szólna! - mondta Szatná.

—Épp erről beszélek! - bólintott Tocse is. —Ezzel egyetértek, - lobogtatta meg a fordítást - de ha arról akarnak meggyőzni hogy például a meztelenül járkálás fölöttébb erkölcsös, akkor már mereven ellenkezem!

—Senki nem akar meggyőzni téged erről. Ez a csiszi hitvallás még Darzsi királynő korában keletkezett, maga Darzsi csiszi királynő írta az eredetijét, s azóta csak nagyon kevésbé változott. És Darzsi a tudományról írta és nem az erkölcsről. De ha akarod, kaphatsz művet az erkölcsről is!

—Köszönöm, de egyelőre nagyon belefáradtam a fordításba! - válaszolta Tocse.

S mégis, mégis az erkölccsel kellett foglalkoznia nem is sokkal később!

Mégpedig azért, mert nem telt el egy nap sem Szatná távozása után, s megérkezett a tízmillióért vásárolt „barátnője”.

Úgy történt a találkozásuk, hogy másnap reggel, alig nyitotta ki a szemét Tocse – holott jó korán kelt! – egyszer csak nyílt az ajtó, s azon át egy nagyon csinos, de igencsak kócos hajú leány feje kukkantott be hozzá. A leány néhány évvel idősebbnek tűnt mint Tocse maga.

—Szép jó reggelt! - köszöntötte őt a leány, ékes zulmán nyelven. —Te vagy Tocse?

—Tessék?! - kérdezte zavartan vissza Tocse.

—Na, most te vagy Tocse, vagy nem te vagy? Mert ha nem te vagy, mondd meg gyorsan, aztán már itt sem vagyok! Meg akarom őt keresni, s azt mondta a tanárnő hogy a mellettem levő kéglit kapta meg, de azt nem mondta hogy a jobbra vagy balra levőt, és már elment, nem tudom megkérdezni! Tehát: te vagy Tocse, vagy nem te vagy?

—És ha én vagyok, mi van akkor?! - kérdezte vissza ellenségesen Tocse. Nem volt hozzászokva hogy csak úgy kérdezzessék, főleg nem ilyen közvetlen hangnemben.

—Ha nem te vagy, akkor semmi vész, nem kell ám frászt kapnod tőle, hogy megkukkoltalak! Én különben Jamína vagyok. Szóval, ha én vagyok Jamína, akkor te ki vagy?

—Tocse vagyok, akit kerestél! - bökte ki Tocse.

—Nagyszerű! - kiáltotta a leány, azzal tágabbra nyitotta az ajtót, belépett, az ajtót csak úgy becsapta maga mögött egy legyintéssel, és minden engedélykérés és -kapás nélkül letelepedett Tocséval szembe, egy az ágy mellé húzott székre. Majd így szólt a döbbszent Tocséhoz:

—Szóval, én vagyok Jamína, és azért ugrottam be hozzád hogy megköszönjem a tízmilliót, amivel megdobtál, hogy ezen a baró helyen tanulhassak! Most érkeztem kora hajnalban, alig egy órája vagyok itt, de kötelességemnek éreztem hogy e „köszönöm” legyen az első dolgom! - azzal körülnézett Tocse szobájában, s lelkesen áradozva így kiáltott:

—Tök olyan itt is minden, mint az én pucérájomban! Írtó fasza hely, mi?! Ilyen dögös sulira vágytam egész életemben! Biztos voltam benne hogy idővel eljutok ide, de nem is reméltem hogy ilyen hamar, s hogy lesz rögvest egy belevaló barátnőm is, aki kifizeti helyettem a tandíjat! Igazán hálás vagyok neked, tesó! Én mondom neked, amikor meghallottam a hírt hogy valami csak úgy kiperkálta helyettem a teljes tandíjat, hát köpni-nyelni nem tudtam, úgy lemerevedtem meglepetésemben! Már azt hittem mégis hazudnak a csiszik, oszt' csak úgy tréfálgoznak amikor értem jöttek a szitakötővel, de kiderült hogy igaz! Biztos vagyok benne, vastagon lehetsz eleresztve lével hogy ennyi zsozsót csak úgy kiperkáltál értem, de még ezt figyelembe véve is nagyon szépen köszönöm neked, tesó!

Tocse azt sem tudta mit mondjon, végül ez tört ki belőle:

—Ki az isten vagy te tulajdonképpen?!

—Hát nem mondtam, hogy Jamína a nevem? Én vagyok az a csaj, aki...

—Azt már értem! De honnan szalasztottak, hogy így beszélsz?! Tudd meg, hogy én magam nemcsak egyszerűen Tocse vagyok, hanem *az a bizonyos Tocse*, aki a zulmán császárság trónörököse, apám, a császár akaratából! És egyszerűen nem vagyok hozzászokva az ilyen alpári beszédhez! De mi az hogy nem vagyok hozzászokva – *nem is értem!* Mit jelent az például, hogy „baró”?!

—Hát azt, hogy dögös!

—Aha. És az mi?

—Hogy dögös? Hát olyan izé... tök jó!

—Azt értem, mi az hogy „jó”, de mit keres e kifejezésben az, hogy „tök”?!

—Hát mert nem egyszerűen csak jó, de annyira jó, mint a tök!

—Ugyan miért lenne jó a tök? Mert én például a dinnyét jobban szeretem, s ha nem édes, akkor mondom rá, hogy „olyan mint a tök”, vagyis a tök, az egyáltalán nem jó!

—Ó, itt nem a veteményesben levő tökre kell gondolni, hanem arra a tökre, ami a férfiak lába közt lóg! Az meg néha igazán jó tud lenni a nőnek, nem gondolod?!

—Nem lehetne azt mondani helyette, hogy „nagyon jó”?! - kérdezte kínos mosollyal Tocse.

—Mákod van tesó, mert nekem aztán tök mindegy, felőlem fáklyásmenet!

—Mim van nekem?! És mi az a „tesó”?! És miért jönne hozzám egy csomó ember fáklyával?!

—Mázlid van! A tesó, az testvér, csak így barátságosabb mondani, és a fáklyákat nem szó szerint kell érteni, hanem úgy, hogy nekem mindegy!

—Mi mindegy?

—Mondhatom azt is hogy nagyon jó. De mondd, miért akartál zulmánul tudó barátnőt? Hiszen te nem is tudsz zulmánul! Tudod mit, beszélhetek csisziül is veled, mert majdnem anyanyelvi szinten beszélem azt is, csak azt hittem, tudsz zulmán nyelven!

—Tudok is, de én előkelő nevelésben részesedtem, amiben te úgy látom cseppet sem! És nem vagyok a tesód, de a testvéred sem! Kikérem magamnak az efféle bizalmaskodást!

—Most mit húzod fel az orrodát, hát maceráltalak talán valamivel?

—Mi az a „macerálás”?!

—Szurkálás. Úgy értem most, hogy szavakkal szurkálás. Megbántottalak valamivel?!

—Á, te lehet hogy nem tehetsz róla - legyintett Tocse - de úgy látom Szatná alaposan visszaélt a beléhelyezett bizalmammal!

—Szatná? A tanárnő?

—Igen, ő!

—Mit baltázott el?

—Mit csinált?! - jajdult fel Tocse.

—Hát te semmit nem értesz?! - csodálkozott Jamína.

—Ezeket a faragatlan, útszéli kifejezéseket nem! Miféle nő vagy te Jamína, hogy külön szótárat kell szerkesztenem ahhoz, hogy megértem a beszédedet?! Hol éltél eddig, ki fia-borja vagy?! Mert én csak azt tudom hogy nem vagyunk egymáshoz valók, és Szatná igazán küldhetett volna nekem tízmillióért valami olyasvalakit, aki az én köreimből való! Tehát: ki a csuda vagy te?!

—Én diplomás ivarművész vagyok! - húzta ki magát ültében Jamína.

—Ivarművész? Az mi a csuda? Mert ezt megint nem értem ám! Ivar... ivarzani... nem is tudom mik szoktak... talán növények vagy állatok...

—Elismerem, ez valóban olyan szó, ami nincs a zulmán nyelvben! - mosolygott Tocséra Jamína. —Ezt a szót tulajdonképpen én alkottam, bár nem egészen én találtam ki! Ez ugyanis a megfelelő evol nyelvű szó tükörfordítása! Egyszerűen szó szerint lefordítottam zulmánra azt hogy „ivar” és azt hogy „művész”, és egymás mellé raktam őket!

—Jó, jó, akkor tehát mit jelent?

—Az ivarművész olyan lány, aki az ivarszerveivel okoz gyönyört férfiaknak, s abból él, amit azok ezért fizetnek neki. Persze nemcsak azokat a szerveit használja, hanem táncol is néha, ha igénylik, meg...

—Aha! Szinte sejtettem! Tehát kurva vagy! No hiszen! Azonnal megyek Szatnához, de még az iskola igazgatójához is, és visszakövetelem a pénzemet! Micsoda felháborító disznóság! Fizetek nekik tízmilliót, pénzem túlnyomó többségét, alig marad pénzem, mindössze rongyos kétmillió, csak azért hogy hozzanak nekem egy társat, s erre tessék, ahelyett hogy az én köreimből válogatnának, idetesznek a szomszédságomba egy cédát...

—Hé, hé, béke van, tehát ne rinyálj nekem !

—Nem tudom mit jelent az, hogy rinyálni, de nem is érdekel, ugyanis...

—Azt jelenti hogy picsogni, siránkozni, hisztizni...

—Nekem te nem mondhatod azt, hogy hisztizem! Azonnal takarodj a szobámból!

—Hé, tulajdonképpen mi a jó kinkeserves bajod van velem, mi? Hát tettem én neked rosszat? Hát nem azzal jöttem be hozzád, hogy köszönöm a tandíjat?!

—De én császárlány vagyok, s tisztességes lány, szűz, tehát...

—Te valóban császárlány vagy, és még szűz is?! Egyszerre mindkettő?!

—Igen, igen, tehát...

—Szóval császárlány is és szűz is. Nem elég hogy császárlány, de még szűz is! És mondd te szerencsétlen, hogyan voltál képest ezt a sok csapást mindmostanáig elviselni?! - nézett Jamína sajnálkozóan Tocséra. Aki egészen elképedt. Mert ha Jamína megsértődik amiatt hogy ő lekurvázta, azt megérti – nem is számított másra. Azt is megértette volna ha Jamína csak közbömbösen vállat von és ott hagyja. De erre amit most Jamína mondott – erre igazán nem számított.

—Mit beszélsz?! - értetlenkedett.

—Na ugye hogy nem tudsz zulmánul, azt sem érted amit mondok! De megmagyarázhatom.

—Oh, légy oly végtelenül kedves! - intett szemmel látható gúnnyal Tocse.

—Tudd meg hogy én roppantul szegény családból származom. Majdnem mostanáig szó szerint nyomorogtunk! De soha el nem cserélném a gyermekkoromat a tiedre!

—De hiszen azt sem tudod hogy milyen gyermekkorom volt!

—Tudni, azt valóban nem tudom, ellenben sejtem! Pocsék lehetett a gyermekkorod! Hiába voltál tele pénzzel, de állandóan be voltál zárva a palotába vagy a palotakertbe, ha mégis kimehettél valahova, akkor egy sereg mindenféle ember kíséretet, és leste minden léptedet, de talán még a palotakertben is így volt ez, állandóan viselkedned kellett, modoroskodni, udvariaskodni, és olyan göncöket hordani, amik lehet hogy drágák és szépek, de néha bizony kibaszottul kényelmetlenek! Arról már nem is beszélve, hogy még soha egy jót nem dugtál, pedig tudd meg hogy az igazán élvezetes! Igaz persze hogy nem mindenkivel. De jó, erről nem is beszélek, mert ezt kurvaságnak tartod, holott az ivarművész, az csöppet sem azonos a kurvával! A hátam is borsószik attól ahogy neked élned kellett gyerekként, mert neked egyszerűen nem is volt gyermekkorod, és ezért is nézem el sértődés nélkül a szavaidat, amikor sértegetsz, mert tudom hogy te szerencsétlen nem tudod hogy mit cselekszel, fogalmad sincs az életről, ezért bocsátom meg a szavaidat, s nem azért mert kiperkáltál értem tíz milkót!

— Még hogy egy kurva sajnáljon engem! Nem tartok igényt sem a sajnálatodra, sem a megbocsátásodra, tudd meg!

—Hé, ne pattogj már itt nekem, hanem szállj le a magas lóról és válaszolj nekem: másztál már valaha is fára életedben?!

—Nem, de nem is akarok!

—Akkor pedig nem tudod hogy milyen élvezetes az, amikor onnan a magasból lenézel a földre, és tudod hogy a saját erődből és ügyességedből jutottál el odáig! És tudd meg azt is, hogy gyümölcsöt enni is sokkal élvezetesebb a fáról, mint ha készen kapjuk azt, mert gondolom neked azt is a szolgák hozták ezüstitálon...

—Aranytálon. És az legalább meg volt mosva!

—Aha, tehát mielőtt megehettél volna mondjuk egy szem cseresznyét, azelőtt a szolgák jól összefogdosták azt. De még nem is ez a lényeg, hanem hogy így nem azt a szem meggyet eheted meg amit te szemelsz ki magadnak a fáról, s nem dolgozol meg azért a szem gyümölcsért, pedig az sokkal finomabb! Biztos mezítláb sem szaladgáltál sosem a réten vagy a patakvízben! Nem tudod, milyen élvezetesen lehet játszózni a tóparton, amikor kis kölyökként nagy csatákat vívtunk, egymást sárral dobálva! Te talán még úszni sem tudsz, fejest meg biztos sosem ugrottál! És halvány fogalmad sincs róla, milyen nagyszerű is a gombaszedés, amikor tudod hogy pontosan azt a gombát fogod este megenni, amit te magad szedsz, amit magad kutatsz fel az erdőben, magad pucolsz meg! Vagy amikor egyszer majd' fél mázsára valót leltem, és cipeltem haza, csaknem belerokkantam, ömlött rólam a víz...

—És én ezt irigyeljem?!

—Igen, mert utána olyan jó érzés volt, látni otthon a nagy halom gombát, hogy ezt mind én szereztem a családnak! És aztán ezt megszáritottam, s mindig amikor télen abból készítettünk ízletes gombalevest, újra meg újra eltöltött az a jóleső érzés, hogy ezt azért ehetem mert én magam ügyes voltam a gombakeresésben, elszánt és erős a hazacipelésben, és ez kibaszottul pompás érzés! Az igaz hogy nekem sokkal kevesebb játékom lehetett mint neked, s nem olyan értékesek, de én ezerszer jobban örülhettem egy kukoricacsutkából faragott kóchajú babának,

mint te egy színaranyból készültnek! Te mindent készen kaptál Tocse, és semminek sem tudhattál ezért örülni!

—Most készen kaptad te is ezt az iskolát, a tanulási lehetőséget, és ezért nem tudsz örülni neki! - válaszolta gonoszkodva Tocse.

—Azért nem egészen! Nem kívánom lebecsülni amit értem tétél, de hidd el, alaposan megdolgoltam ezért, nem is egyféle módon!

—Ugyan miként? Közösüléssel?

—Főleg, de nem kizárólag! Tudod, ami eddigi életemet illeti...

—Nem vagyok kíváncsi rá, úgyis tudom a leglényegesebbet: azt, hogy a számát sem tudod, hogy hány férfi járt benned!

—Ez nem igaz, mert pontos naplót vezettem róla, mikor kivel voltam, minden egyes dugásom szigorúan le van naplózva! Még az is hogy mennyit kaptam érte, s hogy az illető mit szeret az ágyban! Most fejből nem mondhatok neked tehát számot, de a napló még mindig megvan nálam, a szobámban, akármikor megtekintheted, nem titkos! Nem is ártana ha elolvasnád, talán kissé szagot kapnál az életből, s ragadna rád valami hasznos ismeret a gögön és oktalan felfuvalkodottságon kívül is!

Tocse meglepődött e szókapcsolaton, hogy „oktalan felfuvalkodottság”. Igazán nem illett Jamína eddigi stílusához.

—Nem értelek Jamína, néha olyan választékosan beszélsz, néha meg olyan közönségesen!

—Most mondjam hogy miért vagyok ilyen, vagy nem érdekel az életem?!

Tocséban birokra indult a megvetés a kíváncsisággal. Még sosem látott közről „olyan” nőt. Érdekelte az is, miért választ egy nő efféle „foglalkozást”.

—Milyen volt az életed?

—Tudod Tocse - kezdte Jamína - én hogy úgy mondjam „félvér” vagyok: apám zulmán, anyám evol. Az evolok Mídel szigeten laknak egy Dzidinor és egy Behnot nevű országban. Anyám behnoti. Ott azonban génsérültnek számított. Génsérültnek azokat tartják, akikről valamiért úgy gondolják, hogy nem kívánatos tulajdonságokat örökítenének az utódaikba. Ilyennek tartják tulajdonképpen az örömlányokat is, de anyámat egyszerűen azért tartották génsérültnek, mert apja börtönviselt ember volt. Tudnod kell Tocse, hogy akiket az evolok génsérültnek tartanak, azokat senki azon a szigeten nem fogadja el férjül, illetve, ha nő, akkor nem veszik feleségül. Ez tulajdonképpen tilos is, de szinte felesleges is megtiltani, mert tiltás nélkül is ritka mint a fehér holló!

Hanem jönnek Mídelre néha mindenféle idegenek is, kereskedők távoli országokból, hittérítők, matrózok, egyebek, s ezek néha feleségül veszik az efféle lányokat ha szépek; a génsérült férfiak meg többnyire elvándorolnak az országból. Gyakran csiszínek állnak. A génsérült nők is sokszor, néha azonban kurva lesz belőlük.

Anyám nem lett kurva, bár nagyon szegényen élt. Jött azonban az a férfi, akiből később az apám lett! Ő egy karotány szekta tagjaként érkezett, hogy megtérítse az evolokat, de aztán megrendült a hite, de annyira ám hogy éppoly vallástalan lett mint egy született csiszí! Ez akkor történt vele, amikor már évek óta nagy szárazság uralkodott Mídel szigeten, de a papok mégis azért kezdtek el imádkozni egy alkalommal, hogy másnap ne essen az eső, hogy így illően eltemethessék az egyik meghalt szektatagot. Apám úgy gondolta, nem lehet igaza az olyan vallásnak, ahol ennyire előtérbe helyezik az egyéni érdeket a közérdekkel szemben.

Aztán apám találkozott anyámmal, feleségül vette, s megszülettem én. De nagyon szegények voltunk még akkor is. Iskolába sem jártam, írni-olvasni is apám tanított meg otthon. Mindazonáltal nem költöztünk a csiszíkhöz, bár amikor én kissé felnővekedtem, nemegyszer sürgettem erre a szüleimet. De mindketten úgy gondolták, hogy a csiszík közé menés nem tenne jót a kapcsolatuknak. Később pedig már én sem akartam csiszí lenni, mert rájöttem hogy nekem mi a célom az életben! Ez pedig az volt, hogy világot lássak! Be akarom utazni a világ minden táját, hogy minél több érdekeset lássak!

Ez a vágyam akkor alakult ki bennem, amikor némi kis evol történelmet olvasgattam. Mert nemcsak zulmánul tudok, hanem természetesen anyanyelvemként ismerem az evol nyelvet is.

Nekem tulajdonképpen van egy anyanyelvem, anyám révén, és egy apanyelvem, amit apámtól tanultam!

Tehát olvastam a történelmet, és abban le volt írva az is, miként találkoztak először az evolok a csiszíkkal, amikor azoknak egy Napsugár nevű kirándulójuk egyszer csak befutott Szpülbüvürt kikötőjébe! Leírták, hogy ez mekkora volt, bár hozzáteszem hogy én is láttam nemegyszer a sziget előtt elsuhanni bazi nagy csiszí hajókat, amint azok épp Osztalúriára igyekeztek. Leírták, hogy a Napsugár világ körüli utat tett épp, amikor a szigetünkhöz érkezett...¹ és akkor én hirtelen éreztem, hogy én is egy ilyen hajón akarok utazgatni!

Persze ha csiszínek állok, valószínűleg lesz is alkalmam néhányszor ilyen hajón utazni. De én ezzel nem elégedtem meg, mert én azt akartam, hogy legyen egy *saját* hajóm, amivel oda megyek ahová akarok, akkor amikor akarom azt, de azt is tudtam, hogy egészen csekély esélye van csak annak, hogy ha a csiszík közé megyek, akkor egy efféle hajó kapitánya legyek! Még akkor is, ha kiválóan megtanulok csiszíül! Meg mindent amit kell! Mert annyit már tudtam a csiszíkről, hogy a hajó kapitánya olyasféle náluk mint egy falu takija, akit úgy választanak, és annak nem sok esélye van ám, hogy egy újonnan befogadott barbárkát, tehát nem született csiszít, megtegyenek sok-sok csiszí főnökének! Annyira azért nem szoktak bízni az újonnan befogadottakban, és ha jól belegondolok, kénytelen vagyok ebben igazat adni nekik!

Nem volt tehát más választásom, mint úgy dönteni, hogy sok-sok pénzt kell szereznem, mert az jutott az eszembe: „hé Jamína, ha nem leszel kurvára gazdag, akkor nem lesz soha saját hajód! Gennyésre kell keresned magadat, bődületesen, undorítóan gazdagnak kell lenned, s akkor vehetsz egy hajót, nem csiszí hajót ugyan, de a legjobb barbár hajót, s az is elég jó ahhoz hogy beutazgasd vele a világot”!

S rögtön tudtam azt is, hogy nekem csak egy módon lehet ennyi pénzem: csak úgy lehetek kurva gazdag – ha kurva leszek!

De kurva mégsem akartam lenni, ezért inkább beiratkoztam az Ivarművészeti Főiskolára, ez egy olyan iskola az evoloknál, ahol mesteri fokon tanítják az efféléket a lányoknak, hogy ne olyan alpárian műveljék mint a kurvák, ezért bár nálunk az ivarművészeket is megvetik, de messze nem annyira mint a kurvákat! Ez az iskola ráadásul ingyenes is.

—És a szüleid nem tiltakoztak?

—Hát, nem igazán tetszett nekik, de nagyon azért nem ellenkeztek, mert más iskolára pénzünk nem is volt, ez meg ugyebár ingyenes... és én nagyon elszánt voltam! És szerencsém volt abban is, hogy azokhoz a lányokhoz tartozom, kiderült, akik élvezik is a szeretkezést!

De azt is tudtam, hogy a céljaimhoz elengedhetetlen a nyelvtudás. Na már most, azt a kibaszottul sok nyelvet amit a világban itt meg ott beszélnek, mind nem tanulhatom meg. De azt is tudtam, hogy a csiszí nyelvet a legtöbb helyen már beszélik a műveltebbek, vagy legalábbis találni néhány tolmácsot minden kikötőben, akik tudnak csiszíül, ezért elmentem a csiszí követségre, kértem nyelvkönyveket meg szótárat, kaptam is, mert tudod az ilyesmit ingyen szokták osztogatni, aztán alaposan megtanultam csiszíül! Mit mondjak nem volt könnyű, de most már majdnem anyanyelvi szinten beszélem e nyelvet, ami rólad Tocse gondolom nem mondható el! Mikor látták a csiszík hogy komolyan tanulok csiszíül, mert jelentős haladást tanúsítok, akkor még csiszí lemezjátszóval is megajándékoztak és sok-sok csiszí hanglemezzel, hogy javuljon a kiejtésem! Ez persze annak is köszönhető, hogy kértem és meg is kaptam tőlük a Csiszík Barbár Barátja címet! Mert tudod gondoltam rá, hogy külföldön mindenféle bajba kerülhetek, s jó ha akkor van az embernél egy igazolás arról, hogy ő a csiszík védenecsei közé tartozik!

Na és közben szorgosan gyűjtöttem a pénzt az én majdani nagy-nagy hajómra...

—Tehát kurválkodtál.

—Ha ennyire vaskalapos erénycsősz vagy, akkor nevezd annak, nem érdekel! Tettem tehát amit tehettem, s bár igazán szépen kerestem, de tudtam hogy így semmiképp sem lesz nekem pénzem hajóra, legfeljebb jóval negyvenéves korom fölött, s addig nem akartam várni! Valami jól fizető szakma kéne, de ahhoz nagyon okosnak kell lennem! Egyik csiszí barátomtól hallot-

¹ A Napsugár hajó történetét részletesen leírva abban a könyvben találja meg a Tisztelt Olvasó, melynek címe: *Az Őszó Sziget*.

tam erről a suliról, s mondtam hogy szívesen tanulnék itt. Ugyanis az itt végzetteket tárt karokkal várják bárhol a világon a barbár hatalmasságok, és bőkezűen meg is fizetik a tudásukat! Ha innen kikerülök, talán már egy év múlva is lehet saját hajóm!

De akkor a csiszík azt mondták, hogy ide bizony sok pénz kell, de ők nem adhatnak nekem rá, mert abban a pillanatban mindenki tőlük kérne pénzt, márpedig elvük hogy a barbárokkal nem kivételezhetnek!

Én mondtam hogy ez szép, én a csiszík Barbár Barátja vagyok, velem igazán kivételezhetnének ennyire! De maga a nagykövető mondta hogy ezt nem lehet, mert ha a barbár barátság pénzkunyerálási lehetőséget is jelentene, akkor máris mindenki barbár barát akarna lenni, az is, akit csak a pénz érdekel, és nem a csiszí életforma! Pénzt nem adhatnak, mert a pénz megöli a barátságot! A Csiszík Barbár Barátja cím csak annyit jelent, hogy ha a Barát életveszélyben van akkor megmentik, illetve ha börtönbe kerül, akkor kiszabadítják.

—Tehát ez az iskola csak a gazdagoknak van? - kérdeztem én. S erre ők bevallották, hogy sajnos igen! Elismerik, ez igazságtalanság, de nem ők tehetnek róla, hogy a barbárok ilyen igazságtalan világot teremtettek. Nekik, a csiszíknak mindenestre érdekük hogy épp a gazdagok, a hatalmasok gyermekeit neveljék egy kis tudományos világnézetre és kultúrára, hogy őket csiszíítsák kissé, mert nekik lesz befolyásuk a törvénykezésre később, felnőtt korukban, hogy így a világot a barbárok földjén is megjobbítsák kissé. De az nem igaz hogy semmit ne tennének a szegényekért: bárki ember mondhatja, szegény is, hogy csiszínek tartja magát, átköltözhet Csiszíföldre, s akkor még sokkal jobban is él, mint itt az iskolában élne!

Én tehát kénytelen voltam továbbra is úgy keresni a pénzt, ahogyan tudtam, bár elhatároztam hogy amint lesz elég zsozsóm, abból beiratkozom ide, mert hajóra az úgysem elég, aztán egy nap megjelent a házunk előtt egy csiszí helikopter, kiszáll belőle Gloé, az én egyik legjobb csiszí barátnőm, és kérdi hogy akarok-e még itt tanulni! Mire én, hogy persze, naná! S akkor mondta hogy te kifizeted a tízmilliót, a maradék ötöt pedig elengedi az iskola, mert nem akarta az igazgatónő, hogy azt mondassák róla, hogy fukarabb mint bármelyik tanulója! Tehát az én hárommilliómra amit addig összegyűjtöttem, nincs is szükség, csak pattanjak be a helikopterbe, s már mehetek is, ne késlekedjek, mert Mídel sziget majdnem a világ túloldalán van, s még oda is kell érnünk! Hát így értem én ide, Tocse!

—És hogy a csudába lett neked egy csiszí barátnőd, amikor azt még én is tudom, hogy a csiszík éppenséggel nem szoktak barbárokkal barátkozni?! - kérdezte csípősen Tocse.

—Hogy miként lett a barátnőm Gloé? Hát ez talán hosszú történet...

—Annyi baj legyen, ha már annyira leadtam a méltóságomat hogy egyáltalán szóbaálltam egy magad fajtájúval, akkor igazán megtehetem hogy ezt is meghallgatom.

—Imádom hogy ilyen kibaszottul barátságos vagy velem! De csakazértsem sértődöm meg, vedd tudomásul! Elmesélem hogy miként lett a barátnőm egy csiszí, méghozzá nem ám valami felületes ismeretségre kell gondolj, hanem igazi jó barátságra! És miért is sértődnék meg azon, hogy te, szerencsétlen szánnivaló teremtes, egy császárlány, nem akarsz velem barátkozni, amikor egy nálad végtelenül többetérő valaki, egy igazi, született csiszí, a jó barátnőjének mond engem! Ráadásul nem is csak holmi „közrendű” csiszí, hanem egy csiszí alkirálynő!

—Egy csiszí alkirálynő?! - ámult el ezen Tocse, annyira, hogy észre sem vette a Jamína hangjában zengő nem is kevés gúnyt.

—Bizony ám, egy csiszí alkirálynő! Illetve, ez azért nem egészen igaz, tulajdonképpen alkirálynő, de egyelőre még nem a legfontosabb feladatokat kapja, mert hogy úgy mondjam a tojáshéj még a seggén van, még csak kezdő alkirálynő, most került ki nemrég az iskolából, tulajdonképpen csak azt mondhatom el, hogy megszerezte az engedélyt, a bizonyítványt hozzá, hogy amennyiben akar, akkor elláthasson alkirálynői munkát! De ez mégis mondható röviden úgy, hogy alkirálynő, végtére is egész Csiszíföldön nincsenek többen néhány tucatnál azok, akik alkirálynők, az biztos hogy száznál mindenképpen kevesebb ezeknek a száma!

—Neked valóban a barátnőd egy csiszí alkirálynő?! - hüledezett még mindig Tocse. Az sem döbbentette volna meg jobban, ha Jamína azt mondja, hogy az ő apja vagy anyja valamelyik barbár isten, vagy maga Szűz Marina. Majd hirtelen úgy érezte, nagy álmélkodása rést üt méltósága pajzsán, tekintélyét csökkenti, s ezért így dőött epés szavakkal Jamínába:

—Ezt vagy hiszem vagy nem, de inkább nem, ám még ha hiszem is, akkor is szép barátság ez mondhatom, ha arra nem tellett a barátságából és jóindulatából, hogy megsegítsen téged az iskolába küldéssel, és hagyott ehelyett kurválkodni!

Jamína vállat vont.

—Látszik hogy gőzöd nincs a csiszík életfelfogásához, kispofám! Én is jobb szerettem volna ha a markomba nyom egy zsák buznyákot, de nem csodálkozom rajta, sőt azon csodálkoztam volna, ha megteszi. Tudod, szinte csalódtam volna! Mert az a helyzet, hogy minden csiszí szinte szentségként ragaszkodik a maguk kialakította, évszázados szabályokhoz, és meg nem szegné a hagyományokat, kivéve persze ha a királynő utasítja erre! Akkor viszont azonnal kész változtatni az életmódján. Ez még a közönséges csiszíkre is igaz, hát még az alkirálynőkre! És éppen ez, a szokásaikhoz való mélységes ragaszkodás adja az erejüket! Emiatt bíznak meg bennük! Csodálkoznék például, ha a te apád, Tocse, nem a csiszí bankban tartaná a pénzét! Legalábbis annak többségét! Mert a csiszíkben mindenki megbízik, mert ha egy csiszí csak a szavát is adja valamire, sőt, az sem kell, elég annyit mondania hogy „megteszem”, az többet ér egy könyvtárnyi írásos-pecsétes barbár szerződésnél-oklevélnél! Tehát ha egyszer kimondták hogy a Csiszík Barbár Barátja cím nem jogosít fel pénzkapásra, akkor nem is fognak pénzt adni a barbár barátnak! Abban a pillanatban hogy megszegné akár egyetlen csiszí is akár a legkisebb ígéretét is, vagy a csiszík bármi kis törvényét, rögvest összeomlana a nimbuszuk, a hírnevük, s többé nem lennének valósággal a megbízhatóság istenei és istennői a többi ember szemében! Ezt természetesen semelyikük sem kockáztatja egy mégoly szeretett Barbár Barát kedvéért sem! Különbén figyelj csak, Tocse, érdekes dolog jutott eszembe épp erről az „isten-ség”-ről! Rájöttem, a csiszík miért olyan borzasztóan materialisták, miért utálják annyira a vallást! Tudd meg, hogy szerintem azért, mert ők is vallásosak, márpedig minden vallás utálja a másik vallást, néha gyűlöli is, vad fanatikusussággal, s ebben a csiszík sem kevésbé fanatikusak, mint más vallások hívei!

—Azt mondod hogy nekik a vallástalanság a vallásuk?

—Tulajdonképpen ezt is mondhatnám, de ez csak kisebbik része az igazságnak. A csiszík ugyanis – igenis hisznek egy istenben! Pontosabban, istennőben!

—Na ne!

—De, de, igen! Csakhogy az ő istennőjük letagadhatatlanul él, létezik, virul – ez a mindenkori csiszí királynő! Ha épp fiatalabb, még szeretkezni is lehet vele, és élnek is e lehetőséggel sokan a csiszík közül! Hiszen habozás nélkül végrehajtja a csiszí királynő rendelkezéseit minden egyes csiszí, de még a barbár hatalmasságok is nagyon meggondolják, hogy ellenkezzenek-e az akarásával! És Csiszíföldnek megy a legjobban minden országok között! Miért is ellenkezne vele bármelyik alattvalója?!

—De hát ő nem istennő, hanem királynő.

—Rossz a név, ennyi az egész. Tulajdonképpen Csiszíföldet nem a királynő kormányozza, hanem az alkirálynők tanácsa, a királynő pedig egyszerűen egy élő istennő. Talán te is tudod, ha ugyan elszivárgott ennek híre a császárságodba, hogy a királynő nagyon ritkán parancsol valamit, inkább általános irányelveket szokott megfogalmazni, és tulajdonképpen nem is szokott törődni a hétköznapi dolgokkal!

—Ez mind igaz lehet. Csakhogy ennek már semmi köze ahhoz hogy a drágalátos csiszíid hagyták hogy tovább élj a kurvaság mocskában, ez pedig akkor is letagadhatatlan tény, ha az előbb olyan remek védőbeszédet mondtál fölöttük! Milyen barát is az, aki semmit nem tesz a barátjáért, amikor annak nagy szüksége volna rá!

—Ez messze nem igaz, Tocse, még semmit nem értesz! Az ivarművészek Behnotban szépen kereshetnek, de mondtam már hogy nekem lett hárommillió buznyákom – te azt hiszed, hogy annyit akár egy ivarművész is meg tud keresni a puncijával, ilyen fiatal korára mint én?! Ugyan kérem!

—Hát akkor honnét lett ennyi pénzed?

—Abból, hogy segítettem Gloénak, hogy sikerrel tegye le a diplomamunkáját.

—Micsodát?! Hát olyan is van a csiszíknél?

—Nem, csak én nevezem így. De szerintem jól nevezem, még ha nem is kap róla pecsétetes diplomát. Le kellett hogy tegye a vizsgafeladatát, amivel bizonyítja, hogy jó alkirálynő lehet belőle, és ebben segítettem őt én!

—Nem értem, miként lehetett erre módod!

—Tudod, ez úgy van, hogy mert mindenki engedelmeskedik nemcsak a csiszi királynőnek, de a csiszi alkirálynőknek is Csisziföldön, emiatt azoknak nagy a hatalmuk. Félelmetes következményekkel járhat, ha elszűrnak valamit! Például, ha egy barbár becsapja őket! Ki kell tehát ismerniük a barbárok gondolkodásmódját, életét! Külön iskolában képzik őket, a Királynőképzőben, de hát ez mégsem ugyanaz ugyebár! Emiatt a csiszik kitalálták, hogy úgynevezett „szakmai gyakorlatra” küldenek a barbárok közé mindenkit, aki úgy gondolja, hogy valamikor esetleg alkirálynő szeretne lenni. Nem biztos persze hogy az is lesz, bár általában az ilyenek idővel valóban alkirálynőkké lesznek. De aki nem felelt meg a szakmai gyakorlaton, az sosem lehet alkirálynő! És persze csak az mehet ilyen gyakorlatra, aki kijárta a Királynőképzőt. Talán mondanom sem kell, csakis nő lehet alkirálynő, tehát csak nő mehet szakmai gyakorlatra is! Aki ilyen gyakorlatra megy, az elmegy valamelyik olyan barbár országba, ami viszonylag jó kapcsolatokat ápol Csiszifölddel, de nem Gyoelia vagy Gurgulla, mert ez a két ország majdnem Csisziföld, és itt aztán három teljes évet kell eltöltenie a gyakornoknak, úgy, hogy semmilyen módon nem keresi Csisziföld társaságát-támogatását! Természetesen amikor kimegy a barbárok közé, akkor visz magával egy előre meghatározott összeget, ami ugyan jókora, de egyáltalán nem annyi, hogy abból fényesen meg lehessen élni e három éven át! Tehát a csiszi gyakornok rákényszerül vagy arra hogy minden garast a fogához verjen, és majdnem nyomorogva tudja csak kihúzni a három évet, vagy el kell mennie valamilyen munkába a barbárok között, élnie kell a barbárok életét! Ha jobb életre vágyik, akkor ügyeskednie kell hogy a pénzét megszorítsa, de ez ugyebár kockázatos dolog!

Természetesen megteheti bármikor, hogy elmegy a követségre, s azt mondja hogy visszatérne a csiszi életbe, mert nem bírja tovább a barbárok között. Szó nélkül visszaveszik, de ez azt jelenti, hogy megbukott a gyakorlaton. Amit különben akármikor újra kezdhet, de akkor előlről kell kezdenie a három esztendőt.

—Gondolom, nagy szégyen lehet egy effajta bukás!

—Szó sincs róla, Tocse! Ellenkezőleg, mindenki nagyon tiszteli az így megbukottakat is, megtudtam Gloétól, hogy a csiszik egyenesen azt tekintik normálisnak, ha a gyakornok így megbukik, és tisztelik benne hogy legalább megpróbálta ezt az iszonyú próbatételt, hogy Csisziföld hasznára lehessen a tapasztalataival! Ez náluk a normális, a megszokott, ami nem is baj, mert az alkirálynők kevesen vannak, évente kevesebb mint egy alkirálynő hal csak meg, hiszen amúgyis oly hosszú életűek a csiszik, nem kell sok alkirálynő a pótlásra. A csiszik véleménye az, hogy aki alkirálynőnek alkalmas, mert végig tudja csinálni ezt az iszonyatos próbatételt, az tulajdonképpen nem is igazi, normális csiszi, hanem egy perverz személyiség! Aki tehát megbukik a próbán, arról csak annyi bizonyosodik be, hogy egészen egyszerűen ő egy hétköznapi, normális csiszi. Állítólag rengetegen vannak, akik elkezdik e gyakorlatot, és tulajdonképpen egészen jól is megállják a helyüket a barbár külvilágban, valami üzletbe kezdenek, a pénzük is szépen gyarapodik, de már fél év múlva visszatérnek Csisziföldre, mert egyszerűen nem bírják ki Barbáriában! Persze, ha valakinek elfogy minden pénze, akkor is inkább visszatér, semminthogy éhen halna. A bukás nem szégyen, az csak annyit jelent, hogy az illető nem lehet alkirálynő. Ez olyan, hogy a csiszik közt is akadnak kis létszámban például vakok, vaknak lenni nem szégyen, ők is csiszik mint a látók, de természetesen nem alkalmasak helikoptervezetésre, emiatt nem is vezethetik a helikoptereket!

—Aha. Tehát aki alkirálynő lehet, az a csiszik szerint nem normális. Vagyis Csisziföldet a hülyék, a perverzek irányítják! Micsoda kilátások! - fintorgott Tocse.

—Bizonyos értelemben ez valóban így igaz! - válaszolta Jamína. —Aki csiszi alkirálynő, az természetesen olyan valaki, aki csiszi, ugyanakkor mégis képes elviselni a barbár életet, persze bizonyos korlátok között. Egy bizonyos ideig. De hát ez érthető is: aki alkirálynő, annak nemcsak Csiszifölddel kell foglalkoznia, de a barbár külvilággal is, kell hogy értsen mindkettőhöz! És ez nem is baj. Az a lényeg, hogy Csisziföldet szeresse jobban, és ne Barbáriát! A csiszik sze-

mében aki kibírja ezt a gyakorlatot, az a lehető leghatározottabban hős, annyira az, hogy hősiességéhez a kételynek bolhapiszoknyi kis árnya sem férhet! A hőst nagyon kell tisztelni, tisztelik is az alkirálynőket, de természetesen nem lehet elvárni mindenkitől, hogy hős legyen!

—Aha. Sejttem már, mi történt! Jött ez a Gloé, elúszott a pénze, erre te bevezetted őt annak titkába, miként lehet ivarművészkedéssel pénzt keresni, amiből kihúzhatja a három év végéig...

—Nem, nem, nem! Soha még olyan nem volt, hogy egy csiszi nő lefeküdt volna egy barbár férfival! A barbárokat majdhogynem más állatfajnak tekintik, Gloé maga mondta, egy barbárral ölelkezni, az olyan volna a számára, mintha egy majommal kúrna! Bármelyik csiszi inkább megbukna, mintsem hogy ilyen áron élje túl a gyakornokidőt!

—Akkor mi történt?

—Hát az úgy volt, hogy először amikor találkoztam vele, még nem is tudtam, hogy ez a Gloé, ez egy csiszi. Sőt, először még csak nem is láttam, csak hallottam róla, tudniillik a szüleimtől. Tudod, aznap este meglehetősen későn érkeztem haza. De sem apám, Vringen, sem anyám, Kulga nem aggódott emiatt, mert az ilyesmi ügyebár a foglalkozásommal jár! Aztán, még jóformán le sem ültünk vacsorázni, máris láttam hogy valami nagyon fontos hírt akar közölni velem édesanyám! S ki is bökte rögvest, hogy Menondikó elnök olyan törvényt fogadtatott el a parlamenttel, hogy lehet ezentúl bárkinek gyermeke, génsérültnek is, csak annak akinek különben nem lehetne, ki kell fizetnie mindössze ötszázezer buznyákot a szaporodási engedélyért gyermekeként! Idáig, tudod, csak akkor lehetett gyermeke génsérült nőnek, ha nem evol férfi vette feleségül!

Erre én csak fitorogtam, és azt mondtam, hogy nem is csodálom hogy így döntött, mert mindenki tudja, hogy az államkincstár kong az ürességtől! Az újságban azt írták, hogy ez azért van, mert az országnak nagy szüksége van jó üzletemberekre, s ha valaki ennyi pénzt tud adni a nemzési engedélyért, akkor az jó üzletember, tehát nem is lehet génsérült, de szerintem ez csak süket duma. Egyszerűen pénzhez akar jutni, jellemző is, hogy nem hazánk pénzében, bonban szabta meg az árat, hanem csiszi buznyákban! Az ugyanis nem inflálódik!

Na és erre a szüleim vitatkozni, veszekedni kezdtek velem, mert azt szerették volna ha az addig összegyűjtött pénzemet inkább nemzési engedélyre költöm, mert úgysem lesz soha tizenötmillióm arra a „flancos iskolára”, ahogy ők nevezték ezt a helyet itt, de én nem engedtem a céljaimból. De erre ők, hogy szeretnének unokákat! Mire én, hogy az lehet nemzési engedély nélkül is. Ők erre azzal jöttek, hogy ahhoz férj is kell, de ahhoz kell nemzési engedély, mert anélkül senki nem venne feleségül. Mire én, hogy az unokát majd még meggondolom, de a férjre nem tartok igényt! A férfi a nő számára semmi más, mint a szaporodáshoz szükséges helyi használatú célszerszám! Azaz nekem nem kell férj! Hogyisne! Hogy úgy nézzen ki az arcom, mint a szomszédunknak?! Nekem nem hiányzik, hogy naponta összeverjen egy kan-szagú állat! Ha gyereket akarok, tudom mit kell tennem, de ahhoz nem kell okvetlenül férj is! Ha meg akarok szagolni egy virágot, nem muszáj hogy ki is ássam és hazavigyem! És még gyereket sem akarok néhány évig! Hátráltatná a céljaimat! És megismételtem: eléggé elrettentő példa a számomra a szomszédasszony ábrázata! És mi mehet a lakásban, amikor annyi kiáltozás hallatszik át hozzánk!

Na és ekkor mondták a szüleim, hogy többé nem fog áthallatszani a kiabálás. Ugyanis elköltöztek, megvette tőlük a lakást valami idegen nő.

Na, ez a nő volt Gloé, bár ezt akkor még nem tudtam. Apám mondta, hogy délután nagy pakolgatás folyt ott, és estére már az az idegen nő lakott ott, s amikor bemutatkozott neki, megmondta a nevét, megmutatta az adásvételi szerződést is, és azt is mondta apám, hogy az idegen nő meglehetősen magasan hordja az orrát! Valami csuda előkelő modora van, és nagyon sokra tartja a kényes mancsát, mert amikor kezet nyújtott neki, nem fogta meg, hanem ehelyett azt mondta:

—„Nem kívánom önt megsérteni uram, de az az igazság hogy nem szeretek kezet fogni, tudja, hegedűművész vagyok, és félttem az ujjaimat, ezért megkérem, méltóztasson a jövőben elkerülni az efféle interperszonális kontaktusokat!”

Azt hogy az idegen nő sokra tartja a mancsát, ahogy apám mondta, én is tapasztalhattam, mert két nap múlva láttam amint kijön a gyógyszerteréből. Mindkét kezén vékony pamutkesztyűt viselt, pedig meleg volt az idő. Én pedig bemutatkoztam neki, pusztán udvariasságból, s megkérdeztem, beteg-e.

—Miért lennék én beteg?! - kérdezte vissza ő.

—Hát mert innen jöttél ki, a patikából!

—Na és? Ha a temetőből jönnék ki, azt kérdeznéd, hogy halott vagyok-e?! - vágott vissza Gloé.

Erre aztán jól megmondtam neki a magamét hogy milyen bunkó, amikor én csak jó szándékból érdeklődtem, s tovább is mentem volna, de ő észbekapott, elnézést kért, és elmondta, hogy ez csak humor lett volna a részéről, s hogy nem beteg, csak sebtapaszt vett, mert – képzeld csak – feltörte a borsdaráló a tenyerét!

Azt is elmondta, hogy eddig mindig örölt borsot használt, de az nincs a boltban, ebből már rájöttem, hogy valami másik országból jött ide, mert nálunk nincs is olyan a boltokban hogy előre megörölt bors, s azt is sejtettem hogy valami előkelő nőcske lehet, ha egy efféle munka feltöri a tenyerét! Felajánlottam neki, hogy megörölöm a borsát, meg is daráltam neki. Aztán egy darabig nem találkoztunk, de néhány héttel később megmentettem azt hiszem az életét, mert épp arra jártam, mire nagy füst gomolygott ki az ablakából, berontottam hozzá, hát a kályhával bibelődött, de már köhögött, fulladozott, nem bírt tüzet rakni benne, pedig ideje volt már, mert hideg napok jártak felénk! És még sok mindenben kellett segítenem neki, csupa hétköznapi apróságban, mert olyan elanyátlanodott volt, semmihez nem értett, holott különben csudaokos egy nő volt, ezt tudom, mert többször elbeszélgettünk. Egyszer például majdnem ledarálta az ujját a húsdarálóval... De azt nem mondta meg, hogy csiszí. Nem mondta soha, honnan jött. De még varrni sem tudott.

Na, aztán egy nap kopogott az ajtón, amikor épp egyedül voltam otthon, látom, vörös a szeme, biztos sírt! És mondja, hogy azért jött csak mert kurva rendes voltam vele hogy segítettem neki többször is ebben-abbán, és szeretne elbúcsúzni tőlem! Mert ő most elmegy. És hogy reméli nem sért meg vele, de itt van ötszáz buznyák, ezt ideadja, neki úgysem lesz már rá szüksége! Mire én, hogy mi az hogy nem kell neki a pénz; az még rendben hogy elmegy, az emberek néha elköltöznek, de bárhová megy, kell ám a pénz; vagy csak nem ám hogy öngyilkos lesz?! Ő ezt hevesen tagadta, de nem hittem neki, mert mondom hogy vörös volt a szeme; kérdezgettem hogy mi lett vele; erre ő mondja, de persze nem rögtön ám, hanem csak hosszas győzködés után, hogy hát nem marad itt, mert kurvára becsapta őt egy galád manus! Mire én, hogy hogyan már! Mire ő, hogy nem mondta eddig nekem, de az az igazság, hogy amikor ideköltözött, igencsak sok pénze volt ám, de ezt üzletbe akarta fektetni! Kötött is egy határidős szerződést, hogy majdnem az összes pénzéért megvásárolja az egyik gyárat, annak rendje és módja szerint meg is kötötték a szerződést, s ő ki is fizette az összeg háromnegyedét. A szerződés szerint a maradék egynegyedét legkésőbb ma reggel nyolcig kellett volna kifizetnie, eddigre viszi el a régi tulajdonos is a gyárból a személyes holmijait, meg mindazt, amit nem adott el. Gloé nem is akarta a kifizetést halogatni, de a régi tulaj egyre csak nyugtatgatta hogy nyugi, ráér, nem sürgős a pénz! Aztán épp az imént, tíz óra tájt jött hozzá diadalittas arccal, hogy most már nem kell a vételár maradék egynegyede, mert Gloé szerződést szegett: nem fizetett határidőre, a gyár tehát marad az övé, és az eddig kifizetett vételár is, a teljes vételár háromnegyede! És felesleges is Gloénak pereskednie, mert minden a szerződésben foglaltak szerint történt! És Gloé hiába mondta döbbenően, hogy dehát a pasas maga nem akarta elfogadni eddig a hiányzó összeget, ő késleltette a kifizetést, a férfi azt mondta, hogy erről nincs papír, dokumentum, mindenki ott csapja be a hülyéket ahol tudja, mert aki hülye, az haljon meg, ilyen az üzleti élet! És Gloé gyorsan elment egy evol ügyvédhez is, de amikor megmutatta a szerződést, az is csak a vállát vonogatta, hogy ezzel nem tud mit kezdeni, pereskedhetnek ugyan, de a végén úgysem Gloénak ad majd igazat a bíróság!

—Csak azt ne mondd, hogy okosabb voltál, mint egy ügyvéd!

—Pedig igen! Gloé ott sírt a szobámban, én meg mondtam neki, hogy mutassa már azt a kibaszott szerződést! És mit mondjak, elámultam ám rajta, mert nem kevés pénz volt az amiről itt

szó volt: ötmillió buznyák! Na és aztán megakadt a szemem valamin. Méghozzá azon, hogy e szerződést a szpülbüvürti csiszi nagykövetségén hitelesítették!

—Hé, Gloé, - mondom neki - ha egyszer ez csiszi területen készült, mint hiteles helyen, akkor ez itt csiszi időpont!

—Na és? - kérdezte ő.

—Hát még azt sem tudod, hogy a csiszik nem alkalmazzák a barbárok közt szokásos bonyolult zónaidőrendszert, hanem Csisziföld egész területén a níkai időt használják?! Ez azt jelenti, hogy bárhol a bolygón Csisziföld területén mindig ugyanaz az időpont, bár sajnos azzal is jár, hogy a mondjuk 12 óra csak Níkában jelent delet, másutt éjfél vagy éppen reggelt, s így a nagykövetségek ideje eltér az adott barbár ország helyi idejétől! De a csiszik magasan ejtenek erre, mert ők ugye az időt is szabványosították maguk közt! Vagyis ha jól tudom, hiába van nálunk most délután három óra, ez csak az evol helyi idő, Csisziföldön, tehát itt a nagykövetségén is, még nincs délután három, de még reggel nyolc sem, úgy tudom hozzánk képest majdnem egy teljes nappal le vannak maradva időben, náluk még csak hajnali négy felé járhat, tehát ha sietsz, a maradék pénzt gyorsan letétbe helyezheted náluk a pasas nevére, azután menj el hozzá, és mondd meg neki hogy menjen a pénzéért a csiszi bankba, azután takarodjon a gyáradból!

Ezt mondtam neki, de még végig is alig mondtam, amikor Gloé arca mosolyra derült, hálásan megölelt, azt mondta hogy nem is tudom mekkora szolgálatot tettem neki, s elrohant, sietségében még az ötszáz buznyákot is otthagya, amit eltettem, mert ennyi járt is nekem, naná hogy járt, amikor egy többmilliós üzletet mentettem meg neki!

Aztán Gloé néhány óra múlva visszatért, elmondta hogy a pasi tombol dühében, de mit sem tehet, a gyár az övé, s meghívott hogy legyek a tanácsadója! Én persze megkérdeztem hogy mit fizet, ő azt mondta hogy semmit, de a haszon harminc százaléka az enyém lehet! Gondolhatod hogy nem késlekedtem igent mondani, sőt alig is hittem, igazán, úgy meglepődtem hogy az érzelmi sokktól azonnal megjött a havibajom, pedig csak négy nappal későbbre vártam!

Tocse elpirult e szavak hallatán. Ez egészen más volt mint az ivarművészet, ez személyes intimitás volt, olyasmi, amit ő is rendszeresen átélt.

—A gyár - folytatta Jamína - különben egy kőolajfeldolgozó volt. És nem is nagyon nyereséges, de hamar rendbeszedtük, bár meg kell mondjam, ebben nem is nagyon segítettem már Gloénak. Jószerivel az összes jó ötletem csak az az első volt, a zónaidővel, de nem is volt már rám szüksége Gloénak, tudta hogy mit kell tenni! Addig például tartálykocsikkal vitték a kőolajat a finomítóba, de Gloé nagy költséggel azonnal kiépített egy csővezetékét egészen a kikötőig, hogy a hajókból abba szivattyúzzák a kőolajat! S bár a mintegy hat kilométeres vezeték nem volt éppen olcsó, de már másfél év alatt behozta az árát!

Na és Gloé egyszer csak bejelentette hogy elmegy! Visszatér a csiszikhez! És azt már rég tudtam hogy kiválóan beszél csiszíül, gyakran beszélgettem is vele ezen a nyelven hogy gyakoroljam, de egyszer sem gondoltam rá, hogy ő született csiszi volna! De most elmondta hogy csiszi, hogy alkirálynőnek készül, s letelt a gyakorlati ideje, ebben segítettem sokat neki, mert különben a legelején elbukott volna, s most elmegy, de itt hagyja nekem az egész kőolajfinomítót, mert neki az úgysem kell már, hozta az ajándékozási szerződést is, tehát tudd meg Tocse, hogy bár ivarművészként kezdtem, de több éve már nem csinállok semmi olyasmit, hanem evol fogalmak szerint tehetős ember vagyok, ha nem is a leggazdagabb! Most hogy itt vagyok az iskolában, a szüleim vezetik az üzemet. A hárommillió, ami a pénzem, jórészt ebből az üzemből van! Öt év múlva tulajdonképpen a segítséged nélkül is el tudtam volna jönni ide, de így nyertél nekem egy csomó időt, tesó, amiért hálás vagyok! Na és szóval, alig ment el tőlem Gloé néhány hónapja, megtudtam hogy sikerült is alkirálynővé lennie, aztán még eltelt nem egészen fél év, és jött értem a helikopter, hogy akarok-e még ide járni az iskolába, mert ha igen, akkor most itt az alkalom! Tehát ha nem is nyomott a kezembe egy zsák buznyákot Gloé, azért az nem igaz ám hogy amint te mondtad, ott hagyott volna a „kurvaság mocskában”, mert ha valakit megdobnak egy kőolajfinomítóval, az igazán nem nevezhető annak, nemdebár?!

Tocse egyetértett Jaminával. És irigykedett rá, mert lehet hogy ő császárlány, de nincs egy egész kőolajfinomítója, és emiatt még évekig apja jóindulatára van utalva! Valóban, Jamína, ha kurva volt is, de jóval szabadabb, függetlenebb nála!

Annyi világos volt Tocse előtt, hogy Jamína cseppet sem rosszindulatú, s igyekszik is barátságosan viselkedni vele. De még annyira uralkodott rajta császárlány mivolta, hogy nem bújhatott ki a bőréből, s úgy érezte, tennie kell valamit azellen hogy neki egy volt kurva legyen a barátnője! Alig távozott tőle tehát a leány, máris felkereste az igazgatónőt.

Ez annyiból nem is volt könnyű, hogy azt sem tudta, hol is van annak a szobája. Azt azonban már tudta eddigre, hol lakik Szatná, elment tehát a tanárnőhöz, s mondta neki hogy mi a helyzet.

—Aha, tehát nem tetszik neked az új barátnőd? - csóválta amaz a fejét.

—Egyáltalán nem *barátnőm!* - vetette fel a fejét morcosan Tocse.

—De még lehetne az.

—De én nem akarom hogy az legyen, hiszen csak egy mocskos kurva!

—De hát nem kurva, hiszen mondta is neked biztos, hogy ő ivarművész! Diplomája is van róla! Azt pedig én magam személyesen garantálom neked hogy nem mocskos, mert ugyanolyan alapos tisztogatáson kellett átessék mielőtt idehozták mint amilyenben te is részesedtél, Tocse.

—Nem erre gondoltam, a mocskos-szót átvitt értelemben értettem, s ezt neked is tudnod kell, Szatná!

—Tudom is hogy mire gondolsz, de szívesen értem félre a szavaidat szándékosan, Tocse, mert szerintem semmi baj Jaminával! Még csiszíul is kiválóan beszél, sőt, írni-olvasni is tud, ennyivel kevesebb baja lesz itt az iskolában, tehát nem is abba az osztályba fog járni amibe te! Jobban tanul majd nálad azt hiszem, s a szememben egyedül ez az ami számít!

—Azt mondtad Szatná, hogy ti tanárnők az iskolában nem vagytok csiszí! Akkor hogy is gondolkozhat szílen... ilyen...

—Szabadelvűen. - segítette őt ki Szatná.

—Erkölcstelenül!

—Az én szememben ennek semmi köze az erkölchöz.

—Akkor minek van szerinted köze az erkölchöz?! - kérdezte támadóan Tocse.

—Megmondom. Az én szememben az az erkölctelen, ha valaki meg akarja tiltani a lányának, hogy hozzámenjen a szerelmeséhez, vagy hogy egyszerűen az övé legyen! Erkölctelen továbbá a nézeteim szerint, ha megvetnek egy nőt csak azért, mert odaadta magát valamely fiúnak papi áldás, tehát házasság nélkül! Erkölctelen, ha megvetnek egy gyermeket, pusztán mert házasságon kívül született, holott erről ő semmit nem is tehet! Erkölctelen a rabszolgaság, a másik kihasználása akkor is ha az nem rabszolgaság, például a gyermekmunka, s azt hiszem még jóegypár dolgot felsorolhatnék, hogy mi az ami erkölctelen! Például mintegy összefoglalásul elmondhatom, hogy nagyon-nagyon erkölctelen a szememben, ha valaki beleszól abba, hogy a másik mit tesz a saját testével, ha ezzel pedig nem is okoz kárt másoknak! Szerintem ugyanis mindenkinek a leghatározottabban magánügye hogy mit csinál, amíg ezzel másoknak kárt nem okoz! S aki ebben meg akarja akadályozni, az gazember, vagy legalábbis erkölctelen tettet hajt végre! Vonatkozik ez arra is, ha utólag szólja meg ilyesmiért! Amikor tehát Jaminát szidalmazod, lekurvázod, ellenséges érzülettel beszélsz róla, akkor *te* vagy az erkölctelen a szememben és nem ő! Tehát nagyon megkérlek rá, hagyj fel az efféle gyűlöletbeszéddel!

—Akkor miért nem vagy csiszí, ha ilyen mértékben osztod a nézeteiket?!

—Mert életcélom a barbárok nevelése. Ezért vagyok itt az iskolában. És tulajdonképpen csiszí vagyok, csak ezt nem jelentettem ki fennhangon!

—Miért nem?

—Először is, hogy meg ne bántsam apámat, aki él még és aki ezt nem szeretné, másrészt meg mert akkor udvariatlanság lenne nem lefeküdni az erre vetődő csiszí férfiakkal ha kéri, s ehhez semmi kedvem! De mindössze ez a két ok az, amiért nem jelentettem ki, hogy csiszí vagyok!

—Meglátszik hogy nincs nemességed, valami nagyon alja népségből származhattál, ha így leadtad az erkölcsi elveidet! - nézett le rá Tocse olyan tekintettel, ami keveréke volt a megvetésnek és a sajnálkozásnak.

—Hát az biztos is, hogy nincs akkora rangom mint neked, én nem születtem császárlánynak! - válaszolta Szatná.

—Na ugye!

—Emlékszel idekerülésed első napjára? Meséltem akkor neked egy királylányról, aki elvesztette a szerelmét, mert nem tudott olvasni!

—Igen. Na és?

—Én voltam az a királylány. És azt hiszem most nyugodtan be is fejezhetjük ezt az értelmetlen beszélgetést!

Tocse csak állt ott döbbenten, szájtátva... majd úgy érezte hogy e viselkedés nem illik hozzá, s így szólt:

—Igen, fejezzük be valóban! Úgysem hozzád jöttem, hanem az igazgatónőhöz! Melyik a szobája?

—A tizenegyes. Ez az emeleten van, ha felmész a lépcsőn, balra. De ritkán szokott ott lenni, jobban kedveli a tetőteraszt. Úgy hívják hogy Tucsi. De figyelmeztetlek Tocse, talán nem is véletlen hogy annyira hasonlít a te nevedhez az ő neve: Tucsi ugyanis nem olyan szelíd mint én, sokkal inkább hasonlít a jelleme a tiedre, könnyen felpaprikázódik, és nem ijed meg az árnyékától! Tehát fogd vissza magadat ha vele beszélsz, mert akadt már olyan diák aki nagyon felmérgeztette, aztán akkora pofont kapott tőle hogy kitört három foga is, pedig Tucsi csak egyetlenegyszer ütötte meg!

—Szépen vagyunk mondhatom, fenevadak barlangjába kerültem látom már! És micsoda botrány lehetett belőle hogy kiverték egy növendék fogait!

—Dehogy, semmi nem lett belőle, beszállították a lányt az elsősegélyre, s kicsit később a csiszók fogcsírákat ültettek az állkapocsba, s némi idővel később ki is nőtt mindhárom foga! Persze, ez már azután volt, hogy összeforrt az állkapcsa, és begyógyultak a bordái is!

—Hogyhogy?! Hát eltört az álla is?!

—Persze. Tucsi nagyot tud ütni.

—Az álla, a bordái...

—A bordáiból csak kettő. A többit megmentette a jobb karja amire ráesett, s így a többi bordája helyett a karja tört el.

—A karja...

—És kificamodott a mutatóujja.

—A szerencsétlen!

—Á, nem fáj nagyon neki, mert az agyrázkódástól amit kapott, azonmód elájult, s mire magához tért, már kapott egy rakás érzéstelenítő injekciót! Persze így sem hagyhatta el az ágyat vagy három hétig, mert csak ennyi idő után kaphatta meg a járógipszet.

—Hát a lábai is...?!

—Csak az egyik! És Tucsi sem akarta hogy eltörjön a lába. De hát sajnos attól a pofontól kirepült az ablakon, és rosszul esett! Tucsi igazán nem gondolta hogy ez lesz belőle, mert több méterre volt az ablak!

—És nem rúgták ki ezt a vadállatot?! Hiszen így nem szabad bánni diákokkal!

—Ugyan már kedveském, mit képzelsz te! Tucsi mama nagyon kedves nő! És igaza is volt. Nem haragszom rá, azóta is jó barátnőm.

—Micsoda?! Hát veled történt meg, hogy...

—Na tessék, most elárultam magamat! De mindegy, ha már így esett... Tudod, igaza volt, mert azt mondtam neki, hogy kurva.

—Hm... - mormogta Tocse. —Ezt ostobaság mondani a csiszíkre, mert nem pénzért teszik, pedig úgy hallottam hogy az igazgatónő, s a fiúiskola igazgatója is, csiszíki!

—Azok, de meg kell mondjam hogy nem született csiszíki! És Tucsi korábban... Na mindegy!

—Csak nem ám hogy *kurva* volt?!

—Az nem, s még csak nem is ivarművész. De mindegy, a részletekkel nem untatlak, biztos nem is érdekelné téged...

—De, de, nagyonis!

—Akkor kérdezd meg tőle! - zárta le a témát Szatná. —Én mindenesetre figyelmeztettelek! Legfeljebb annyit mondhatok, hogy természetesen nem lett baja az esetből, miért is lett volna, amikor ő igazi csiszi, én meg csak egy barbár tanuló voltam! A csiszik közt szinte vallási hittétel, hogy egy csiszinek mindig igaza van a barbárokkal szemben! Lehet hogy eddig senki nem mondta neked, de nekünk tanárnőknek meg van engedve az, hogy tetszésünk szerint megfigyelmezzük a diákokat, akár meg is verjük ha úgy tetszik! Amint tapasztalhattad, nem jellemző ránk, hogy élünk e lehetőséggel, ez inkább elméleti eshetőség, mindazonáltal ha nagyon muszáj, akkor szabad! És Tucsi indulatos jellem! Tehát engem nem nagyon érdekel hogy nekem mit mondasz, én legfeljebb sajnálkozom az oktondiságodon, de Tucsi, szóval, néha bizony indulatos nő, és bár utólag talán bánja amit tesz, de a kirepült pofonokat az már nem fordítja vissza! Ám kell is hogy ilyen legyen az iskola vezetője, mert a barbárság tengere vesz bennünket körül! Na, eredj akkor mert nem érek rá tovább veled foglalkozni, van még egy csomó dolgom!

Tocse elgondolkozva ment fel az emeletre, és már nem is sok kedve volt visszakérni a pénzét. Úgysem hitte hogy sikerrel jár. Legszívesebben visszafordult volna. De félt hogy Szatná beszélgetni kezd majd azzal a titokzatos Tucsival, s kiderül hogy nem ment el hozzá, s akkor Szatná gyávának tartaná őt, őt, Tocsét, a császárlányt! Iszonyú szégyen volna!

Elhatározta hogy nagyon udvarias lesz.

A mondott szobában senkit nem talált. Erre felment a tetőteraszra. Gondolta, csak lesz ott valaki, akit megkérdezhet hogy a sok ott napozó közül melyik az igazgatónő! Eddig ugyanis még nem volt szerencséje hozzá, hogy láthassa az iskola mindenható vezetőjét.

Megintcsak nem volt azonban szerencséje! Már közeledett a délidő, s ilyenkor Kaulianában ugyancsak meleg szokott lenni. Tehát, bár az iskolában gyakran és szívesen napoztak a tanárnők is, diákok is, de nem ezidőtájt! Vagyis most csupán egyetlenegy nőt látott ott Tocse a napozóágyban feküdni.

Ez az egy azonban anyaszült meztelen volt. Mindössze a szemét védte az éles napfénytől egy könnyű vászondarab.

Tocse még soha nem volt idefent a tetőterazon napozni. Egyszer feljött már ide, de alkonyattájt, s pusztán csak azért hogy szemrevételezze a kilátást. Napozni még nem jött ide, egyszerűen mert utálta a napozást, mindig nagyon megizzadt ettől már otthon is, holott a zulmán császárság sokkal hidegebb éghajlatú mint Kauliana! Itt tehát ezt ki sem próbálta, nem minden alap nélkül gondolván hogy pillanatok alatt leégne a bőre, az meg nem kellemes!

Mindazonáltal minden eddigi, az iskola erkölcsét illető tapasztalata ellenére sem gondolta hogy általános szokás lenne errefelé a pucéran napozás.

—Fúj, micsoda erkölcstelen céda! - morogta a látványra, s persze zulmán nyelven. Nem mondta ezt csisziül, egyrészt mert bár neki megvolt a véleménye a nőről, de nem akart veszekedni vele, másrészt mert sem az „erkölcstelen”, sem a „céda” szavakat nem tudta még csiszi nyelven. Ezeket még nem kereste ki a szótárból. (Azt azonban hogy császárlány, azt már igen).

—Miért lennék én erkölcstelen, pláne céda?! - kérdezte erre vissza azonnal a meztelen nő, s levéve szeméről a védővásznat, fel is ült az ágyon, és szembenézett Tocséval.

Tocse csak tátogott döbbenten. Nem gondolta volna, hogy a nő érti a zulmán beszédet.

—Te értesz zulmánul?! - csodálkozott.

—Naná hogy értek, amikor hosszú ideig a zulmán császár szeretője voltam!

—Micsoda?! Te apám egyik szeretője voltál valaha?!

—Aha, szóval te vagy az a Tocse nevű császárlány! Már hallottam rólad! De nem voltam soha apád szeretője. Én még az előző császár szeretője voltam. Szóval halljuk, miért is lennék én céda?!

—De hiszen épp most szolgáltattál bizonyítékot rá, iménti szavaiddal, ha ugyan kellett volna még valami azután, hogy itt látlak pucérkodni!

—Azért lennék céda, mert a császár szeretője voltam?

—Még szép!

—De hát biztos a te apádnak is vannak szeretői.

—Akadnak, persze, de vedd tudomásul, hogy azokat is erkölcsteleneknek tartom!

—Tehát engem is. Hát vedd tudomásul picinyem, hogy én nem a pénzért vagy jó életért voltam császári szerető, hanem kém voltam! A dzsózan titkosszolgálat őrnagyaként! Jó hely a császár ágya egy kémnek, nem gondolod?! Persze csak addig voltam szerető is, kém is, amíg meg nem jött az eszem, hogy a csiszik közé álljak! S most hogy elmondtam neked bőven többet mint ami rád tartozik, s ezt is csak azért mert nem félek az igazságtól, most megkérlek hogy légy oly kedves és takarodj a szemem előtt, mert ki nem állhatom ha éretlen, taknyos csitrik lekurváznak!

—Ez nem történt volna meg, ha nem fekszel itt pucéran. Elvégre úgy veszem ki a szavaidból hogy valami tanárnőféle lehetsz, hát milyen példát mutatsz te a diákoknak, mi?!

—Csiszi példát.

—Képzelem! S még azzal sem védekezhetsz, hogy csupa nő van itt az iskolában, elvégre ötven méterre sincs tőlünk a fiúiskola teteje, akármikor átbáméskodhatnak ide távcsővel...

—Gyakran meg is teszik. Nem számít. Nem szégyellem a testemet. És nem óhajtok előtted védekezni! - azzal a nő felkelt, s ezt kérdezte:

—Na, mész magadtól, vagy megsegítsem én a távozásodat?!

—Megyek máris, úgy sincs értelme hogy maradjak, hiszen itt sem találtam meg az igazgatónőt, úgy eltűnt mint szürke szamár a ködben...

—En vagyok az igazgatónő! - hallotta meg a választ.

—Micsoda?!

—A nevem Tucsi. Én vagyok az igazgatónő. Halljam, mit akarsz?!

—És... és... akkor mire véljem, hogy... hogy... hogy pucéron...

—Arra véljed, hogy ruhán keresztül nem lehet lebarnulni! Én pedig szeretem, ha egyenletesen barna vagyok! Az igazgatóságomhoz pedig ennek semmi köze, ugyanis pucéran is igazgató vagyok, mert nem a ruháimat nevezték ki az iskola élére, hanem engem magamat!

Hát ez mindenesetre nem úgy kezdődött hogy Tocsénak sok reménye legyen!

—Arról van szó, hogy én fizettem tízmilliót hogy legyen egy zulmánul tudó barátnőm...

—Meg is kaptad. Tudok róla. - bölintott Tucsi.

—De hát ez a Jamína, ez egy kurva!

—Mit jössz mindig ezekkel az ostoba barbár fogalmakkal, hogy „céda” meg „kurva”?! Hát pap vagy talán nő létedre, hogy képzeletben örökké a nők hüvelynyílásában akarsz kotorászni, s azt figyeled, a férfiak farkából mikor melyik lyukba csöpög ami onnan kifolyik?! Olvastam Jamína jellemzését, tudok minden lényegeset róla, amint rólad is, s állíthatom hogy semmi baj nincs vele!

—De hát nem méltó hozzám!

—Ha úgy érzed, akkor ne beszéljess vele. Ehhez jogod van.

—De hát én fizettem érte, és nagyon sokat!

—Tudtommal két feltételt szabtal a pénzedért! Egyik, hogy a lány a melletted levő szobában lakjon! Ez meg is történt. A másik hogy anyanyelvi szinten beszéljen zulmánul. Ez is megtörtént, mert beszéli úgy a zulmánt mint te. Minden pontosan úgy történt, ahogy azt akartad! Semmi kifogásod nem lehet!

—De hát én akkor is császárlány vagyok, ő meg csak egy... egy...

—Az én szememben pontosan ugyanannyit ér egy császárlány mint egy kurva! Sőt, a kurva még többet is ér, mert az már dolgozott az életében valamit, a császárlány pedig még soha semmit, csak henye ingyenélő volt! Érd el jobb tanulmányi eredményt mint ő, s akkor majd te érsz többet a szememben, s nem ő! De kétkem hogy képes lennél erre!

—Igenis képes vagyok rá! Többet érek mint egy kurva!

—Sok a beszéd! Csak kotyogsz mint egy papagáj, helyett hogy bizonyítanál! Na tűnj a szemem előtt, mert nem szoktam foglalkozni olyanokkal, akik nincsenek az első húsz között a tanulmányi eredményeik alapján!

Tocse eloldalgott, s belül forrt a méregtől. És nagyon szívesen bosszút állt volna az igazgatón, Szatnán is, Jamínán is, de semmi jobb ötlet nem jutott az eszébe, mint hogy telemázolta a szobája falát olyasféle feliratokkal, hogy „Dögölj meg Tucsí”, „Jamína egy mocskos kurva”, „Úgyis én vagyok az okosabb, Jamína”, „Szatná erkölcstelenül gondolkodik”, és még sok hasonlóval. Valóságos művészi hév kapta el, s jutott a lakosztályába legalább húsz efféle felirat. Ettől kissé megnyugodott, s elment hogy sétáljon egyet a kertben.

Sajnos azonban amint visszatért, elmúlt a nyugalma! Szobájában ugyanis ott találta Szatnát is, Tucsit is!

—Milyen figyelemre méltó műalkotás! - vizsgálgatta a feliratokat Tucsí gúnyos mosollyal, különösen azt, ami úgy szólt, hogy „Dögölj meg, Tucsí”.

—Én... én igazán... - hebegte rémülten Tocse. Majd így tört ki:

—Na jó, tessék, verjél agyon! Ez méltó hozzád! Ha már az a rohadék Jamína ájtött és bepanaszolt nálad!

—Jamína szerintem még mit sem tud erről! - nézett rá Szatná szinte jóindulatúan. —Én jöttem át hozzád, csak hogy megnézzem, maradt-e még valami belőled azután, hogy beszéltél az igazgatónővel, nincs-e szükséged például elsősegélyre! S én szóltam Tucsinak arról, hogy összerondítottad a falat!

—És most mi lesz?! Megpofoztok?!

—Meg. Még hozzá alaposan! - bólogatott Tucsí. —Kivéve ha mást szeretnél.

—Ugyan mit?!

—Nem kapsz büntetést, ha... ha még jobban összefirkálsz a falat!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy most szépen elmegyünk én és Szatná is. Egy óra múlva visszatérünk. Addigra minden mondat alatt legyen ott a csiszi fordítása!

—De hát nem tudok olyan jól csisziül!

—Az már a te bajod. Van szótárad, vagy nem?! Na igyekezz, vagy megnézheted magadat! Tudod, ha csak papírra írkálsz ezeket és kifüggeszted, az nem érdekelne, mert ez egy liberális iskola. Joga van a diákoknak azt gondolni, amit akarnak, sőt, van olyan is, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága! De te a falra firkáltál, s a tudatos rongálást nem tűrjük! - azzal Tucsí már meg is fordult, s elment, Szatnával együtt. De az ajtóban még visszafordult egy mondat erejéig:

—És nem ajánlom hogy hiba legyen a fordításban! Egyetlenegy sem!

Tocse kétségbeesetten nézte a sok-sok mondatot. Megpróbálta ledörgölni a falról a legbonyolultabbakat hogy kevesebb fordítanivalója legyen, de nem sikerült. Erre csak nekikezdett a szótárazásnak, de ez lassan ment, s még abban sem volt biztos hogy amit lefordított, az legalább hiba nélküli! Mert annyit már tudott, hogy a csiszi nyelvnek akad néhány – jónéhány! – eltérő nyelvtani vonzata, például nem azt mondja hogy „beszélget valamiről”, hanem „beszélget valami *főlött*”, és sok más hasonló! Ráadásul a legdurvább szavak nem is szerepeltek a sokkötetes szótárban, talán mert nem is volt olyan szó a csiszi nyelvben, talán más ok miatt. És az idő vészesen múlt!

Már csak vagy húsz perc volt hátra az egy órából, s ő még nem végzett a mondatok negyedével sem. Végre nem tehetett mást, könnyes szemmel, s a megalázottság nyomorult érzésével átvakodott Jamína szobájába.

—Jamína... kérlek... te tudsz csisziül...

—Igen, meglehetősen jól. Mi a baj?

—Kérlek segíts nekem... gyere át... - hebegte Tocse.

Jamína szó nélkül követte. Tocse aztán, amikor már a szobájában voltak, elnyöszörögte, hogy miféle feladatot kapott, s megtenné-e Jamína, hogy lefordítja ezeket csiszire, hogy ő, Tocse felírja azokat is a falra?!

S miután ezt elmondta, még azt is elmondta nagy pironkodva, hogy ne haragudjon rá Jamína, mert ő megpróbálta levakarni a Jamínáról szólókat, de nem sikerült! És hogy értse meg őt Jamína, mert ezeket csak első dühében írta, és tulajdonképpen csak Tucsí miatt, mert az úgy feldühösítette!

Jamína láthatóan nem sértődött meg.

—Sokat kell még tanulnod az életről, tesó! - mondta. —Na idefigyelj, én tartozom neked, lefordítok mindent, s aztán írhatod a faladra amit akarsz, de egy biztos: én tényleg csak fordítok neked, de abban már nem fogok segíteni ha le akarod suvickolni a faladat! Így tönkretenni ezt a szép kéglit, ó, ó, ó!

—Igazad van, persze, csak fordíts már mert kifutok az időből, és nem akarok úgy kinézni, mint... mint...

—Mint ki? - kérdezte kíváncsian Jamína.

—Az most nem számít, csak siess mert már alig van időm!

És Jamína mindent lefordított neki, még azt is, hogy ő, Jamína milyen mocskos kurva. És Tocse nagyon megalázottnak, nyomorultnak érezte magát.

Épp mire az utolsó szót pingálta a falra, jött meg Tucsí és Szatná. Amikor meglátták Jaminát is a szobában, csak jelentőségtelesen összenéztek, de nem szóltak semmit. Hanem aztán Tucsí igenis minden egyes mondat helyességét ellenőrizte, de semmi hibát nem talált, Jamína tényleg kitűnően tudhatott csiszí nyelven. Mindezek végeztével Tocse összeszedte a bátorságát, s kért valami anyagot amivel lemoshatná a falról a „művészi alkotásait”, de Tucsí csak a fejét rázta.

—Van ilyen anyagunk, de nem adok! Nézegetsd csak amit felírkáltál! Majd úgy két-három hónap múlva *talán* megszánlak, s kapsz effélét, de addig olvasgasd csak, legalább megtanulod ezeket a szavakat is csiszíül! - azzal elhagyta Tocse szobáját ő is, Szatná is. Jamína ment ki utoljára.

—Köszönöm Jamína! - motyogta feléje Tocse. De Jamína erre csak legyintett egyet a háta mögé, még azt sem mondta hogy „szóra sem érdemes”, azzal máris becsukódott mögötte az ajtó.

5. fejezet: Vágyak és ágyak

Azután hogy Jamína segített Tocsénak a falfirkák miatti büntetés elkerülésében, – azután nem lett Tocse Jamína barátnője. Nem lett, de nem is ellenségeskedett nyíltan vele. Még néha el is beszélgettek erről-arról, de bár Jamína továbbra is közvetlen, mondhatni barátságos volt, Tocse némi távolságtartással viseltetett iránta. És irtózatosan zavarta, hogy bár neki, a császárlánynak kéne leereszkedéssel viselkednie Jamínával szemben, már ha egyáltalán szólásra méltatja, de ez sokkal inkább volt Jamínára jellemző! Kifejezetten úgy bánt vele az ivarművésznő, mint egy nővér a fiatal hugicájával, aki tudatlan, gyámoltalan, gyerekes, s ezért nem érdemes megsértődni a viselkedésén.

Ráadásul akárhányszor kiderült, s nemcsak Jamínával szemben hanem akkor is ha máskor hangoztatta Tocse az előkelőségét, hogy ilyenkor mindig ő jár rosszul!

Történt például egy alkalommal, hogy Szatná kedves mosollyal kereste fel.

—Látom, hogy az utóbbi napokban kiemelkedő eredményeket mutattál fel a tanulásban!

—Hm... hát igen, igyekeztem, az biztos! - húzta ki magát Tocse, és nem tartotta érdemesnek elmondani, hogy minden tőle telhetőt, mondhatni apait-anyait beleadott a tanulásba, mert elhatározta, hogy ő is tudni akar mindent mint Jamína, mert az nem lehet hogy őt bármiben is legyőzze egy erkölcstelen lány... mert ha most nem is az már, de valaha az volt. Ő igenis hamar behozza a lemaradását, sőt, meg is előzi Jamínát!

Igyekezett hát, szinte éjjel-nappal tanult, s ennek meg is lett az eredménye: amikor eljött a tudásvizsgálat ideje, ami szóbeliből és dolgozatírásból állt, nagyon szépen szerepelt. Valójában a vele egy osztályba járók között az első őt közé került. Ez igen szép eredménynek számított. Egyedül az bosszantotta hogy kiderült: Jamína is elérte ugyanezt a maga osztályában, pedig amilyen gondtalannak és vidámnak tűnt ökelme, úgy tűnt, s ezt be is vallotta, hogy a szabadidejében nemigen tanulgat, mert minek is, jó feje van, neki elég ha figyel az órákon!

Tocse ilyenkor legszívesebben a fogát csikorgatta volna.

Most Szatná mindenesetre megdicsérte őt, s azt mondta, hogy bár nem lett a legislegelső, de elég jól teljesített ahhoz, hogy némi jutalomban részesedjék!

—S mi lenne az? - kérdezte Tocse kíváncsian, izgatottan.

—Felmoshatod az iskola összes folyosóját! - nézett rá sok-sok szeretettel Szatná tanárnő, az egykori királylány.

—Micsoda?! - kiáltotta Tocse, majd sokáig hebegni-habogni sem tudott, olyan mérges lett egy pillanat alatt. Aztán így tört ki: —Hogy én, a császárlány a mocskos követ sikáljam, hogy ilyen hozzám méltatlan, megalázó... mert jó, jó, tudom hogy itt semmibe veszik a méltóságomat, de hogy ennyire... hogy én, és ezt... és még hogy ez jutalom, hogy megtiszteltetés... hát ez már azután több a soknál! Ez gúny, ez, ez...

—Tehát nem akarsz követ mosni? Mert nem muszáj ám!

—Mi az hogy nem akarok, még ha kényszerítesz rá, akkor sem!

—Tehát hajlandó vagy lemondani a jutalomról, jól értettelek?

—Mi az hogy, naná, még szép! Nem kell nekem ez a „jutalom”, ebben biztos lehetsz!

—Akkor tehát adhatom másnak e jutalmat?

—Akinak csak akarod, tőlem aztán nyugodtan!

—Ebben az esetben Jamína kapja meg. De ne feledd: te akartad! - és Szatná elment.

Semmi különös nem történt vagy fél óráig, s ezalatt Tocse magában dúlt-fúlt, legszívesebben felfirkálta volna a falra hogy „Szatná egy dög”, de nem merte. Nemrég sikerült csak elérnie azt is, hogy Tucsí végre adjon neki valami különleges szert, amivel lesikálhatja a falat. Nem mert megint ráfirkálni.

Aztán valami tompa hangú dübörgést hallott a folyosóról. Kíváncsian kinyitotta az ajtót, kinézett rajta, s hát látja ám, hogy valami rémisztő gépszörnyeteg közeledik felé: több cső áll ki belőle, ezekből erős vízsugarat spriccel a falakra, de a plafonra is, hátul pedig kefék meredeznek belőle, s ahol elmegy, ott a benedvesített falat és mennyezetet alaposan lesikálja! Így jár el persze a padlóval is. A felesleges víz a padló résein át lecsorgott a csatornába. S e gép közepe táján Jamína ül, boldogan vigyorogva, s mindenféle karok rángatásával meg egy kormányke-

rékkel irányítja a gépet! És még attól sem kell félnie hogy vizes lesz, mert egy kis üvegfülkében ül, bár úgy látszik elkészült minden eshetőségre, mert csak egy kis bugyit viselt és melltartót. —Hát ez... hát ez... hebegte Tocse, bár senki nem volt a közelében aki hallhatta volna. És nagyon szégyenkezett megint. Mert ugyebár, így már mindjárt más a gyerek fekvése, ahogy mondani szokta néha Jamína! Így már mindjárt más a felmosás! Ez egészen más! *Így* már akár ő is szívesen mosná végig a folyosókat! Hiszen ilyen ördögös szerkentyű nincs az egész zulmán császárságban! De izgalmas is lehet egy effélét vezetni! S még csak nem is veszélyes, mert azt észrevette Tocse, hogy a gép oldalán körös-körül vaskos gumicsík van, tehát ha nekimegy valaminek, visszapattan, nem törik össze!

Igen, nagyon szívesen cserélt volna hirtelenjében Jaminával! Ez pompás szórakozás!

De ő, az idióta, lemondott erről! Holott gondolhatta volna, hogy ez egy csiszi iskola, s a csiszik nem fogják a kényes mancsukat azzal kínozni, hogy a felmosóronggyal sikálják végig a padlót! Ők mindent magas fokon gépesítenek, s hiába érne talán egymilliót is egy ilyen gép itt Barbáriában, a csiszik véleménye az, hogy a legislegdrágább az emberi munka, azt mindenütt a minimálisra kell szorítani!

Beoldalgott a szobájába, és szenvedett, szenvedett annak tudatától hogy milyen hülye volt ő, és attól is, hogy nem szórakozhat egy jót a gépet irányítgatva. Hiszen ez még jobb a gőzszekeknél is, mert nem olyan bűdös, meg mert nem veszélyes, és még spriccelni is lehet vele!

De mégsem ő a bűnös. Hanem Szatná! Miért nem magyarázta el neki, hogy miről van szó!

De amikor napokkal később kérdőre vonta Szatnát, az csak ennyit válaszolt:

—Én megmondtam hogy ez jutalom, márpedig hogy is képzelsz olyasmit, hogy egy csiszi iskolában hazudna egy tanárnő?!

De Tocse nem tanult az esetből. Nem telt el ugyanis három hét sem, és Szatná megint azzal kereste fel őt, hogy jól tanult, s ennek hála megint része lehet jutalomban!

—Szívesen mosom fel a folyosókat! - kapott az alkalmon Tocse.

—Nem, nem, most nem erről van szó, azt most más gyerek csinálja... Hanem le kéne nyírni a fűvet a parkban!

—Az egész parkban?! - tátotta el a száját Tocse.

—Abban bizony!

—Gondolom, ezt is valamiféle géppel.

—Természetesen.

Tocse elgondolkozott, végül úgy döntött hogy nem kell neki ez a jutalom! Látott ő már olyasmit hogy valaki nem kaszálja a fűvet hanem géppel nyírja – a császári parkban is, otthon, a kertész egy kis masinát tologat maga előtt, amiben éles pengék forognak, s az nyírja a fűvet! Bolond lesz ezt napokon át tologatni az iskola óriási parkjában!

Szatná csak a fejét csóválta, majd elment. S később amikor megint zúgást hallott Tocse, és kinézett az ablakon, látta, hogy megint nem úgy volt ahogyan gondolta, mert ott lenn a parkban egy traktorszerű masina megy ide-oda, ezt vezeti egy lány, s igen gyorsan vágja ám vele a fűvet! És hej de szívesen vezetgetett volna egy effélét is!

De megint lemaradt róla, kizárólag a saját ostobasága miatt!

Aztán harmadszor is megjárta. Ez alkalommal azt ajánlotta fel neki Szatná, hogy most aztán igazán különleges jutalomban lehet része! Mert most már egyszerűbb témákról majdnem folyékonyan tud beszélni csisziül, s emiatt abban a ritka szerencsében részesedhet, hogy befestheti az iskola tetejét, s ez igazán különleges jutalom, mert ezt csak évente egyszer kell csinálni!

—Ne mondd nekem Szatná, hogy arra is van valami gép, hogy az iskola *tetején* vezetgessem, s közben fessek!

—Nem, arra nincs. A tetőt bizony neked kell befestened, centiről centire!

—Na köszönöm szépen, akkor aztán biztos hogy nem maszatom össze magamat a festékkel! Szólj Jaminának! Nekem akkor szólj, ha a fűvet kell vágni!

Szatná vállat vont, nem győzködte Tocsét, és valóban Jamína lett a következő kiszemeltje, aki kapva kapott az alkalmon. És Tocse egyszers csak azt látta, hogy valaki megkopogtatja az

ablakát, holott az jó három méter magasan volt a föld felett, mert igaz hogy a földszinten lakott, de ez magasföldszint volt.

—Szia tesó! - nevetett rá Jamína arca az üveg mögül.

Tocse megdöbbszent, de gyorsan az ablakhoz szaladt, kinyitotta, s azt látta hogy Jamína egy kis irányítható léghajóban ül. Egy apró géppel szabályozhatta, mennyi héliumot enged a ballonba, egy másik masina pedig, holmi propelleres furfangosság, abban segítette, hogy arra menjen, amerre akar. És egy pisztolyféleség volt Jamína kezében, amit egy nagy tartályra kötött.

—Ebben van a festék! - magyarázta Tocsénak. - azzal már feljebb is libbent, fel a tetőig, afölött röpködött ide-oda, és mindenfelé fújta a festéket, míg csak be nem festette az egészet. És Tocse irtózatosan sajnálta hogy nem ő csinálhatja ezt, nem ő repkedhet ott, jobban sajnálta ezt mint eddig bármit!

De még ez sem volt elég a kudarcból. Mert hiába határozta el, hogy most már zokszó nélkül elvállal minden jutalmat...

Mert legközelebb azzal kereste meg őt Szatná, hogy az iskola legkiválóbb száz diákja közé került be Tocse is! Persze Jamína is, de most Tocséről van szó. Volna-e kedve Tocsénak, hogy egy kis pluszt tanuljon?

—Ez nem valami munka tehát? - kérdezte óvatosan Tocse.

—Nem, nem, ez tanulás.

—És mi lenne az?

—Jutalmul mert ilyen jól tanultatok, hajlandóak vagyunk megtanítani benneteket a vízvezetékszerelés rejtelmére, beleértve azt is, miként működik a csiszí hőfokszabályzó!

—Mire az nekem, hiszen odahaza csak nem fogok vízvezetékét szerelni! - értetlenkedett Tocse.

—Nem kötelező! Ha nem, hát nem!

—Inkább a csiszí nyelvet tanulom azalatt is! - próbált a visszautasítással is udvarias lenni Tocse.

—Ahogy akarod! Ez liberális iskola, itt majdnem minden úgy történik, ahogy a tanulók akarják! - felelte Szatná.

Később persze Tocse legszívesebben a fejét verte volna a falba. Mert kiderült, hogy ez a vízvezetékszerelési meg hőfokszabályzós tanulás abból állt, hogy az ezt megtanulni akaró diákokkal szétszereltették a fürdőszobájuk berendezését, persze egy csiszí mester felügyelete alatt, majd újra összerakatták azt, de úgy, hogy ezúttal már beszereltették velük a legújabb csiszí hőfokszabályzót, ami valami „bimetál”-nak nevezett fémötvözetet tartalmazott, s ezután nem kellett tekergetni a vízcsapot ha ilyen meg olyan meleg vizet akart a kádba vagy a zuhanyzóba a tanuló, csak egy skálán beállította hogy mondjuk harminc, negyven vagy akárhány fokos vizet akar, s a hőfokszabályzó maga keverte össze a hideg és meleg vizet olyan fokúvá, s olyan jött ki a csapból!

Ezentúl Jamínának ilyen ultramodern fürdőszobája volt tehát, neki, Tocsénak nem.

* * *

Ha amiatt aggódott Tocse, hogy nincs neki magához illő társasága akivel beszélgethet, ez a gondja már mintegy fél év múlva megoldódott! Úgy esett ugyanis a dolog, hogy bár külön épületben voltak elhelyezve a fiúk és a lányok, s bár a kertjüket is vaskos kőkerítés választotta el egymástól, de ezen volt egy ajtó, amit nem is zártak a tanárok-tanárnők. Mikor Tocse megkérdezte Szatnát, mire a kerítés, ha úgyis szabad az átjárás, a tanárnő azt válaszolta, hogy a kerítés nem azért van hogy megakadályozza a növendékek találkozásait, hanem azért, hogy tényleg csak akkor menjenek át egymáshoz, ha egymás társaságát óhajtják, tehát ok nélkül ne zavarják egymást, mert tapasztalataik szerint eléggé más dolgok érdeklik a fiúkat és a lányokat, másképp is viselkednek, a lányok például előbb érnek, egy tizenkétéves lány tulajdonképpen majdnemhogy felnőtt nő például egy hasonlókorú fiúhoz képest, s nemcsak testileg, de gondolkodását illetően is! Aztán meg, nem tilos ugyan hogy bármelyik leány is lefeküdjék bárme-

lyik fiúval, akár mindegyikkel is, de ebben az iskolában az efféle szabadosság ha szabad is, ám egyáltalán nem óhajtják reklámozni! Átmenni egymáshoz szabad, lehetséges, de nem kívánják annak gondolatait is erre ösztökélni tanulás helyett akinek ez különben, magától, eszébe sem jutna talán, holott, ha egy udvarban lennének a fiúk is, lányok is, akkor a diákok gondolatai állandóan csak a másik nem körül forognának akaratlanul is! Márpedig az iskola célja a tanítás, okítás, és nem az, hogy sok-sok diáklány legyen állapotossá!

A nemi dolgokat illetően viszont volt az iskolában felvilágosítás, amint egy kissé már tudtak a diákok csiszíülni, s közvetlenül a bejárat mellett volt egy kis szekrényke is, tele óvszerrel és tablettákkal, amikből ingyen lehetett vinni annak aki csak akarta. Különben a tamponok is itt voltak, a sebtapaszokkal egyetemben.

Vagyis Tocse néha látott fiúkat az iskolakert női részlegében sétálgatni, többnyire egy-egy lány mellett, vele akár karonfogva is, bár nem gyakran. Ő maga azonban még nem ment át a fiúk udvarába, mert minek is, elég nagy az ő udvaruk is! Az az igazság, hogy egyelőre még Íventhalba sem kíváncszott ki, elhitte Szatnának hogy nem is olyan érdekes a városnézés, hiszen eddig sajnálatos módon bebizonyosodott hogy amit a tanárnő mond, az mind úgy igaz! És nemigen gondolt erre, mert mióta Jaminát az ellenfelének tekintette a tanulásban, azóta a tanulás minden idejét lekötötte. És tulajdonképpen nem is érdekelték őt a fiúk.

Egyszer azonban a szökőkút mellett üldögélt, és a csiszí nyelv rejtelsein törte a fejét. Nem volt könnyű téma amivel foglalkozott, így hangzott a neve: *módbeli segédigékkel kibővített mondatok szenvedő szerkezetben!* Ezt gyakorolta, bár nagyon utálta a témát. De el volt szánva rá hogy hamar a végére ér, mert akkor sikerülhet osztályt ugrania, ezt mondta neki Szatná, és akkor már csak egy osztály választja majd el Jaminától! Utol kell érje azt a... azt a... - és Tocse gondolatban legyintett egyet. Mégiscsak disznóság, hogy két osztállyal is előtte jár!

—Üdvözöllek szép ismeretlen! - hallott hirtelen egy hangot. —Nem te vagy-e Tocse, a császárlány?

Felnézett. Két fiú állt előtte, közülük az egyik mondta neki e köszöntést.

Tocse nagyon mérges volt. Már-már úgy érezte, megértette végre hogy miként is van ez a csiszíben a módbeli segédigékkel meg a szenvedő szerkezettel, ami annál is nehezebb volt, mert akadt a csiszí nyelvben 3 múltidő, két jelenidő és egy jövőidő is, és ráadásul egyik sem felelt meg pontosan a zulmán igeidőknek, igen, már-már megértette, s erre tessék, ezek megzavarják a gondolatait!

—Ha tudod a nevemet, s azt is hogy császárlány vagyok, akkor nem is lehetek neked olyan ismeretlen! - vágott vissza epésen. —S nem úgy illik-e hogy te, a pór kezd előbb a bemutatkozást, mielőtt a kilétem felől tudakozódol?!

—Csöppet sem vagyok pór! Én magam vagyok Rolí, a kaul királyfi! - és olyan peckesen húzta ki magát, hogy az már szinte nevetséges volt.

S ettől Tocse hirtelen elszégyellte magát. Belátta, hogy ugyanilyen nevetséges lehet ő is Jamina meg Szatná előtt, amikor a nemességével henceg.

—Aztán azt hiszed hogy hasraesem majd előtted, csak mert egy királyné pottyantott a világra téged?! - tört ki mérgesen. —Mert az hogy királyfi vagy, még semmit nem mond ám rólad! Arról ugyanis nem tehetsz hogy királyfinak születél! Azt mondd meg, milyen a tanulmányi eredményed, az talán már jellemez téged, itt az iskolában biztos hogy csak az a fontos!

—Mire ez az ellenséges hang?! Hát megbántottalak valamivel?!

—Tanulok, ha nem látnád. Különben is, a társad még faragatlanabb, mert ő még csak be sem mutatkozott!

—Az én nevem Koneon, és nem is óhajtottam udvarias vagy barátságos lenni!

—Miért? Én, én talán megbántottalak valamivel?! - ámult ezen a hangon Tocse. Elvégre az lehet hogy ő nem beszélt szépen Rolival, de ezzel a másikkal biztos hogy nem beszélt csúnyán - nem beszélt vele sehogyan sem!

—Nekünk semmi dolgunk egymással, Tocse, tudd meg ugyanis hogy az én apám nem más mint Borgon, a zánó birodalom császára, tehát mi ketten ősi ellenségek vagyunk! - válaszolta ünnepélyesen Koneon.

—Ah! - húzta fel a szemöldökét Tocse. —Aztán most mi lesz? Megölsz talán?!

—Nem, most ugyanis semleges helyen vagyunk, csak azért mondtam ezt, mert én nem akartam megismerkedni veled, bemutatkozni sem, egyszerűen barátom, Rolí kíváncsi volt rád, hogy milyen egy császárlány, s hívott hogy kísérem el!

—Aha, mert egyedül biztos félt volna hogy leharapom a fejét!

—Nem, hanem mert hallhatod a kiejtésén is hogy nem beszéli tökéletesen a zulmán nyelvet, csak egy kicsit, amit megtanult tőlem, s gondolta, talán elkél majd a tolmács neki a szemé-lyemben!

—Aztán miből gondoltátok, hogy kíváncsi vagyok rátok?! - és mérgesen fújt magában a világ minden himnemű emberére. Még hogy ő mint ősi ellenség! Nem szokott hozzá hogy őt ellenség-nek tekintsék. Neki sokkal inkább bókolni szoktak.

És még azért is mérges volt, mert nem is volt igaz az, hogy a kaul királyfi olyan nagyon rossz-szul beszélt volna zulmánul. Mindenesetre volt bőven hiba a beszédében, de határozottan jobb volt a zulmán beszéde, mint ahogy ő, Tocse, csiszíül tud beszélni! Megint valaki, aki megelőzi őt a tudásban! Ez így nem mehet tovább!

Ráadásul tartott tőle, hogy ha a barátjától Rolí csak úgy mellékesen megtanult akár vala-mennyire is zulmánul, akkor biztos hogy a csiszi tudása is messze sokkal jobb, mint Tocse csiszi tudása!

Annyira bosszantotta az eset, hogy rögvest felkereste Szatnát, és érdeklődött tőle Rolíróól és Koneon felől. De Szatná azt mondta, hogy fogalma sincs ezekről, neki nincs dolga a fiúiskolá-val, az az ottani igazgató és az ottani tanárok-tanárnők dolga, az ottani igazgatót különben úgy hívják hogy Zardax, tőle érdeklődhet Tocse.

—Köszönöm, de emiatt nem megyek át a fiúrészlegbe, még úgy tünne, mintha futnék a nagy kanszagúak után... - morogta a császárlány.

—Mérgesnek látszol!

—Az is vagyok! Még hogy ősi ellenség! Na hiszen, csak megmutathatnám neki...

—Nem ajánlom az ilyesmit, Tocse, mert itt az iskolában szigorúan tilos a verekedés, tulajdon-képpen még a veszekedés is!

—Á, nem süllyedek le odáig!

—Egyébként mire vagy kíváncsi?

—Például hogy mióta tanul nálatok ez a két hülye, és milyen az eredményük!

—Ó, hát ezt azért én is elmondhatom! - azzal Szatná levezette Tocsét az egyik irodába, ott ko-torászott egy darabig az iratok között, majd megnézve egy listát így válaszolt:

—Egyáltalán nem hülyék! Majdnem mindig ők ketten szerzik meg az első és a második helyet a tudáspróbákon, s ha mégsem, akkor sem fordult még elő hogy rosszabbak lettek volna mint a hetedik hely, ami kiváló eredmény, hiszen járnak a fiúrészlegbe kétszázan is!

—És ez a Rolí még zulmánul is milyen jól tud! - dühöngött Tocse, és mélyen elkeseredett. Az nem lehet hogy ő rosszabb legyen mint Koneon, aki ellenségnek nevezte őt, s akinek a birodal-ma valóban veszélyes fenyegetés a zulmán birodalomra! Hiszen amint belőle, Tocséból csá-szárnő lesz, úgy nem sokkal azelőtt vagy azután Koneonból is császár lesz a másik biroda-lomban, s ha addig nem is voltak ellenségek, de könnyen lehet hogy azután már lesznek, főleg ha ehhez a kérdéshez már most eképp áll hozzá Koneon! Micsoda szégyen lenne ha ez a po-fátlan, beképzelt majom legyőzné őt már most akármiben is! És ha ez tényleg ilyen jól tanul, akkor mást nem tehet ő, Tocse: neki tényleg elsőnek kell lennie itt a leányrészlegben minden-ben!

—Különben nem is valami nagyon jó ám Rolí zulmán tudása! - folytatta Szatná —A hangsúlya egész szép az igaz, úgy látszik jó füle van, de a szókészlete meglehetősen csekély!

—Ezt honnét tudod?!

—Ez is ide van írva a jellemzésébe. Rendkívül részletes jellemzést készítünk minden diákról!

—Akkor is! Honnét volt ideje megtanulni valamennyire is zulmánul?!

—Most irigykedel rá? Elárulhatom - pislogott a jellemzésbe Szatná - hogy Rolinak nem kellett veszködni a csiszi nyelvvel, mert csiszíül anyanyelvi szinten beszél, apjának ugyanis szeren-csére volt annyi esze, hogy csiszíül tudó dajkát fogadjon melléje csecsemő- és kisgyermekkorá-ban.

—Az én apámnak is lehetett volna ennyi esze!

—De nem volt. Mi bajod Tocse, mi van veled? Mi bajod Rolival?

—Nemcsak vele, hanem ezzel a felvágó, hencegő, undokul beképzelt, majompofájú...

—Tehát kivel?

—Hát ugye azzal a Koneonnal is! Az anyja keservit, lehetetlen hogy megelőzzenek! Idefigyelj Szatná, kérem a baráti segítségedet! Mondd, nincs valami módszer, amivel még hamarabb érhetnék célt?

—Milyen célt?

—Én akarok az iskolaelső lenni!

—Sajnos a tudáshoz nem vezet királyi út! Megnyugtatlak viszont, hogy itt az iskolában a legis-legmodernebb csiszí eszközökkel oktatunk mindenkit, bízást elhíheted hogy itt feleannyi időbe sem telik bárminek az elsajátítása, mint más iskolákban.

—De engem ez nem érdekel, mert ez annak a két undok alaknak is a rendelkezésére áll, s én őket akarom lekörözni! Szatná, te eddig mindig a tanulásra biztatgattál, s most én jövők hozzád hogy még többet akarok tudni, hát akkor segíts!

Szatná elgondolkodott.

—Egyet talán megtehetek! Délután négytől már nem szokott lenni a tantermekben filmvetítés, ha gondolod, elintézhetem a kedvedért, hogy az egyik terem olyankor a rendelkezésedre álljon, s a filmtár bármelyik tekercsét levetítheted magadnak. Mit szólsz hozzá?

—Hálásan köszönöm!

Ez így is ment egy darabig, de aztán Jamína megtudta hogy miféle pótórákat vesz Tocse délutánonként, s egy nap se szó - se beszéd, beült maga is a terembe Tocse mellé! Tehette, mert Tocse még morgolódni sem mert, úgyis tudta hogy Szatná nem tiltaná ki Jaminát, no meg már nem is a kezdőknek való filmeket nézegette, hanem inkább komoly tudományos előadásokat, amik Jaminának is hasznára válhattak. Különböztetve meg lehetett hamar kiderült, hogy Tocse nagy fába vágta a fejszéjét, mert igaz hogy sikerült osztályt ugrania, de nagy merészen olyan tekercseket vetített le magának, amik 100-200 leckével előbbieket voltak, mint ahol délelőttönként az osztályával tartott, s ezekből bizony gyakran nem értett meg mindent, egyszerűen mert még nem tudott olyan jól csiszulni! S így aztán amikor bosszankodva, értetlenkedve ráncolta a homlokát, Jamína nagy kegyesen segített neki, és fordított a számára. Tocse tehát idővel megbarátkozott Jamína jelenlétével, különben sem őt tartotta már elsősorban az ellenfelének, hanem a királyfikát, s közülük is főleg Koneont.

Attól persze hogy igyekezett legyőzni őket a tanulásban, néha még beszélgetett velük amikor a parkban sétált Jaminával.

A beszélgetéseket nem ő kezdeményezte, de a királyfik valamiért mind többször sündörögtek át a nők kertjébe, s jól láthatóan kifejezetten az ő kedvükért, az ő társaságukat keresték. Holott Tocse nem volt valami barátságos velük!

Jamína már sokkal inkább. Ki is derült hamar, hogy Rolí, a kaul királyfi ha eredetileg Tocse kedvéért jött is át a „női részlegbe”, de mindinkább kitüntetett figyelemmel fordul Jamína felé.

Persze, ez nem is ment olyan egyszerűen! Már rögvest első alkalommal is, amikor meglátták Tocsét Jamína társaságában, Rolí megkérdezte Tocsét, ki ez a bájos idegen mellette. Talán valami zulmán hercegnő?

Erre pedig nem is Tocse válaszolt neki, hanem maga Jamína.

—Egyáltalán nem vagyok hercegnő, semmiféle nemesi rangom nincs. Mídel szigetről jöttem, de csak félig vagyok evol, anyám révén, apám ugyanis a zulmánok közül származott oda. S mielőtt tovább kedveskednél nekem, előre figyelmeztetek, hogy mielőtt ezen iskolába kerültem volna, azelőtt jódarabig a testemből éltem, ugyanis diplomás ivarművész vagyok!

Rolí csak tátogott döbbenten. Itt ez a gyönyörű leány, ez a festeni való szépség, tulajdonképpen sokkal szebb még Tocsénél is, holott a császárlány is kifejezetten gyönyörű, aztán csak úgy a szemébe vágja, hogy prostituált volt! Pedig ha nem mondja, soha nem is gyanakodott volna rá! És nem is lepleződhetett volna le egykönnyen, mert Mídel, ezt Rolí pontosan tudta mint művelt ember, a bolygónak csaknem a túlsó oldalán fekszik!

Meg is kérdezte:

—Már ne haragudj, de miért mondtad el nekem ezt így hirtelen és kéretlenül?!

—Egyszerű! Tudd meg, hogy én mindig ezzel szoktam kezdeni a bemutatkozást, ezzel, hogy kéretlenül is az orrára kötöm a beszélgetőtársamnak a múltamat, így a legkényelmesebb nekem!

—Nem értem, hiszen így megvethetnek téged!

—Épp erről van szó. Így garantáltan csak azok maradnak meg barátaimnak, sőt, ismerőseimnek is, akik *nem* vetnek meg ezért! Akik nem így vannak ezzel, azok rögvest elpártolnak tőlem, utálkozva elfordulnak...

—És ez jó neked?!

—Hajaj, de még mennyire! Így ugyanis kizárólag csak azon kapcsolatok maradnak meg, ahol nem fenyeget a kockázata annak hogy a múltam ha kiderül, akkor elfordul tőlem az illető. Elvégre most gondolj bele: ha eltitkolom a múltamat, s mondjuk hozzámegyek valakihez feleségül, s kiderül hogy mivel kerestem a kenyeremet korábban, mekkora botrány lehetne belőle! De akkor is lehet botrány, ha nem egy férj előtt derül ez ki, akkor ugyan kisebb a botrány, de akkor is, milyen kínos az ilyesmi! Jobb már rögvest az elején tisztázni a dolgokat, ez nekem sokkal kényelmesebb! Nem szeretek hazugságban élni!

—Jó. Még ezt is értem. De te szinte büszkén vágta mindezt a képembe, holott...

—Arra gondolsz, hogy ezt szégyellenem illenék?

—Hát, végülis...

—Nem szégyellem! Nemcsak vállalom a múltamat, de valamilyen szinten igenis büszke vagyok rá! Én eddig még minden garasért igenis megdolgoztam, jó keményen...

—Nono! Aki efféle munkára megy, az ezt azért teszi mert élvezi, a vére hajtja!

—Egyáltalán nem! Nagyon sok evol barátnőm akad, aki csöppet sem élvezi, ez csak egy ostoba férfibabona! Annyi igaz hogy én szeretem az ágybeli dolgokat, de ez csak jóval azután derült ki, hogy e munkára adtam a fejemet, mintegy véletlenül, s lehetett volna ellenkezőleg is! És ha élvezem is, de egyáltalán nem élveztem *mindenkivel*!

—És olyan jól lehet arrafelé keresni az efféle munkával, hogy most itt tanulhatsz?

—Á, dehogy! - és Jamína elmesélte, miként is lett az ő jó barátnője Gloé, egy csiszi alkirálynő, és hogy Tocse miként segített neki. Azt is elmondta Rolinak, mi az ő nagy célja: egy óceánjáró birtoklása, amivel oda mehet világot látni, ahová csak akar.

Rolí elgondolkodott.

—Ez szép cél, de inkább ezen a Gloén töröm a fejemet. Szerintem ugyanis ő tulajdonképpen megbukott a vizsgáján! S ha mégis elfogadta az alkirálynőséget, akkor csalt!

—Hogyhogy?!

—Hát úgy, hogy megbukott volna, ha te nem segítesz neki! Ráadásul szégyen és gyalázat, hogy épp ő, a csiszi nem vette észre hogy micsoda zónaidőkülönbség van a nagykövetség és a szigeti helyi idő között, holott épp neki, mert csiszi, még nálad is sokkal inkább kellett volna tudnia, mennyit is mutatnak az órák Csisziföldön!

—Igaz, szégyenkezett is emiatt később épp eleget! De akkor sem bukott meg.

—Nem, de csak miattad nem! Mondd, nem csalás elmondani egy barbárnak azt, hogy ő alkirálynő? Hiszen ha ezt elmondja, akkor sokan segítenének neki hogy tűrhetően kibírja a három évet, mert számítanának későbbi hálájára!

—De, ez természetesen csalás lenne, de ő soha nem is mondta nekem, csak a legvégén, akkor, amikor már napra pontosan letelt a három esztendő!

—És nem csalás ha segítséget fogad el a próbaidős alkirálynő egy barbártól?

—Nem. Akkor nem, ha nem mondja el neki, ki is ő valójában.

—Biztos ez?

—Légy nyugodt, én is megkérdeztem őt erről! De ez nem csalás. Természetesen annyi segítséget fogad el a barbároktól, amennyit csak akar s amennyit azok adnak! Az a lényeg ugyanis, hogy megállja a helyét Barbáriában. Na már most, a barbár élet egyik része az is, hogy az embernek lehetnek barátai. Egy csiszi alkirálynő miért is ne rendelkezhetne azzal a képességgel, hogy tud magának megbízható, hasznos, hű barátokat szerezni?! Nem baj ám ha tudja ezt egy

alkirálynő, sőt, nagyon előnyös! Különben is: a csiszik gyakorta hangsúlyozzák, hogy a barbárok nem okvetlenül ellenségei a csisziknek!

A királyfi ezen is elgondolkozott, majd így szólt:

—Ez érdekes! De bevallom, te jobban érdekelsz engem, mint ez a Gloé, akit még csak nem is láttam!

—Nem is hiszem hogy látnád valaha is. Nem tud kaulul, tehát vagy Níkában marad a királynő mellett alkirálynőnek, vagy ha jön is valahová nagykövetnek, az vagy Behnot lesz, vagy Dzidinor, az a két Mídel-szigeti ország, ahol evolul beszélnek!

—Persze, persze! De én most tényleg rólad szeretnék beszélni! De nem vonulhatnánk kissé félre? - és zavartan pislogott Tocséra.

—Tőlem! - vont vállat Jamína, azzal arrébb sétáltak. S ott aztán Rolí így szólt hozzá:

—El kell mondanom neked valamit!

—Hallgatlak!

—Te ugye azt mondtad, szereted az ágybeli dolgokat.

—Ezt mondtam. - bólintott Jamína határozottan.

—Nos, az az igazság, hogy azokat én is szeretem! - bökte ki kis hallgatás után a királyfi.

—Ezt nem csodálom. A férfiak azt általában szeretni szokták. - azzal Jamína elővett egy kis legyezőt, megsuhogtatta az arca előtt, majd közömbös arccal oldalra fordult, és szinte a vállá fölé vetette hátra e szavakat:

—És megtisztelsz a bizalmaddal, de nem tudom hogy mire véljem ezt a bizalmas vallomást. Még ha azt mondtad volna hogy *nem* szereted az effélet... vagy hogy te a fiúkat szereted... azt megérteném, mert úgy venném tudomásul, hogy te sem szereted titkolni igaz valódat az ismerőseid előtt! De nem gondolod hogy meglehetősen szokványos dolog férfi létedre és a te korodban, hogy szereted az ilyesmit?

—De, de, feltétlenül. Hanem, izé... szóval én csak arra gondoltam hogy ha te is szereted, meg én is szeretem... mindketten szeretjük tehát ugyebár... akkor úgy is mondhatjuk hogy két rokonlélek találkozott, nemigaz?

—Nem igaz. Nem hiszek a lélekben. - somolygott kacéran Jamína.

—Persze, persze, én sem, ezt csak így szokták mondani...

—Nem szokták így mondani. Emlékeztetlek rá, hogy most csiszí nyelven beszélünk, már amiatt is, mert ezt mindketten ismerjük, de te nem tudsz valami jól zulmánul, evolul még úgy sem, én pedig a kaul nyelvet nem ismerem! Tehát csiszíül beszélünk, és a csiszik nem szokták így mondani, mert ők sem hisznek a lélekben!

—Igazad van, ez csak a kaul kifejezés szó szerinti fordítása volt a részemről! És kérlek, most ne akadjunk fenn ilyen jelentéktelen részletkérdéseken! Különben is, azt hiszem nagyon jól érted, hogy mire szeretnék kilyukadni! Ha te is szereted azt a bizonyos dolgot, meg én is szeretem azt, s ez itt az iskolában még csak nem is tilos, nos, akkor mi akadálya volna hogy örömmünket leljük egymásban?!

—Semmi. - mosolygott rá Jamína.

—Ah, úgy örülök hogy megértesz! Akkor most mondd, hol szeretnéd: nálam vagy nálad?

—Sehol.

—Úgy érted, hogy nem itt az iskolában? De igazad is van, méltóbb hely hozzá a palota! Tudd meg hogy én is mint minden Íventhalban lakó diák, az iskolai szabadnapokon hazamehetek, s akkor a palotában a szobámban...

—Mással igen. De nem velem.

—Mi...?!

—Nem leszek a tied.

—De hát azt mondtad, hogy nincs akadálya!

—Külső akadálya, az nincs is. Egyszerűen nem akarom és kész. Vagy ha úgy vesszük, hát az az egy akadálya van, hogy nem akarom.

—Miért nem?!

—Csak.

—Talán nem tetszem neked?!

—Dehogyan nem, helyes, aranyos fiú vagy, hogyan tetszenél!

—Hát akkor...?!

—Mondd, miért lennék én köteles igazolni előtted bármiféle döntésemet?!

—Nem vagy köteles, de szeretném tudni!

—Nem akarok belebonyolódni egy efféle kapcsolatba amikor más, fontosabb dolgaim vannak, érted? Ez jelentős érzelmi erőfeszítés, s ezt a tanulásra tartogatom.

—Miért lenne ez érzelmi erőfeszítés?! Hiszen biztos rengeteg férfival voltál már, s nem hiszem hogy azokra bármi érzelmet is pazaroltál volna!

Jamína arca kissé megkeményedett.

—Más a magánélet, és más a pénzkereset! Te arra hivatkoztál, hogy a *saját* kedvtelésekre legyenek a tied! Ha pedig a saját kedvtelésekre, akkor az csak úgy megy, ha komolyan veszem a dolgot, ha pedig komolyan veszem, akkor az érzelmeim is komolyan veszik!

—Jó, jó, nem akartalak megbántani! Megértelek. Nézd, ha úgy könnyebb lenne neked, akkor csinálhatjuk másképpen is!

—Hogyan gondolod? De várj mielőtt megszólalsz, és gondold meg hogy mit mondasz! - figyelmeztette Rolit Jamína, mutatoujként felemelt legyezővel.

—Nem gondolok én semmi rosszra, hidd el! Ha nem akarod belekeverni az érzelmeidet, hát ne tedd! Nekem tulajdonképpen úgysem az érzelmeid kellenek, hanem a tested. Csináljuk akkor úgy, mint egy komoly munkát a részedről! Én királyfi vagyok, és hidd el, senki még annyit nem fizetett neked, amennyit én tudnék, jól járnál velem, tehát...

—Bunkó! - jelentette ki Jamína nemes egyszerűséggel, azzal kétszer alaposan arcul is csapta a királyfit, majd megfordult és távozott.

—Hé, ezt miért kaptam?! - kiáltotta utána döbbenten Roli.

—Gondolkozz, majd rájössz! - hallott hirtelen egy hangot a háta mögül. Amikor megfordult, látta hogy Tocse áll mögötte.

—Mondd, mi baja?

—Az, hogy kurvának nézted. Pedig előre figyelmeztetett téged, hogy gondold meg, mit beszélsz!

—De hiszen ő tényleg... tényleg...

—Ha az is volt, de már nem tartja magát annak.

—De hát mit kellett volna csinálnom?!

—Arról még nem hallottál, hogy a lányoknak udvarolni szoktak?!

S erre most Tocse háta mögött szólalt meg valaki.

—Udvarolni egy effélének?! - hallotta maga mögött Koneon hangját.

—Udvarolni a barátnőmnek! - jelentette ki a maga számára is váratlan heveséggel Tocse.

—Minek udvarolni egy kurvának?! Talán Jamína maradék szüzességét pátyolgassa Roli?!

—Ha nem is a szüzességét, de az önérzetét! - vágta rá hevesen Tocse, bár nem is értette a „pátyolgatás” csiszí szót. De kikövetkeztette a hozzávetőleges jelentését.

—Most mit véded úgy, hát nem gondolod hogy méltatlan hozzád egy effélével barátkozni?

—De. Méltatlan. Súlyosan méltatlan.

—Na látod!

—Elárulom neked, elkövettem én már annál súlyosabb vétséget is életemben, mint hogy szóba álltam egy ivarművésszel!

—Mit? - kérdezte kíváncsian Koneon.

—Azt, hogy szóba álltam veled! - azzal Tocse megfordult, és ott hagyta őket.

Rögvest Jamínához vezetett az útja.

—Te, lehet hogy ezek ketten jó tanulók, de mégis, olyan hülyék! - szólt neki minden bevezető nélkül.

—Szerintem is. - válaszolta Jamína röviden.

—Olyan idiotaság ha megvetnek téged, amikor pedig egy csiszí alkirálynő is a bizalmára érdemesített!

—Egyetértek, tesó.

—Te Jamína, kérlek, beszélj inkább csisziül velem, akkor nem használsz ilyen idétlen szavakat! Értem én, hogy ezeket apádtól tanultad, aki nem volt olyan művelt mint egy alkirálynő, de engem ez idegesít, meg ha csisziül beszélsz velem, akkor azt a nyelvet is tanulom!

—Kérlek, ahogy csak óhajtod! - válaszolta választékosan, s immár csisziül Jamína.

—Ahogy elnézem ezt a két idióta királyfit, rájöttem hogy én is milyen hülye majom lehettem korábban! Izé... ezt nem tudom csisziül mondani, nem tudom hogy miként mondják ezt a szót... - és átváltott zulmán nyelvre. —Bocsáss meg nekem!

—Nem haragszom rád.

—De én szoros, bizalmas barátságot szeretnék veled!

S erre Jamína rávigyorgott, úgy hátba vágta Tocsét hogy a császárlány köhögni kezdett, s így szólt hozzá zulmán nyelven:

—Túl van tárgyalva a téma, tesó! Részemről fáklyásmenet!

* * *

Bár Tocse nem tudta, de akkoriban szokás volt az iskola részéről, hogy a tanárnők időnként afféle ingyenes előadásokat szerveznek a főváros egy-egy alkalmas terén az iskolába nem járó érdeklődőknek. Ennek pedig legalább két oka volt: egyrészt ez alkalmas reklám volt az iskolának, másrészt a csiszik ezt el is várták tőlük, azt akarták ugyanis a csiszik, hogy ezáltal osszassák a barbárok fejében a sötétséget. Ezen előadások ugyanis nem színházi előadások voltak, hanem kifejezetten olyasfélék, amik a sok-sok babonáságot megcáfolták amiben akkoriban hittek az emberek - vagy éppen a vallási hittételeket!

Ezen előadásokra néha elvitték a felsőbb osztályokba járó diákok egy részét is, természetesen csak azokat, akik kaulul jól tudtak. Tocsét tehát nem szokták elvinni, mert se nem volt felsőbb osztályos, sem kaulul nem tudott. Mindazonáltal szabadott a kaulul nem tudóknak is elmenni efféle előadásokra, mintegy nézőnek, ha akarták, hiszen természetszerűleg volt a védelműket ellátó őrszemélyzet az előadást tartókkal is. Többnyire természetesen senki kaulul nem tudó nem akart elmenni, mert unatkoztak volna.

Nem sokkal azután, hogy Jaminával végre barátságot kötött, Tocse mégis elment egy ilyen előadásra. Egyszerűen még sosem volt a városban, kíváncsi volt rá, hirtelen megjött a kedve. Íventhalt látni, és nem akart várni még öt napig, amikor mehet a „hivatalos” városnézésre. Jaminát is magával hívta, és a leány vele tartott. S amikor megtudták hogy megy a két leány, gyorsan jelentkezett a csapatba Roli és Koneon is, nekik persze könnyű dolguk volt, mert Rolinak anyanyelve volt a kaul, s egy kis kaultudást Koneon is felcsipegetett tőle eddigre már.

Ezen előadások sosem voltak veszélyesek – ki az az örült aki bántani akarná a csiszik védenceit, főleg amikor ingyen kap tőlük hasznos tudást?! És most is olyan szépen indult minden...

Az előadás nem a főtéren tartatott meg, de a tér azért igazán jókora volt. Számosan odaférték. S jöttek is sokan, nem is annyira azért hogy okosodjanak – ilyenek is voltak, de bőven akadtak akik el sem hitték amit a „csiszi szimpatizánsok” tanítottak, annyira megátalkodottan hittek a babonásaikban – hanem inkább azért, hogy szórakozzanak egy jót, még ha ez nem is ért annyit, mint mondjuk egy kakasviadal. Arra mindenképpen jó volt, hogy megbámulják a csinos lányokat, s hogy legyen miről beszélgetni este a kocsmában!

Az efféle felvilágosító terepmunkát általában Zardax és Tucsi végezte, a fiú- és a leányiskola igazgatói. Bár mint igazgatók egyenrangúak voltak, de ez nem okozott holmi hatásköri villongásokat és vitákat egymás közt, ez ugyanis nem jellemző a csiszikre, márpedig ők mindketten igazi csiszik voltak!

Az igaz, hogy a csiszik közt még mostanában sem szoktak vezetői beosztást férfiakra bízni, márpedig Tucsi bár nő volt, de Zardax már annál inkább férfi. Főleg nem bízták az oktatást a férfiakra a csiszik! Csakhogy ez különleges helyzet volt. Itt ugyanis e két csiszi nem csisziket oktatott, csak barbárokat. Ez még akkor is igaz volt, ha a végzősöknek némelyik évben a fele is úgy döntött hogy csiszi lesz inkább, s hogy egyharmaduk így dönt, az szinte törvényszerű volt évről-évre. Ez nem számított, hiszen amikor tanultak, akkor még barbároknak számított-

tak, s arról szó sem volt hogy barbárt nem taníthat egy csiszi férfi. Sőt: ugyan ki más is lenne hivatottabb tanítani a barbárokat, mint egy csiszi – akár férfi-csiszi is?!

Zardax és Tucsí igazán jól ismerték egymást. Annyira jól, hogy jobban már nem is lehetett, s itt nem a pázásra kell gondolni, bár természetesen az ágyban is megismerkedtek egymással nem is egyszer, ez a csiszik közt könnyen megy. Hanem arról van inkább szó, hogy ők bár igazi csiszik voltak, nem csak amolyan fél-csiszik, csiszi szimpatizánsok mint az iskola tanárnői, de mégsem voltak *született* csiszik. Mindketten a barbárok közül álltak be a csiszik közé még évekkel ezelőtt, akkor, amikor még nem is Tucsí apja volt a zulmán császár. Találkozásuk eléggé különleges volt: mondhatni a harcmezőn találkoztak, mint ősi ellenségek, Zardax volt ugyanis a zulmán Biztonsági Szolgálat egyik őrnagya, s épp fontos kémtevékenységet végzett a lázadó dzsózan hadseregben. Tucsí sem akárci volt: ő is őrnagy, még hozzá a dzsózan titkosszolgálat őrnagya! Úgy mellékesen a császár szeretője volt. Jó hely az egy kémnek, márpedig ő épp hazája javára kémkedett. Aztán mégis úgy esett hogy találkoztak, s mert mindegyikük igazi hős volt, azért hogy feladatát teljesíthesse, mindketten majdnem megölték a másikat. A végeredmény döntetlen lett, de közben annyit beszélgettek, hogy mindegyikük agyában felsejlett a felismerés: amit itt művelnek, az teljes értelmetlenség, csak néhány nagyúrnak van haszna az örökös háborúból, s így mindketten a csiszik közé álltak.¹

Így eshetett meg az a furcsa helyzet, hogy bár csiszik, de mégsem találják elviselhetetlennek hogy Barbáriában éljenek, a barbárokat tanítandó! Mert a csiszik többnyire még azt is kényszeredésnek érezték ha nagykövetnek kellett menniük valamely barbár országba, mert ott igazi csiszi viszonyokat csak a nagykövetség falain belül találhattak, de az olyan kis terület, s övezi azt a barbárság végtelen tengere... Tucsí és Zardax nem így volt ezzel, nekik nagyon megfelelt az iskola nyújtotta kényelem is, persze a követségen is szívesen látták őket akármi-kor, hiszen csiszik voltak. És küldetésüknek érezték a barbárok felvilágosítását.

A barbároktól nem féltek. Még előző, nem-csiszi életükben alaposan kiképezték mindkettejüket közelharcra, s a kard-kés-nyíl kezelésére, s a csiszik is ellátták őket a legmodernebb fegyvereikkel. De hát mi is történhetne itt Kauliana kellős közepén!

Tucsí még most is szép volt, mint középkorú nő. És olyan ruházatban jött ki az előadásra, hogy igazán volt mit megbámulni rajta: szandálban, combközépig érő bő rövidnadrág, mely nem volt éppen átlátszó, de sokat sejtetően majdnem-áttetsző, efelett selyemből amolyan mellényféle, melynek azonban nem volt egyáltalán ujja, Tucsinak tehát még a hónaljszőrzete is kilátszott, és ha valaki oldalról pillantott feléje, akkor kicsinykét éppen bekandikálhatott formás mellei tövére. Ezt a selyemzubbonyt a hasa tájékán egy szintén selyemfűzővel összekötötte hogy ne libegjen, ez azonban még arra sem volt elég hogy a köldökét eltakarja, hasa tehát teljesen szabadon bukkant elő mindenki gyönyörére, éppoly csupaszon mint a karjai. Különben a hasán is és a karokon-lábakon is látható volt, hogy csuda izmos egy nő ám Tucsí!

Vállán ott lógott egy nem túl nagy rakétavető, ami afféle szabvány csiszi „turistafelszerelés” volt akkoriban, ha barbárok közé mentek valahová, meztelen jobb combjára pedig egy bőr késtartó volt szíjazva, amiből fűrészfogas dzsungelkés meredt elő. És minden narancssárga volt rajta, ami a csiszik nemzeti színe, még a kés markolata is.

Mindezt Tucsí különben csak afféle cirkuszi kelléknek tartotta, ami hozzátartozik a barbároknak felkínált látványosságához. Ez egyrészt ahhoz kellett hogy felismerjék messziről: ő csiszi! Másrészt a tekintély végett. Mostanára már szinte maguk a barbárok várták el a csisziktől, hogy messziről ordítson róluk hogy ők csiszik. Meg is döbbentek volna, ha valahová egy csiszi nem úgy megy, hogy nagyon más, mint egy barbár!

Zardax másképp öltözködött. Bár ő sem félt a barbároktól, főleg nem itt, de nem tudta mégsem elnyomni férfi-énjét, és élvezte ha olyan komoran nézhet ki, amint azt csak lehet, meg aztán nem is akklimatizálódott olyan könnyen a melegebb kaulianai éghajlathoz mint Tucsí. Főleg azt nem tudta megszokni, hogy itt sokkal több a rovar. Ő az egész testét beburkolta egy selyemlepelféleséggel, s a fejére is napellenzős sapkácskát tett, aminek hátuljáról tarkóvédő lebernyeg nyúlott le, hogy napszúrást ne kapjon. E lebernyeg, s az egész sapka is narancssárga volt, de maga a testét védő selyemlepel már fekete, mert Zardax túl nőiesnek tartotta a na-

¹ Mindez részletesen abban a novellában van leírva, melynek címe: *Árulók*.

rancssárga színt. Azt mondta, illik hogy e szín legyen Csisziföld jelképe, ahol a nők az urak, de ő mégiscsak férfi! De hogy jelezze csiszi mivoltát, ezen öltözék hátulján a csiszi zászló volt kihímezve narancssárgával, mely két összefonódott kezet ábrázolt.

Muszáj volt beburkolnia magát. Amíg ezt meg nem tette, Csisziföldön is és Kaulianában is, többször leégette már érzékeny bőrét a Nap.

Neki a derekán lógott egy fegyveröv, a késsel és néhány tölténnyel, s persze neki is volt rakétavetője. Ezt azonban ő is és Tucsi is letették a közelükbe, hogy ne akadályozza őket a mozgásban, amint felléptek az emelvényre, ahol az előadást akarták megtartani.

Terveik szerint a különböző népi hiedelmekről lett volna szó. És bemutatkozás után Tucsi el is kezdte mondani, hogy mi lehet az alapja annak a népi babonáságnak, hogy ha valaki egy tükröt összetör, akkor hét évig szerencsétlenségek zúdulnak rá. Nem azért van ez, mert holmi égi vagy pokolbeli hatalmak megharagszanak rá, hanem mert a barbárok tükreinek hátulját higanyvegyületekkel vonják be, s így a tükör széttörésekor sok higanyvegyület kerülhet a helyiségbe, ami mérgező, s emiatt a tükör széttörése után valóban hosszú ideig tartó nyavalyák látogathatják meg a szerencsétlen flótást, tehát felkészülhet legalábbis egészségügyi szerencsétlenségekre! Még ha nem is okvetlenül épp hét esztendeig tartóra...

—A mi csiszi tükreink már nem ilyenek - mondta Tucsi - sőt, azokat már eltörni sem könnyű, még szándékosan sem!

—Mit hencegetek a tudásotokkal, ti sem tudtok mindent, még arról sincs fogalmatok sem, hogy mi a villám! - hangzott egy ellenséges hang a tömegből.

Tucsi ezen nem lepődött meg. Minden előadásra el szokott jönni egy-két olyan fickó, aki csak kellemetlenkedni akar. Ilyenkor azt a taktikát szokta követni, hogy nyugodt, szenvtelen hangon válaszolgat nekik, ezzel kihozza őket a sodrúkból, míg végül azok már úgy kezdenek el viselkedni, hogy nyugodtan inthet a néhány csiszi testőrnek hogy dobják ki őket, s ezen még a hallgatóság sem kezd mérgelődni, annyira nyilvánvaló hogy neki van igaza. Most így válaszolt:

—Valóban nem tudjuk mi az a villám, de azt igen, hogy nem helyes istennyilának hívni, mert nem az! Annyit elárulhatok, hogy legalábbis alapos sejtéseink viszont vannak róla hogy mi lehet az. Ez pedig az atommag szerkezetével kapcsolatos, amiről egyes tudósok úgy vélik, hogy hasonlatos a Naprendszerhez: a tömör atommag körül keringenek az elektronok, erről már beszéltem a múltkori előadásomban. Tudósaink elképzelhetőnek tartják, hogy mert nem egyforma sebességgel forog a földkéreg és a légkör, az elektronok egy része a súrlódás miatt leszakad az atommagjáról, s amikor sok ilyen összegyűlik, akkor töltéskiegyenlítődésre törekedvén hirtelen átugranak az elektronhiányos helyre, s ez a villám. Már próbáltak Csisziföld tudósai kísérleteket végezni a villám befogásával, de ez még minden egyes esetben tragédiával végződött. Egyszer majd azért csak megoldjuk ezt a problémát is.

—Ezt ugyan soha! - kiáltotta egy másik férfi a tömegből. E férfit nem sokan ismerték. Nandon volt a neve, s most ezt gondolta:

—Rossz helyen keresitek a megoldást, ti csiszik! Csak én tudom az igazságot! Én, aki megszelídítettem és szolgálatomba kényszerítettem a Borostyán Szellemét!

De e gondolatait nem mondta ki. Válaszolt viszont neki Tucsi:

—Egészen biztos hogy idővel a villám titkaira is rájövünk! Csisziföld nem tud mindent, soha nem is mondtuk hogy mindent tudunk, de azt igen, hogy napról-napra egyre többet tudunk! Pár hónappal ezelőtt valaki írt egy cikket az egyik csiszi újságba, persze férfi, mert csak férfiak lehetnek ilyen ostobák, és azt írta benne, hogy Csisziföld most már lényegében mindent felfedezett amit lehetett, hiszen mindent tudunk amit lehet a mechanika, statika, kémia terén, néhány jelentéktelen részletkérdés felderítése van csak hátra, s így szerinte a tudósoknak nem kéne annyira az alapkutatásokkal törődni, mint inkább azon törni a fejüket, miként lehetne az eddigi felfedezéseket minél hatékonyabban átültetni a mindennapi életbe, a csisziség kényelmének fokozása érdekében! És erre maga a királynő írt választ, azt írva, hogy egyszerűen nem igaz hogy mindent felfedeztek volna. Hiszen az ősi legendák szerint Tlapantlua lakói sok olyasmit tudtak amit mi nem, például roppant távolságokról is képesek voltak beszélgetni egymással. S bár ő a királynő elismeri hogy ezen legendák egy része lehet pusztán kitaláció, talán nagyobbik része is, de egészen biztos hogy sok igazság is rejtezik bennük, amire kézzel fogható

bizonyítékaink is vannak: megtalálták Paján szigeten a tlapantluaiak bunkerét, s annak a falában sok-sok kilométer vezeték rohad azóta is haszontalanul, ugyancsak furcsa vezetékek, mert úgy vannak elhelyezve hogy egyáltalán semmit nem lehet húzni velük! Oda elhelyezni őket, sőt ezeket legyártani is, roppant munka, s ezt nem tették volna az Ősök, ha nem lenne nagyon fontos értelme! A királynő elismerte hogy ami a mechanikát illeti, ott jórész nem várhatók már új, nagy felfedezések, a kémiában már annál inkább, főleg a szerves kémiát és gyógyszervegyészetet illetően, ellenben úgy érzi, tudományos áttörés előtt áll már évek óta Csisziföld tudománya, mert most már hamarosan fel kell fedezni az Ősök tudományát, azt a titokzatos erőt, ami állítólag majdnem mindent működtetett náluk! Éppen ezért ő határozottan síkra száll az alap kutatásoknak nemcsak a folytatása mellett, hanem felszólít minden valamire való csiszí tudóst, hogy sokszorozzák meg az erőfeszítéseiket, különösen ami a fémek és főleg a réz vizsgálatát illeti, mert a bunkerben talált vezetékek belseje réz. Mi csiszík tehát egyáltalán nem tudunk mindent, de hangyaszorgalommal dolgozunk hogy összegyűjtsünk minden apró tudásmorzsát, s így idővel okvetlenül fényt derítünk mindenre! Egyre jobb és jobb, többet tudó, okosabb gépeink lesznek...

—Dögöljete meg a gépeitekkel együtt! - kiáltotta valaki a tömegből.

—Törjétek össze a gépeket! - kiáltotta másvalaki.

—A Gép a Sátán eszköze a tönkretevésünkre! - kiáltotta egy papi ruhába öltözött férfiú.

Tucsi kissé csodálkozva forgatta körbe a fejét. Nem értette, mire ez a hirtelen jött ellenséges hangulat. Kauliana végtére is jobbára csiszíbarát országnak volt mondható, s ha akadtak is korábban kellemetlenkedők, de nem oly számosan mint most. Mert most, amint a gépeket említette, szinte egy emberként kezdett el morgolódni a hallgatósága.

—Igen, igen, a gépek tesznek tönkre bennünket, a gépek, és ti, csiszík, akik ezt a géppestist a világra szabadítottátok! - üvöltötte egy lány az első sorból, és Tucsi felé köpött, de nem találta el.

—Én is emiatt vesztettem el a munkámat! - kiáltotta egy munkáskülsejű férfiú valamivel hátrébb.

—Mert ti olyan rohadt szemetek vagytok, hogy még motoros szivattyúkat is adtok ingyen azoknak a vérszívó uraknak! - kiáltotta mindennél hangosabban egy másik férfi, majdnem Tucsival szemben.

És Tucsi hirtelen megértett mindent. Talán két kilométerre a nagykövetségtől és az iskolától a kaulok gazdag köszénlelőhelyet fedeztek fel. El is kezdték kiaknázni azt. Hanem amint lejjebb értek, a járatokat elöntötte a talajvíz. A megoldás kézenfekvő volt: ki kell a vizet szivattyúzni! De annyi volt a víz, hogy azt akár emberi, akár állati erővel kiszivattyúzni képtelenség. Marad tehát a gőzgép: a helyben bányászott szén egy részével kell fűteni a gőzgépet, s az majd szivattyúzik! Ezt még a munkások is helyeselték, mert ha a talajvíz miatt bezár a bánya, akkor vége a munkahelynek is, ráadásul sok-sok gőzszivattyú kellett, s azokat folyamatosan etetni, gondozni is kellett, ami sok munkahelyet jelentett.

Igenám, de ekkor szólt a csiszí nagykövet, Zimita, hogy nem lesz ez így jó, mert annyi büdös füstfelleget eregetnek ezek a gőzszivattyúk, hogy teljesen összebűdösítik még a nagykövetség fölött is a levegőt, persze az iskolánál is ami mellette van, és az lehet hogy a szénbánya a tőkésé, bizonyos Zagranyitoszé, de nem úgy ám a felette levő levegő, főleg nem a nagykövetség fölötti levegő!

Erre Zagranyitosz megijedt, mert ha a csiszík komolyan megharagszanak, akkor vége neki is és a bányának is! Elrohant Zimitához, égre-földre esküdözve hogy ő nem akar rosszat a csiszíknak, de nem tehet mást, a vizet muszáj szivattyúzni, még hozzá folyamatosan, mert az egyre csak jön és jön! És bár senki fikarcnyi esélyt sem adott volna neki, de íme megtörtént a csoda: bár Zagranyitosz kétségbeesetten ment a követnőhöz, de boldogan mosolyogva jött el onnan, mert élete legpompásabb üzletét kötötte meg! A csiszík ugyanis ahelyett hogy bezáraták volna vele a bányát valami életveszélyes fenyegetéssel, ehelyett azt mondták hogy szerelje le az összes büdös gőzszivattyút, ellenben adnak neki egyetlenegy csiszí szivattyút, robbanómotorosat, ami akkora teljesítményű hogy egymaga elég lesz az egész bányának, és a levegőt sem szennyezi észlelhető mértékben, igaz viszont hogy valami furfangos kotyvalékot eszik,

aminek egy része alkohol, a másik részét azonban csak Csisziföldről lehet beszerezni. De a csiszíknak adnak azt is, ellenben cserébe kérik a szénbánya termelésének pontosan a felét!

Ez óriási ár, de az is példa nélküli hogy a csiszíknak adnak barbárnak ilyen komoly gépet. És ahogy a tulajdonos számolt, úgy vélte, még mindig megéri neki, mert így egyáltalán nem kell majd a bánya, másrészt az üzemeltetéshez nem is kell annyi ember mint a sok-sok gőzszivattyú mellé, megspórolja a gőzszivattyúk üzemanyagát is...

Egyedül az elbocsátott munkások nem jártak jól. Akik ráadásul nemcsak annyian voltak mint itt a bányában: mert a dolog kitudódott, s ezután számosan mások is megkeresték Zimitát, hogy szerződnenek-e velük is így a csiszíknak! És Zimita azt mondta, hogy lehet róla szó. Bár a csiszíknak korábban nem szoktak fejlett technikát kiadni a kezükből, de a királynő úgy döntött, most kivételt kell tenni, s megismertetni a barbárokat az egyszerűbb robbanómotorok titkával, a gőztechnológia ugyanis világméretű veszélyt jelent: súlyosan környezetszennyező, és nyomában teljes erdőségek válnak sivataggá! Ezt a csiszíknak egyszerűen nem engedhetik meg még akkor sem, ha barbár vidékekről van szó!

És a csiszíknak meg voltak róla győződve, hogy a barbárok nagyon fognak örülni neki, hogy tulajdonképpen ingyen megajándékozzák őket a fejlett technika vívmányaival, amely naggyá tette Csisziföldet, s amiért évszázadok óta irigyelték őket a barbárok!

Vagyis a csiszíknak, mint már oly sokszor, megint jót akartak tenni a szegény, szerencsétlen barbárokkal.

A munkások már a gőzgépeknek sem örültek: a gőzgép sok ember munkáját végzi el. Hát még amikor megjelentek a csiszí gépek! Egyetlen csiszí gép elvégezte legkevesebb négy-öt gőzgép munkáját! És tizedannyit sem kellett szerelgetni, dédelgetni! És kevesebbet fogyasztott!

Mindez alig két esztendeje történt, de máris óriási tömegek lézengtek munka nélkül az utcán. S többnyire ezek közül került ki Tucsi és Zardax hallgatósága is. S ezek most hogy Tucsi büszkén említette milyen sokat tudó gépei vannak a csiszíknak, mind hangosabban követelték, hogy a csiszíknak ne adjanak több gépet nekik barbároknak, nemhogy szénért-vasért, de még ingyen sem, mert a csiszíknak ajándékai tönkreteszik őket!

—Össze kell törni az összes gépet! - kiáltotta valaki a tömegből. Ezt különben nemegy helyen meg is tették már.

—Gyűjtsuk fel a nagykövetséget, akkor többé nem pofátlankodnak ide ezek a narancssárga ördögök!

—Az iskolát is, ott is rosszra nevelik a lányainkat!

—A fiainkat is!

—Nem kell a tudományuk!

—Zabálják meg őket a gépeiket!

—Az én férjem is elvesztette a munkáját!

—De hát a megoldás - kiáltott fel Tucsi - nem a gépek összetö...

De tovább nem beszélhetett, mert egy elhajított kő egyenesen a száját érte.

Több sem kellett a csiszí öröknek, máris elhajítottak néhány petárdát a tömeg elé, ezek egyelőre nem voltak veszélyesek csak nagyot durrantak, mintegy figyelmeztetésül. S a rakétavetőket a tömeg első soraira szegezték.

—Akit meglátunk még egyszer dobálódzni, azt azonnal szitává lőjük! Már abban a pillanatban, hogy követ emel a magába! - kiáltotta Zardax.

Ez egyelőre hatott, de a kiabálások nem maradtak abba.

—Jobb ha most befejezzük ezt az előadást, s hazamegyünk! - mondta Tucsi. —Mert ha a fejekben túl sok az indulat, akkor ott már nem marad helye az észnek és logikának!

—Mi a bajuk ezeknek? - kérdezte Tocse Jamínát.

—Honnan tudjam? Nem értek kaulul!

—Engedd meg Jamína kisasszony, hogy szolgálatodra legyek a tolmácsstudományommal! - szólt most kifogástalan udvariassággal Rolí, s meg sem várva az engedélyt, máris ékes csiszí nyelven közölte Jamínával, hogy az emberek féltik a munkahelyüket a gépek miatt, sőt, sok itt aki máris munkanélküli! Ezek érthető módon dühösek most.

Tocse ezt hallva kuncogott magában. Egészen eddig nem értette, miért is kísérte el őket Rolí. Most azonban már rájött. Úgy látszik nem tett le róla hogy behízelegje magát Jamína kegyei-be... és ágyába!

Jamína érdeklődve hallgatta Rolí szavait.

—Igen, ez a probléma nem ismeretlen előttem, előfordul sűrűn Behnotban is... - mondta elgondolkodva. —Ugye te is úgy gondolod Tocse, hogy ha megvásárolnám azt a bányát, azzal nem oldanék meg semmit?

—Persze hogy nem, itt nem az a lényeg hogy kié, hanem hogy legyen munkája az embereknek!

—Magam is így vélem. Épp ezért nem vásárolok meg a bányát. Ellenben... ellenben... - és tűnődve nézte az izgatottan ágáló embertömeget.

—Hé, mire készülsz?! - kérdezte kíváncsian Rolí.

—Egyelőre még csak fontolgatok valamit. Azaz nem is, már döntöttem. Hajlandó vagy tolmácsolni?

—Na de kedves Jamína, attól félek hogy mindjárt előrukkolsz valami különös javaslattal, de emlékeztetlek rá, hogy engem errefelé sokan ismernek mint kaul királyfit, s ha én tolmácsolom a szavaidat, akkor olybá tűnne mintha felelősséget vállalnék én is azért, amit akarsz tenni, s nem blamálhatom magam olyasmivel, amit...

—Dönts el gyorsan, tolmácsolsz-e mert Tucsí már készülődik visszafelé, és ha nem vállalsz, akkor szólok neki, bár nem szívesen háborgatnám!

Hanem az egyre emeltebb hangon folyó vitára Tucsí is felfigyelt.

—Miről van szó, gyerekek?

—Jamína szeretne valamit mondani a hallgatóságnak, s engem kért meg hogy tolmácsoljak! - válaszolta Rolí.

—Nem kell a közreműködésed, Tucsival egyedül is tudok beszélni! - válaszolta ridegen Jamína.

—Miről van szó? - kérdezte Tucsí.

—Munkát tudnék ajánlani jónéhányuknak.

—De hát te diák vagy az iskolában, és senki nem tarthat szolgálkat!

—Nem is ide kellenek nekem. Ellenben odahaza Behnotban van egy egész kőolajfinomítóm!

—Aha, értelek! De gondolod, hogy a szüleid is örülnek majd ennek? Szabad neked a tudtuk nélkül...

—Az *enyém* a finomító, s nem az övék! *Én* vagyok a tulajdonos! - válaszolta közbevágva és föltétebb önérzetesen Jamína. —És amennyire ismerem az itteni béreket, ezek az emberek feleannyiért is boldogan eljönnek majd hozzám dolgozni, mint az evol munkások! Tudod Tucsí mama, nálunk már régen beköszöntött a pénz uralma, nem úgy mint itt Kaulianában, és nagyok a bérek!

—Kérlek, én nem akadályozom meg senkinek a kezdeményezését, de csak a magad nevében beszélj, ne úgy, mintha ennek köze volna a csizíkhöz!

—Tolmácsolsz?

—Á, nem kell fárasztanunk a tiszteletre méltó igazgatónőt, majd én állok rendelkezésedre! - buzgólkodott gyorsan Rolí. Jamína vetett rá egy lesajnáló pillantást, de nem tiltakozott. Erre Rolí előrelépett és így kiáltott:

—Csendet kérek! Ha munka kell, van egy örömhírem a számotokra! Az én egyik kedves ismerősöm sokaknak tud munkát ajánlani! - azzal előre tolta Jamínát. S most a leány beszélni kezdett.

—Jamína a nevem, s van a világ túlfelén egy kőolajfinomítóm! Hajlandó vagyok oda akár ezer embert is alkalmazni, amennyiben vállalják a külországi munkát! Lehet szerződni egy, két vagy több évre. De egy esztendőnél kevesebbre nem. Hazalátogatás nincs. Szállásról gondoskodnak az ottani megbízottaim, akik különben a szüeim. A kereset bőséges lesz, az itteni bérekhez képest. A bér a munka jellegétől függ, de a legkevesebb is lesz legalább annyi, mint itt most a legtöbb, amit a bányában kaptatok! Becsületesen megmondom azonban, ez jóval kevesebb mint amit most fizetek az ottani, evol munkásoknak, ez az én hasznom az egészből! Tehát hálálkodni felesleges, nem jótékonyságból teszem! És ott az árak is magasabbak mint itt

Kaulianában, tehát csak okosan a pénzköltéssel! De még így is hazahozhatja a keresete legalább harmadát az, aki nem issza el a pénzét! És napi egyszeri ingyenes étkezést biztosítok. Természetesen nem fejedelmi csemegéket.

—Hogyan jutunk el oda?! - furakodott előre azonnal egy férfi.

—Ha lesz legkevesebb kétszáz jelentkező, akkor bérelek egy hajót, s azzal. A szállítás költségét oda-vissza én állom. Nekem még így is megéri.

—Nők is mehetnek?! - kérdezte reménykedve egy asszony.

Jamína a fejét rázta.

—Nők nem, ez nehéz munka, férfiaknak való! De megígérem hogy gondolkodom a dolgon, tudok-e ott munkát adni nőknek is, és ha eszembe jut valami, akkor szólok!

—Abból se lesz semmi! Ezek csak üres szavak! - legyintett csalódottan a nő.

—Ugyan már hogy is mondhatasz ilyet, hiszen legelemibb érdekem hogy minél több embernek adjak munkát, nekem is akkor van hasznom! - vitatkozott vele Jamína. De a nő nem hitt neki, és eloldalgott.

Jöttek azonban a helyére bőségesen férfiak! Rögvest megváltozott ugyanis a közhangulat, eltűnt az ellenségeskedés, és ott tolongtak Jamína körül, kérve hogy írják fel a nevüket-címüket, s azt kérdezgetve, hogy mikor mehetnek már külföldre! Egy fiatal suhanc még azt is elmondta, hogy reméli, ott alaposan megtanulhatja az evol nyelvet, aztán mikor visszatér, elmehet tolmácsnak is, az jól fizető és kényelmes munkakör!

Pillanatok alatt lett Jamínának nem is kétszáz, de hétszáz jelentkezője is. S ezt látva azt mondta, hogy szerintem már egyetlen hónap múlva elindulhatnak a hajóval Behnotba.

—Ez felelősségteljes ígéret, Jamína! - emlékeztette őt Tucsi. —Most istenítének téged az emberek, de ha becsapod őket, ne merészkedj ki a városba, mert hiába védnek téged csiszík, ezek széttépnek apró darabokra!

—Bolond leszek becsapni őket, nekem is érdekem az egész – heteken belül háromszoros lesz a finomítóm haszna! Amint hazaértünk, elküldök előre egy levelet a szüleimnek, hogy tudják, mire számítsanak, aztán erre rá mondjuk két hétre már mehet is a hajó az emberekkel! Annyi idő elég lesz hozzá, hogy előkészítsenek mindent a fogadásukra!

—Azt hiszem az evol munkások ezeket kiutálják maguk közül!

—Bizonyára. De legfeljebb nem mennek majd a városba.

—Unatkozni fognak.

—De jobban keresnek majd mint idehaza. És hajlandó leszek a számukra ingyenes oktatást szervezni, hogy kissé okosodjanak, ez nem árt nekik, s aki oda jár, az nem is fog unatkozni!

Rolí egyre növekvő csodálattal nézte Jamínát.

—Merész terv, és bámulatos előregondolkodás!

—Miért bámulatos?! Sosem értettem, hogy lehet egy vállalkozó olyan ostoba, hogy elbocsátja a már jól bevált munkásait! Ahelyett inkább terjeszkedhetne, belefoghatna valami másba, s így több lenne a haszna is! Elbocsátani a legegyszerűbb, csak hogy a legkevesébé kifizetődő is! Elismerem, az átszervezéshez és terjeszkedéshez már egy kis ész kéne, de hát nem jobban megéri?! Lámcsak, én most rögvest lecsaptam a kínálkozó alkalomra!

—Nono! Talán nem fogod elbocsátani az otthoni evol munkásokat?!

—Ugyan már! Először is: kellenek emberek, akik betaníjták ezeket az „új húsokat”! Aztán: ha több a munkásom, több műszakban üzemeltethetem a drága gépeket, és többet tudok termelni, tehát több a hasznom! Ha több a hasznom, megvásárolhatom a szomszéd üzemét, ami jelenleg döglődik, s oda is kell ember. Új evol munkásokat nem veszek fel mert drágák, de nem is bocsátom el a régieket!

—De várj csak, az a másik finomító nyilván azért döglődik, mert nem tudja eladni azt, amit termel!

—Persze, de csak azért, mert drágán termel! Én olcsón fogok termelni, mert kevesebb lesz a munkabérre fordított költség, meg mert oda is építek csővezetékét, meg... á, van még ötletem, de fityiszt neked, nem kötök mindent az orrodra!

—Végülis te most egy hajót szeretnél magadnak, vagy gazdag vállalkozó szeretnél lenni?

—A kettő nem akadálya egymásnak. Sőt... minél gazdagabb vagyok, annál biztosabb hogy lesz saját hajóm, s nem is a legsilányabbak közül! És elárulok még valamit neked: amint kijártam az iskolát, alaposan körülnézek itt Kaulianában, hátha akad errefelé olajlelőhely, mert akkor azt kiaknázom, rögvést itt is finomíttatom, építek majd ugyanis ide is egy finomítót, az olcsóbb lesz itt mint Behnotban, aztán úgy még nagyobb lesz a nyereségem! Különösen, mert hiába használják már régóta a robbanómotorokat Mídelén, itt Kaulianában csak mostanában kezd terjedni ez a technika, hála a csiszíknak, de hamarosan el fog terjedni errefelé is, s én az elsők közt akarok lenni akik biztosítják az üzemanyagot! Uralni akarom a kőolajpiacot!

Néhány napig semmi nem történt ezután, de aztán Jamína valóban útnak indította az első munkástranszportot Behnotba, tehát látszott hogy tartja az ígéretét. Eddigre már meg is kapta a szülei üzenetét, hogy boldogan fogadják az olcsó munkaerőt, csak küldjön nekik Jamína nyugodtan szorgalmas embereket! Hogy ilyen hamar megjött a szülei válasza, az annak volt köszönhető, hogy Jamína úgy tűnik tényleg barátjának mondhatta Gloét, mert írt neki egy levelet, hozzá mellékelve a szüleinek Behnotba szánt levelet, s a levélben arra kérte Gloét, hogy ugyan juttassa már el gyorsan helikopterrel e levelet a rajta levő címre, mert ez neki fontos volna! Na már most, a csiszík nemigen szokták a barbárok leveleit viszegetni, mondván hogy ők nem postások, de az már más, ha valaki barbár egy csiszínek ír! Azt szabad, azt a levelet elviszik. Ráadásul ez egy alkirálynőnek szóló levél volt, és egy csiszí védnökség alatti iskolából jött, egy olyan nőtől, aki rendelkezett a „Csiszík Barbár Barátja” címmel. Gloé tehát megkapta a levelet, elolvasta, s természetesen azonnal elküldte Mídelre egy helikopterrel Jamína levelét, sőt, a helikopter a választ is megvárta, s elhozta azt Jamínának. Ezen nem győzött ámulni Tocse, de a két királyfi is!

—Ugye mondtam hogy nekem valóban a barátom egy csiszí alkirálynő! - büszkélkedett Jamína.

Ez már bizony komoly dolog volt! Az biztos hogy ezután az egész iskolában megnőtt a tanulóknak Jamína becsülete.

Három nappal ezután azonban érdekes beszélgetés zajlott le Jamína és Rolí között. Úgy esett, hogy Rolí felkereste Jamínát, és így szólt hozzá:

—Gondolkoztam én ezen a mi kettőnk kapcsolatán, Jamína!

—Érdekes dolgot beszélsz! - vonta fel a szemöldökét a leány. —Mert én nem is tudtam arról eddig, hogy lenne közöttünk bármiféle kapcsolat is!

—Na hát éppen ez az! Szeretném ha lenne!

—Szomorú világban élünk, Rolí! Annyi mindent szeretne az ember, aztán e sokból oly kevés ami végül teljesedik is!

—Most mellébeszél.

—Csöppet sem! Példának okáért elég csak az óceánjárómat említeni...

—Ez az! De jó hogy magad hoztad szóba! Figyelj, én úgy döntöttem, hogy teljesítem életem nagy vágyát, s veszek neked egy hajót!

—Ó!

—De „ó” ám meg „ő” meg az egész ábécé! Ugye hogy erre nem gondoltál, mi?! Csakhogy én Rolí vagyok, a kaul királyfi, és ez nemcsak nemességet jelent de gazdagságot is!

—Nem is kétlem hogy gazdag vagy, de azt hiszem még neked is jókora kiadás egy ilyen vétel, márpedig tudd meg, hogy én nem akármilyen rozoga kis teknőre vágyom, ami felborul az első szellőtől, mert olyat már én magam is tudnék venni, akár azonnal is!

—Természetes hogy én sem arra gondoltam! Az nem volna méltó sem hozzád, sem hozzám! Sőt, bevallom, hogy a lehető legnagyobb, legújabb építésű hajót veszem meg neked, bár ez igencsak leapasztja majd még az én pénztárcámat is! Jó szívvel fogadod akkor hát az ajándékomat?!

—Természetesen! Én igazi üzletasszonynak tartom magamat, tehát bolond lennék visszautasítani egy ilyen pompás ajándékot! Feltéve...

—Feltéve mit?! - kérdezte rosszat sejtve Rolí.

—Feltéve hogy tényleg ajándéknak adod.

—Hát mi másnak is adhatnám?!

—Azt neked kell tudni! De tudod, attól félek emlékeztetnem kell téged rá, hogy az ajándék, az olyan adomány, amiért nem várnak semmit sem cserébe vagy viszonzásképpen!

—Ez... ez mit jelentsen, Jamína?!

—Nyíltan beszélek akkor Rolí, ha még mindig nem érted, vagy úgy teszel, mintha nem akarnád érteni! Te ezt a hajót szerintem nem ajándékba akarod adni, hanem egyszerűen ezzel akard megvásárolni a szerelmi szolgálataimat!

—Nem kell többszámot használnod! Nem akarlak állandó szeretőmül, nem kell attól félned, hogy ezzel egy életre lekötölezed magadat nekem!

—Rögtön gondoltam, látod! Az a baj, hogy te még mindig csak a kurvát látod bennem, pedig még ha az voltam is valaha, most már akkor sem vagyok az! És még régen sem voltam az, s nem azért nem, mert az evolok nem tartják kurvának az ivarművészeket, hanem azért nem voltam az, mert kurva az, aki a testéből akar megélni! De én már a kezdet kezdetén sem abból akartam megélni, mármint nem örökké, nem állandóan! Én nem azért választottam azt a szakmát, hogy néhányszor jól élvezzek, sőt még nem is kimondottan a sok pénzért. Az én szemem előtt egy nagy cél lebegett, egy életcél, amit így vagy úgy, de el akartam érni! Tehát nem maga a sok lefekvés volt a célom! Sajnos nem nyílt más út a számomra a cél elérésére mint az ivarművészség, ezért erre az útra léptem. Ha lett volna más út a számomra, akkor azt választom. Ezért mondhatom nyugodtan, hogy üzletasszony vagyok. Nagy kár hogy nem fér be ez a nemesi agyadba, királyfi, de nem nekem kár ez, hanem neked, mert ez azt jelenti, hogy szűklátókörű vagy, s ennek csakis kárát láthatod majd az élet sok-sok területén! Még mindig csak úgy bírsz gondolkodni rólam, hogy „itt ez a kurva, csinos nő, s lehetetlen hogy én, a királyfi meg ne tudjam dugni, ha már sokan mások is megdugták! Legfeljebb jó sokat fizetek neki, mert most már nem szegény, és nagyra is tartja magát a cédája”! Ezt gondolod rólam, Rolí, ha talán nem is ugyanezen szavakkal! De készségesen bocsánatodat kérem e feltételezésért, ha bebizonyítod, hogy helytelen dolgot tételeztem fel rólad!

—Hogyan bizonyíthatnám?!

—Elég ha csak annyit mondasz, hogy nem lefekvésért akartad nekem adni a hajót, hanem tényleg csak úgy, ajándékba, s máris bizonyítottál!

—Ilyet nem mondhatok, egy olyan hajó vagyonom több mint fele volna, ilyesmit tényleg nem szoktak csak úgy...

—Ne is mondj többet!

—De én akkor sem...

—Csitt! Ne tiltakozz! Idefigyelj, én valóban üzletasszony vagyok, de épp emiatt azt sem bánom ha kurvának néznek, feltéve hogy megéri nekem. Tehát legyen neked: tekints kurvának! Hajlandó vagyok megalkudni veled, mint egy kurva. Lefekszem veled, ha jól megfizetsz. Itt most rögtön megbeszélhetjük az árat!

—Mit kérsz?

—Amit ajánlottál. Hajót. De... de mondtam neked, hogy nem akármilyen hajót!

—Halljuk, milyen legyen?

—Csiszi hajó.

—Tessék?!

—Ugye te is tudod, hogy a csiszi hajók nagyon másnyenek mint a barbár hajók?! Gyorsabbak, nem olyan bűdösek, kényelmesebbek, megbízhatóbbak, szebbek... és ugye vagyok én is olyan szép a nők között, mint egy csiszi hajó a barbár hajók között?!

—De hát a mindenségit Jamína, a csiszik soha nem szoktak hajót eladni barbároknak! Erre semmi reményed!

—Nono! Nekem, *nekem*, a szerinted kurvának igenis van reményem rá! Elismerem, nekem sem sok, de azért némi mégiscsak van, ugyanis én a Csiszik Barbár Barátja vagyok, míg te nem! És történt már meg olyan eset, hogy barbárok megkaptak egy leselejtezett, de barbár fogalmak szerint még jól működő, sőt, tökéletes csiszi hajót, ez az a Napsugár nevű, mely később legendássá vált, s amiről olvasván elöntött még gyermekkoromban a vágy, hogy nekem is legyen egy efféle hajóm! Igaz, később hajlandó lettem volna beérni egy jó minőségű barbár ha-

jóval is mert realista vagyok, de most hogy van már saját finomítóm, jól megy a vállalkozás, sőt egy csiszí alkirálynő a barátnőm – nos, én úgy döntöttem hogy nem leszek kishitű, nem adom le a céljaimat, s nem érem be kevéssel! Nem kívánok lehetetlent, a csiszík legmodernebb hajóját, elég nekem egy olyasmi is, ami a szemükben holmi leselejtezett vacak, de ennél lejjebb nem adom! Azt gondolom te sem kétled, hogy amit a csiszík ócska roncsnak tartanak, az is ezerszer jobb, mint ami akár most került ki zsír-újonnan a leghíresebb barbár hajóépítőből! Ráadásul még az sem lehetetlen hogy olyan csiszí hajót kapjak, aminek tulajdonképpen csiszí fogalmak szerint sincs semmi baja, egyszerűen azért selejtezték le, mert kiszolgáltatta a náluk megszokott szabványos hajózóidőt, elárulom ugyanis hogy ez úgy van náluk – tudod, megérdeklődtem – hogy húszévente szétszerelik és újrafeldolgozzák minden hajójukat, és építenek helyette újat, mert hátha van már valami rejtett hibája, és ők semmit nem kockáztatnak! Csak néhány hajóval tesznek kivételt, amelyek valamiért különösen figyelemre méltóak! Ilyen például a legelső fémhajójuk, a Sárkány, aztán a Napsugár hajó is, most mindkettő múzeumhajóként horgonyzik Nika kikötőjében, de bár a Sárkány már csaknem ezer esztendő, még tökéletesen úszóképes, semmi baja, ez biztos így van mert egy csiszí alkirálynő mondta nekem, maga Gloé, és biztos lehetsz benne, hogy akármikor könnyedén le hagyja a legjobb mostani barbár hajókat is! Hát még a Napsugár! Holott nem lettek átépítve, mindössze rozsdá ellen kezelik a külsejüket úgy ötévente egyszer!

Ó igen, és kivételt tettek a Szörnyeteg hajóval is. Elméletileg azt is le kellett volna már rég selejtezniük, de nem tették, mert sajnálják a fáradságot hogy új hadihajót építsenek, az ilyesmi ugyanis csak fölösleges baromság csiszí fogalmak szerint, értelmetlen, impotens pocséklása a munkának és nyersanyagnak. Azt tehát évente nagyon alaposan átnézik, és kész. Különben sem kell helyette újabb hadihajó, mert még most is legyőzhetetlen a barbárok számára. Szóval, ezt csak azért mondtam el hogy megértsd: a legócskább csiszí hajó is sokkal jobb mint a legjobb barbár hajó, nekem tehát olyan kell!

—És azt várod hogy én szerezzem meg neked azt?!

—Nem. Nem én várom ezt tőled – te várod el éntőlem azt, hogy lefeküdjem veled! S mert én olyan jó és megértő lány vagyok, erre hajlandó is vagyok, csak éppen komoly az ára e szolgáltatásomnak!

—Lehetetlenséget kérsz!

—Majdnem, de nem egészen! És ha kurva vagyok is, de luxuskurva, s annak nagy az ára!

—De hát az ég szerelmére, annyi sok férfival lehettél már, potom összegekért, miért épp tőlem, a királyfitól követelsz ennyit?!

—Nem *követtelek*. Csak úgy mondom hogy ha engem akarsz, az ennyibe kerül. És épp mert te királyfi vagy! Más nem adhatna nekem ennyit. Aztán, most már nem szorulok rá, hogy legyek bárkivel is pénzért! Különben meg mit csodálkozol?! A nők csak négy ok miatt szoktak lefeküdni egy férfival: szerelemből, pénzért, muszájból, vagy mert maguk is élvezik! Na már most, én élvezem ugyan, de ha csak emiatt lefekszem valakivel, akkor megvetnek érte a férfiak, a partnerem is, ezt alaposan megtanultam! Az nem érdekelne ha egy közönséges ember, egy munkás vagy kereskedő vet meg, mert azokból sok van, belőlük tizenkettő egy tucat, az nem számít! De ha veled fekszem le élvezetből, akkor te vetsz meg, s egy királyfi egészen más, nem közönséges ember, ezt biztos te is így gondold! - és Jamína hangja maró volt a benne csengő gúnytól. —Épp tehát mert te királyfi vagy, veled nem fekhettek le csak úgy, mint mással tehetném! Muszájból akkor fekszik le egy nő ha megerőszakolják, vagy ha már a felesége egy férfinak. De én ugyebár nem vagyok a feleséged, és az sem ajánlatos hogy megerőszakolj, mert azt hogy ilyet tegyenek a Csiszík Barbár Barátjával, azt a csiszík még egy királyfinak sem néznék el...

—Nem is akarok ilyesmit tenni!

—És nem is illene a méltóságodhoz. Tehát ott tartottunk hogy muszájból sem kell lefeküdnöm veled. Szerelemből pláne nem fekszem le, mert nem vagyok szerelmes beléd, nem is lehetek az, mindent megtettél azért hogy még ha lettem volna is szerelmes beléd, kiábránduljak belőled...

—Ugyan mit tettem ezért?!

—Hát nem épp az imént is kurvának néztél, aki szétteszi a lábát, csak mert megdobják egy hajóval?!

—Félreértesz, én csak teljesíteni akartam életed nagy vágyát!

—Azért, hogy én cserébe kielégítsem a te nagy kanvágyadat! Mekkora önzetlenség! Meg különben is: már legelső találkozásunkkor kifejtetted, hogy neked nem kell a lelkem, csak a testem! S bár lélekben nem hiszek, de ez nyugodtan érthető úgy is, és épp arról is volt szó, hogy téged nem érdekelnek az érzelmeim, csak a testem! Ilyesmit mondhatnak egy kurvának, de ez nem alkalmas arra, hogy az általad lebecsült érzelmeimet a szerelem irányába terelje! No hát, marad a pénz! És azért valóban le is fekszem veled, nem úgy mint kurva de mint üzletasszony, csak hogy úgy nagy árat szabok!

A királyfi leforrázva kullogott el.

Tocse semmit nem tudott volna meg e beszélgetésről, mert Jamína nem szólt neki róla, ha Roli nem beszél a császárlánnyal. De Roli igenis beszélt Tocsével! Úgy esett pedig, hogy a királyfi ezt mondta neki:

—Tocse! Idefigyelj, szeretném a segítségedet kérni!

—Ugyan miben?

—Hát tudod, én és Jamína... azaz, hogy is mondjam... Jamína nem hallgat a szép szóra...

—Sajnálom, de ha Jamína nem akar lefeküdni veled, akkor nem hiszem hogy bármivel is rá tudnám venni... de meg nem is akarom befolyásolni! Méltatlan volna hozzám! Én császárlány vagyok, és nem kerítőnő!

—De figyelj ide mégis! Neked is jó lenne, ha segítenél nekem!

—Meglepőt mondasz! Mi közöm nekem a nemi szerveitekhez?!

—Jaj Tocse - pirult Roli - lassan te is kezdesz már úgy beszélni mint Jamína!

—Nem. Jamína csiszí beszéde fölöttébb választékos, csak a zulmán beszéde alpári!

—Most nem Jamína beszédéről van szó.

—De nem is az enyémről.

—Hallgass már meg közbevágás nélkül! Ugye Koneon azt mondta neked, hogy te meg ő, az két ősi ellenség, s ezt te nagyon bántónak érezted, különben teljes joggal, ezt elismerem, megsértődöttél...

—Nem is titkolom!

—Na, most itt a jó alkalom, hogy bosszút állj rajta!

—Hogyan?

—Hát úgy, hogy segítesz Jamínát ölelő karomba édesgetni, amivel Jamínának semmit nem is ártanál, mert ő is nagyon élvezné, különben sem kell már féltenie a nemlétező szüzességét, tehát mit sem veszítene vele, nekem is nagyon jó volna...

—Ez a szempont igazán hidegen hagy! Azt meg még mindig nem értem, ha neked jó volna is, amit persze nem kétlek, mi volna benne jó énnekem, már ha megtenném egyáltalán!

—Hát tudod az úgy van, hogy Koneon és én néha vetélkedünk egymással... kötünk fogadásokat... és persze hol ő nyer, hol én, ahogy ez már lenni szokott... De nőkkel kapcsolatban még sosem fogadtunk, minek is, amikor eddig még nem is találkoztam olyan lánnyal, aki első szóra ne lett volna az enyém, mert mind reménykedett benne, hogy esetleg feleségül veszi majd a királyfi... Hanem aztán hogy megismerkedtünk veletek, s kiderült hogy Jamína olyan nagyra tartja magát, Koneon meg én fogadtunk...

—Aha, értem már! Hogy melyiktek dugja meg előbb Jamínát! Kéjenc disznók!

—Nem, nem, nem ebben fogadtunk! Hanem te is olyan ellenségesen viselkedtél velünk, és akkor Koneon azt mondta, hogy egy kurva az persze csak egy kurva, de ha egyszer a fejébe veszi hogy mégsem kurva, akkor gőgösebb mint egy királylány, sőt, mint egy császárlány, tehát ő előbb szerez meg téged, mint én Jamínát! És akkor fogadtunk! Ebben! Értesz már?! Ha nekem sikerül Jamínát előbb, mint ahogy Koneon téged... akkor nyertem! De ha nem... és gondolom inkább szeretnéd ha én nyernék mint Koneon, mert Koneon a te ősi ellenséged!

—Hogy micsoda mocskos disznók vagytok!

—Ugyan már! Minden férfi szokott efféle fogadásokat...

—Engem hagyj ki belőle! Különben is, hogy én és Koneon...! Mit nem képzelsz az a fickó! Nem segítek neked, és ha akarnék se tudnék!

—De Jamína sem tartja lehetetlennek, beszélgettünk már erről ketten ő meg én, és azt mondta hogy hajlandó az enyém lenni, mindössze alkudni kéne vele, mert lehetetlen árat szab: egy hajót kér érte, de nem akármilyent, hanem csiszí hajót!

—Szép ár, csakugyan! Bár ha jól belegondolok, nem is olyan magas, hiszen ezért egy magad-fajta fickó szennyese ölelését kéne elviselnie!

—De hát hogy is szerezhetnék egy csiszí hajót neki?! Ez lehetetlen!

—Idefigyelj, szoktál te olvasni?

—Persze, gyakran!

—Izgalmas, kalandos műveket is?

—Sőt, azok a kedvenceim!

—Azokban nem az-e a szép, az izgalmas, hogy a hős végrehajt valamit, amit mindenki más lehetetlennek tart?! Nem azért hős-e a hős?!

—De igen, de hát...

—Válassz: hős leszel-e vagy sem! Mert vedd észre: Jamína nem azért mondta hogy a tied lesz egy csiszí hajóért, mert kurva! Nem kurva az a lány! Egyszerűen azért mondta ezt, mert ő egy nagy hősé szeretne lenni! Tehát nem azért mondta ezt mert neki kell mindenáron az a hajó, nem a pénzért, nem a hajó áráért lenne a tied, hanem akkor, ha látja hogy hős vagy, mert végrehajtasz egy csaknem lehetetlen feladatot! És most takarodj a szemem elől, te hitvány lator! Jamína megérdemli azt a hajót, de te nem érdemled meg őt! Afelől azonban megnyugtatlak, hogy úgy nem vesztet el a fogadást, hogy én Koneoné legyek, mert én még egy egész csiszí helikopterflottáért sem leszek az övé! - és olyan mérgesen nézett Rolíra, hogy a királyfi nem győzködte tovább, hanem elballagott.

Meg kell azonban mondani, Rolí csak Jaminával kapcsolatban szenvedett el ekkora kudarcot. Más téren, nagyonis más téren azonban, igencsak tehetséges volt, és nagy sikert ért el!

Üzleti téren.

A kezdőötletet egy véletlen adta neki. Mégpedig az, hogy az egyik iskolai előadáson a gyógyvizokről tanult. Azt tanulta, hogy majdnem minden ásványvíznek van valami gyógyhatása is, de még ha nincs is, többnyire akkor is egészségesebbek, mint a mindenféle szennyeződésekkel teli felszíni vizek, s hogy a csiszik, ha nem épp valami tejterméket isznak, akkor kizárólag ásványvizet szoktak fogyasztani. Igaz, van minden háznál vezetékes víz náluk, ami garantáltan csiramentes vizet szolgáltat, de azt csak mosakodáshoz szokták használni, s esetleg főzéshez, már amikor nagy ritkán főznek, s nem valami előrecsomagolt készletet fogyasztanak. Inni palackozott italokat isznak, többnyire tejterméket, vagy ha nem azt akkor valamilyen szörpöt, például csólat¹, bodzaszörpöt, kukocsát² vagy mást - vagy ásványvizet! Utóbbiból van Csisziföldön forgalomban legalább háromszáz fajta, s különösen kedvelik a kénes vizeket, bár ezek bűdösebbek mint sok más.

S több sem kellett Rolinak, azonnal felkereste az íventhali csiszí nagykövetség vezetőjét, Zimitát. Felkereshette, mert az azért mégiscsak jelentett valamit, hogy ő a királyfi! És ez könnyebb is volt neki mint másnak amiatt is, mert nem kellett fertőtlenítetni, hiszen a csiszí iskola tanulója, s idebent amúgyis csiszí tisztaság uralkodik.

Hogy mit beszélt a nagykövetnővel, azt megtudta az egész iskola, mert utána boldog-boldogtalannak elújságolta! Még Tocsének és Jaminának is, akikben eddigre már leülepedett a harag és méltatlankodás érzése annyira, hogy engedjenek a kíváncsiságuknak és meghallgassák.

—Magam is vállalkozásba fogok! - mondta nekik.

—Igen? Milyenbe? - kérdezte Tocsé.

—De hiszen itt vannak Íventhal mellett a Bűdös Források! Jó kénes vizet bugyborékoltnak fel, s hozzá meleget is! S amikor elpárolog a víz, ott marad a kén! Ti még nem jártatok arra? Ja persze, ti nem, mert nem vagytok kaulok... na szóval, most az a sok-sok víz pocsékba megy!

¹ Csalánból készült, mézzel ízesített ital.

² Zsenge, főtt kukoricából készült ital. Nem erjesztett!

Én pedig megegyeztem Zimitával, hogy nyitok ott egy palackozóüzemet, és szállítok a csisziknek belőle!

—És a csiszik hajlandóak barbár élelmiszert elfogadni?! Hiszen a víz, az is élelmiszer!

—Persze Tocse, persze, no természetesen nem akárhogyan! De ez nem példa nélküli, mézet is vesznek Zelimbából! A palackokat Csisziföld szállítja nekem, és nagyon szigorú egészségügyi előírásoknak kell megfelelnem! Például követelményül szabták, hogy minden munkás pucérra kell vetközzék az üzem egy bizonyos helyiségében, ott fertőtlenítik, be kell bújják egy szabványos csiszi papírruhába, amit szintén Csisziföld ad, ezt naponta elégetjük, a maga kaul ruháit csak a műszak végén veheti vissza, állandóan arcvédő maszkban kell dolgoznia, semmit nem ehet egész munkaidő alatt, mert ugye az ételben is lehetnek baktériumok, meg nehogy morzsa kerüljön az üvegekbe... jönnek majd rendszeresen, de váratlanul is csiszi ellenőrök hogy megvizsgálják az üzemet, és azonnal megszakítják a kereskedelmi kapcsolatot, ha szabálytalanságot tapasztalnak... de így is megéri! Naná hogy megéri, mert még a palackozó gépsort is Csisziföld szállítja nekem, az én dolgom csak annyi, hogy fel kell építsem a helyiségeket, és összehozom a munkásokat, de ez nem lesz nehéz, hiszen most sok a munkanélküli!

—És mennyi ásványvizet vesz át tőled Csisziföld? - kérdezte Jamína.

—Zimita azt mondta, hogy jó lenne ha sikerülne felfuttatni a termelést úgy, hogy évente legalább másfél millió palackkal szállíthassak nekik!

—Micsoda?! Hiszen ez rengeteg!

—Nekünk az, de nem nekik! Ez naponta alig több mint négyezer palack, ráadásul figyelembe véve Csisziföld 83 milliós felnőtt lakosságát, azt jelenti, hogy ez a másfél millió palack ásványvíz elfogy ott már akkor is, ha évente minden ötvenöt felnőtt csiszi közül csak egyetlenegy iszik egy palackkal! Csisziföld eszméletlenül óriási ország!

—Hm... azért mégis meglep, hogy ilyen hamar dűlőre jutottál velük! - mormogta rosszkedvűen Tocse. Milyen kár, hogy ez nem neki jutott az eszébe, hanem annak a nyavalyás Rolinak!

—Csisziföld egyáltalán nem halna szomjan az ásványvizem nélkül - mondta Rolí - de szeretik a változatosságot! És Kauliana bár barbár ország a szemükben, de messze nem annyira, mint jónéhány más ország... mint például Kapecsitán, ami ott van a zulmán és a zanó birodalom mellett, tehát ismerned kell valamennyire azt, Tocse, és tudod jól, hogy ott még van rabszolgaság is... onnan nem vennének a csiszik. De tőlünk igen, mert elhiszik, hogy ha nagyon akarjuk, és persze ha az ő gépeiket használjuk, akkor tudjuk tartani a megfelelő minőséget!

Hamar kiderült hogy nem lesz nehéz dolga Rolinak az üzem felépítésével, főleg, mert a csiszi királynő felülbírált a nagykövetnő döntését egy bizonyos szempontból: ne hagyományos kaul építőanyagokból álljon az üzem épülete! Küldött inkább egy csomó csiszi műanyag „téglat”, és néhány csiszi szakember azokból már két hét alatt felhúzta a palackozócsarnokot. Ez nem volt nehéz, mert annyiból állt csak az egész, hogy a kaul munkásoknak csak a beton alapot kellett elkészíteni, arra a csiszik lepakolgatták a téglákat, amiket bekentek egy szintén csiszi ragasztóanyaggal, s az hozzátapadt a betonhoz. Ugyanígy ragasztották egymáshoz a téglákat is. A téglák ráadásul úgy voltak kifaragva, hogy egy-egy nyelvvel egymásba csússzanak, ez még erősebbé tette a kötést.

—És hogyan lehetne ezt lebontani? - kérdezte ezt látva Rolí.

—Úgy - felelte a csiszi építőmester - hogy először is az épület mellett kell ásni egy gödröt. Aztán egy különleges anyaggal lespricceljük a házat, erre szétolvadnak a téglák, a fal, minden a betonon kívül, de nem lesz semmi sem forró, a massa belefolyik a gödörbe, onnan kiszivattyúzzuk, és újra felhasználjuk!

Munkás jelentkezett hozzá bőven, főleg mert a palackozás nem volt nehéz – hogy is lehetett volna az csiszi gépekkel?! – s emiatt elsősorban nőket alkalmazott ott Rolí, azért is nőket hogy ezzel némileg kedveskedjék a csisziknek, ugyanakkor hiába az volt a szokás Kaulianában is mint minden más barbár országban, hogy a női munkásoknak kevesebbet fizetnek mint a férfiaknak, Rolí nemhogy ugyanannyit fizetett nekik mint amennyit egy férfi kapott volna egy bányában, tehát nehéz munkára, hanem még ennél is valamivel többet, úgy talán húsz százalékkal! Ezért boldogan eljöttek volna e könnyű munkára hozzá még férfiak is ezrével, hát még

a nők! Valósággal isteníteni kezdték Rolit, a királyfi népszerűsége hihetetlenül megnőtt az országban, de Íventhal környékén mindenképpen, és Roli nyugodtan meg is adhatta nekik ezt a bért, mert még így is nagyon-nagyon jól járt. A csiszik, mint ahogy ez megszokott volt a részükről, ritkán hajlandóak kereskedni a barbárokkal, de akkor igazán bőségesen fizetnek!

És Tocse ezt látva még sokkal inkább irigykedett hogy ez nem neki jutott az eszébe, de igazság szerint Jamína is irigyelte a remek üzletet Rolitól. Nem igazság hogy a királyfi ilyen pompásan keres, amikor őt, Jaminát csak egy fogadás tárgyául becsüli!

De Tocse irigykedett jobban. Jamína is, Roli is megelőzte őt pénzügyileg, tulajdonképpen mindegyikőjüknek sokkal több már a pénze mint neki!

Annyira így volt ez, hogy Jamína egyszercsak így szólt Tocséhoz:

—Ha nem jön közbe semmi rossz, jövőre vissza fogom tudni fizetni neked a tízmilliót amit rám költöttél, tesó!

—Köszönöm, de tartsad csak meg! Nem szokásom visszakérni azt, amit ajándékba adtam! - válaszolta gögösen Tocse. És egyre csak azon gondolkodott, hogy mi jó üzletbe is foghatna. Még csak nem is csupán amiatt, hogy le ne maradjon az ismerősei előtt, bár azért is. De milyen jó volna, ha nem függne ezentúl apja kegyétől! Sőt: igaz hogy ő császárnő lesz, de hát ugye akármilyen történhet egy országban... népfelkelés, lázongás, trónkövetelő, összeesküvés, ellenséges támadás... és milyen jó, ha akkor vannak érdekeltségeink messzi, távoli országokban is, és ha nem is lehetünk már császárnők, de legalább nem válunk koldusokká! És legalábbis felkelés nem is olyan lehetetlen odahaza, mert azok az átkozott dzsózanok állandóan lázonganak a zulmán uralom ellen...

De Tocsénak ezen kívül is volt elég baja. Mert kiderült, hogy az az átkozott Koneon nem is annyira azzal törődik hogy őt megpróbálja az ágyába csalogatni, hanem igen komolyan tanul, egyik nap például vigyorogva vágta a szemükbe, hogy ő már helikoptervezetést tanul!

—Hogyhogy?! - ámult Tocse. —Talán itt az iskolában?! Hiszen nem is láttam még, hogy...

—Nem, természetesen nem itt! És nem most! Azaz, itt is és most is!

—Nem beszélnél egy kissé világosabban?!

—Azt akarom! Tudod, már több alkalommal sikerült elérnem hogy bekerüljek azok közé, akiket elvisznek helikopterrel egy kis sétarepülésre...

—Ez nem újdonság, ez nekem is sikerült már, kétszer láttalak is! - húzta fel az orrát Tocse.

—Nekem annyira megtetszett ez, hogy elhatároztam: én leszek a legjobb az éves összesítésben, az tehát, akit elvisznek Csisziföldre hogy megtanulja a helikoptervezetést!

—Hja kérem, elhatározni sok mindent lehet!

—De én olyan komolyan gondoltam ezt, hogy kértem egy könyvet a helikoptervezetésről, adtak is, hogy addig is, míg odajutok, legalább az elméleti alapokkal tisztába jöhessek! - és meg is mutatta a könyvet Koneon mindenkinek.

Ez nagyon elkedvetlenítette Tocsét. Az nem lehet hogy Koneon legyen ebben az első! Az egész évben az első! Akkor már inkább Roli! De még jobb lenne ha nem Roli, hanem Jamína! De a legislegjobb az lenne, ha ő, Tocse lehetne a legelső!

És bár ez még újabb és újabb erőfeszítésekre serkentette őt a tanulás terén, annyira, hogy lassanként már ő is majdnem folyékonyan beszélt a csiszi nyelvet, sőt, minden más tantárgyban is kiválóan haladt, de nem bírta érdemleges mértékben megelőzni Jaminát, Koneont és Rolit. Előfordult ugyan, hogy a neve a heti dicsőséglistán megelőzte ezek valamelyikét, két egymás utáni alkalommal pedig az övé volt a legislegelső, de nem tudta megőrizni az elsőséget, s az nem vigasztalta, hogy állandóan az első tíz között van, sőt többnyire az első öt között.

Mindent megtett hogy jól menjen neki a tanulás, váratlanul azonban olyan gondjai támadtak, amik sok időt elvettek tőle.

E gondoknak azonban örült inkább. Ezek ugyanis azzal függtek össze, hogy végre sikerült saját vállalkozást alapítania, s hozzá olyat, amely igencsak szépen jövedelmezett!

Bár tulajdonképpen az üzlethez a jó ötletet is a tanulás adta neki, pontosabban a jó tanulmányi eredmény. Annyira jól tanult, hogy megkapta a jutalmat amiről Szatná már idekerülése

legelső napján beszélt neki: kapott száz buznyákat, hogy azzal kimehessen a városba, jótékonykodni!

Ki is ment, sétált, nézelődött, végül meglátott egy fiatal nőt, aki koldult. A nőnek hiányzott a bal karja. Tocse megsajnálta, és beszédbe elegyedett vele.

—Hogyan történt ez veled, te szerencsétlen?! - kérdezte, a hiányzó kar helyére mutatva.

—Bányában dolgoztam, és beomlott a tárna... még szerencsém volt hogy csak a karom veszett oda, és nem haltam meg...

—És miért nem mész a csiszík közé, hiszen ott csak jobb mint koldulni!

—Nem tehetem, férjem van és három gyermekem is, és azok nem akarnak odamenni...

—Csak azért nem, mert hülyék!

A nő nem válaszolt, csak nézett szomorúan Tocséra. Nyilván nem értett egyet a császárlánnyal, de ezt nem akarta mondani, mert alamizsnát remélt tőle. No meg aztán Tocse mellett ott álltak a csiszí testőrök, és nem illett volna épp a csiszík előtt szidalmazni a csiszíket, ha esetleg rossz véleménnyel van róluk... ráadásul Tocse nem is tudott kaulul, beszélgetésüket már eleve az egyik csiszí tolmácsolta!

—Miért nem végzel akkor valami könnyebb munkát? - kérdezte Tocse.

—Ugyan mit?! Hiszen még egészségeseket is alig vesznek fel! Jelentkeztem a királyfi palackozójába, de oda sem kellettem, így, fél kézzel...

Tocse végül odaadta neki mind a száz buznyákat, de egyáltalán nem tetszett neki e jótékonykodás, nagyon komor lett a hangulata. Rossz érzés az, látni, mennyi sok a nyomorúság a világban!

Arra is gondolt, mi lenne ővele, ha nem lenne császárlány, és megrokkanna. Egyre csak az járt a fejében, hogy akkor bizony koldulni kényszerülne ő maga is, hacsak nem volna valami összegyűjtött tőkéje, amiből megélhetne! Igen, ezt kéne tenni mindenkinek: félretenni valamennyi pénzt, hogy ha bekövetkezik a baj, akkor legyen egy kis vésztartalékuk!

De hát az emberek olyan végtelenül ostobák, hogy nem gondolnak a jövőre!

És végül ez adta neki az ötletet. Ha mások ostobák is, de ő nem! Ő majd gondolkodik előre mások helyett is!

S így aztán felkereste Szatnát.

—Biztosítócéget alapítok! A segítségedet kérem, mert te jobban ismered a kaul viszonyokat! - közölte vele.

—Mire gondolsz? Biztosítótűket akarsz gyártani? - kérdezte a tanárnő. Tényleg nem tudta, miről beszél Tocse: mindeztideig még egyetlen efféle cég sem létezett a világon!

Tocse elmagyarázta neki, miről van szó. A szerződő fél fizet neki időszakonként egy bizonyos összeget, s ha megnyomorodik, akkor Tocse fizet neki egy összeget, aminek nagyságát előre rögzítik a szerződésben, s ami persze a rokkantság fokától is függ. De Tocse elmondta azt is, hogy vállalhatja éppenséggel házak és üzemek biztosítását is villámcsapás, földrengés vagy árvíz ellen.

—Lehet hogy később hajókat is biztosítok majd - mondta elgondolkozva - bár ez nem biztos, mert lehet hogy valami ócska teknőt szándékosan is elsüllyesztenek majd, ami nem ér annyit, mint amit kapnának tőlem! De ezt még meggondolom! Végéreis meg lehet azt vizsgálni a biztosítás előtt, ha nem is nekem de egy hozzáértő embernek, aztán meg csalás mindig van, nem az a lényeg hogy sose legyek becsapva, hanem hogy több legyen a hasznom mint a károm!

—Aha, tehát az emberek félelmeiből akarsz élni?

—Igen, de ne feledd Szatná: ezek a félelmek jól megalapozottak! Én kockáztatok helyettük! Ha nem történik semmi, hiába fizettek, s én jól járok. Ha történik...

—Akkor te nem jársz jól, de ők sem, mert megtörtént a baj!

—Igen, s ez is egy előnyöm: nekik sem érdekük, hogy felvehessék a pénzt tőlem, mert az azt jelenti, hogy bajuk esett! De gondolj csak bele, mennyivel jobban járt volna az a félkarú koldus is, akivel ma találkoztam, ha lett volna biztosítása tőlem, s fizethettem volna neki!

—Gondolod hogy az emberek bíznak majd benned?

—Épp ezt szeretném, ha ebben segítenél nekem! Úgy kell megszervezni a dolgot, hogy a pénzem a csiszí bankban legyen, de egyik része egy elkülönített számlán, amiből én nem is vehe-

tek ki semmit, csak akkor, ha mellettem áll az az ember is, akinek jár a kártérítés, és azt azonnal odaadom neki! S kell hogy a csiszí bank bárkinek megmondja aki érdeklődik, hogy mennyi pénz van azon a számlán kártérítésre, így nem hiszik majd az emberek hogy fizetéképtelen vagyok! Gondoljátok arra ti csiszik, hogy ez nekem ugyan nagyon jó, de jó alapvetően mindenki másnak is, mert a legtöbben nem gondolnak a jövőre, de én helyettük is megteszem ezt!

Szatná beszélt a nagykövethöz, az rábólintott a dologra, mert lényegében ez is csak egy pénzmegőrzés volt a csiszí bank részéről, a megmaradt kétfélmilliójából rögvest át is tett a kártérítési számlára egymilliót Tocse, majd fogadott néhány kikiáltót, s ezekkel meghirdette új szolgáltatását Íventhalban. Persze csak azután, hogy előre részletesen kidolgozta az egésznek a szabályzatát, s meghatározta az összegeket. Ebben különben Jamína is segített neki, teljesen önzetlenül izgulva Tocse sikeréért.

—Örülök hogy te is kitaláltál valami jót, tesó! - nevetett rá, amikor meghallotta, mibe fog Tocse.

És valóban jelentkeztek Tocsénél többen is akik akartak maguknak biztosítást kötni, sőt, hamarosan akadt olyan kuncsaft is, aki aziránt érdeklődött, köthetne-e életbiztosítást?! Ezt Tocse egyelőre nem vállalta, mert ki tudja, hogy ki mennyire beteg... de elhatározta, hogy gondolkodni fog a dolgon. Aztán jött olyan ember is, aki azt szerette volna, hogy Tocse kössön vele biztosítást – munkanélküliségre! Hogy tehát akkor fizessen neki Tocse, ha munkanélküli lesz! De hát ez is bonyolult ügy volt, és roppantul kockázatos, egyelőre még ezt sem vállalta Tocse, de azt látta hogy van bőven lehetőség ebben az üzletben, ha a későbbiek során ki akarja terjeszteni a tevékenységi körét!

Egyvalamit megtett: felfogadott némi jutalékért egy csomó ügynököt, hogy terjesszék az üzletét az egész országban, hogy legyen minél több üzletfele. És bőven akadtak emberek akik az ügynökei lettek, hiszen ez aránylag kényelmes munka, és Tocse is sok nőt alkalmazott erre, bár nem kizárólag nőket.

Három hónappal azután hogy belekezdett e vállalkozásába, a vagyona máris megduplázódott, holott napról-napra mind többen jöttek hozzá. Hamarosan már nem is ért volna rá tanulni a sok üzletkötés mellett, így keresett egy írni-olvasni tudó, okos, megbízhatónak tűnő fiatal lányt hogy az végezze az üzletvezetést helyette, s hetente két órát szánt rá, hogy átvegye tőle a pénzt és a szerződéseket.

Ami Rolit illeti, a királyfi ügy látszik nem tett le róla, hogy vagy Jamínát édesgesse be az ő ágyába, vagy arra szerezzen engedélyt, hogy ő maga bújhasson Jamína ágyába! Mindenesetre nemcsak Jamínával igyekezett udvarias lenni, de Tocsét is kitüntetett figyelemmel kísérte, mert úgy vélte, hogy a császárlány jó szövetséges lehet, de ha erre nem mutat is hajlandóságot, előnyös, ha nem teszi az ellenségévé! Így aztán amikor kiderült hogy Tocse vállalkozása sikeresnek mondható, nem tartotta feleslegesnek az átmenetelt a lányokhoz, és gratulált a császárlánynak.

Tocse jó szívvel fogadta a gratulációt, mert büszke volt az elért eredményeire. Hanem ez alkalommal Rolinak sikerült eljutnia egyenesen Tocse szobájába, s itt meglátott egy jókora fényképet a falon, ami Jamínát ábrázolta.

—Hát ez honnét van?! - kérdezte a királyfi csodálkozva.

—Honnan, honnan, hát természetesen onnan, hogy amikor legutóbb a városban voltunk, csináltattunk egy fényképet magunkról! Én kitettem ide Jamínáét, Jamína meg a maga szobájába az enyimet!

—Hm... ügyes fényképész lehetett, ilyen szép képet még nem is láttam, hacsak nem természetesen a csiszí fényképeket; de a csiszik sajnos nem fényképeznek minket, barbárokat! Én is szeretnék készíttetni egyet magamról. Megadnád a címét?

—A fényképész címét? Persze!

A címét megkapva Roli rohanvást sietett oda, de ahelyett hogy magáról csináltatott volna fényképet, közölte a fényképésszel, hogy azonnal csináljon egy újabb fényképet Jamínáról, neki, Rolinak!

—Boldogan királyfi, boldogan, de hát hol van a kisasszony?!

—Schol, az iskolában, mit tudom én, de nem is kell hogy itt legyen – nemrég nálad fényképzedkedett, és nagyon remélem hogy megtartottad a negatívot!

—Hát nem is tudom, néhány nap után el szoktam dobni...

—Imádkozz hogy most ne így lett legyen, mert száz buznyákot adok érte ha megvan!

Nosza, a fényképész sietve iparkodott feltúrni a dobozkát, Rolí sorra megnézegette a temérdek negatívot hogy felismerje Jamínát; ez végül sikerült is neki. És a fényképész el is készítette neki a fényképet, meg is kapta a buznyákokat, de Rolí a negatívot is magával vitte, mondván, hogy más csak ne gyönyörködjék Jamínában!

A negatívot jól elrakta, de a képet természetesen kiakasztotta a szobába. Úgy gondolta, ha Jamína nem jön be hozzá, ez soha ki nem derül, ha meg bejön, annál jobb, akkor nyert ügye van!

Jamína egyelőre nem szerencsértette meg a jelenlétével, de barátja, Koneon természetesen volt hogy bejött hozzá. Tőle titoktartást csikart ki Rolí. Ezt Koneon megígérte neki, de nem tett neki Rolí „hobbija”.

—Remélem nem vagy szerelmes ebbe a kis izébe?! - kérdezte tőle célratörően.

—Nem... azt hiszem nem vagyok.

—Mi az hogy „azt hiszed”?!

—Miért, szerinted biztos lehet ebben egy ember?!

—Hogyne!

—Ha egyáltalán lehet ebben biztos valaki, az épp az ellenkezőjére vonatkozik: úgy tudom ugyanis, van egy népi bölcsesség, ami valahogy úgy szól, hogy ha nem vagy biztos abban, szerelmes vagy-e, akkor nem vagy az! Tehát maga az hogy én nem vagyok biztos ebben, azt jelenti hogy nem vagyok!

—Idefigyelj, egy ilyen nő nem méltó hozzád!

—Ez igaz.

—Hé barátom, nagyon bizonytalanul mondtad ezt! Nézd, én, a császárfi azt mondom neked, hogy rossz nőre buksz, és kész! Felejtsd el a fogadásunkat, nem érdekel, nem akarom hogy emiatt elrontsd a sorsodat!

—Csak legalább lenne egyszer az enyém, akkor könnyebben lemondanék róla...

—Vagy ellenkezőleg, lehet hogy szerencséd hogy nem fekszik le veled. Mert könnyen lehet ám hogy abban az ivarművészi suliban egy rakás furfangot tanult amivel behálózhat téged az ágyban, aztán még feleségül is vennéd őt, szégyenszemre! Mert tudod ötféle nő van, és te rosszra tettél!

—Miféle ötféle?

—Hát van ugye az apáca, aki senkivel. Van aztán a tisztességes asszony, aki csak a férjével. Van aztán a kikapós menyecske, aki a férjével és néhány barátjával – ezért is nevezik „kikapósna”, mert emiatt kikap a férjétől alkalomadtán! Van aztán a kurva, aki mindenkivel. És végül van az a bűdös kurva, aki mindenkivel, csak velem nem! Na hát, Jamína épp ilyen! És neked nem ilyen nő való!

Rolí nem is válaszolt barátjának, csak nézte-nézte a fényképet, s ennyit motyogott maga elé:

—Pedig egyszer úgylis az enyém lesz!

De nem csengett túl sok meggyőződés a hangjában.

6. fejezet: A Borostyán Szelleme

Szim meg volt róla győződve: élete úgy ér véget, hogy a Kolosszussal belecsapódik az akasztány űrállomásba. Ehelyett... ehelyett, mikor már-már megtörtént volna ez, az akasztányok mégis ugrottak! Holott Szim meg volt arról is győződve, hogy ez nem fog sikerülni nekik!

S mégis ugrottak. És a hipermező szélébe már a Kolosszus is beleért addigra. Őt is elsodorták a hiperhullámok.

Normális esetben ettől még simán becsapódott volna az űrállomás testébe, csak épp nem ott a hork űrállomás közelében, hanem azután, hogy kibukkant ő is és az akasztányok is a hipertérből. De ez csöppet sem volt normális eset! Mint tudjuk ugyanis, ugrás előtt a Szentpapa felrobbantotta saját akasztány harci gépeit az űrállomás északi pólusán, s a rengeteg szétrepülő energia, s egyes kisebb fémrészecskék is amik becsapódtak Szim űrhajójába, úgy meglódították a Kolosszust, hogy annak a pályája megváltozott, és miután kibukkantak a normál térbe, éppen elkerülte az akasztány űrbázist mintegy negyven méterrel!

Ez igazán a hajszálnál is kevesebb világűri viszonylatokban, ugyanakkor bőven elég hozzá, hogy se a Kolosszus, se Szim ne változzék finom párává az ütközés miatti atomrobbanásban.

Hajtóanyag már nem volt a Kolosszusban, mindet felhasználta eddigre Szim, emiatt megszűnt a testét az ülésbe préselő óriási gyorsulás is. Felállhatott hát, a hátsó kamerákkal még szemrevételezhette is a mögé került űrállomást, és cseppet sem örült annak, hogy életben maradt.

—Mégis megmenekültek ezek a mocskos férgek! - kiáltotta könnyes szemmel.

Mindenesetre ahogy néhány perc múlva lehiggadt, eszébe jutott, hogy azért nem is olyan biztos hogy az akasztányok megmenekültek. Ha ugyanis nem lenne amazoknál valami nagyon nagy baj, akkor már régen löttek volna rá, sőt űrvadászokat is indítottak volna ellene, de most sem lövés, sem űrvadászok!

A korábbi találatok miatt nem sok berendezés működött már a Kolosszusban, de egy kis segédkomputer igen. Ezt most ráállította az akasztány bázisra, hogy elemezze a pályáját. És örömmel vette tudomásul a komputer jelentését, hogy ha csak pályát nem módosítanak azok, akkor egyenesen a Napba zuhannak!

Most már ideje volt hogy magával is törődjön Szim. Ez nem is volt éppenséggel egyszerű! Élelme volt bőségesen, vize is, levegője is... mert nem szökött ki a levegő a pilótafülkéből, levehette az űrruhát is...

Épp csak az volt a baj, hogy övéihez, anyabolygójára nem képes visszatérni, ráadásul a kis pályaelemző komputer az ő jövődjét is közölte: egészen közel hozzá kering a rendszer ötödik bolygója, s bizony Szim hatvannyolc óra múlva telibe fogja találni azt!

Szim emiatt nem aggódott túlságosan. Ő már korábban elszánta magát a halálra. Az a lényeg, hogy úgy tűnik, magával viszi az akasztányokat is!

Végignézegette a Kolosszus élelmiszerkészleteit, dugig lakott a legfinomabb csemegékkel, például kedvencével, a gilisztakonzervvel, aztán beült ismét a pilótaülésbe, hogy pilótaként haljon meg, majd várta békésen a halált, amint a Kolosszus becsapódott a furcsa, tojás alakú bolygó légkörébe.

Nem a felszínre merőlegesen csapódott be. Már az is igen nagy véletlen volt, hogy egyenesen egy bolygó felé zuhan, s a merőleges érkezés még nagyobb véletlen lett volna! Valójában inkább a bolygó keringési irányát figyelembe véve „hátról” érkezett, mintegy utolérve a bolygót keringése közben. Mindez persze azt jelentette hogy a Kolosszus óriási sebessége a bolygóhoz képest már nem is tűnt akkorának mint az akasztány űrbázishoz képest.

A bolygó különben úgy tűnt, alkalmas a szerves élet számára, talán még horkoknak is, mert a légköre bőven tartalmazott oxigént. Ennek ellenére Szim nem túlságosan reménykedett benne, hogy életben marad. Tulajdonképpen nem is érzett rá különösebb vágyat. Hiszen meghalt a szerelme, Zul!

Ahogy mind sűrűbb lett a légkör, és fékeződött a Kolosszus rohanása, mind közelebb húzta gravitációs kezével magához az űrhajót a bolygó, ami nem volt más mint Tlaxán. De e közelkérésnek ára volt: egyre melegebb lett a külső páncélzat, hamarosan már izzott, és odabent a

Kolosszusban is egyre melegebb lett. Szimnél a pilótafülkében még nem, mert az a Kolosszus közepe táján helyezkedett el, de a kívülebbi helyiségek némelyikében már ötszáz fok fölé emelkedett a hőmérséklet, holott a még épen maradt hűtőrendszerek teljes kapacitással dolgoztak. De ez nem volt elég, és különben sem maradt épen sok hűtőrendszer.

Szim számot vetett a sorsával. A fékezőrakéták hajtóanyagát már elhasználta. A hőmérséklet már most magas, holott még több mint háromszáz kilométerre van a felszíntől... vagy megsül, vagy szétloccsan a bolygón. Még akkor is szétloccsan, ha a tengerbe csapódik, mert ilyen sebesség mellett... de a legvalószínűbb hogy előbb megsül, aztán ami még maradt belőle, az szétloccsan. Egyik sem kellemes!

—Adj egy altatót! - nyújtotta a kezét az orvosrobot felé.

—Jelenlegi állapotod nem indokolja a mesterséges altatást! - válaszolta a robot.

—Megparancsolom hogy adj egy altatót, mert úgy érzem hogy másképp öngyilkos leszek!

Ez duplán kötelezte a robotot: egyrészt mert parancs volt, másrészt elsődleges kötelessége az öngyilkosság elhárítása is. Adott egy altatót Szimnek, még hozzá, az öngyilkossággal való fenyegetés miatt, egy igen erős altatót. Szim azonnal lenyelte, s nem tellett húsz másodpercebe sem, hogy hasson az altató. A leány teste elernyed a pilótaülés szíjai közt, és átsuhant az öntudatlanság birodalmába.

Szim meg volt róla győződve, hogy sosem ébred már föl, s bármi legyen is a Kolosszus sorsa: fájdalommentesen megy át a halálba.

A Kolosszus tehát vezető nélkül maradt! Persze nem is igen lehetett volna vezetgetni, hiszen már üzemanyaga sem volt.

Mindazonáltal az okos gépek tették a dolgukat. Szim már nem látta, de a műszerfal monitorján hamarosan megjelent egymás alatt néhány felirat:

—A pilóta eszméletlen.

—Automata vezérlés bekapcsolva!

—Hőpajzsok túlterhelve!

—Vészprogram indul!

A vészprogram feladatával, egyáltalán, a Kolosszus teljes lehetőségével Szim, a képzetlen kis hork-lány, akinek nem a gépek ismerete hanem a tolmácsolás volt a feladata, nem volt tisztában. Az ő szemében a Kolosszus csak egy muzeális ócskaság volt. Az is volt valóban, de azért ezt okos horkok készítették, akik igyekeztek gondolni mindenre. A vészprogram feladata sokrétű volt: egyrészt mindent meg kellett tennie a pilóta megmentésére, másrészt az űrhajó minél jobb megóvására!

Mindenekelőtt „körülnézett” a számítógép, le lehet-e szállni valami bolygón. Bolygó volt a közelben, naná hogy volt, hiszen épp arra készültek lezuhanni! Erre igyekezett Szim testét megvédeni a zuhanás hatásaitól. A biztonsági öv hevederei csontrepesztően szorosra húzódtak, és külön búra ereszkedett Szim fejére, ami megvédeni szándékozott a fejét és nyaki csigolyáit egy töréstől-rándulástól. A pilótaülés körül a padlón több lemez elhúzódtott, e résekből erős műanyagfalak bújtak ki, légmentesen körülölelve a pilótaülést, benne Szimmel. Szim arcára oxigénmaszk tapadt, majd e műanyagfal alkotta mesterséges tojásba, a „tojáshéj” és Szim teste közé különleges folyadék spriccelődött, hogy az vezesse le az esetleges ütközés túlnyomását. Épp úgy volt védve tehát Szim, mint az agy a koponyában az agyvízzel, vagy a csecsemő az anyaméhben a magzatvízzel.

Ezután az ülés, azaz már a tojás, lekapcsolta magáról az összes vezérlőkábelt, majd hátraesúszott egy kinyíló válaszfal részébe, ott bekerült egy másik efféle, de nagyobb tartályba, azután egy harmadikba. Közben az ülés több injekciót is benyomott Szim alfelébe, amik mindenféle antibiotikumok voltak, megvédve őt minden betegségtől, amit a horkok ismertek a világegyetemben, hiszen nem lehet tudni, hová szállnak le. Egyben stresszoldó, görcsoldó és fájdalomcsillapító anyagokat is tartalmaztak ezen injekciók, s néhány olyan anyagot, melyek a valószínűleg majd mégis bekövetkező sérülések gyógyulását elősegítik. A sok, Szimet védő tojásra legvégül rápermetezett a hajó vastag rétegben egy azonnal megszilárduló anyagot, ami mí-

nusz százhetven fokos volt, hogy amíg lehet, addig ez párologjon, így ne engedje Szim mester-séges anyaméhét túlzottan felmelegedni.

Azt hogy a vészprogram indul, az orvosrobot is megtudta az úrhajó komputerétől, s ő is biztonságba helyezte magát, amennyire tudta: minden külső műszerkarját a páncélba húzta, ezután egy többé-kevésbé tojásdad formára mintegy „összehajtogatta” magát, csak két vastag karja maradt kint, ezekkel megragadta a fal egyik kiálló kampóját, és teljes erővel szorította azt, hogy ellenálljon egy esetleges ütközés erejének, ami nekirepítené valaminek.

Mindemellett az úrhajó megmutatta, hogy azért a régi úrhajó is képes egy-két trükkre. Mindenekelőtt egy hirtelen robbanással levette magáról a külső pajzsok egy részét, amik már úgyszemint sokat értek, mert végső határukig túlmelegedtek, így azonban csökkent a Kolosszus tömege, de nőtt a felülete, ami fékezte a zuhanását. Ezután kilőtt magából hátrafelé néhány ejtőernyőt, ellenben az elülső, az orrban levő raktárakat, helyiségestül-mindenestül kilötte előre; ezzel a hatás-ellenhatás törvénye alapján megint csökkentette a sebességét. Előbukkant a törzsből néhány tartalék vezérsík, ezekkel is igyekezett úgy manőverezni hogy a sebességet csökkentse; végül néhány helikopterszárny is előbukkant belőle, hogy megtegye, ami tehető.

Az ejtőernyők pillanatok alatt elégték, a vezérsíkok leszakadtak, a helikopterszárnyak akkor törtek le, amikor a Kolosszus becsapódott az erdőbe. De, bár csak pillanatokig működtek, megtették a magukét: elérték, hogy már nem több ezer, hanem csak hatszázötven kilométeres óránkénti sebességgel csapódjon a földnek a Kolosszus.

Azaz nem is a földnek. Igazság szerint az ősök tervezte komputer vészprogramja a maga nemében, a szűkös lehetőségekhez képest szinte csodát tett: csaknem vízszintesen ért földet a Kolosszus, egészen pontosan: nem földet, hanem erdőt!

Annyira hegyes szögben érkezett, hogy Trapan környékén, a tengerparton mindössze nyolcszáz méter magasan volt csak a sivatag homokbuckái felett, s mire tíz méterre csökkent a magasság, már Trapantól több száz kilométerre volt, Íventhal közelében. Eközben persze átrepülte az egész Nagy Sivatagot, átrepült a Nagy Folyó felett, repülése közben letarolva több nagy homokbucka tetejét, néhány nomádot halálra rémisztve, akik a vörösen izzó hajótest száguldását látva azt mondták: szellem repült el fölöttük.

A sivatag fölött aránylag könnyű repülni. Nagyobb volt a baj, amikor becsapódott a még mindig elég sűrű erdőbe Íventhal mellett! Recsegve-ropogva törtek a fák előtte, letarolt mindent maga előtt a Kolosszus, több kilométer hosszú és több száz méter széles nyiladékokat vágott maga előtt, a letarolt fák meggyulladtak, legtöbbjük azonmód porrá égett a több száz fokos hőségben, bár ez némely helyeken ezer fokot is elért. Lángolt még a nedves aljnövényzet is, az eget óriási füstgomolyok sötétítették el. A Kolosszus teste vadul ugrált a göröngyökön és fatörmeléken, ide-oda csapódva, testéről nagy darabok szakadtak le, minden nyikorgott pokoli hangon, sírt a fém...

Végül nekiütközött egy csaknem függőleges hegyoldalnak. Ekkor már csak alig hetven kilométeres sebességgel rohant a Kolosszus maradéka, ettől tehát nem gyűrődött harmonikává a jó hork acél, ellenben az úrhajó orra mélyen befúródott a sziklába.

És végül minden elcsendesedett.

Na már most, az hogy a Kolosszus Íventhal közelében zuhant le, ez csak bizonyos jóindulattal értendő. Ez a szó hogy „közelében”, ez ugyanis ebben az esetben mintegy huszonöt kilométeres távolságot jelentett. Annyiból mégis helyes a szó használata, hogy a legnagyobb városok közül Íventhal esett a legközelebb hozzá.

S hogy huszonöt kilométerre Íventhaltól pottyant le, az tiszta szerencse volt Íventhal részére, mert ha egyenesen a városba rohan, akkor az régen rossz a kauloknak – máris nincs fővárosuk! De még akkor is jókora lett volna a pusztulás, ha néhány száz méterre Íventhaltól zuhan le a Kolosszus. Házakat döntött volna le a maga előtt tolt levegő szélrohama, és az ütközés miatti kisebb földrengés. Mert igaz hogy a végén csak mintegy hetven kilométeres sebességgel csapódott a sziklának, ellenben még mindig több százezer tonna volt a Kolosszus maradékának a súlya, s ez ugyebár nem elhanyagolható rázkódást képes okozni...

De hát nem a főváros közelében történt ez. Mindazonáltal Íventhalból is sokan látták az égen végigrohanó vörös szikrát, és aki épp az utcákon volt, az mind a magasba nézett, mert akkora sivítással érkezett a Kolosszus. Még úgy is fülsértő volt a zaja, ha a fülére szorította az ember a tenyerét.

A legtöbben el sem tudták képzelni, mi a nyavalya lehet ez. Az biztos hogy nem villám. De akkor mi a csuda?! Csak a műveltebb emberek gondoltak meteoritra. Azt hogy egyáltalán léteznek meteoritok, többnyire a csiszík felvilágosító munkáiból tudták, bár sokan nem hittek a csiszíknak. Mert igaz, igaz - mondogatták - hogy a csiszík bámulatos dolgokat tudnak. Az is igaz hogy nem hazudnak. De miért is ne tévedhetnének?! Hiszen a csiszík szerint a meteorit, az valamiféle kő az égből, holott miként is lehetne az égben – kő! Hiszen a kő nehéz, mindenképpen nehezebb a levegőnél, tehát azonmód lepotyogna!

Ekkoriban már kevesen voltak, akik kétlették Tlaxán bolygó gömbölyű voltát, de még akik hitték is hogy Tlaxán gömbölyű, azok közül is sokan vélekedtek így. Mert egy dolog hogy Tlaxán gömbölyű, s megint más a nyilvánvaló tény, hogy minél sűrűbb anyagból van valami, annál közelebb kell elhelyezkednie a bolygó középpontjához! Ez egészen egyértelmű tudományos tény, amiről bárki meggyőződhet! Ugyebár legfelül a csiszík szerint is az úr van, a semmi, ami eképp a legritkább, aztán a levegő, annál sűrűbb minél lejjebb haladunk benne, ezt is ellenőrizheti bárki: minél magasabbra mászik egy hegyen, annál ritkább a levegő!

Aztán következik a szárazföld és a víz. A víz csak azért nincs mindenütt a szárazföld felett, mert kevés van belőle. De ha beledobnak egy vas- vagy kődarabot, az lesüllyed, mert sűrűbb! A szárazföldön is a könnyebb sziklák vannak felül, s a sűrű vas telérjei mélyen a föld alatt! És még a csiszík is azt mondják, hogy Tlaxán magja nagyon sűrű anyagból kell álljon, valószínűleg túlnyomórészt vasból. Akkor tehát hogy is lehetne az égben kő?! Ha volt is ott valaha, már rég lehullott!

Az hogy odafent van a Nap is meg a csillagok, nem zavarta ezeket az embereket. Azok izzó gáztömegek (szerintük), tehát nagyon ritka anyagból vannak.

Ezek a műveletlen emberek most nem tudtak másra gondolni, mint hogy Isten valamelyik angyala suhant el a város fölött. Vagy az is lehet hogy egy gonosszá vált angyalt az Úr levetett az égből. Talán valamelyik gonosz szellem vagy ördög is lehetett a rémületes jelenség, de mindenképpen valami túlvilági jelenést láttak!

Az így gondolkodók, tehát a többség, már csak emiatt is óvakodtak felkeresni a lezuhanás helyét; meg hát az úgyméssze volt és ritkán lakott helyen, sőt, igazság szerint lakatlan helyen, amit megközelíteni is nehéz volt. Akik pedig meteorra gondoltak, azok is ódzkodtak megtenni egy ekkora utat, ráadásul úgy gondolták ők is hogy ez egyelőre még veszélyes lehet: arafelé tombolhat a tűzvész, könnyű füstmérgezőést kapni, a meteor és a környék az ütközés miatt valószínűleg izzik, no és az sem kizárható, hogy a meteor mindenféle mérgező anyagokat tartalmazott, amik árthatnak az oda merészkedő kutatónak! S ha mindez nem is így van, ugyan mit nyerne vele valaki, ha mégis meglátogatja a meteoritot?! Lát egy jókora sziklát, és kész! És még ezt is csak jó esetben, mert feltételezhető, hogy olyan mélyen befűrödött a talajba, hogy még csak szemügyre sem veheti!

Maguk a csiszík is így gondolták a nagykövetségen. Biztosak voltak benne hogy meteor hullott le, de nem tartották érdemesnek megvizsgálni. Néhány más meteort már megvizsgáltak amik Csisziföldre hullottak korábban, itt-ott, bár egyik sem volt akkora, mint ez az íventhali lehetett. De csak különböző szikláknak találták ezeket, mely sziklák főként vasvegyületeket tartalmaztak. Ezeket gondosan elraktározták légmentesen, hogy később esetleg alaposabban megvizsgálják őket, ha még fejlettebbek lesznek a csiszí vizsgálati módszerek. De nem tartották különösebben érdekesnek őket. A csiszík bár nagyon szerették a technikát, s éppenséggel az öncélú tudományos kutatásnak sem voltak az ellenségei, de meglehetősen gyakorlatias népség volt, s legtöbbször azt becsülték, aminek kézzelfogható haszna van. A meteorok tanulmányozása nem volt efféle tevékenység.

A csiszí mentalitásnak e jellemzője bizonyára abból eredt, ami máskülönben naggyá tette e népet: hogy nők vezették, s így a női gondolkodás alakította társadalmuk legfőbb elveit, világ-

nézetét. Az öncélú, s főleg a távolba irányuló kíváncsiság jobbára férfitulajdonság, a nők inkább a hétköznapi valóság, s a szűkebb környezet iránt érdeklődnek.

Persze bármelyik, a nagykövetségen dolgozó csiszi megtehetette volna hogy beül egy helikopterbe, s elrepül a lezuhanás helyszínére, körülnézni ott. Semmiből nem állt volna nekik, a csiszi helikopter szinte percek alatt megtette volna a huszonöt kilométeres távolságot. Ez tilos sem volt, a csiszik semmit nem szoktak megtiltani egymásnak, és fel sem merült soha senkiben, hogy valamiféle elszámolást készítsenek a helikopterhasználatról, például az üzemanyag-felhasználásról. Bármelyikük megtehetette volna.

És mégsem tette meg semelyikük sem! Talán mert teljesen véletlenül épp egyetlen férfi sem dolgozott a nagykövetségen, csak csupa-csupa nő! Ezek tudomásul vették, hogy lezuhant egy meteorit. Arrafelé néztek, látták hogy minden csupa koszos, fekete füstfelleg. A vállukat vonogatták, hogy na és?! Úgy vélték semmi keresnivalójuk azon a barátságtalanná vált, tönkrement környéken.

Lehet hogy akkor is így esett volna minden, ha van férfi is a követségen. A csiszi férfiak sok szempontból hasonlóan gondolkodtak mint a csiszi nők – elsősorban csiszik voltak, és csak azután férfiak. De lehet hogy mégis másképp alakulnak a dolgok, mert azért a férfi, az mégsem nő még Csisziföldön sem!

Igaz, nem gondolhattak arra a csiszik, hogy egy úrhajó zuhan le! Ha ezt tudják, biztos hogy azonnal mindegyikük odasiet, sőt, feltehetőleg azt a részt azonnal el is foglalják Kaulianából! De nem tudták hogy mit rejt most az erdő mélye. Annyira nem tartották fontosnak az esetet, hogy Zimita nagykövetnő feljegyezte ugyan a naplóba, hogy „Íventhal mellett lezuhant egy nagy meteor”, de még arra sem érdemesítette e hírt, hogy eljuttassa a csiszi királynőnek.

Akárhogyis, de ez hogy nem siettek oda a „meteor” megnézésére, bűnös hanyagság volt a csiszik részéről. És rettenetes árat fizetett érte Csisziföld, legalábbis ha árnak nevezhető az elmaradt haszon: Csisziföld lemaradt arról a lehetőségről, hogy több ezer esztendőre előreugorjon technikája fejlődésében!

Csisziföldet az tette nagygyá a barbárok világával szemben, hogy bár korlátozott mértékben engedte érvényesülni a férfigondolkodást is a társadalmában, de tényleg csak korlátozott mértékben, s alapvetően a női világnézetet tette uralkodóvá. Ez jórészt helyes döntésnek bizonyult. Főleg azért, mert a barbárok közt ugyan teljes egészében kibontakozhatott a férfigondolkodás minden előnye (és a hátrányai is!), de a barbárok semennyire sem engedték érvényesülni a női gondolkodást! Csisziföld tehát nem volt olyan egyoldalú, mint a barbárok világa! De nincs semmi olyasmi a világmindenségben, aminek csupa haszna van minden esetben, ami százszázalékig helyes, és néha még a nőuralomnak is megnyilatkozhatnak a hátrányai!

Csisziföld óriási lehetőséget szalasztott el. S hogy mit veszített, arra tulajdonképpen soha nem is jött rá.

A barbárok tehát nem mentek oda mert féltek, a csiszik pedig mert nem érdekelte őket az ügy. Egyetlenegy valaki ment oda a lezuhanás helyéhez mégis: jellemző módon egy férfi.

Egy barbár férfi, akit Nandonnak hívtak. És az is jellemző hogy ő sem hitt a meteorok létezésében, azt hitte, valami túlvilági lény pottyant le az égből, s bár félt hogy esetleg holmi gonosz lélek az, de úgy gondolta, talán mégis angyal, s ő nagyon szeretett volna már egy angyallal találkozni! Úgy gondolta, ez megismételhetetlen lehetőség, ami megéri a kockázatot!

Annyiból igaza is volt, hogy ez valóban megismételhetetlen lehetőség.

Lovon ment, de így is nehéz volt az előrehaladás. Sőt, egy idő után már a lovat is ott kellett hagynia, mintegy öt kilométerre a feltételezett célponttól. Egyszerűen akkora volt az összeviszszaság a kidőlt fatörzsek miatt, hogy azon már egy ló nem volt képes átkelni, de ez nem tartotta vissza Nandont a céljától. Ment inkább gyalog!

A nagy pusztulásnak megvolt legalább az a haszna is, hogy így nem téveszthette el az utat. Egészen egyértelmű volt, hogy merre kell tartania.

Eleinte tartott tőle, hogy a közelben nagy lesz a forróság, de ez végül nem következett be. Csak mintegy két kilométerre a sziklafaltól kezdett néhol parázslani a föld a talpa alatt, de

még itt sem mindenütt. Ennek biztos az is oka lehetett, hogy mire ideért, beletelt két napjába is – ebből egy teljes napot az tett ki hogy az utolsó három kilométert megtegye, gyalog, ló nélkül.

Ellenben e paráznak meg az volt a haszna, hogy errefelé már nem hátráltatták őt fatörzsek: minden ami éghető volt, elégett! Most már mehetett nyílegyenesen. Legfeljebb a cipőtalpát félt-hette. És kisvártatva valóban meg kellett állnia, mert nem mehetett tovább, olyan forró volt a talaj már.

Meg kellett várni, míg kihül!

Nandon tehát letáborozott és várt. Élelme volt valamennyi, mert indulás előtt felszerelkezett egy kis hátizsákkal, vize is volt, de azért csak kellemetlen volt e várakozás, mert egyrészt szenvedett a kíváncsiságától, másrészt a jövő miatti aggodalmától (mert mi lesz ha megdühödik rá az angyal és megöli őt), harmadrészt pedig a bűztől szenvedett. Mert még mindig nagy füstfellegek gomolyogtak errefelé, s nem is csak a fák füstje: mert ugyebár a környéken lakó állatok is mind-mind szénné égtek, s ennek szaga is megcsapta Nandon orrát.

—Istenem, adj esőt! - imádkozott a férfi. És bár egyelőre istennek úgy tűnik más dolga volt, mert nem teljesítette rögvest Nandon kérését, de másnap már megnyíltak az ég csatornái, s jött bőven az égi áldás!

Még hozzá olyan bőven, hogy az már nem is kellett volna. Nemcsak hogy lehűtötte a talajt a víz, s megtisztította a levegőt a gyanús szagoktól és a füsttől, de pocsolyává ázott a talaj, a hamu híg sárrá változott, s ez különösen nehézzé tette Nandon számára a közlekedést.

De kitartó ember volt. S ennek jutalmaként végre megérkezett! Megérkezett. Meglátta az angyal házát.

Amit ő angyal házának nézett, az természetesen a Kolosszus maradéka volt. Minden vallássossága ellenére is Nandon első pillantással megállapította az űrhajóról, hogy ez mindenesetre egy olyan angyali ház, ami igencsak szerencsétlenül járt: lezuhant az égből! Talán egy gonosz szellem taszította le, vagy talán e házban éltek gonosz szellemek, amiért a jó angyalok lökték le, vagy talán egyszerűen az angyalok valami véletlen hanyagsága miatt pottyant ide ez az égi házikó. De hogy általában nem így szoktak kinézni az angyalok lakhelyei, az biztos! Hiszen ez össze-vissza tört!

De nemcsak ez jutott az eszébe. Arra is gondolt, hogy ez a ház gyanúsán áramvonalas építésű! Sőt, itt-ott mintha még apró szárnyak maradványait is láthatná! Ez a ház egy olyan ház, ami afféle repülésre is képes szerkentyű, de hát ez logikus is: odafent az angyalok biztos szívesen repkednek erre-arra a házaikkal, miért is ne tennék?! Ha már a csiszík is tudnak repülni, miért ne tudnának az angyalok?! Sőt, azok aztán biztos kell tudjanak repülni, hiszen a papok is szárnyakkal ábrázolják őket, ha tehát nekik maguknak vannak szárnyaik, miért ne lehetne a házaiknak is szárnyuk?!

Igaz, az embereknek van lábuk, de az emberek házai már nem rendelkeznek a helyváltoztatás e hasznos eszközével... na de hát az angyalok mégiscsak magasabb rendűek mint az emberek!

Látta, hogy a házon több jókora repedés is nyílt, amelyeken ő maga kényelmesen beszélhet, még a fejét sem kell lehajtania. Kissé habozott, bemenjen-e, mert ugye hátha mégsem angyalok háza ez, hanem valami gonosz akármie... de aztán megemberelte magát. Elvégre a papok szerint az ördögök a föld alatt vannak, az égben az angyalok, s ez az égből hullott le! És ő nagyon kíváncsi, milyen lehet egy efféle ház belülről! Sőt, lehet hogy odabent egy szépséges angyalnak talán segítségre van szüksége... milyen jó is lenne! Jutalmul talán még meg is csókolná őt az angyal! De ha nem, akkor is bizvást remélheti, hogy igen nagyon a javára írják majd halála után a túlvilágon, hogy nem akármik, de egy angyalon segített!

Nandon bár már negyven esztendő is elmúlt, de gondolkodása még mindig nem nélkülözte a romantikát. Mindenesetre mielőtt beljebb merészkedett, imádkozott egyet, sőt, biztos ami biztos, nemcsak a karotány vallás egyetlen istenéhez imádkozott, no meg Krétoszhoz és Szűz Marinához, de némi gondolkodás után a réges-régi kaul vallás három istenéhez, Badhoz, Komohoz és Ivához is, akikben már senki nem hitt, s nevük csak néhány káromkodásban élt

tovább, s egypár népi ünnepség néhány szokásában, amiket nem is nézett jó szemmel a káro-
tány egyház.

Ezután nagyot lélegzett, s beljebb lépett. Behatolása színhelyéül egyenesen a tönkrement zsi-
lipkamrát választotta, aminek ajtaja az eredeti helyétől jó ötven méterre hevert, de az látszott a
feltárukozó nyíláson, hogy ez holmi bejárat lehetett fénykorában. Nandon pedig udvarias
ember volt, s nem akart a falon át besétálni egy idegen lakhelybe!

A besétálás különben nem is volt könnyű, mert nem vízszintesen feküdt a Kolosszus, hanem
a padlója jó harminc fokos szögben dőlt baloldalra, tehát igencsak féloldalasan lehetett közle-
kedni rajta.

Alig lépett be, megtorpant. Szemben a folyosó mennyezetében néhány lámpát látott ragyogni,
gyöngé, sárgás fénnel. Nem világíthattak jobban, mert így is csak a vészvilágítás fényei voltak
ezek, s az erre a célra szolgáló akkumulátorok többsége is súlyosan megsérült. Nandon mégis-
csak megtorpant, ahogy rájuk pillantott.

—A Borostyán Szelleme! - suttogta. —Igen! Hála neked Uram! Hát íme, kiderült hogy igazam
volt, hogy ez kell szolgáljon mindenenket a világban, lám, még odafent a Mennyben is e szellem
szorgoskodik!

Nandon ugyanis ismerte az elektromosság jelenségét, már ami a hatását és bizonyos szabá-
lyait illel, bár alapvető eredetét illetően teljesen téves elképzelései voltak. De így is ő volt egész
Tlaxánon az egyetlen ember jelenleg, aki akárcsak kezdetlegesen is, de ismerte ezt az energia-
fajtát.

Ráadásul el kell mondanunk, hogy Nandon igazán messzire jutott magányos kutatásai kö-
zepette! Feltalálta a galvánelem több fajtáját is, elkészítette az első primitív izzólámpát, volt
gépe ami a dörzselektromosság révén óriási szikrákat tudott kelteni, és mindezek tetejébe még
elektromágnest is készített, s egy kis villanymotort, amit ő „forgány”-nak nevezett el (merthogy
forog). E villanymotorban állandómágnese voltak kívül, és szénkefés elektromágnese a for-
górészben, és iszonyúan kattogott és szikrázott amikor forgott. De forgott!

Ráadásul Nandon minden vallásossága ellenére is éleselméjű valaki volt, mert nem egy vélet-
len segítette hozzá az áram felfedezéséhez, tehát nem úgy volt ez vele mint a mi Földünkön,
ahol Galvaninak egy békacomb segített benne! Nandon kifejezetten a saját kutató zsenijének
köszönhette a sikereit – no meg éppen a vallásos gondolkodásának!

Úgy volt ez ugyanis, hogy felfedezte, miszerint a borostyán, ha megdörzsölik, képes bizonyos
könnyebb anyagokat magához vonzani – tollpihét, hajszálakat, papírdarabkákat, egyéb szösz-
möszt.

A borostyán ezen tulajdonságát természetesen már régebb óta ismerték az emberek, azaz in-
kább úgy mondhatjuk, időről-időre felfedezte valaki, hogy azonmód el is felejtse, hiszen ez
olyasféle dolog volt, ami semmiféle gyakorlati jelentőséggel nem rendelkezett. Nem is írtak
soha újságcikket róla!

Nyilván a csiszík közt is számtalanszor észrevette ezt valaki. Úgy alakult azonban, hogy a
csiszík sem foglalkoztak a borostyán ezen tulajdonságával. Hogy egészen pontosak legyünk: a
csiszík úgy képzeltek, a borostyán a dörzsöléssel átmenetileg, kis időre mágnesessé tehető! Ez
teljesen logikus elképzelés volt, mert a mágnesvas tulajdonságait jól ismerték, például azt is
felfedezték hogy a mágnes egy bizonyos hőfokra hevítve elveszti mágneses tulajdonságát – és
ugyebár a mágnes is képes rá, hogy bizonyos anyagokat magához vonzzon! Igaz, a papír példá-
ul nem vas, s a borostyán azt is magához vonzza... de hát a borostyán nem is igazi mágnes,
nem állandóan vonz, csak ha megdörzsölik, és akkor is csak rövid ideig!

Némi kísérletezéssel persze rájöttek volna a csiszík, hogy a borostyán vonzóereje eléggé más
mint a mágnesé – de ilyen kísérleteket senki nem folytatott, mert az egész jelenség túlságosan
is jelentéktelen volt hozzá, hogy érdemesnek tűnjön kutatni, s különben is volt már rá egy tet-
szetős magyarázat, a mágnesességgel való kapcsolatbáhozatalal. A csiszík ugyanis jobbára
három csoportba voltak sorolhatók: az egyik részüket – a többségüket, sőt, jókora többségüket
– tökéletesen kielégítette a mindennapi élet, a napi három-négy óra munka, sőt, a szerencsé-
sebb szakmát választóknak ebből csak két óra jutott, az ezt követő egyéb munkák, amik
azonban, bár hasznos eredményt produkáltak, de hobbinak tekinthetők, mert kedvvel csinál-

ták, s a csiszík sem tekintették munkának, a szórakozás, tehát például a zenélés, szeretkezés, olvasás, kirándulás, s egyebek. És ezek nagyon élvezték azt is, hogy náluk mekkora biztonság uralkodik, nem úgy mint a barbárok között! Ezen csiszík közé álltak be a barbárok közül a csiszík közé menő emberek is, hiszen ők is a jólétet és a biztonságot keresték.

A csiszík egy kisebbik része a tudományos kutatásokért lelkesedett, és remélte, hogy majdan talán akadémikus lehet. Ezek már bízvást kutathatták volna a borostyán titkait, de eszük ágában sem volt ilyen pitiánerséggel tökölni (ahogy ők hitték) hiszen Csiszíföld eddig minden sikerét a gépgyártásnak, tehát tulajdonképpen a mechanikának, valamint a vegyiparnak, vagyis a kémia tudományának köszönhette, s kisebbrészt a biológiának is, mint a betegségek leküzdése és új növényfajok kialakítása. Természetes hogy az ifjú, törekvő kutatók e sikerágazatokban próbáltak meg eredményeket elérni!

Azt tudták ugyan, hogy létezik valami furcsaság, amit a régiek, Tlapantlua népe ismert, de ők nem, s a királynő is biztatta őket ennek felfedezésére, mert ott van a Paján-szigeti bunkerben a sok kilométer vezeték! De hát az ugyebár rézből van. A réz viszont fém, és nagyon más mint a borostyán... miért is hitték volna, hogy a kettőnek van köze egymáshoz?! Sok csiszí tudós tanulmányozta a rezet, de nem a borostyánt!

A borostyán eszükbe sem jutott, de akinek igen, az is sajnálta rá az időt.

A csiszík harmadik csoportja nem érte be a mindennapi élettel, de nem is akart kutató lenni: őket az vonzotta, amit csiszí viszonylatokban nagy jóindulattal politikának lehetett nevezni. Ők voltak a legkevesebben, ők többnyire Királynőképzőbe mentek tanulni, és alkirálynők lettek vagy tekik, takik, és ők foglalkoztak a barbár külvilággal is. Lehet hogy talán soha életükben nem is hallottak a borostyán e nevezetes tulajdonságáról.

Nandon számára azonban rögvest világos volt, mi a helyzet a borostyánnal: a borostyánban természetesen egy kis szellem lakozik, s az rántja magához láthatatlan kezével a könnyű anyagokat!

Efféle magyarázatot a szigorúan materialista csiszík megvetően utasítottak volna el. Nandon ellenben komolyan nekiállt, hogy tanulmányozza a borostyán szellemének tulajdonságait. Remélte, ennek segítségével hamarosan más, még hatalmasabb szellemeket is a szolgálatába kényszeríthet.

Eleinte azzal próbálkozott, hogy különböző más anyagokat is dörzsölgetett, hátha azokban is benne rejtezik a szellem. És meglepően jó eredményeket ért el – a csiszík némely műanyagával! Készített gépet, ami sokkal erősebben képes dörzsölni egy műanyagkorongot mint ő maga, s ez valóban sokkal nehezebb anyagokat is magához vonzott mint a kis borostyánkő – hanem aztán hogy egy erős feldörzsölés után véletlenül hozzáért, úgy megrázta az áram, hogy csak percek múltán tért magához. Nandon ezt úgy magyarázta, hogy megütötte őt a szellem.

Kíváncsi volt, nem ijedt meg a szellem ütésétől, most kevésbé dörzsölte meg a korongot, s amikor óvatosan hozzányúlt, kisebb ütést kapott. Gondolta, kipróbálja, lehet-e a szellem ellen is védekezni páncélruhával?! De hiába, amikor vaskesztyűs kézzel nyúlt oda, akkor is megütötte őt a szellem! Ez azonban arra a felismerésre készítette, hogy a szellem ütését, vagy talán magát a szellemet is, el lehet ide-oda vezetgetni fémeken keresztül!

A további kísérleteit azonban nagyon hátráltatta, hogy nem volt állandó elektromosságot termelő áramforrása. De mert volt már dörzselektromosságot szolgáltató gépe, s mert Nandon ha nem volt is gazdag, de viszonylag tehetős ember lévén szép házzal rendelkezett, aminek kertjében saját forrás bugyogott, így ezt arra használta fel, hogy készítsen egy kis vízkereket, ami állandóan dörzsöli neki a műanyagkorongot. Innen egy dróton vezette el az áramot oda, ahová akarta. A másik pólus egészen egyszerűen a föld volt, mint ahogy akkor is amikor ő maga kap áramütést, az áram a földbe távozik, bár ezt eleinte még nem tudta.

Hamarosan megtudta azonban, amikor rájött, hogy bizonyos cipőkben ha van, akkor nem képes megütni őt a szellem! Rájött, hogy ez a gumitalpú cipőkre igaz, s némely műanyagtalpakra.

Kíváncsi volt arra, mit csinál a borostyán szelleme a vízzel. Mert ugye, e szellem - úgy vélte ekkorra már - egyike lehet a Világot alkotó elemek egyikének. A régiek tanítása szerint a négy

fő elem a Föld, Tűz, Víz és Levegő, bár néha beszélnek egyesek egy bizonyos ötödik elemről is – mi van, ha a borostyán szelleme ez az ötödik elem?! És a víz kioltja a tüzet - kioltja-e a borostyán szellemét?!

Belevezette a szellemet a dróttal egy pohár vízbe. Semmi nem történt. Úgy tűnt, a víz igenis kioltja a szellem erejét, erősebb nála!

Elgondolkozott a dolgon, és szórakozottan belenyúlt a pohárba, hogy megkavargassa a vizet – meg is kapta érte az áramütést!

Ezen is elgondolkozott, s úgy találta: a borostyán szelleme csak a Föld szellemével együtt képes működni! Hiszen akkor sem történik semmi, ha ő hozzányúl ugyan, de elszigeteli magát a földtől a gumicipővel! A borostyán szelleme tehát csak akkor képes bármit is tenni a vízzel, ha kapcsolatba hozza a földdel!

Nosza, fogott egy másik drótot, s azt jó mélyen beásta az egyik végével a földbe, a másik végét pedig bedugta a pohárba.

Hamarosan kis buborékok kezdtek felszállni a vízből. Némi kísérletezés után Nandon megállapította, hogy az egyik gáz ami így keletkezik, a hidrogén, a másik az oxigén, mindegyiket is-merte már a csiszik némely tankönyvéből.

Váratlan felfedezés volt ez. A borostyán szelleme képes anyagokat szétbontani!

Úgy tervezte, ezen az úton tovább halad, megnézi, milyen anyagokat is bont szét a szellem, de ekkor közbeszólt nála is egy véletlen.

A dörzselektromosságot nála a kertjében levő vízkerék szolgáltatta, s ezt nem lehetett elvinni a helyétől. Nandon ellenben hol itt - hol ott kísérletezgetett az árammal, s ehhez egy hosszú dróton vezetgette a megfelelő helyre a „szellemet”, mely drótot ráadásul gondosan be is burkolt egy gumiszalaggal, nehogy máshová menjen a szellem, mint ahová ő szánta.

Igenám, de a drót állandóan összegubancolódott, mert hosszú volt. Nosza, mi sem egyszerűbb ennél: fel kell tekercselni valamire!

Teljesen véletlenül egy alkarnyi vascső hevert a közelében, amikor ez az ötlet megfogant benne. Tömör vascső. Nem épp a legideálisabb mert nehéz, de Nandon nem sokat habozott, ezzel a bosszantó akadállyal gyorsan végezni akart, s a drótot azonmód feltekerte rá. Csak egy kis darab lógott le róla elől, amit majd oda vezet ahová akar, illetve a tekercs másik vége a dörzskerékhez csatlakozott.

Amint ez megvolt, beindította a kereket, s belelógatta a vízbe a drótot, mert meg akarta ismételni a vízbontásos kísérletet.

Abban a pillanatban erős rántást érzett a derekán, s a kés, amit mindig magával szokott hordani hogy legyen nála vágóeszköz amikor mindenfélét fúr-farag a kísérletei közben, ez azonnal odaragadt a dróttekercset tartó tömör vascső egyik végéhez!

Így fedezte fel Nandon az elektromágnesességet!

Rengeteget kísérletezett ezután még, sok mindenre rájött, de legnagyobb sikere talán az volt, hogy úgy gondolta: ha a borostyán szelleme képes mágnesességet teremteni, akkor talán fordítva is lehetséges: mágnesességgel is létrehozhatja a borostyán erejét!

Ez végül sikerült is neki rengeteg kísérlet után, s megalkotta az első dinamót, amit egyelőre még mindig a kis forrás hajtott. De már így is jóval hatékonyabban működött, mint a dörzselektromos gép.

Mindeme sok kísérlet közben Nandon nézete meg is változott a borostyán szelleméről. Kezdte úgy látni, hogy az nem is a borostyán szelleme igazából, mert nem kishatalmú szellem ez, hanem nagyonis nagyhatalmú, és szinte mindenben benne van! A borostyánban csak azért mutatkozik meg olyan gyengén, mert a borostyán nem eléggé megfelelő lakhely a számára, s így csak kevésbé költözik bele!

Nosza, építsünk megfelelőbb lakhelyet a számára! Lássuk, milyen anyagokat szeret!

Eddigre felfedezte már, hogy nemcsak a föld lehet az egyik pólus, hanem a dinamó egyik sarka is. Felfedezte azt is, hogy a vízbontáskor a hidrogén és oxigén mindig a maga saját pólusán válik ki. Természetesen egyenáram esetében. Mert miután volt már dinamója, rájött, hogy az egyenáram és a váltóáram némely hatásában különbözik egymástól... Mert felfedezte a váltóáramot is...

Mindenesetre ezek után a hidrogént és oxigént bizonyos értelemben egymás ellentétének tartotta. Csakúgy mint a sósavat és a nátronlúgot, mert arra is rájött, hogy ezt kapja, ha sós vizet bont el árammal...

Úgy okoskodott, hogy minden ősi tanítás szerint az erő az ellentétek egységében mutatkozik meg. Ha a borostyán szelleme valóban valamiféle eredeti lényeg, a világ egyik alapvető szervező ereje, akkor úgy állítható jól elő, ha megvalósítja az ellentétek egységét!

Kézenfekvő ötlet volt a számára szerezni némi sósavat, némi nátronlúgot is, és kísérletezett velük. Hol ebbe-hol abba dugdosta a vezetékeket, a vezeték is hol vékony rézhuzal volt, hol vashuzal, de még az ezüstöt és aranyat is kipróbálta, hátha az jobban tetszik a szellemnek. S végül így némi kísérletezés után egyszerre többféle galvánelemet is készített, persze nem mindegyik volt egyformán hatékony.

S még ez sem volt elég a számára. Kíváncsi volt, mekkora is a szellem?! Mert hátha van mérete?! Milyen vastag dróton képes átmenni?!

Vékony drótokat beszerezni akkoriban nem volt már nehéz, az aranyművesek számára gyártottak nagyon vékony drótokat különböző díszítésekhez, de bizonyos gázlámpákba is kellett vékony fémhuzalok. Nandon szerzett ilyet, szerzett egy eredeti csiszí benzinmotort is, hogy abból készítsen magának dinamót, s ennek hatékonysága valóban figyelemre méltó volt. S ezután a dinamót teljes terhelésre állítva rákapcsolta egy szemmel alig láthatóan vékony fémhuzalra...

Ami azonnal felvillant és porrá égett.

Több sem kellett erre Nandonnak! Rájött, hogy a borostyán szelleme képes fénné alakulni! És hamarosan megalkotta az első izzólámpát...

Épp itt tartott, amikor elment a Kolosszushoz anglyal nézni. S lám, itt is találkozik a borostyán szellemével!

Odahaza a lakásán nemcsak a gépei várták őt vissza, de a naplója is, amiben hűen leírt minden egyes kísérletet. Tudta, hogy sokan, például a csiszík is, egész vagyonokat fizetnének ezért.

De esze ágában sem volt a tudását a csiszík rendelkezésére bocsátani. Nandon szörnyen gyűlölte a csiszíket.

Csiszígylöllete meglehetősen érdekes pedig, mert apja egyáltalán nem gyűlölte őket! Sőt, inkább rokonszenvezett velük. Annyira, hogy amikor érezte hogy közeleg a halála, akkor vagyona nagyobbik részét a csiszí bankba helyezte, az akkor még csak öt esztendő kis Nandon nevére, azzal a feltétellel, hogy csak harminc éves korában adható a pénz Nandonnak. Ezzel kívánta elkerülni azt, hogy valaki, akár rosszakaratú rokon, akár más gazember, kifossa a gyámulan fiúcskát, vagy hogy maga Nandon költse el a pénzt ostobaságokra, amíg be nem nő a feje.

Nandon ezt még csak nem is sérelmezte, egészen addig, míg huszonkétévesen bele nem szeretett egy gyönyörű lányba. A lány is azt mondta neki hogy szereti, ellenben a leány szülei már azt mondták Nandonnak, hogy nem adják hozzá gyermeküket szegény emberhez! S ha Nandon nem is volt kifejezetten szegénynek mondható, de az biztos hogy nem bővelkedett a vagyonával!

Mondta a reménybeli apósna-nyósna, hogy van neki pénze a csiszí bankban bőven! Éppen csak nem nyúlhat hozzá még nyolc esztendeig. Ez azonban nem hatotta meg mátkája szüleit. Azt mondták, vegye azt ki onnan Nandon hogy elköltethető legyen, s akkor létrejöhet a frigy, de előbb nem.

Nandon elment hát a nagykövetségre, s mondta hogy mit akar. Kérése azonban merev elutasításra talált. A csiszík azt mondták neki, hogy szó sem lehet erről! A pénz egyelőre ugyanis még nem Nandoné, hanem apjáé.

—De apám már meghalt!

—Ő igen, de az akarata nem, mert mi csiszík vállaltuk hogy teljesítjük! A pénz a tied lesz, de csak harminc évesen. Már a születésnapodon jelentkezhetsz érte. Előbb nem. Hogy is nézne az ki, hogy bármilyen csekély ígéretünket is ne teljesítsük, hiszen az ígéret megszegése nem más

mint a hazugság egy formája! Aki megígér valamit, az azt mondja hogy ekkor vagy akkor megtesz valamit, esetleg hogy ekkor vagy akkor nem tesz meg valamit, ha tehát mégsem így lesz, az azt jelenti hogy hazudott amikor ígért! Az ígéret megszegése tehát visszamenőleg hazugsággal mocskolna be bennünket! Ha pedig mi csiszík hazudnánk, akkor többé soha senki meg nem bízna bennünk, s igaza is lenne, miért bízzon meg akkor bennünk, ha mi is csak olyan galád szószegők lennénk mint a barbárok!

—De ettől függ a boldogságom! - és Nandon elmesélte, miről is van szó. De ez sem hatotta meg a csiszíket.

—Gondodon könnyű segíteni nem is egy módon! Mert két eset van: a leány vagy szeret téged, vagy nem. Ha szeret, megvárja azt a nyolc évet! Ha nem akartok addig várni egymásra, akkor is megtehetitek, hogy elszöktök, titokban házasságot kötök, s éltek egymás mellett e pénz nélkül, szegényen de sok szeretetben, s annak tudatában, hogy nyolc év múlva sok pénz üti a markotokat! De még akár azt is megtehetitek, hogy eljöttök hozzánk Csiszíföldre, kaptok egymás mellett egy-egy házikót, s akkor élvezhetitek egymást, amikor csak akarjátok, ott ebbe senki bele nem szól, s ehhez még csak pénz sem kell, mégis jobban élnétek ott mint Barbáriában!

—Ami az elszökést illeti, erről beszéltünk már, de ő nem akar összeveszni a szüleivel ezért!

—Akkor nem is szeret igazán, tehát kár érte szomorkodnod, s nekünk is értelmetlen volna épp e nem is létező szerelem miatt a szavunkat szegni! - válaszolták a csiszík, azzal már el is küldték onnan Nandont, mondván hogy mindent megbeszéltek amit kellett.

És a leányt így nem adták a szülők Nandonhoz, ellenben hozzáadták egy másik férfihoz néhány hónap múlva. Azóta már több gyermeket is szült neki...

Nandon ekkor utálta meg először a csiszíket. De nem utoljára!

Mert ahogy az várható is volt, idővel megvigasztalódott, s feleségül vett egy másik nőt. Szépecskén is élt vele, de mindössze hat esztendeig, mert azután robbanás történt abban az üzemben ahol dolgozott a neje, és bizony nem élte túl! De Nandon nem maradt egyedül, mert ekkor már négy esztendő volt a fiacskája.

Egyedül nevelte a kicsit. Mindaddig, amíg meg nem történt az újabb tragédia, amiben már a csiszíknak is része volt!

Íventhal a Zí folyó mellett terült el, s bár a Zí messze nem volt mérhető a Nagy Folyó vadságához, nagyságához, de éppen elég jókora volt ahhoz, hogy veszedelmet jelenthessen azokra, akik nem tudnak nagyon jól úszni!

Márpedig a kisgyerekek gyakorta leszökdöstek a folyópartra, s ott úszkáltak a sekélyesben, részint mert ez olyan kellemes és izgalmas volt, másrészt meg csak azért, hogy a bátorságukat fitogtassák. Sokszor megtette ezt Nandon fiacskája is, mikor még csak alig múlt hat esztendő. Hogy elvegye ettől a kedvét, Nandon azt mondta neki, hogy a folyó már a nagyságánál fogva is veszélyes, de amiatt sem ajánlatos megfürdeni benne, mert a Lagran folyóban, amibe a Zí ömlik, óriási polipok élnek, amelyeknek csak a karja megvan olyan vastag mint egy felnőtt ember dereka, s ezek a polipok néha felúsznak a Zí folyóba is, s ott elkapathatják a fürdőzőket! Főleg a gyerekek zsenge húsa ízlik nagyon nekik! És az is a baj ezekkel a polipokkal, hogy csakis a víz alatt úsznak, tehát nem lehet látni őket, az ember csak azt érzi hogy valami elkapja a derekát, lerántja a mélybe, s már vége is, megfullad, de különben sem élne soká, mert a polip kiszívja a vérét!

Ez hatott egy darabig, a fiúcska nem ment többé a folyóra, de egy nap ezzel állított be amikor hazajött az iskolából:

—Nem is igaz hogy polipok vannak a folyóban!

—Hogyhogy?

—Úgy, hogy ma egy csiszi nő jött el az iskolába, és beszélt nekünk mindenféléről, és lehetett tőle kérdezni is, és én megkérdeztem tőle hogy miért nem puffantják le a polipokat, hiszen nekik vannak tengeralattjáróik is, és be tudnának menni a polipok után a víz alá, és akkor ő azt mondta hogy ez ostobaság, a tengerekben akadnak nagy polipok, de a folyóinkban nem tudnának megélni, nem is szeretik a mozgó vizeket, és még a tengeri polipok sem szoktak a

felszínre jönni, hanem többnyire nagy mélységekben élnek állandóan! Ezt mondta, és egy csiszí, az nem szokott hazudni!

Nandon csemetéje természetesen nem csiszí iskolába járt, de a kaul iskolákba is elmentek néha a csiszík erről-arról felvilágosítást tartani, ha szívesen látták őket, és Kaulianában ez így szokott lenni, mert Kauliana meglehetősen csiszíbarát ország volt. Nehéz is lett volna nem csiszíbarátnak lennie, amikor kizárólag Csiszífölddel volt határos, és északon egy kis területen Gyoeliával, de a gyoelek is majdnem csiszík voltak.

Ezután bezzeg hiába magyarázta Nandon a fiának, hogy igenis élnek szörnyű nagy polipok a folyóban, meg még nagy cápák és minden más iszonyúság is, a fiú már semmit nem hitt el neki, amikor csak tehetett, leszökött a folyóhoz, s egy nap bizony nem tért vissza! A barátaitól megtudta Nandon, hogy megpróbálta bebizonyítani az erejét, mondván hogy ő bizony átúszik a másik partra, aztán persze hogy elragadta őt az áramlás a folyó közepén, elsodorta a víz, és hiába úszott utána néhány felnőtt, nem tudták kimenteni!

Még a holttestét sem találták meg.

Az eset után Nandon idegösszeroppanást kapott, és zokogva rohant a nagykövetségre, s ordítva szidalmazta a csiszíket, míg kapott végül egy nyugtató injekciót tőlük, amit pedig nem is kért, de orvul csak úgy fenékbe szúrták vele. S amikor lecsillapodott, s kissé összefüggően elmondta hogy mi a baja a csiszíkkal, előállt épp maga az a nő, aki akkor, néhány héttel ezelőtt a fia iskolájában tartott előadást, aki megcáfolta a nagy polipok hiedelmét, s mondta hogy tessék, ő az akiről szó van, kész vállalni minden felelősséget, s most mondja Nandon a szemébe, hogy mi is a baj azzal, hogy nem vállalt bűnrészességet egy gyermek hazugsággal való félrevezetésében?!

—Inkább lettél bűnrészes a halálában! - kiáltotta Nandon.

—A fiad halálában a legbűnösebb a fiad maga, utána pedig te, Nandon, mert nem neveltetted helyesen őt! Szavaimra bizonyosság az, hogy rengeteg más gyermek is hallotta a cáfolatomat a fiadon kívül, mégsem halt meg egyik sem! Ha mind beúsznak a folyóba és meghalnak, akkor igen, akkor joggal lenne feltételezhető, hogy én okoztam a halálukat. De így nem! Ráadásul a fiad még azt is megkérdezte tőlem, miért hazudott neki ilyen csúnyán az apukája, tehát te, s erre elmondtam neki, hogy valószínűleg csak jót akartál tenni rossz eszközökkel, azt akartad hogy ne menjen a folyóba, mert a folyó a polipok nélkül is épp elég veszélyes, különösen ezen a szakaszán! És mondtam neki, hogy ebben viszont igazad van, és én, a csiszí is azt javasolom neki, hogy ne fürdőzzön a folyóban, mert az tényleg veszélyes; vagy ha már semmiképp sem akar lemondani az ott fürdésről, akkor mindenképpen olyankor fürödjön amikor felnőttek is vannak ott, de még olyankor se menjen mélyebb vízbe mint ami a derekáig ér! Ezt mondtam neki, Nandon! Óvtam őt amennyire csak lehetett, de úgy, hogy ne sérüljön az igazság sem! Egy mákszemnyi kicsikét sem érzem bűnösnek magamat!

—De én annak tartalak! Van amikor fontosabb szempont is létezik mint az igazság megőrzése, s ez az ártatlan életek megmentése! Te biztos még akkor is megmondtad volna neki hogy hazudtam, ha a folyó partján állva kérdezi tőled!

—Valóban! Sőt, kockáztatva hogy még rosszabb véleménnyel leszel rólam, elárulom, hogy ha közli velem hogy át próbálja úszni a folyót ha nincsenek benne nagy polipok, tehát ezt tudván is elmondtam volna neki az igazat, vagyis még akkor sem hazudtam volna neki, ha szinte százszázalékosan biztos lehettem volna benne, hogy meghal ha megmondom az igazat!

—Gyilkos fajzat vagytok! Hát semennyire sem tisztelitek az életet?!

—De, még jobban is mint ti, annyira, hogy nem szennyezzük be senki életét hazugsággal!

—De hát hogyhogy nem ér többet a szemedben egy gyermek élete mint az igazmondás?!

—Az igazmondással nemcsak a felnőtteket, de a gyermekeket is meg kell tisztelnünk!

—A gyermek még nem kifejlett személyiség, nem képes komoly gondolkodásra, nem képes a jó és a rossz világos megkülönböztetésére...

—És nem is lesz képes soha rá, ha a felnőttektől hazugságokat hall, ezért is van az hogy köztetek barbárok közt oly sok gyermekből lesz felnőtt korára megrögzött hazudozó, bűnöző, szájhős, s egyéb gazember!

—A gyermekből semmi nem lesz csak hulla, ha a halálba kergetjük az igazság felelőtlen ki-
mondásával!

—Figyelj, Nandon! Ha a gyermek annyira éretlen, hogy nem lehet megbízni a józan ítélőképességében, hogy bemegy-e a mély vízbe, akkor meg kell akadályozni, hogy felügyelet nélkül elkóboroljon! Lehet hogy a gyermeked nem volt még elég érett gondolkodású, de ebben az esetben nem én vagyok a hibás hanem te, mert engedted hogy az iskolából egyedül mászkáljon haza. Miért nem vigyáztál rá, vagy miért nem bízta meg ezzel másokat?! Ha ellenben engedted hogy egyedül menjen ide-oda, akkor ez azt jelenti hogy megbízta az ítéletében, miért is ne bízta volna akkor meg abban én is?! S ahhoz hogy helyesen dönthessen ebben a kérdésben, én igazán minden információt megadtam neki, hazugság nélkül is: elmondtam hogy a folyó nagyon veszélyes, azt is hogy miért veszélyes, hogy jobb ha egyáltalán nem fürdik benne, s azt is hogy ha mégis, akkor milyen óvatossági intézkedéseket foganatosítson!

—De meghalt!

—Mert nem vette figyelembe amit mondtam neki. De még ebben is lehet hogy te vagy a hibás: te, egy felnőtt, sőt a saját apja, akiben - gondolom - a legjobban bízott eddig, hazudott neki! Hogy ez megtörtént, vélhetőleg nagyon összezavarta, úgy gondolta, a felnőttek általában hazudnak, nem érdemes adni a szavukra! Ezért az én szavamból is csak annyit vett figyelembe, amennyi jólesett neki, hogy nem kell félnie a nem létező polipoktól, a többi nem érdekelt! Valószínűleg jobban jártál volna, ha sosemis hazudol neki!

—Így bántok Csisziföldön is a gyermekeitekkel?! Mert azokat biztos jobban óvjátok!

—Tévedsz. Abban a pillanatban hogy valaki hazudik egy gyermeknek, azt a csiszít mindenki más kiutálná a közösségből! És elárulom, nálunk is történnek néha gyermekbalesetek. Van úgy, hogy egyedül fürdik egy gyerek, és megfullad. Olyan is előfordul hogy valami veszélyes vadhoz túl közel megy a tiltás ellenére is és rosszul jár. Vagy leesik egy szikláról. Vagy akármi! És erről az a véleményünk, hogy...

—Hogy rendben van. Értem!

—Igen. Akadnak egyedek, akik túl önfejűek. Ezek meghalnak, mert hogy úgy mondjam, maga a természetes szelekció selejtezi ki őket a népességből, de ez valóban jól van így, mert nincs is szükségünk azokra, akik egyrészt ennyire nem hallgatnak másokra, ezek ugyanis később sem vennék figyelembe a többiek véleményét, tehát rossz csiszik lennének; másrészt ha nem így van, akkor nem rendelkeznek azzal a képességgel, hogy helyesen ítéljék meg a veszélyt, vagy a döntő pillanatban elfeledkeznek a korábbi intelmekről, vagy túlságosan belefeledkeznek önmaguk vágyaiba, nem képesek uralkodni a pillanatnyi késztetéseiken, vagy akármiért is, de hibás személyiségek! Hogy evol eredetű szóval éljek: génsérültek! Mi ezeket nem selejtezzük le, de ha a természet dönt úgy hogy hibásak és pusztulniuk kell, akkor nem sajnálkozunk! Különben úgy is felfoghatjuk, hogy mi minden tőlünk telhetőt megteszünk a balesetek elkerülésére, természetesen alapvető elveink felrúgása nélkül, de néha-néha mindig történik baleset, mert lehetetlen mindent előre látni! Ellenben ezt az árat boldogan megfizetjük, mert ennek elképzelhető hogy néhány gyermekélet lesz az ára, de cserébe azok akik életben maradnak, úgy nőnek fel, hogy tudják: soha de soha nem hazudtunk nekik, ezért ők sem fognak hazudni, és maradéktalanul megbízna a társaikban! Ezért akik életben maradnak – de ez mégiscsak a többség! – azok boldog társadalomban élnek! Különben is: a nagyon kicsiket mi csiszik egészen egyszerűen nem szoktuk felügyelet nélkül hagyni a veszélyes helyeken és kész!

—Ha el is fogadom ezt, de tudtad hogy most nem Csisziföldön vagy, és nem csiszí gyerekek magyarázol!

—Én nem azért megyek Barbáriába, hogy ott barbárként viselkedjem, sőt, inkább azért hogy példamutatásommal is kultúrát csöpögtessek a civilizálatlan vadak elméjébe!

—Bárhol is vagy, illik alkalmazkodni az ottani szokásokhoz, sőt, ez ajánlatos is, mert a kirívó viselkedéssel csak kárt okozhatsz, mint erre e mostani eset is példa!

—Mondd Nandon, miért várod el tőlem hogy más legyek mint csiszí, amikor a medvétől sem várod el hogy időnként nyúl vagy csirke módjára viselkedjék?! Nekem éppoly lehetetlen nem csisziként élnem, mint egy sasmadárnak hogy gilisztaként éljen a föld alatt!

—De te értelmes lény vagy, nem úgy mint az állatok!

—Az igaz, de nem mérlegelhetem itt Barbáriában sem, hogy mikor kéne hazudnom és mikor nem! Ha elfogadnám hogy itt szabad sőt néha kell hazudnom, akkor valószínűleg sokkal többször is hazudnék mint ahogy valóban kéne, s többet ártanék vele mint használnék!

—Ebben az esetben nyilvánvaló volt hogy nem kellett volna megmondanod az igazat!

—Nem. Tegyük fel hogy rábólintok a hazugságodra, és a fiú megmenekül. Azt hiszed, ez jobb lett volna?

—Igenis jobb, mert életben marad!

—Nem lett volna jobb. Idővel rádöbbszent volna hogy hazudtam...

—De akkor már lett volna elég esze ahhoz hogy életben maradjon!

—De akkor is az lett volna az eszében, hogy a csiszik is hazudnak néha! Nem bízott volna meg bennünk.

—És a hirnevetek többet ér mint egy emberi élet?!

—Még szép, nemhogy egy barbár, de egy csizí életénél is többet ér! De mondhatok olyan példát is, hogy a fiadnak sem biztos hogy hasznos lett volna ez. Sok baja lehetett volna belőle, ha nem bízik meg bennünk. Például, lehet hogy felnőtt korában nem rakja a pénzét a csizí bankba, mert nem bízik a csiziségben, hiszen amikor gyermek volt, hazudtak neki; – aztán emiatt lehet hogy valaki ellopja az összes pénzét! De még sok más is megtörténhetett volna vele, amit most lusta vagyok kitalálni. Ezenkívül a szavaimat sok más gyermek is hallgatta, azok hite is megrendülhetett volna a csizik igazmondásában! A hazugság helybenhagyásával tehát sok-sok embernek okoztam volna nagy kárt!

—De a fiam, ha felnőtt, hálás lett volna nektek amiatt hogy akkor hazudtatok ugyan, de ezzel megmentettétek!

—Mitől vagy ebben olyan biztos?! Szerintem inkább úgy gondolkodott volna, hogy felesleges volt hazudnom, mert ő úgysem úszott volna át a partra, lett volna magától is annyi esze...

—De nem volt!

—De ezt hitte volna magáról! S még azt is hitte volna, hogy ha netán *mégis* megpróbálkozott volna, akkor át is ér, mert ő olyan erős és ügyes! A fiúk mind ilyen beképzelték, önhittek!

—Nem bánhattok úgy a gyermekekkel, mintha kistermetű felnőttek lennének!

—Ezt nem is tesszük, de az igazsághoz azért ugyanúgy joguk van, megérdemelnek ennyi tiszteletet, mert ha még nem is felnőttek, de biztos hogy idővel azzá lesznek! Az igazsághoz az embernek minden életkorban joga van!

—A kicsik úgysem értik meg az igazságot!

—Hát nem is ugyanazokkal a szavakkal mint a felnőttek, nem is olyan részletességgel, de egy biztos: semmivel sem nehezebb az eszűkhöz mért szavakkal az igazat megmondani nekik, mint szintén az eszűkhöz mért szavakkal valami hazugságot!

—Gyilkosok vagytok! - kiáltotta Nandon, és elrohant. És ezután feneketlenül gyűlölte a csiziket.

Ahogy most mind beljebb merészkedett a Kolosszusba, megállapította magában, hogy jó nagyot kellett pottyannia ennek az égi palotának! Minden össze-vissza volt görbülve, eltörve, sok berendezési tárgy ide-oda csúszott, olyan helyekre, ahol nyilvánvalóan semmi keresnivalója nem volt. E tárgyak többségéről Nandon persze azt sem tudta, mire való is lehet. Itt-ott semmit nem is látott, mert némely helyeken a fal réseiből gőz tört elő, ahol megrepedt valami vezeték. Másutt víz folyt a padlón, vagy épp a mennyezet repedésein csöpögött alá. Legjobban azonban az rémítette meg őt, ha valahol szikrákat látott pattogni.

De azért egyre beljebb ment a folyosókon.

Aztán hogy egy nyitott raktárhelyiség mellett ment el, és bekukkantott oda, felmeredt minden szál szőr a hátán. Ez egy olyan raktár volt, ahol székeket raktároztak, melyeket a horkok az egyik bolygóközi bázisra akartak küldeni, majd ha lesz szabad szállítójármű. Most már persze soha nem érnek oda...

És ezek a székek nagyonis szék formájúak voltak, Nandon is felismerte őket első pillantásra – éppencsak beleborzongott amikor meglátta őket, egyszerűen azért, mert olyan óriási nagyok voltak!

Nem is elsősorban a támla nagysága döbbsentette meg. Az tulajdonképpen nem is volt olyan hihetetlenül nagy, igazság szerint nemegy tlaxáni székeknek még nagyobb is lehetett a támlája, hát még a királyi trónok mekkora értelmetlenül magas támlával büszkélkedhettek!

Hanem az ülőke! Az aztán igazán roppantul széles volt! Nandon nem is tudta megállni: belépett oda, és beleült az egyikbe. Olyan érzése volt mintha padon ülne, csípője egyik oldalon sem érintkezett a szék karfájával. Mintha egy kisgyermek ülne, olyan öt-hat éves forma, egy felnőttnek készült székben!

S ez igazán elgondolkoztatta. Ekkorák volnának az angyalok?!

Ő persze nem tudta, hogy a felnőtt horkok ritkán alacsonyabbak mint két méter, de nem ritka köztük a két méter ötven centis sem. S bár Tlaxán bolygón a csizik is gyakran elérik a két méter húsz centis magasságot, de e magassághoz képest nem különösebben „vaskosak”. A horkok azonban igazán csupa izom teremtesek, akármekkora is egy hork a magasságát illetően, nemhogy magasnak látszana, de sokkal inkább tömzsinek, mert minden dagadozik rajta az izomtól, természetesen a combjai is ennek megfelelően néznek ki, s ekkora fenéknek kell hely, ha le akar ülni!

A horkok valójában meglehetősen hamar elérik a felnőtt magasságukat, de ezután még jó darabig „vastagodnak”, erősödnek. Szim igazából még nem is számított teljesen felnőttnek, várható volt hogy még akár tíz-tizenöt centit is fog növekedni a következő néhány évben. Ami pedig a szélességét és súlyát illeti: mintegy nyolcvan kiló lehetett most, ami semmiség. Egy kifejlett, felnőtt hork súlya pedig ritkán kevesebb mint háromszáz kiló, de nem ritkán a négyszáz kilót is elérheti!

Hogy ezt értékelni tudjuk, ahhoz tudnunk kell, hogy az emberek által rendkívül erősnek és veszélyesnek tartott gorillák közül csak a legislegnagyobb példányok szokták elérni a háromszáz kilós súlyt. A szintén nagyon veszedelmesnek tartott tigrisek súlya pedig ritkán több mint 170 kiló; egy kétmázsás tigris, ha előfordul esetleg, már akkora, hogy legendák szólnak róla!

Persze, ezek az adatok a férfihorkokra vonatkoznak. A nők a horkoknál is gyöngébbek valamivel, bár nem sokkal. Felnőtt korában egy hork nő talán úgy ötven kilóval nyomhat kevesebbet mint egy férfi, ami azt jelenti, hogy azért még ő is elérheti a két és fél mázsát könnyedén!

S mert ez a súly szinte kizárólag izomból áll, ezért bátran elmondható, hogy egy hork sokkal de sokkal veszélyesebb mint egy tigris. Mert neki is vannak karmai és fogai mint a tigrisnek, de annál jóval erősebb...

Szim a maga nyolcvan kilójával tehát majdhogynem gyermeknek számított. Persze nem tartották annak, hanem felnőttnek, mert nem a súly, inkább az életkor és magasság szerint tartották a horkok felnőttnek valakit, de tény ami tény, hogy Szim előtt még jónéhány esztendő állt, mely alatt erősödhetett a teste!

Már például szerelme, Zul, igazi kifejlett hork volt, nyomott is majdnem négy mázsát, s bár akadtak akik még Zulnál is erősebbek voltak, de nem sokan, s már emiatt is érthető hogy sok-sok hork nő szeme megakadt Zulon! Miért is vette volna észre Zul a horkok közt igen vékonyka, s ráadásul csúnyácska Szimet?!

Most hogy Nandon elnézegette ezeket az óriási, öblös székeket, kényelmetlen érzések támadtak benne. Ilyen nagydarab lények lennének az angyalok?! Ezt igazából az ördögökről sem hitte!

De azért ment egyre beljebb. Ha már idáig eljött, látni akart mindent! No és az a gondolat is megfogalmazódott benne, hogy ha valami gonosz lények laktak volna is itt, nyilván azok sem nézhetnek ki különül mint maga a házuk, akkor meg nem lehetnek veszélyesek rá nézve, végtére is azt senki nem mondta soha, hogy az angyalok teste fémből lenne, s lámcsak, még a fémpalotájuk is miként járt!

És Nandon végre beért a vezérlőterembe!

Itt még aránylag nem is volt akkora összevisszaság mint másutt. Biztos mert ez meglehetősen jól védett helyen volt, a Kolosszus közepe táján. Mindazonáltal itt is meglátszott, hogy nagy a pusztulás: sok tárgy leszakadt, s ezek egy halomba csúszva heverték az egyik fal mellett, oda lódította őket a tehetetlenségi erő, amikor a Kolosszus nekicsapódott a sziklafalnak. Számos

műszertábla és nyomtatottáramköri panel is hevert e halomban, mert az egyik kisegítő vezérlőpult is leszakadt a felfüggesztéseiről, és röpítvára tört ott. Ide lódult be az orvosrobot is, mert mocorgás hallatszott a halomból, s egyik fém végtagja is kikandikált alóla, amint megpróbálta kiásni magát onnan.

Úgy tűnt, a Kolosszus vészprogramja csúful csődöt mondott! Mindazonáltal ez csak a látszat. Igazság szerint remekül működött, főleg ha figyelembe vesszük, hogy a Kolosszust eredetileg nem is szánták arra, hogy egyszer is leszálljon bármilyen bolygó felszínére is! Ehhez képest pedig az volt a helyzet, hogy a szállított árukészlet túlnyomó többsége szinte teljesen ép maradt, ráadásul...

Ráadásul a vészprogram megmentette a pilóta életét is. A pilótafülke hátuljában ott állt a tojás, ami Szimet óvta! Igaz, ez egy meglehetősen sérült tojás volt. A pilótafülke háta mögötti helyiségben elszabadult valami gép az ütközés pillanatában, egyik vastag rúdja átfúrta a falat is, és átlukasztotta a tojás tetejét is. Szimnek roppant szerencséje volt, hogy nem a fejébe fúródott a vasrúd, mert épp a vállá mellett meredezett. A védőfolyadék is kiömlött mind a padlóra, de ez is már csak akkor, amikor a legnagyobb terhelést elvezette a testéről. Miután az automatika észlelte, hogy nincs már túlterhelés, a tojáshéj „gerendjei” is behúzódottak a padlóba, persze csak azok, amelyek nem szűrődtek rá a gerendára. De a gerenda nem csak ezt a bajt okozta: tönkretette az ülés automatikájának egy részét is, s az nem bírta kioldani a Szim testét szorító biztonsági övet! Ezt pedig Szim maga sem volt képes megtenni, mert az őv a vészhelyzet miatt oly szorosan tartotta a testét, másrészt azért is, mert szinte lógott az ülésben a harminc fokos lejtés miatt, de legislegfőképpen azért, mert sajnos mindkét karja eltört!

Hogy miként tört el, azt nem is tudta. Aludt, amikor ez történt vele! De már jóideje ébren volt, amikor Nandon megérkezett, s nem volt éppen kellemes az a gondolat, hogy itt fog az ülésbe szíjazva éhen és szomjan halni! Egyetlen reménye az lehetett volna, ha az orvosrobot kiszabadítja magát a törmelékhalom alól, s ha nem nagyon sérült, akkor talán el tudja vágni a hevedereit – bár azokat alapvetően nem arra tervezték, hogy könnyen lehessen elvágni! De egyelőre nem úgy nézett ki, hogy a robot ki tud szabadulni a törmelék alól. No persze: azt nem munkagépnek tervezték, hanem orvosi feladatokra! A legbonyolultabb műtétekre is képes volt, de ami az ásást illeti, az nem volt az erőssége!

Szim tehát nem sok reményt látott a megmenekülésére, s ennek igazán nem örült. Hiába volt elszánva rá, hogy meghal Zullal együtt, de nem hosszas haldoklást tervezett be magának, hanem gyors, hirtelen véget!

Azt hitte, annál rosszabb, ami történt, már nem érheti őt, de aztán belátta, hogy tévedett. Mert amikor már jóideje, sok órája ott lógott a hevederekben – ekkor léptek nesze hallatszott a folyosóról, s ahogy odanézett, egy embert látott az ajtóban megjelenni!

Az pedig könnyen elhíhető, hogy Szim mindent inkább érzett pillanatnyilag az emberek iránt, mint szeretetet! Elvégre az akasztányok is emberek! Tehát emberek ölték meg az ő Zuját!

Annyit persze Szim is sejtett már az első pillanatban is, hogy ez az ember nem valószínű, hogy akasztány lenne. Tudta Szim, hogy a Világmindenség telis-teli van lakott bolygókkal, s érdekes módon ezeknek túlnyomó többségén emberek laknak, s nem más fajok! Biológiai megfontolások alapján feltételezhető, hogy valaha ősidőkkel ezelőtt az emberi faj is egyetlen bolygón alakult ki, s onnan rajzott ki a Mindenség tájai felé, más bolygókra, de hogy ez mikor történt és melyik bolygóról – azt Szim nem tudta. Az emberek sem tudták.¹ Ha azonban így történt – tűnődött el ezen nemegyszer már Szim – akkor miként is lehet, hogy ezen emberlakta bolygók többségén nem ismerik a hipertéri közlekedést?! Hiszen akik oda mentek, már kellett tudniuk úrhajózni!

Egyedül azt tartotta logikus magyarázatnak erre, hogy ennek épp az az oka, ami az emberek ily nagymérvű elterjedését is okozta: az emberi faj agresszivitása, harciassága, belső indíttatású terjeszkedési kényszere! Ez okozta, hogy az emberek nem bírtak megférti ős-bolygójukon, s kirajzottak mindenfelé, de ugyanez okozta azt is, hogy az új bolygókon is harcolni kezdtek egymással, más bolygókkal vagy még inkább egyazon bolygón is harcoltak egymással a külön-

¹ A Tisztelt Olvasó azonban megtudhatja abból a műből, melynek címe: 卐.

bőző embercsoportok, s ennek mindig az lett a vége, hogy a bolygón vagy minden emberi élet kipusztult, vagy ha túl is éltek a harcokat némelyek, ezek visszazuhantak a barbárságba, a primitív technikai színvonalra, s így feledték el nemhogy a hipertéri űrhajózást, de még a sokkal alapvetőbb műszaki találmányokat is!

S bár senki nem mondhatta meg Szimnek, de igaza volt. Legalábbis két bolygón, a Földön és Tlaxánon - tehát azon melyen épp most volt Szim - ez pontosan így is történt!

Szim tehát most úgy vélte, ez is egy lehet a sok emberlakta bolygó közül, és ennek egyik lakója szemtelenkedett be hozzá. És nem örült ennek. A horkok eddig úgy találták, az emberek számára ők nagyon rondának és félelmetesnek tűnnek. Ahol eddig felbukkantak, az emberek többnyire vagy menekültek előlük, vagy ellenük támadtak, minden különösebb ok nélkül. Általában mindkettő megtörtént: előbb menekültek, majd támadtak.

És Szim számára semmiféle lehetőség nem nyílt egyelőre, hogy védekezzen! Még a nem törött lábait sem tudta használni a beszíjazás miatt. Ki van szolgáltatva a jövevény kénye-kedvének!

Bár Szim azonnal észrevette Nandont, Nandon eleinte tudomást sem vett róla, mert természetesen a mozgás vonta magára a figyelmét, a mozgás, amit az orvosrobot okozott, miközben szabadulni próbált. Nem látott mást belőle, csak az egyik kiemelkedő végtagot, de az gyanúsan fémesen csillogott. Ettől persze még nézhette volna gépnek, de hát igencsak kéz formájú volt az a végtag!

S ez jutott Nandon eszébe: —Fémből mégsem állhatnak az angyalok! Ez bizonyára valami fém szolgálója az angyaloknak – vagy éppen nem angyaloknak, akiké ez a palota!

Ez eléggé logikus gondolat volt. Hiszen az emberek is építenek maguknak gépeket, még Kaulianában is elkezdtek egy vasutat építeni, s a mozdony is gép, vannak mindenféle más gépek is – miért ne lehetne ember alakú gép, afféle gépi szolgáló?! Persze nem nekik embereknek, hanem a nagyobb tudású lényeknek!

Most már csak azt kellett eldöntenie, mit tegyen: forduljon meg és távozzék, segítsen-e kiszabadulni ennek a fémlénynek, álljon nyugodtan egyhelyben, figyelve az eseményeket, vagy nézze meg e lezuhanat égi palota más részeit is!

Végül úgy döntött, segít a fémembernek. Akkor talán kivívja a barátságát! Egyedül úgysem nagy az esély hogy kiszabadulna, mert eddigre már jónéhány óra eltelt a lezuhanás óta, mégsem tudott kikászálódni a törmelék alól!

Megragadta a fém végtagot a csuklónál, s megrántotta. De hát ez nem ment ilyen egyszerűen: meg sem moccan!

Nem moccanhatott: az orvosrobot több mint hatszáz kilót nyomott!

Ekkor Nandon nekiállt hogy a rengeteg törmeléket eldobálja a robot közeléből. Ez bizony lassan ment, de eközben mégsem jutott eszébe hátrapillantani. Ha csak egy kicsit is hátrafordul, máris megpillantja Szimet – de nem fordult hátra. Teljesen magával ragadta a kíváncsiság. Ez az a furcsa, lázas lelkiállapot volt nála, ami otthon is nemegyszer elfogta a tudományos kísérletezései közepette. Akkor is amikor a Borostyán Szellemeivel foglalkozott, se látott - se hallott, egyre csak kísérletezett, dolgozott, kutatott, gyakorta még enni is elfeledkezett! Annyira magával ragadta az újat tapasztalás vágya!

Most is minden más kiröppent a fejéből, mindössze az járt benne, hogy neki muszáj kiásni innen ezt a fura gépmembert! Muszáj, mert ilyet még sosem látott! Neki pedig látnia kell ezt is!

Már amiatt is látni akarta, mert homályosan de igen helyesen olyan érzése támadt, hogy itt e palotában mindent a Borostyán Szelleme működtet, vélhetőleg tehát a gépmembernek is köze van ehhez. Lehet tán hogy a Borostyán Szelleme nem más mint az Élet Szelleme, és így képes életet lehelni a holt anyagba is, életet adván e gépmembernek is?!

Különböző összefüggéstelen gondolatok jártak tehát az agyában, félig tudományosak, félig misztikusak, miközben húzgálta el a nagyobb törmelékeket, dobálta hátra a kisebbeket – s ekkor kiderült, hogy az ő „gépmembere” bizony a legkevésbé sem emberformájú!

Még csak nem is hork formájú. Leginkább egy kerekeken guruló csónakra emlékeztet, mely fölé két csuklós, igen vékony nyak meredezik a két végéből, e nyakakon egy csomó szemféle kitüremkedés van és olyasféle világítás, amelyet Nandon is felfedezett a borostyán szellemének

hála, a „csónaktest” két oldala mellett egy rakás kar nyúlik ki, és még számos mindenféle furcsa tartozéka van. A legkevésbé sem mutatott tehát emberszerűen!

Ez a forma természetesen ideális volt műtétekhez. A homorú csónaktestbe lehetett fektetni a megmentésre váró páciens, az is nagyon jó volt hogy egyszerre két „feje” volt a robotnak, így több irányból szemlélhette a műtési területet, a sok kar kétoldalt a műtét végzéséhez kellett, tehát minden a gyógyítás szolgálatára rendeltetett itt!

Éppencsak ez nagyon másképp nézett ki, mint egy ember.

De a robot azért tudta a dolgát. Feladata volt nemcsak a súlyos sérültek ellátása, de a környezetében lévő horkok állapotának lehetőségekhez mérten diagnosztizálása is, és szólnia kellett, ha valami betegséget tapasztal. Egyetlen baj volt csak ezzel: alapvetően horkok, és nem emberek gyógyítására tervezték!

És meglehetősen korlátozott tudással rendelkezett arról, aminek nem volt köze a gyógyításhoz. Például fogalma sem volt róla, hogy létezik olyan értelmes lény is, aki nem hork! Az ő tompa gépagyában az „értelmes lény” fogalma úgy valahogy volt definiálva, hogy „két lábon járó, két felső végtaggal rendelkező, felegyenesedett törzsű lény, a bőre a fejet kivéve jobbára csupasz...” és így tovább. E kategóriába belefért a hork – de az ember is!

Az orvosrobot tehát simán horknak nézte Nandont, ami annál is érthetőbb tévedés volt a részéről, mert Nandon idebent volt a hork úrhajóban, ráadásul értelmes lényhez méltó tevékenységet folytatott: segédkezett a romeltakarításban!

Amint Nandon elhúzta a romok nagyját, s a robot kiszabadult onnan, önmaga lökve le magáról a maradék kisebb törmelékeket, rögvest szemügyre vette a hozzá legközelebbi „horkot”, tehát Nandont, és így szólt hozzá:

—Uram, önnek sürgős általános kivizsgálásra van szüksége! A vérnyomása jelentősen eltér a normális értéktől! A fogazatát rendbe kéne hozni egy szájsebészeti műtétrel! A végtagjai is súlyosan nyomorékok, javasolom vesse alá magát egy ortopédiai átültetésnek, hogy újra rendelkezék behúzható karmokkal!

Lehet hogy Nandonban meglelt volna a jó szándék hogy befeküdjék a robot kései alá, de nem tudta hogy mit is kéne tennie, egyszerűen mert semmit nem értett a robot beszédéből, aki természetesen horkul szólt hozzá! Nandon füle számára ez csak valami igen kevésbé artikulált morgás-hörgés volt. De annyit felismert belőle, hogy ez valamiféle beszéd akar lenni, s úgy vélte, a fémlény köszönetet mond neki a kiszabadítás miatt.

Annyi mindenesetre az orvosrobot előtt is világos volt, hogy ha Nandon nyomorék is mint hork, de egyáltalán nincs életveszélyben! Számos szemeivel azonban mihamar felderítette, hogy akad még egy hork a teremben: Szim, akinek két karja is törött! Ez sokkal sürgősebb feladat mint e másik hork – tehát Nandon – meggyőzése az ortopédiai beavatkozás jótékony előnyeiről!

Odagurult tehát a pilótaüléshez, hogy elsősegélyben részesítse Szimet. Ez azonban nem volt egyszerű, mert Szim ugyebár be volt oda szíjazva. Tanácstalanul csápolta a végtagjaival, hogy mit tegyen.

—Vágd el a szíjakat! - parancsolta neki azonnal Szim.

Ez nem volt egyszerű, de némi kísérletezés után a robot megtette. A csontmetsző olló végülis elvágta a biztonsági övet. Az ülésből előrebukó Szimet elkapta a robot a sok karjával, s azonnal a hátán fekvő teknőbe rakta.

Míg ez történt, Nandon is észrevette Szimet, hiszen tekintetével követte a robot mozgását! És amikor megpillantotta Szimet, hát...

Általában amikor egy fiú megpillant egy lányt, vagy férfi egy nőt, akkor alaposan szemügyre veszi. És néha bekövetkezik az, amit úgy hívnak, hogy „szerelem első látásra”.

Nandon is szemügyre vette alaposan Szimet, de egyáltalán nem szeretett bele első pillantásra, de még a második pillantásra sem! Amit első pillantásra érzett, az sokkal inkább jellemezhető azon szavakkal, hogy „majdnem összefosta magát ijedtében”!

Ő természetesen soha életében nem látott még horkot. Amint észrevette a hork lányt, ez jutott az eszébe:

—Egy gorilla!

Azután ez:

—Nem, nem is gorilla, inkább egy vaddisznó!

Még később pedig:

—Ez egy gorilla és egy vaddisznó kereszteződése!

Ez persze csak a hihetetlen döbbenet miatt futott át az agyán. Azzal ő maga is tisztában volt, hogy különböző fajú állatok nem kereszteződnek egymással, vagy legalábbis nem hoznak létre termékeny, vagyis szaporodóképes utódot. Hiszen épp ez a kritériuma annak, hogy azonos vagy különböző fajba tartozónak tartjuk-e a két állatot! És még természetlen utóda is csak az egymáshoz nagyon hasonló állatoknak lehet, ha a két faj annyira hasonlít egymáshoz, mint például a ló és a szamár!

Egészen lehetetlen tehát hogy egy vaddisznó kereszteződjék egy gorillával vagy más majommal. Ez Nandonnak is csak Szim szépséges szemfogai miatt jutott az eszébe.

Annyi bizonyos hogy akármi legyen is Szim, de nagyon másképpen nézett ki mint egy angyal, s nemcsak a hiányzó szárnyai miatt! Annyira másképp nézett ki, hogy sokkalta inkább jelképezhette volna Nandon vagy más ember szerint Szim a Gonosz Erőket, éppenséggel lehetett volna maga az ördögök egyike is!

Hát még amikor megszólalt, és mondott valamit a robotnak! Ugyanúgy hörgött-morgott mint korábban a robot Nandonhoz, nem is beszélt, inkább horkantgatott! És az a szó hogy „horkantott”, valóban jól jellemezte ezt a beszédet, mert bár Nandon nem is tudta, de az emberek korábban, az ősidőkben már találkoztak horkokkal, s valójában épp a hork beszédéből került bele az emberi nyelvbe a „horkant” szó, mert ez korábban egyszerűen csak azt jelentette: horkul beszél.¹

Szim láttán Nandon úgy megdöbben, hogy lába egészen a földbe gyökerezett. Mozdulni sem tudott, de ennek csak kisebbik részben volt oka a különben nem is csekély rémület, mert helyben marasztotta a kíváncsiság is, a csodálkozás is, de legisleginkább az, hogy hirtelen úgy érezte: ez nem is lehet a valóság, ő tulajdonképpen álmodik!

Tartott tőle, hogy ez a borzalmas, félelmetes lény egyetlen pillanat alatt végezhetne vele, de mégsem rohant el, egyrészt mert egy álomban ugyebár mindegy, ott semmi baj nem történhet vele, másrészt mert azt ő is látta, hogy e lény sérült, ha pedig sérült, akkor nem árthat neki!

Ez utóbbiban tévedett. Szim megtehetné volna, ha nagyon akarja, hogy igenis feláll, s egyik lábán a karmokkal egy hirtelen mozdulattal elmetszi Nandon torkát! De nem tette, mert azért ez nagyon fájt volna neki – nem a lábának, de törött karjainak. S egyelőre Nandon részéről nem is tapasztalt ellenséges cselekedetet, sőt, amennyire megítélhette, Nandon arcára sokkal inkább rémület ült ki mint támadó szándék. És persze Nandon kiszabadította korábban az orvosrobotot!

Nandon most azt várta, hogy a „gépszolga”, tehát az orvosrobot, sinbe teszi Szim karjait. Pedig nem ezt tette! Benyomott Szim testébe valami injekciót, majd egy folyadékkal lepermetezte a törött karokat, azután mindkettőt felmetszette csontig, hosszában, hogy az alkar teljes csontozata előbukkanjon. Metszés közben számtalan csipeszt dugdosott oda, elzárva ezekkel a sérült ereket. Ezután valahonnan a hasából a robot előszedett egy furcsa lécdarabot, ami a színe alapján talán műanyag lehetett, ez csodálatosképpen megpuhult a markában, rátette az alkar csontjára, hogy fedje a törött részt is az egyik oldalon, addig nyomkodta a gyurma puhaságúra puhult műanyagdarabot, míg tökéletesen nem illeszkedett a csontdarabokhoz, azután egyik szeme villogni kezdett, lila sugarat lövellve a „műcsontra”, erre az rögvest keményre szilárdult! Ekkor a robot összevarrta a sérült ereket, ráborítván a húst a csontokra és a műcsontra, kívül is összevarrta a húst, a kart kívülről beborította egy zselészerű anyaggal vékonyan, ezt is megvilágította a lila szemével, ez is megszilárdult, és már kész is volt a műtét!

És Nandon látta, hogy ezután Szim kipróbálja a kezét, s tökéletesen képes vele fogni, mozgathatja is, és arcán semmi fájdalom nem tükröződik, csakúgy mint ahogy a műtét közben sem érezte a legcsekélyebb fájdalmat sem!

¹ Tisztelt Olvasó! Az emberek és a horkok legislegelső találkozása abban a regényben van leírva, melynek címe: Kajjám, a Tévedés.

Hát ez mindenesetre nagyon más műtét volt, mint amikhez Nandon hozzászokott! Véleménye szerint még a csizsik sem tudták volna ilyen gyorsan és fájdalommentesen rendbehozni a törött végtagot, holott azok köztudomásúan számtalan csodára képesek az orvostudományban is!

A végtag természetesen még nem gyógyult be ettől. A gyógyulás még csak most kezdődött! A műanyag „csont”, amit a robot oda tett, tulajdonképpen egy belülről elhelyezett sín volt, ami megakadályozta hogy a csontvégek elmozduljanak egymástól. Ez sokkal alaposabb rögzítés volt, mint amit kívülről, a puha és eldeformálódó húshoz helyezett sínrel lehetett volna elérni. És a műanyag lapot nem kellett soha kiszedni, mert olyan testbarát anyagból állt, ami hamarosan teljesen felszívódik a szervezetben, nem sokkal a csontok összeforrása után nyoma sem marad, s anyagaival segíti a gyógyulást is. Természetesen ilyen anyag volt a sebet összevarró cérna is.

És azt is rosszul gondolta Nandon, hogy Szim keze máris tökéletes lett volna. Nem volt az; akadálytalanul használhatta minden kisebb feladatra, mint például az étkezés, írás, mosakodás, vakaróztatás, de az egyáltalán nem volt ajánlatos, hogy például labdázni vagy pláne verekedni próbáljon vele! De ez is mennyivel jobb, mint amikor valakinek hetekre gipszbe rakják a kezét, és a gipsz alatt még csak meg sem vakarhatja ha viszket!

Miután megtörtént a műtét, Szim leszállt a robot műtőasztal-hátáról, megállt Nandonnal szemben, és csak nézte a férfit. Azon gondolkodott, hogy mit tegyen: megölje-e, meneküljön (ugyan hová?), rávicsorogjon hogy Nandon meneküljön el, vagy szóval mi a csudát csináljon?!

Nandon is hasonló dolgokon törte a fejét, mert azt eddigre már rég eldöntötte, hogy ez az akármi itt előtte minden, csak nem angyal! Elmeneküljön-e, netán megpróbálja megölni ezt a lényt, igyekezzék-e megijeszteni (bár akkor lehet hogy rátámad!), vagy szóval mi a csudát csináljon most?!

Ki tudja, meddig álltak volna még ott egymást fixírozva, ha hirtelen meg nem oldja a nehéz helyzetet helyettük egy harmadik valaki: az orvosrobot!

E robot egyszerűen zseniális volt ami a különböző műtéteket és betegségek kezelését illeti, mondhatni a hork csúcstechnológia netovábbja, de egyébiránt igencsak butuska jószág! Még mindig horknak nézte Nandont! Másrészt azonban kötelességtudó szerkentyűnek volt mondható. Most hogy Szim ellátásán mint legsürgetőbb teendőn túl volt, ismét Nandon mellé gurult, s elkezdte ékes hork nyelven gyözködni őt arról, hogy nem maradhat ilyen nyomorék, azonnal feküdjön be a tepsijébe, mert alaposabban ki akarja vizsgálni, mint ahogy azt így pusztán rátekintéssel megteheti, s ezután sikeresen meg is műti!

Amikor Szim először hallotta a robot ezen ajánlatát, még be volt szíjazva az ülésbe, és fájt a törött karja is. Akkor még nem tartotta humorosnak a robot beszédét. Most azonban ellenállhatatlan erővel tört ki belőle a nevetés: de nem is nevetett, inkább kacagott, vihorászott sőt inkább röhögött, az elmúlt napok minden feszültsége most és így oldódott ki belőle! Annyira nevetett, sőt, mondhatjuk hogy röhögött, mert bármennyire nem szép szó is ez de az az igazság hogy tényleg röhögött, hogy le kellett ehhez ülnie a padlóra, mert állva sem bírt maradni, és szeméből a nagy vidámságtól a könnyek potyogtak.

S ez aztán megnyugtatta végre Nandont is. Annyi bizonyos hogy ez egy értelmes valaki, mert egy vadállat nem szokott nevetni! Sőt, egy vadállatnak nincsenek gépszolgái! De ami a legfőbb: ha ez a majomszerű lény meg akarná őt támadni, nem kezdene el így vidámkodni! Támadás előtt két ellenség szokta egymást merően nézni, szoktak egymásra vicsorogni, morogni, hörögni, üvöltözni, szítkozódni – de semmiképp sem nevetni!

S annyira megkönnyebbült, hogy ha nem kezdett is el ő maga is nevetgélni, de legalábbis elmosolyodott, s e mosolyt Szim is észrevette. S nagyon helyesen úgy értelmezte, hogy ennek az embernek nincsenek vele szemben ellenséges szándékai.

S ekkor Nandon eszébe jutott, hogy az illem mit kíván: ha ez az égi palota tönkre is ment, de mégis ő van most itt vendégségben, illendő tehát bemutatkoznia! Így aztán magára mutatott, s így szólt:

—Nandon!

Szim megértette a szándékát, megismételte Nandon nevét, majd magára mutatott, s azt mondta hogy „Szim”. S bár Nandon tartott tőle hogy nehezen ejti ki a furcsa teremtmény nevét, ami akár valami artikulátlan morgás is lehet, de ez hogy „Szim”, ez meglepően emberien hangzott! Tulajdonképpen akár valami kaul leány neve is lehetett volna! S mert úgy látta mintha Szim felálláshoz készülődne, s mert eszébe jutott, hogy talán nem helyes még megerősítenie a kezét hogy arra támaszkodják, gyorsan felpattant, s a kezét nyújtotta Szim felé. Szim először meglepődött, először még habozott is – de aztán elfogadta azt.¹

¹ Csak azok számára írom e lábjegyzetet, akik szeretnek mindenbe belekötni: Nandon természetesen nem Szim törött kezét fogta meg hogy úgy segítse fel őt, hanem a felkarját, ami már nem volt törött!

7. fejezet: A csúnya angyal

Talán meglepő, hogy Szim olyan gyorsan elfogadta Nandon segítségét, sőt hogy még pontosabban fogalmazunk: hogy mintegy megbékélt egy ember jelenlétével, amikor emberek – akasztányok – ellen harcolt, akik megölték az ő Zul szerelmét is! Ennek azonban ésszerű oka volt. S nem is az hogy megsebesült, mert most, a műtét után már igazán minden különösebb akadály nélkül megölhette volna pusztá kezével is Nandont! Hanem az volt az oka, hogy nem most kellett váratlanul rádöbbsennie, hogy nem minden ember az ellensége. Az az igazság, hogy a horkok már meglehetősen jó régóta ismertek más olyan embercsoportokat is, akik barátságosak voltak velük. Igaz hogy ezekből jóval kevesebb volt mint azokból, akik irtóztak tőlük, de azért akadtak ilyenek. Sőt, olyan aki nyíltan háborút folytatott ellenük, épp hogy csak egyetlen akadt: az akasztányoké. A legtöbben a közömbösek voltak, ellenben akadt egy nagyon figyelemre méltó csoport, a tutuké, akikkel a hork nép eléggé jó kapcsolatot alakított ki. Igaz, a tutuk is iszonyatosan rondának tartották őket horkokat, ellenben ők a tutuk nagyon érdeklődtek minden biológiai újdonság iránt. S amikor megkapták az engedélyt hogy megvizsgálhasanak néhány halott horkot, s miután a horkok nem titkolták el előlük néhány találmányukat, a tutuk is megosztották velük néhány technikai ismeretüket. Sőt, igazság szerint az egyik legjelentősebb találmányt, a hipermotort nem a horkok fedezték fel, hanem a tutuk, s ők adták tovább a horkoknak! Ebből persze már az is kitalálható, hogy nem is a horkok fedezték fel a tutukat, de a tutuk a horkokat. És azt is megmondták őszintén, hogy technikájuknak csak néhány jelentéktelen morzsáját osztják meg a horkokkal, például a hipermotorból is egy ősrégi, több évtizeddel ezelőtt használt vacakság leírását adták csak tovább, mert ők, a tutuk - ezt bevallják - nagyon bizalmatlan nép! De ez is igazi lórúgásként serkentette tovább a hork civilizáció fejlődését.

Voltak tehát kedvező események is a horkok és egyes embercsoportok találkozásában. Erre gondolt most Szim, no meg arra, hogy ez a Nandon nevű férfi egyedül van, s ha kiderül hogy félreismerte, később is megölheti! Hiszen fegyvert nem lát nála! Sőt, már szaga változásából megérzi, ha ellenséges szándékokat kezdene fontolgatni!

A legjelentősebb veszély nem is konkrétan Nandontól eredhetett, hanem attól, ha Nandon elmegy, aztán százával hoz Szimre ellenséges embereket! Nade Szim először is remélte, ha Nandon ilyen barátságos, akkor errefelé minden ember az. Másodszor, ha mégsem volna barátságos minden ember, akkor majd Nandon megmondja nekik, hogy Szim nem veszélyes a számukra, és nem akar rosszat. Harmadszor, a bolygó körül korábban Szim nem látott műhol-dakat, ez pedig azt jelentheti hogy ez egy primitív világ, s annak lakói bizonyára megijednek majd az űrhajótól, ha mégis idejönnek. Főleg ha addigra Szimnek sikerülne üzembe helyeznie néhány robotgépet! S végül negyedszer: Nandon egyelőre nem viselkedett úgy, mint aki rá akarja hozni az ellenséget – sőt, úgy tűnt, nem is buzog benne a vágy a Kolosszus elhagyásához!

Ez így is volt. Mi sem állt távolabb Nandon szándékaitól, mint az eltávozás. Hiszen ez az egyetlen lehetősége hogy közelelről láthasson egy ilyen... ilyen...

Es itt megakadt. Mi ez? Égi palota? De hiszen annyira nyilvánvalóan nem angyal lakja! Akkor viszont mi lehet?!

Nem tudta. De akármi is, ő meg akarja ismerni! S nemcsak úgy hogy bejárja, de úgy is hogy minden apró szerkentyű működésével megismerkedik, mert hiszen itt mindent a borostyán szelleme hajt, s annak titkait ő tökéletesen akarja tudni!

Ezt csak egyvalami akadályozhatja meg: ha Szim megtiltja! De Szim semmit nem tiltott meg neki. Ez különben sem lett volna egyszerű, hiszen egy szót sem tudtak egymás nyelvéből. Igaz, Szim tudott valamennyire tutu nyelven is, bár nem tökéletesen, meg is próbálkozott hogy néhány mondatot mondjon Nandonnak ezen a nyelven, de Nandon pontosan ugyanolyan értetlen képpel bámult rá, mint amikor a saját hork nyelvét használta. Ezért aztán fel is hagyott ezzel.

Volt úgyis elég dolga, a beszélgetésnél fontosabbak is. Először is az, hogy megéhezett! Elvégre órák hosszat lógott az ülésben élelem és víz nélkül!

Szerencsére a Kolosszus mint raktárhajó, telis-teli volt ennivalóval is. Igaz, ennek majdnem kilencven százaléka megsemmisült, de ami maradt, az is annyi volt, hogy nemcsak Szim egyedül, de akár egy tíz főből álló hork különítmény is elélt volna belőle száz esztendeig is. S természetesen mind konzervkészítmények voltak, amik eképp nem voltak kitéve a megromlás veszélyének.

Szim tehát talált hamar magának konzervet, nem is egyfajta, köztük több kifejezetten a kedvencének volt mondható, például a gilisztakonzerv, aztán a rothasztott tonhálfejek, a patkánybél-pástétom, egy különleges üdítőital, amit egy bizonyos szándékosan e célra kitenyészített hernyófajta váladékából készítettek, és végül a legfinomabb: egy csodálatos étel, ami úgy készül, hogy csirkebabon félig megrohasztják a húst-bőrt, erre rátekercesznek disznókból kihajtott hosszú galandférgeseket, ezt az egészet rárakják a friss csirkebabra, végül beborítják megdarált éticsiga nyálkás masszájával! Ó, nincs ennél ízletesebb és illatosabb!

Ez persze csak ábránd. Élő galandféreg erre nincs, be kell érnie konzerválttal. Friss csirkebab sincs, csak fagyasztott. De amennyire lehetséges, mégis lehet utánozni e nemes és étvágygerjesztő lakomát! Konzerv van bőségesen!

És Szim úgy vélte, igazán megérdemli a lakomát. Akárhogyis, de megmentette népe egy egész űrbázisát a totális pusztulástól, és egy rakás akasztányt a halálba üldözött!

Hogy Szim enni készül, azt Nandon is felismerte. Eddigre már Tlaxán lakói is ismerték a konzerveket, s a Szim által előszedettek igencsak hasonlítottak úgy kívülről a tlaxáni konzervekre! Még a konzervnyitó is nagyon hasonlatos volt!

Sőt, a konzervekre írt betűk igazán kísértetiesen hasonlítottak a csiszi betűkhöz! Nem voltak ugyanolyanok, akadt jóegypár ismeretlen, de Nandon úgy vélte, legalább öt közülük teljesen megegyezik azokkal! Ez persze lehetett véletlen is, de segítette annak felismerését, hogy ezek bizony konzervek. S ez eszébe juttatta, hogy ő is éhes. Még a gyomra is megkordult.

Ez mindaddig tartott, míg Szim ki nem nyitotta az egyiket, s az abból kiáradó illat meg nem csapta az orrát.

A tolmácsok képzéséhez hozzátartozik az idegen kultúra bizonyosfokú megismerése is, így Szim jól tudta, hogy az emberek bűdösnek, sőt undorítónak tartják a hork ételeket. Ezért nem is kínálta Nandont. De Nandon még így is utálkozva fordult el, és csodálkozott, hogy ez a lény nem veszi észre, hogy a konzervek romlottak?! Mert természetesen ezt hitte róluk.

Hanem amikor látta, hogy egy igazán emberien kinéző tányérra Szim kirakja azt, ami nagyonis bűdösnek néz ki, erre rohadt csirkebabot tesz, amire valami gusztustalan gilisztaszerűség van tekerve, ezt egy nyálkás masszával önti le – akkor már tudomásul kellett vennie, hogy ez szándékos, hogy ezek nem romlott ételek, hanem ez a fura lény itt vele szemben ilyesmit eszik!

A hányinger kerülgette nemcsak a látványtól, de a szagtól is, így inkább kifordult, s néhány más termet nézegetett végig, míg Szim befejezi az étkezését.

Szim nem tartóztatta. Nandonnak arckifejezéséből is, szaga változásából is megértette az undort. És megértően viszonyult ezen érzéshez, mert tudta hogy az emberek ételei közt is van bőven, amit meg ő tart undorítónak: ezek többnyire az édes ételek, a tortákat például kimon-dotan ehetetlennek tartotta, de különösen így volt az alkoholos italokkal.

Mire Nandon visszamerészkedett, úgy látta, Szim már buzgón keresgél valamit! A leány elhatározta, hogy igyekszik életet lehelni néhány robotgépbe, mert ha mégis laknának errefelé rossz szándékú emberek, akkor azok remélhetőleg megijednek majd e mozgó fémlényektől! De hát ez nehéz ügy volt, mert először is minden egymás hegyén-hátán hevert, aztán a legtöbb raktárról azt sem tudta hogy mit rejt, majdnem minden megsérült többé-kevésbé, s mindezek tetejébe neki tulajdonképpen abszolúte semmiféle műszaki képzettsége-végzettsége nem volt! Tolmácsként egészen kiválónak mondhatta magát, majdnem osztályelső volt, értett valamenynyire az űrsiklók vezetéséhez is, de egyáltalán nem a szerelgetésükhöz! Ez nem csoda: manapság az emberek világában is a legtöbben gond nélkül elvezetnek egy autót, de már a legkisebb hibánál is szervízbe kell vinniük. Pedig hol van egy autó a bonyolultságát illetően egy űrrepülőgéphez, vagy akár egy komplikáltabb háztartási robotgéphez!

Szerencsére Szim tudta, hogy nem is szükséges rendelkeznie ezen ismeretekkel. Neki csak egyetlen dolgot kellett megtennie: üzembe helyezni egy általános célú javítóautomatát. Csodákra ugyan az sem képes, az például biztos hogy a Kolosszust nem fogja tudni újra repképesé tenni, de az is biztos, hogy amit csak lehet, meg fog javítani, mindenesetre több dolgot és jobban, gyorsabban, mint ahogyan arra Szim vagy akár egy mégoly jól képzett műszerész szakember lenne képes!

Ezek az automaták úgy voltak programozva, hogy minden gép adataival rendelkeztek, amit csak ismert a hork társadalom akkoriban. Ha üzembe helyezték őket, minden károsodott gépet megvizsgáltak a közelükben, amit lehetett, azt azonnal megjavították. Ha sehogy sem lehetett megjavítani valamit, akkor szétszerelték és a még hasznosítható darabjaikat elraktározták tartalékalkatrésznek. Ha nem rendelkeztek a megfelelő tartalékalkatrésszel, akkor a már javíthatatlanul károsodott gépekből kisedett modulokkal igyekeztek a még menthetőket megjavítani. Természetesen rendelkeztek egy fontossági listával is, amit ha lehetett, betartottak, tehát először például az életfenntartó berendezéseket javították meg, ha ezekhez hozzáfértek, azután a központi komputert, és így tovább. Javítás közben a takarítási munkálatokat is elvégezték. Munkájukba természetesen a hork személyzet is beleszólhatott ha akart, hogy mit csináljanak és hogyan csináljanak, de Szim úgy döntött, ettől most messzemenően óvakodni fog. Tisztában volt önmaga mélységes tudatlanságával. Különbösen is: úgy tűnik, jól értettek munkájukhoz a programozó szakemberek, őt is egy automatikus vészprogram mentette meg!

Most már csak találnia kellett legalább egyetlenegy javítóautomatát. Ha már egy van, apránként minden rendbejön, mert az az egy magától is üzembehelyezi majd a többi, ha rájuk lel, s ha látja, milyen sok a tennivaló!

Az volt csak a bibi az egészben, hogy fogalma sem volt róla, merre is lelje ezeket az okos kis szerkentyűket! Ráadásul amiatt is gondban volt hogy tudta: minden hork űrhajó úgy van megcsinálva, hogy a javítóautomatákat alapvetően nem is a személyzetnek kell üzembe helyezni, mert a központi komputer maga szólítja őket ha valahol hiba keletkezik, ha meg olyan váratlan katasztrófa sújt le, hogy maga a komputer hibásodik meg és nem tud szólni nekik, akkor maguk az automaták észlelik a kapcsolat megszakadását, és sietnek így önmaguktól mindenekelőtt a számítógép megjavítására! Tehát már rég itt kellene lenniük!

De nem voltak itt. Tehát most Szim nekiindult hogy bejárja a Kolosszus maradványait, annak is csak a hozzáférhető helyeit, hogy ráleljen az automatákra, és megnézzék, mi történt velük, hogy így elhanyagolják a kötelességüket!

Nagyon félt hogy valami borzasztó bajra lel rá, mert ha már az automaták sem jönnek, akkor igazán akármilyen megtörténhetett – de nem így volt! Ment helyiségről helyiségre, és Nandon ott lépkedett a nyomában. Ezellen Szimnek sem volt kifogása, mert olyasmitől is tartott, hogy esetleg el kell húzni valami nehéz akadályt, s akkor jól jöhet Nandon segítsége, aki ugyan szemlátomást gyöngébb nála, de legalább ép mindkét keze.

Hanem amint egy zárt ajtó mellett haladtak el, amögül mocorgást hallottak. Szim kinyitotta az ajtót, s azt látta ő is és Nandon is, hogy odabent óriási halom mindenféle törmelék tetején négy kis automata szorgoskodik. Leginkább talán az imádkozó sáskákra emlékeztettek, de annál jóval nagyobbak voltak, mintegy patkány méretűek. Egyelőre azzal voltak elfoglalva, hogy a nagy halom törmelékből újabb javítóautomatákat állítsanak össze működőképesé. A törmelék nagy része ugyanis hozzájuk hasonlatos automatákból állt. Szim valószínűnek tartotta, ahogy a raktár kinézett, hogy itt csupán egyetlenegy javító automata „élte túl” a szerencsétlenséget, – de ez szerencsére elég is volt. Az okos kis gép körbenézett, talán elment ide-oda az űrhajóban máshová is, majd észlelve hogy a kár messze sokkal nagyobb mint amit ő egyedül helyre tud hozni, visszatért ide, hogy saját társait javítsa meg elsőként, s így többen legyenek a feladatokhoz! A másik három automatát már valószínűleg ő maga tette működőképesé!

Nandon közben elámulva figyelte, amint a gépbogarak halott társaik testrészeit emelik csáprágóik közé, majd felszikkasztják valami szembántó fényességgel, s összehegesztik a törött végtagokat...

Míg nézték a szorgoskodásukat, két másik javítóautomata is elkészült, ezek közül az egyik beállt a többiek közé dolgozni, a másik pedig, biztos mert úgy ítélte meg hogy itt már elegendő

vannak, megindult az ajtó felé hogy másutt ténykedjék. Nandon rémülten hátrált előre, nem szeretne volna ha megégeti a tüzes csípésével, tehát a hegesztőpisztoly-szájával, de Szim felnevetett, és a kezét megnyugtatóan tette Nandon vállára. Erre a férfi nyugodtan várt, míg a „fémbogár”, ahogy ő nevezte, szép kényelmesen átmászott a lábai között, ki a folyosóra, s elbandukolt, különben épp a vezérlőterem felé.

Szim és Nandon követte őt. Azt látták hogy a „bogár” bemászik az irányítópult alá, a kábelrengetegbe, s ott nem látták már hogy mit csinál, néha egy kis ívfény villant fel, máskor csak zizegést hallottak...

De annyit Nandon azért megértett, hogy ez valami olyan szerkezet, ami javít. S elámult azon, mekkora tudás kellhetett egy effélének a megalkotásához!

Kíváncsi volt, mit csinál ez a bogár, ha valami olyasmit kell megjavítani, aminek a mozgatásához nem elég az ereje. Ezt nemsokára megtudta: a bogár kimászott a pult alól, a tetejére mászott, amire rázuhant egy bonyolult valami, amiről Nandon nem tudta hogy micsoda. Különben Szim sem tudta, valami elektronikus részegység lehetett. A bogár körbejárta, ide-oda billegette a csápjait, valóban nagyon életszerű benyomást keltett – s kisvártatva beloholt a vezérlőbe három másik bogárka, s együttesen nekiálltak lehúzni a pultról a szerkezetdarabot!

Nandon ezt egészen logikusnak tartotta, egyedül azt nem tudta, ugyan miként is értesíthette az első bogár a többit! Természetesen fogalma sem volt a rádióhullámokról, amivel a javítóautomaták egymással kommunikáltak.

Mindezt látva Szim megnyugodott. Minden jó úton halad! Most már csak idő kérdése minden, és a lehető legtokéletesebbre lesz az űrhajó összeállítva! Sajnos ez még mindig azt jelenti majd, hogy nem fog repülni... és ugyan mit is érne vele, ha repülni tudna?! Ezt a naprendszert akkor sem hagyhatja el, mert hisz a Kolosszusba már eredetileg sem volt beleépítve a hiper-motor, ez régi típusú űrhajó volt!

Úgy tűnik, mindörökre ezen a bolygón ragadt. Akkor pedig meg kell tanulnia, miként élhet itt!

Az élelem szerencsére bőséges, de ha nagyon muszájna, éppenséggel találhatna odakint a természetben is ennivalót magának. Elsétált már a javítóautomaták keresése közben a rommá lett kijáratig, látta hogy a vidék erdős. Itt könnyen akadna zsákmány neki. Éhen tehát nem hal. Ennek ellenére a legokosabb amit tehet, ha igyekszik megtanulni az errefelé élő emberek nyelvét, ami már saját esetleges önvédelme miatt sem felesleges. Elvégre itt őt feltehetőleg holmi veszélyes szörnyetegnek nézik majd első pillantásra, az illet az emberek hajlamosak megölni, de mindjárt más ám, ha meg tud szólalni a saját nyelvükön!

Különben is: ő nyelvész. Az ilyesmi illik hozzá! S talán nehéz sem lesz, odahaza is könnyen tanulta meg az akasztány nyelvet, van nyelvtelhetsége.

Úgy látszott azonban, ez a Nandon nevű ember is meg akar tanulni horkul! Mert most Nandon egy pillanatra eltűnt, majd hozta a tarisznáját, abból kivett némi lepényféléket, színészkedő látványossággal rágni kezdte, majd így szólt: —„Enni”. Aztán kérdő arckifejezéssel Szimre mutatott.

Szim fölöttébb csodálkozott rajta, hogy egy ember érdeklődik a hork nyelv iránt! Eddig még egyetlen akasztány sem vette a fáradságot hogy megtanulja a hork nyelvet, bár állítólag készítették szótárat róla. De a tutuk sem mutattak nagy érdeklődést iránta, igaz, azoknak ez nem is volt fontos, mert kiváló számítógépeik vannak, azok elintézik a legtöbb fordítási feladatot. Különben is: hát nem sokkal logikusabb, hogy ő, Szim tanulja meg az itteniek nyelvét, hiszen ő itt az egyedüli hork, s ha megtanulja, tud beszélni mindenkivel, míg ha Nandon tanul meg horkul, akkor ő Szim csak Nandonnal tud majd beszélni?!

De ha akarja, hát legyen neki! Úgyis hamar elmegy a kedve tőle!

S mert Nandon még mindig érdeklődve nézett rá, megmondta, mit is jelent ez a tevékenység horkul:

—Dzsrahk!

Az volt csak a baj, hogy Szim félreértette Nandon arcjátékát. Az általa mondott szó ugyanis nem azt jelentette hogy „enni”, hanem ezt: „rágni”!

Hiába, ez a jelbeszéd hátránya!

Mindazonáltal ez a tévedés jó ideig nem derült ki. És Nandon szorgosan mutogatott erre-arra, kérdezgette Szimtól a tárgy hork megnevezését, s volt nála papír is és ceruza is, s ezeket feljegyezte. S ami a főneveket illeti, azokat e módszerrel nem is volt nehéz megtudni. Már bonyolultabb volt a helyzet az igékkel, például már az „enni” igét is mint tudjuk eltévesztette, szinte lehetetlen volt megtudni így a melléknevek jelentését, talán a színeket kivéve, mert ugyan miként is kérdezzük meg mutogatással azt, mi az horkul hogy „jó”, vagy hogy „barátságos”?! És abszolúte lehetetlen volt egyelőre az elvont fogalmak felől tudakozódni.

De Nandon nem adta fel, hamarosan össze is gyűlt a szótárában mintegy ötszáz szó, bár ezek közül legalább az egyharmadnak meglehetősen bizonytalan volt a jelentése.

Mindeközben azonban Szim is tanulta Nandon nyelvét, ami különben a kaul volt. Neki két szempontból is könnyebb dolga volt.

Egyrészt az a helyzet hogy a horkok egyszerűen nagyobbak mint az emberek, s emiatt nagyobb az agyuk is. Ez nem jelenti azt hogy úgy általában okvetlenül okosabbak lennének mint az emberek, de egy szempontból mindenképpen: valahogy úgy adódott, hogy a rövid idejű emlékezetük jelentősen fejlettebb mint az embereké! Ez velük született tulajdonságuk. Egy ember például első hallásra egy hét-nyolc jegyű telefonszámot tud csak megjegyezni, nagyon ritka az aki többet, és ezt csak néhány másodpercig tudja észben tartani sok-sok ismétlés nélkül. Egy hork számára nem okoz nehézséget egy huszonhatjegyű szám megjegyzése sem, méghozzá nem egy-két másodpercig, de akár nyolc percig is!

Könnyű belátni, ez mennyire megkönnyítette Szim számára a nyelvtanulást.

Ezenkívül pedig a vezérlőteremben levő nagyhalom törmelék közt legnagyobb öröme megtalálta a tolmácskomputerét is, s hozzá sértetlenül. Ez közönséges szabványos hork zsebkomputer volt, de speciális tolmácsprogrammal. Nem kell semmi tudományos furfangra gondolni: egyszerűen egy bonyolultabb szótárprogram volt, amibe Szim betáplálhatta a hallott idegen szót és a hork megfelelőjét, aztán ha tetszőleges hork mondatot ütött be, akkor azt a komputer igyekezett lefordítani az idegen nyelvre, már ha tudta. Ha nem tudta, akkor a pár nélküli hork szót nem fordította le! Mindenesetre ez is megkönnyítette Szim dolgát, nem kellett ceruzával jegyzetelnie, s egyenként keresgélennie a szavakat mint Nandonnak. Nandongt persze már e komputer is lenyűgözte. Kérdezte is a nevét, és Szim mondta hogy „brurm”, ami azt jelentette horkul hogy komputer, s kérdezte is Nandongt hogy mi ez kaulul, de Nandon nem tudta megmondani, mert ilyesmi még nem volt Tlaxánon akkoriban. A vállát vonogatta, s a komputerre mutatva megismételte hogy „brurm”, tehát ez neki az ő nyelvén is csak egy „brurm”, s e gesz-tusjátékból Szim is megértette, hogy efféle még nem létezik e bolygón, legalábbis Nandon nem tud róla.

Beszélgettek, s hozzá sokáig, mert egyikük sem volt álmos. És Szim várta, mikor megy el a férfi kedve a horkul tanulástól!

Jó esélyt látott rá, hogy ez hamar be fog következni. Nem mintha a hork nyelv olyan rémisztően bonyolult lenne, inkább ellenkezőleg, mert Szim tudta, hogy bizony akadnak emberi nyelvek, amik mérhetetlenül bonyolultabbak mint a hork. De az emberek a hork nyelvben egy bosszantó nehézséggel találják szembe magukat már a nyelvtanulás legeslegelején: szinte minden szó egyszótagú, középen van egy magánhangzó, s előtte meg utána egy mássalhangzócsoporthoz (ami lehet hogy csak egy darab mássalhangzó). S e mássalhangzócsoporthoz is túlnyomórészt olyanok, hogy az egyik hang benne az „r”, s amiben mégsem az „r” szerepel, abban többnyire a „h”.¹

Emiatt az emberek számára a hork szavak nemcsak nehezen kiejthetőek, de rendkívül hasonlók egymáshoz! Bár nyelvtanilag e nyelv meglehetősen egyszerű, s kivétel se nagyon akad benne, de az emberek emiatt mégis nehezen tudják csak megtanulni. A hork nyelvben hemzsegetek az egymáshoz annyira hasonlító szavak, amint azt e kicsiny példa mutatja:

dzsraKh - rág, dzsraK - támad, dzsakh - csókol, dzsak - fény,
zsrakh - boldog, zsraK - barna, zsakh - ujj, zsak - zsák,

¹ Az az orosz szó hogy „vracs”, ami orvost jelent, olyan ősi, hogy valószínűleg egyenesen a hork nyelvből került át az emberi nyelvbe. Ugyanis érdekes módon horkul is *vracs* az orvos!

zsark - forró, hrakh - kiált, rak - rak, rakh - véleményez, hrak - szül, hrarkh - megtilt, hrark - fellebbez.

Egy hork számára ezek természetesen egészen különböző hangzású szavak, amiket (horkoknak) még véletlenül sem lehet összekeverni.

Több példát talán felesleges is hozni, ebből is érthető, hogy Nandon bizony néha még akkor is eltévesztette nemegy szó kiejtését, összekevervén így őket, amikor a szótárból olvasta fel azokat!

De nem tett le róla, hogy megtanulja e nyelvet. Meg kell tanulnia, mert csak így remélheti, hogy e fura majomszerű lénytől mindent megtudhat a borostyán szelleméről! Rendelkezni akar e lány minden tudásával!

Mert hogy nőnemű a lény, azt hamar megtudta. Minthogy a horkok nem szégyenlősködnék a nemi dolgokat illetően, amikor egyszer valamiért hátrafordulva Szim észrevette hogy a ruhája a feneke táján elkoszolódott, mert úgy látszik nekidült valaminek, s ezért holmi olajos folt keletkezett ott, habozás nélkül kibújt belőle, s felvett egy másikat, ami tőle nem messze hevert épen, egy olyan helyiségben, ahol épp kezeslábasokat raktároztak. Így megtudta Nandon, hogy Szim nő. Pirult is, mert bár ujjait és arcformáját illetően Szim eléggé szörnyszerű volt, de minden egyéb tekintetben nagyonis emberi sőt nőies, ráadásul igazán formás, izmos volt e női test!

Aznap igen sokáig maradtak fenn, de végül csak legyűrte őket a fáradtság. Szerencsére odabent nem volt se hideg, se meleg, s még szúnyogok se háborgatták őket, mert a lezuhanáskor minden környékbeli rovar megsemmisült a tűzben, de ha lettek volna is alkalmatlankodó rovarok, ilyen mélyre az úrhajóba nem valószínű hogy bejöttek volna.

A kezeslábasokat tartalmazó helyiségben aludtak el, a ruhahalom tetején, s ez eléggé puha fekhely volt nekik. S itt rögvest megkérdezte Nandon azt is, mi az horkul hogy „ruha”, s megtudta Szimtől, hogy azt így mondják: „mrjergh”. Sajnos ez is egy rosszul értett kérdésre adott válasz volt, mert a „ruha”, az inkább így hangzott horkul: „prucs”, a „mrjergh” ugyanis ezt jelentette igazából: kezeslábas...

De ez a tévedés is csak sokára derült ki.

Másnap is folytatódott a tanulás, és még harmadnap is. Negyednap is. Ekkor azonban már felmerült az a probléma, hogy Nandonnak okvetlenül vissza kellett mennie Íventhalba, egy kis élelemért, mert kis tarisznyája teljesen kiürült, pedig nagyon beosztással élt. De hát mit is tehetett volna, eredetileg nem akart ő ilyen sokáig elmaradni itt!

Most viszont el volt szánva rá hogy annyi elemózsiát hoz, amennyit csak bír, s olyan hamar visszatér, ahogy csak tud!

Kiment a roncs elé, s mutogatta Szimnek hogy ő elmegy, de azt is igyekezett elmutogatni, hogy gyorsan visszatér, s mutogatta a tarisznyát is, rázogatta hogy üres, mondogatta hogy „rágni” horkul, amiről persze azt hitte hogy azt mondja hogy „enni”, igyekezve így megértetni Szimmel, hogy el kell mennie valami olyasmiért, amivel megtömheti a hasát. Mert ugye hiába van tele kajával a Kolosszus, az nem olyasmi, amit az ő számára készítettek volna...

Nem tudta hogy mennyit értett meg ebből Szim, de mindenesetre elindult. És Szim igazán emberien viselkedett ekkor, mert még sokáig integett is neki! Sőt: mielőtt Nandon elindult volna, Szim is tartott neki egy kis jelbeszédes eligazítást: körbemutatott a környéken, majd a Kolosszusra bökött, aztán Nandonra, és „pszt”-et mutatott! S ha ez nem lett volna még elég, az ujját Nandon szájára is rátette!

Nandon egészen világosan megértette, hogy Szim azt akarja: ne szóljon arról amit látott.

Nem is volt szándékában szólni. Még csak az kéne! Azonnal idesereglenének azok az átkozott csiszik... márpedig ő nem akarja hogy ez a tudás azoké a sárgaruhás erkölcsstelen szemeteké legyen, akik miatt a fia is meghalt!

Szim mutogatására tehát élénken bólogatott, ő is „pszt”-et mutatott, mosolygott, barátságosan megveregette Szim vállát, sajnálkozva mutatott üres tarisznájára, és elment. És nagyon örült neki, hogy Szim integet utána!

Ronda ez a szörnyeteg-nő mint egy bányarém az biztos, de igazából nem is olyan nagyon szörnyű, ha jól megismeri az ember!

Meglehetősen hamar elért vissza Íventhalba Nandon, főleg mert még hű lovát is megtalálta nem messze attól a helytől ahol hagyta; szerencsére volt mit legelnie a lónak. Amint visszatért, nem sajnálta a pénzt és vett egy egész szekérre való konzervet, mert az sokáig eláll, néhány véka lepényt is, füstölt húsokat és szárított gyümölcsöt, majd ezt mind felpakolta a szekérre, és elhajtott vele az úrhajóhoz, vagyis inkább mindaddig, míg meg tudta szekérrel közelíteni. Mert azután bizony csak egy jókora hátizsákra valót cipelhetett el oda egymaga!

Szim nem várta az úrhajó előtt, ezért bement hogy megkeresse. A leány nem volt a vezérlőben, így jókora területet kellett beköborolnia. S meg kellett állapítsa, hogy a mindössze két nap alatt amit távol töltött, bizony alapos eredményeket értek el a fémbogarak! Számos helyiség ki volt takarítva, ez még akkor is látszott ha a megmaradt tárgyak funkciójával nem volt tisztában. Az biztos hogy sok hely már törmelékmentes volt. És rengeteg karbantartó robotot látott itt-ott, legkevesebb ötven darabot, bár úgy vélte, e fémbogarak még számtalan helyen is lehetnek amerre ő nem volt, lehet tehát belőlük összesen akár kétszáz is! Az biztos hogy az a szoba ahol először találkozott velük, teljesen üres volt. Nem volt benne fémbogár, de törmelék sem.

Végül Szimet egy nem is különösebben nagy szobában találta meg, eléggé messze a vezérlőtől, amit maga Nandon is afféle központi jelentőségű helyiségnek tekintett.

Szim egy koporsó előtt ült, és szívszaggatóan zokogott.

A koporsó persze nem koporsó volt, bár nagyon hasonlított rá. Ez volt az a kriogén tartály, amibe az orvosrobot helyezte Zul testét, hogy az esetleg rászoruló horkoknak e konzervált testből adjon átültethető testrészeket. A horkok takarékos nép voltak, és semmit nem szoktak elpocsékolni.

Nandon egyszerűen egy üvegekoporsónak nézte e tartályt, mert a teteje átlátszó volt. Legfeljebb azt furcsállotta, hogy e koporsóhoz számos cső vezet – ugyan mi az értelme ennek?! – és hogy oly nagyon hideg a fala. No igen, és még azt is furcsállhatta, amit látott odabent!

Mert Zul, ő ugye igazi felnőtt hork volt. És hát egy majdnem négyszáz kilós valaki igazán tekintélyesen néz ki, nem úgy mint Szim a maga nyolcvan kilójával...

Réges-régen, amikor a hork nép kialakult, még nem nőttek ekkorára. De hát már jóideje békességben élnek, jól élnek, bőségben – ennek következménye még az emberek körében is az hogy nagyobbra nőnek, úgy nevezik ezt hogy „akceleráció”. Már a kaulok átlagos testmagassága is megnövekedett az utóbbi évszázadok alatt. Ez történt a horkoknál is, csak hogy náluk már régebbóta tartott.

Nandon tehát elámult Zul roppant méretein, s volt min ámuldoznia. Azt látta hogy Zul férfi, s azt is, hogy milyen tekintélyes a két nagy alsó szemfoga. Bizony-bizony Zul még sokkalta félelmetesebben nézett ki, mint Szim!

Nézegette egy darabig Zul tetemét Nandon, majd eljutott a tudatáig hogy Szim miként zokog a koporsó mellett. És nem jelentett itt akadályt a nyelvtudás hiánya, még jelbeszédre sem volt szükség, Nandon anélkül is világosan értette, hogy Szim elveszítette egy szeretettét. A szomorúság érzése úgy látszik nemcsak nemzetközi, de fajközi érzelem is!

Nandon leguggolt Szim mellé, és vigasztalóan ölelte át a hork-lány vállát. És Szim a fejét Nandon mellére hajtotta, s könnyeivel elárasztotta a férfi ruháját.

Sokáig vigasztalta Nandon Szimet, míg végül a leánynak elapadtak a könnyei, s felállt hogy kimenjen. S közben Nandont is kézen fogta hogy kihúzza onnét. S Nandonnak ez jutott az eszébe:

—Egész kedves lány ez a Szim, kár, hogy nem ember!

Nem tudta, hogy épp eközben jutott ez az eszébe Szimnek:
—Egész helyes fiú ez a Nandon, milyen kár, hogy nem született horknak!

* * *

Másnap kellemes meglepetés érte Szimet: a javítóautomaták megcsinálták a fő légzsilipet, bár elektronikusan még nem lehetett nyitni csak kézzel. De ez is azt jelentette, hogy lakhelye már zárható!

És fényesebbek lettek odabent a vészvilágítás fényei is, mert az automaták megjavítottak néhány akkumulátort, különben önérdékből, mert nekik is kellett energia. Azt viszont hogy mi lesz ha lemerül az utolsó akku is, azt Szim elképzelni sem tudta. Mert azt igencsak kétlette hogy bármilyen okos automaták is üzembe helyezték legalább az egyik reaktorblokkot is! Amit különben is le kellett hogy állítson a komputer az utolsó pillanatban, ez volt a dolga, s biztos is hogy megtette, különben lezuhanáskor már rég elpárolgott volna egy atomfelhőben!

De az automaták jobban értettek ehhez. Akárki volt is a programozójuk, nem volt hülye az biztos! Következő nap az úrhajó mellett a fémbogarak nekiálltak összeszerelni a hulladékká lett tárgyakból egy rendkívül magas fémállványt. Szim nem tudta mire ez. De hamar megtudta: mert egész nap szorgosan futkároztak mágneses tapadóikkal le-föl ezen az állványon a fémbogarak, végül estefelé felszereltek a tetejére egy szélkereket, ami egy dinamóhoz csatlakozott. Odafent szinte állandóan fújt a szél... Most már megvolt az energiatáplálás!

De még ez sem volt elég: mert az ezt követő nap még újabb oszlopokat is állítottak fel, ráadásul ezekre nemcsak szélkereket szereltek, de beborították lassanként ezen oszlopok minden négyzetcentiméterét napelemtáblákkal is!

Aztán eltelt még egy nap, s ez igazán jókora haladást jelentett Szim életkörülményeiben: mert az automaták hirtelen kinyitották a Kolosszus egyik raktárajtaját, amiből egy rakás törött valami ömlött ki, ezeket szortírozni kezdték, javígtatták vagy feldolgozták, majd a résből méltóságteljesen kilibeggett egy légpárnás jármű! Szim nem is tudta hogy van ilyesmi a Kolosszusban!

Biztos nem tartozott a szabványfelszerelés közé, talán az egyik bolygóra szánták a kutatóknak, de hát oda már sosem jut el! A jármű vezetése különben igazán nem volt nehéz, mert egy botkormánnyal lehetett irányítani, a sebességet egy pedállal lehetett szabályozni, sebességváltó nem kellett bele, ezenkívül még két kapcsoló volt rajta: az egyik az indításra-leállításra, a másikkal az előre- illetve hátramenet között lehetett váltani.

Csak éppen ahogy Szim belenézett, látta, hogy valami nehéz gép esett bele, ripityára törve a műszerpultot.

De nem aggódott, mert látta hogy két fémsáska is befurakodott oda, és olyan szorgalmasan matat odabent, hogy a hátsó lábuk is alig látszik ki.

S tényleg, még dél sem volt, máris ott hagyták a járművet, biztos mert késznek találták! És valóban készen volt, bár a belső burkolatról a festés hiányzott; festeni nem tudtak a javítórobotok. Ők sem mindenhatóak!

Szim bele is ült, s boldogan mosolyogva vezette vagy két kört; Nandon örült hogy van már egy ilyenjük is, de nem ámult olyan nagyon, mert a légpárnás járműveket ismerte már kissé, legalábbis messziről látott már ilyet, a csiszíknak ugyanis volt ilyenjük már jó régóta. Igaz, azok nem voltak ilyen hangtalanok...

Most integetett Szimnek hogy jöjjön oda hozzá, majd beszállt mellé, s mutatta az utat hogy merre menjenek. Szim el is vezette arrafelé a járművet, s ekkor odaértek Nandon szekéréhez. Most Nandon mindent bepakolt a légpárnásba, majd mondta Szimnek hogy „úrhajó”, mert azt a szót már megtanulta. És Szim hazavezette a járművet. Most már sok időre meg volt oldva Nandon élelmezése.

8. fejezet: Ajándék a barbároknak

Könnyű olyan eseményekről krónikát írni, amikor rengeteg izgalmas kaland történik, mert a megölt emberek száma, a kifordult belek, megerőszkolt nők, falhoz csapott kisgyerekek, különböző kínzások, nagy csaták önmagukban is érdekesek, csakúgy mint az esküszegések, intrikák, balesetek és bosszúállások is. Sokkal nehezebb azonban a krónikás feladata, ha hosszú időn keresztül szinte semmi sem történik!

Márpedig Szim és Nandon találkozásától kezdve eltelt mintegy három esztendő is úgy, hogy lényegében semmi olyasmi nem történt, amit egy külső megfigyelő érdekesnek nevezett volna!

Más persze a külső megfigyelő, és más a két érdekelt, Nandon és Szim! Az ő számukra nem is volt unalmas ez a három év!

Eleinte unalmas lehetett volna, mert nem tudtak beszélgetni egymással. Ekkor azonban azért nem volt unalmas, mert szorgalmasan tanulták egymás nyelvét. Később meg egyszerűen azért nem volt unalmas, mert már beszélgethettek egymással.

E sok idő alatt Szim természetesen a Kolosszus konzervkészletéből eszegetett, illetve, mikor már némi élet költözött a környékbeli rengetegbe, szórakozásképpen vadászott is néha apróbb állatokra. De ritkán tette, mert az első pár próbálkozás után megállapította, hogy a konzerv-csemegék ízletesebbek. Nandon sem halt éhen: időnként visszalátogatott íventhali házába, s a szekeret megpakolta mindenfélével, majd azzal behajtott az erdőbe... s ott egy biztonságos helyen Szim már várta őt a légpárnás járművel. Ez nem is volt kockázatos, mert este szokták ezt művelni, s még ha valaki észre is veszi őket távolabbról, bizvást azt hitte volna, hogy ez a csi-szík valamiféle szerkentyűje.

Igaz hogy e három év alatt Nandon semmiféle pénzt nem keresett, s így a tartalékaiból élt. De mert nem is költött az élelmen kívül másra, ezért a tartalékaiból tartott még bőven. Soká ugyan már nem űzhette volna ezt az életmódot, de ez nem zavarta. Egyrészt ha megismerteti a népét a felismert tudományos titkokkal, abból jókora bevételre tehetne szert – másrészt nem is érdekelte őt a pénz vagy az itteni élet. El volt szánva rá ugyanis, hogy mindörökké Szimmel marad!

Ez a részéről nem annyira holmi szerelmi fellángolásnak volt tekinthető, egyszerűen úgy vélte és hozzá teljes joggal, mert vélekedését Szim is megerősítette, hogy mindaz amit itt lát, csak ici-pici kis része annak amit Szim népe ismer! Nandon pedig szeretett volna mindent látni, amit Szim látott eddig, mindent tudni akart ami tudható, s ennek egyedül csak az volt a módja, lehetősége, ha Szimmel tart, amikor Szim visszatér a hazájába! Szim megígérte neki, hogy a horkok nem fogják bántani Nandont, mert Szim elmondja nekik hogy Nandon jó ember és segített is neki, tehát az egyedüli gond az lehet hogy mit eszik majd Nandon a horkok bolygóján, de ez sem volt igazán nagy gond, mert a horkok a döghúst természetesen az élő állatok friss húsból állítják elő, tehát legfeljebb nem „érlelik” meg Nandon számára, ezenkívül akad ott azért növényi élelem is bőségesen, s különben is állítanak elő kifejezetten emberek számára is élelmet, hogy legyen mit adni a néha elfogott akasztányoknak, akiket addig tartanak míg ki nem vallatnak, meg a baráti bolygók néha hozzájuk érkező embervendégeinek.

Na de miként megy haza Szim?!

Erre jódarabig Szim maga sem látott semmiféle lehetőséget. Tulajdonképpen csak majdnem az itt töltött harmadik év végére bontakozott ki előtte a megoldás lehetősége, akkorra tehát, amikor ha még nem is minden gond nélkül, de már meglehetősen jól tudtak beszélgetni egymással.

Ami a kommunikációt illeti, ez eleinte eléggé zűrös ügynek látszott, a legislegegyszerűbb témákat kivéve. Nemcsak mert semmit nem tudtak egymás nyelvéből, de amiatt is, mert Nandon természettudományos ismeretei oly szegényesek voltak, még a kaulok átlagához mérten is, hogy mást már ne is mondjunk, mindenütt apró szellemeket keresgélt, amik mozgatják a gépeket, s néhányszor majdnem agyon is üttette magát az árammal, amikor megfogdosta a szerelés alatt álló gépek vezetékeit. Azt hitte, ha a csupasz drótvégeket tapogathatják a gépbogarak, akkor bátran megteheti azt ő is! Holott ez természetesen nem volt igaz. A javítórobotok

úgy voltak megszerkesztve hogy semmi bajuk nem eshetett még hetvenezer voltos feszültségtől sem, de egy ember teste ugyebár nagyon más...

És hát így még ha értett volna is horkul rögtön Nandon, akkor sem értette volna meg Szim magyarázatát az elektromosságról s egyéb műszaki témákról.

De nem értett horkul! Mindazonáltal idővel mégis megtanulta a nyelvet. S ez nem is nagyon meglepő: gondoljunk csak arra, hogy bárki hajótörött ha elkerül egy teljesen ismeretlen néphez és ott él évekig, – megtanulja azt a nyelvet amit ott beszélnek a bennszülöttek. A mindennapi érintkezés során megvilágosodik neki számos szó jelentése. Ráadásul Szim személyében egy képzett nyelvész segíthette őt a tanulásában.

És nemcsak az!

Mert alig telt el két hét, megvilágosodott a vezérlőben a központi számítógép terminálja! Úgy látszik a gépsáskák jól kutakodtak a belsejében, mert végre életet leheltek belé, bár ahogy Szim megnézte az újraindítás utáni önteszt kiírásait, a számítógép, ha voltak esetleg érzelmei, még nagyon rosszul érezhette magát, mert azt írta ki, hogy mindössze eredeti kapacitásának 2.38%-a erejéig működőképes!

Azt már nem írta ki hogy ez mit jelent: e százalék a műveletvégző sebességre vonatkozik-e vagy a tárolókapacitásra, az el nem vesztett információkra vagy mire! Mindazonáltal egyelőre nem volt túl megnyugtató e szám kicsinysége, akármit jelentsen is.

De ahogy teltek-múltak a napok, apránként megnövekedett e szám, végül már huszonhét százalékot ért el – majd úgy maradt. Ezen Szim nem csodálkozott. Ez még mindig bámulatos javítási eredmény volt egy ekkora szerencsétlenség után.

Ellenben eközben Szim bekóborolta a mind tisztábbá váló hajó helyiségeit, s felfedezte, hogy az egyik raktárban van egy csomó filmkristály, nyilván a bázisokra szánták őket a legénység szórakoztatására. Ezeket a számítógép le tudta játszani nekik, s e kristályok, mert kicsik voltak, majdnem mind épen maradtak. S volt köztük bőségesen olyan film is, amiket a kisgyermekek szórakoztatására készítettek. Ezek igen csekély nyelvi képességet igényeltek csak!

Egy nap tehát Szim berakott a lejátszóba egy filmet amit megfelelőnek ítélt, és Nandon igazán meglepő váratlansággal végignézhetette élete első videóját!

Hogy mennyire ámult, azt le sem lehet írni, ezért meg sem kíséreljük. Annyi azonban bizonyos, hogy bár nem embereket de horkokat látott a képernyőn szerepelni, így is igen tetszett neki ez a fajta szórakozás. S ekkor gyökeresedett meg benne először a gondolat, hogy nem is lenne rossz, ha élete végéig e nép között élhetne!

A gyerekfilmek nyelvi anyaga valóban rendkívül könnyű volt, a legtöbb szó jelentése kiderült a cselekményből is, s így ezeket nézve Nandon szinte úgy tanult horkul, mint egy hork gyermek. És meg kell mondani, hogy amikor épp nem evett, nem a szükségét végezte, nem aludt vagy nem Szimmel beszélgetett, akkor Nandon minden áldott percet a video előtt töltött, aminek kezelését hamar megtanulta, és Szim nem kellett már hozzá. Valósággal képernyőfüggővé vált, annyira lenyűgözte őt az új szórakozás, hogy nem bírt betelni vele. Néha nem is Szim ajánlott neki egy-egy kristályt, önmaga tett be ezt-azt találomra, mert a címeikből még nem sokat értett. És új meg új csodákat látott így: a hork bolygó élővilágáról készült filmeket, filmet a világűrben való repülésről, nagy úrbázisok építéséről, vagy éppen valami kalandfilmet, ezek általában arról szóltak, miként aratnak győzelmet a horkok az undok akasztányok felett. És ezen filmek nézése alatt Nandon egészen egyértelműen a horkoknak, és nem az akasztányoknak kibicelt, bár az akasztányok voltak a filmben az emberek!

Az egyik ilyen filmben szerepelt egy hork pár is. A hork nőt elfogták a támadók, de a hős, a hork férfi, természetesen időben kiszabadította. Akkor aztán átölelte, megcsókolta...

És mikor ezt a filmet nézte Nandon, akkor már jó két esztendeje ott élt Szim mellett, a videofüggőség súlyos lelki betegségében szenvedve, soha más filmet nem látott mint ahol a horkok voltak a jó szereplők, s emiatt annyira izgult a hork férfi sikeréért, a hork nő megmeneküléséért, hogy a film nézése közben izgatottan szorította Szim kezét, akivel együtt nézte a filmet. És már szaga változásaiból is tudta Szim, hogy Nandon, hiába ember, de épp úgy érez a film közben mint akárcsak ő maga.

Nem az embereknek drukkol.

Aztán hogy bekövetkezett végre a „hepiend”, a jó vég, Nandon nem bírt túláradó izgalmával, szinte nekiugrott Szimnek, s átölelte, magához szorította, épp úgy mint a filmbeli hork férfi a maga nőjét, és még csak meg sem fordult a fejében a gondolat, hogy ezzel valami undorító dolgot cselekedne. Korábban is kedveskedett már néha Szimnek holmi baráti simogatásokkal, s amikor erre gondolt, akkor olyasmi járt a fejében, hogy hiszen a kutyáját is megsimogatja az ember néhanapján, a macskákkal néha egy ágyban is alszanak, sőt, Kaulianában gazdagabb nők gyakran kis majmocskákat is tartanak házi kedvencek!

Most azonban semmi ilyesmi nem járt a fejében. Sőt, nemcsak nem tartotta Szimet rondának, pláne állatnak, de hirtelen ez a gondolat jutott az eszébe:

—Ez a Szim sokkal csinosabb mint az a filmbeli nő!

Ezekkel a szavakkal gondolta: nőnek nevezte magában a hork-lányt, s nem úgy nevezte hogy „hork-nő”. Olyan kevés időt töltött az utóbbi hónapokban emberek között, hogy lassanként kezdte a horkokat tekinteni a népének, s nem az embereket, mert a filmek által kitárulkozó világ valóságosabbnak tűnt a számára.

Most tehát átölelte Szimet, és szépnek is látta már, szebbnek mint a filmbeli hork-hősnőt, holott ez még a horkok számára is meglepő lett volna, mert a filmbeli szerepet egy igazi filmcsillag játszotta, a színésznő az egész bolygón híres volt! Míg szegény Szimet odahaza senki hork-legény nem akarta észrevenni...

De Nandon most szépnek látta Szimet, szorította magához erősen, kijött most e heves ölelésben minden izgalma amit a kalandfilm okozott benne, megcirógatta ajkaival Szim nyakszirtjét, megpuszilta a vállgödrét, majd kissé eltolta magától a leányt, de csak a fejét, hogy az hátrahajoljon, be sem hunyta a szemét hogy ne lássa a kiálló nagy szemfogakat, sőt, ami a kibukkanó két kis szemfogat illeti, melyeket úgy szégyellt Szim, ezeket Nandon kifejezetten bájosnak tartotta... Közel hajolt hogy megcsókolja Szimet, ami, jól tudta eddigre már, a horkoknál is a bizalmas kedveskedés egyik módja...

De Szim hirtelen eltolta magától.

—Ne haragudj... nem bírom! Kedves vagy... szeretlek... de... annyira csúnyán nézel ki!

És már ezt is csak udvariasságból mondta, mert először majdnem e szavakat bökte ki: — Bűnronda vagy!

Nandon még nem ismerte az összes hork-szót, de ennyit azért tökéletesen megértett: Szim csúnyának tartja őt!

Egy pillanatra meglepődött. Csúnya lenne ő?! Épp ő?!

Hanem a következő pillanatban ahogy megvizsgálta az érzelmeit, rádöbbsent, hogy Szimnek igaza van! Valóban csúnya! De még csak nem is kicsit!

Hiszzen egészen nyilvánvaló, hogy egy hork messze sokkal szebb mint bármelyik ember! Hogy is lehetne szép egy ember, amikor hogy mást már ne is mondjunk, mérhetetlenül gyöngébb mint egy hork! S ki az az örült, aki szépnek tartaná a gyengeséget, ha ehelyett az erő is tetszhetne neki?! Hogy őt Szim csúnyának tartja, az semmi mást nem bizonyít, mint hogy Szim egy tökéletesen ép elméjű, józan, normális lány. S ha netán az ember-lányok Szimet tartanák csúnyának, az csakis ezen emberlányok perverz, kifecamodott ízlésére lehet bizonyíték! Örültek! Örült mind, egytől-egyig!

Elballagott abba a szobába, ahol Zul koporsója feküdt, s elnézegette az odabent fekvő pompás hork-legényt. Valóban, mennyivel méltóságteljesebben néz ki mint ő! Micsoda izmok, mekkora fogak... neki meg még az emberfogai közül is kihúztak már kettőt, s legalább három további lyukas...

És micsoda karmok! S nemcsak a kezén, de a lábain is! Nem csoda hogy Szim ezt a legényt szereti! Igen, Zul sokkal de sokkal szebb mint ő, Nandon! Úgy általában véve elmondható, hogy a horkok szebbek mint az emberek!

És jobbak is. Mert bár eddigre már több száz filmet végignézett, de soha még olyat nem látott, hogy hork horkra támadt volna. Néha látott csak olyasmit ami ehhez hasonlót mutatott, amikor egy nő jelenlétében két hork férfi üvöltözött és vicsorgott egymásra, dőngette a mellét, óriási súlyokat emelgetett, de ezek a jelenetek soha nem fajultak verekedéssé, és azt is tudta eddigre már, hogy ezek a párzás hónapjával függnek össze. És még az ezt bemutató filmben is

minden esetben szerepelt később olyan rész, ami azt mutatta be, hogy ezek békésen sőt barátságosan viselkednek egymással, tehát nem történt közöttük semmi olyasmi, amit az emberek „örök haragnak” neveznének!

Horkok közt nem voltak csatajelenetek. A horkok mindig csak emberek ellen harcoltak. Igaz, néha akadt a filmekben egy-egy embersegítő is, de az ellenség, az mindig ember volt!

Mire Nandon legalább némileg tisztességesen megtanulta a hork nyelvet, addigra maga is alaposan megutálta az embereket, s kezdte a saját népének tekinteni a horkokat. A horkok nem bántják egymást... nem úgy mint az emberek... mert az emberek nemcsak a horkokat ölik, de egymást is...

Ezen érzéseiben az is segítette, hogy az emberek egy részét, a csiszíket úgyis utálta már. S mind többet megértett az orvosrobot beszédéből is, aki egyre csak azt ajánlgatta hogy kigyógyítja a nyomorékságából, mert így iszonyú szenvedés lehet élnie!

Vagyis a robot talán nem tartotta őt rondának, efféle érzelem nincs a gépekben, de annál rosszabb: ronda helyett nyomoréknak tartja őt!

S ahogy elnézte például a semmire nem használható körmeit az ujjak végén, hát megfordult fejében a gondolat, milyen jó is lenne ha ezek helyett félelmetes, fegyverként sem utolsó karmai lennének!

A legtöbbször mégsem saját „nyomoréksága” foglalkoztatta. Hanem a filmekben látott jelenetek... úgy szeretett volna például repülni, és felülről megnézni a bolygót... sőt nem is egy bolygót...

Azt tudta eddigre már, hogy nem volt igaza, s az elektromosságban nincs semmiféle szellem. E téren úgy tűnik a csiszíknak van igazuk, és mindennek van természettudományos magyarázata. De ez nem zavarta. Az a lényeg, hogy ő e nép közé akar tartozni, legalább úgy, mint egy „tiszteletbeli hork”!

És nagyon sajnálta, amikor Szim azt mondta neki, hogy még ő, Szim sem tud soha visszatérni a népéhez!

Úgy tűnt, ebben igaza is van a lánynak, mígnem egy napon végre a Kolosszus maradékának legutolsó és legnagyobb raktárhelyiségét kezdték el rendberakni az automaták. Nandon is ott volt ekkor. Már rég nem félt tőlük.

Szim valami mást csinált épp, amikor egyszercsak Nandon robbant be a vezérlőterembe, karon ragadta Szimet, s bár a leány nem sokkal ezelőtt tolta el magától hogy csúnya, ezúttal a férfi olyan gyorsan nyomott puszit az ajkaira, hogy bár a horkok majdnem olyan gyorsak a reflexeikben mint egy tigris, de ezúttal a lánynak nem volt ideje a tiltakozásra. És Nandon már húzta is Szimet a karjánál fogva,¹ s ezt mondta neki:

—Gyere gyorsan! Gyere, gyere!

—De hát mi történt?!

—Hazamehetsz a bolygódra!

—Hogyan?!

—Űrhajóval! Ott van a raktárban!

—Az teljesen lehetetlen, ha van is a Kolosszusban valami mentőcsónak, de az nem alkalmas a hipertéri közlekedésre, a Kolosszus régi építésű űrhajó...

A férfi eddigre már minden szó jelentését ismerte külön-külön amit most Szim használt, de mégsem értett semmit Szim hadarásából, mert izgatottságában a leány olyan gyorsan beszélt. Annyit fogott fel csak Szim szavaiból Nandon, hogy a leány nem hisz neki.

—A legmodernebb űrszöcske ami csak létezik, Tila-9 típusú, felismertem a típusát, mert majdnem minden kalandfilmben ez szerepel! Ez csak akkor nem visz haza téged, ha már nem is létezik az anyabolygód!

—Persze ám, Tila-9, mi?! - mormogta Szim. —Beérném én egy Dzsuli-kettessel is! Közlöm veled Nandon, hogy külsőre a Tila-9 nagyon hasonlít az egyszerű Kajjám-3 terepsiklóhoz, ami nemcsak nem képes térugrásra, de még bolygóközi repülésre sem! Biztos egy olyat néztél űrrepülőgépnek!

¹ Szim karjai az eltelt idő alatt természetesen tökéletesen meggyógyultak már!

S bár ezt csak úgy maga elé mormogta, de szerencsére elég lassan ahhoz hogy Nandon megértse. Ezt a választ kapta:

—Most szívesen fogadnék veled, ha lenne mibe! Örökké csak ilyen filmeket néztem, s ha nem is olyan éles a szemem mint a horkoké, de annyira hülye nem vagyok hogy közvetlen közletről összetéveessem őket! Különben is: mióta szereltek fel terepsiklókat lézerágyúkkal, amikor nem is harcoltok senkivel a bolygó felszínén, csak a világűrben?!

Míg e vita zajlott, kézenfogva rohantak végig a Kolosszus folyosóin, s épp oda is értek a raktárhoz. Egy nagy halom összevisszaság között pedig valóban ott állt a Tila-9 típusú űrszöcske, leginkább valami gigantikus rovarra emlékeztetett, megvolt jó tíz méter hosszú, s mert képes volt helyből le- és felszállni, ezért nem is voltak kerekei, hanem ehelyett hat vékonynak tűnő, de erős lábon állt a helyén. S úgy tűnt, semmi baja, aminek oka az is lehetett, hogy az effélenek saját komputeragya van, a lábai mágnesesek, ezek tartották a helyén, nem gurulhatott el mint a kerekeken nyugvó gépek, bár e hat lábtól még rovarszerűbb volt. Nandon számára mindig nagyon furcsának tündek e gépek, mert a repülőgépekkel már a kaulok is kísérletezgettek néhanapján, egyelőre még különösebb siker nélkül, de a Tila-9 szárnya nem előre, hanem hátrafelé nyilazott volt, tehát elöl volt a legszélesebb, és hátrafelé keskenyedett!

S e szárnyak alatt erős lézerágyú csövei meredeztek. A Tila-9 harci gép volt.

—És egyáltalán nem hasonlít terepsiklóhoz! - ellenkezett önérzetesen Nandon. Imádta az efféle gépeket, egyszerűen mert annyival sokkal jobbak voltak mint a csiszik gépei, márpedig Nandon utálta még most is a csisziket. Amikor a filmekben ilyen gépeket látott, mindig nagyon élvezte, hogy él valahol egy nép, amely ennyire fejlettebb mint a csiszik.

Szim a félig még a törmelékben álló űrszöcskéhez botladozott.

—Hát ez hihetetlen! - motyogta, és megsimogatta a gép törzsét, hogy ellenőrizze, nem álmodik-e. —Hogy a csudába került ide egy efféle?!

Majd jobban megnézegette azt, s ekkor észrevett egy csomó műszaki adatot, felfestve a gép törzsére, a „hasa” aljára.

—Ez nem is Tila-9, hanem Tila-10-es típusú! - mondta. —Prototípus, kísérleti példány!

Ezt Nandon nem értette, de Szim megmagyarázta:

—Ez a legújabb fejlesztés, biztos kipróbálni vitték az űrbázisra! És egészen biztos hogy kísérleti darab, mert ahogy elnézem, három személyes, tehát a pilótán kívül még két személynek van benne hely, akik a fegyvereket kezelhetik! Az összes eddigi űrszöcske egyszemélyes!

—Ebből én nem sokat értek kislány, de amit igen, az nagyszerű, mert azt jelenti, hogy mehetek veled én is hozzátok!

—Tényleg jönni akarsz?

—Persze! Ez életem megismételhetetlen lehetősége! Gyerünk, csinálj valamit hogy kinyíljon, aztán ülünk bele máris, és már itt sem vagyunk!

Azt Szim nagyon hamar el is érte hogy beszállhassanak az űrszöcskébe, de ami az indulást illeti, az odébb volt. Mert hát hogy csak a legfontosabbat említsük: be voltak zárva a Kolosszus rakterébe!

—Hogyan lehet ezt kivinni innen? - kérdezte Nandon.

—Hát, a raktárajtó ott nyílik - mutatott a fal felé Szim - de amint látod, ott még sok-sok tonna törmelék van! Szerintem meg kell várnunk, hogy a javítórobotok eltakarítsák onnan! Mert addig ki nem megyünk innen!

—És ha szétlőnénk mindent?! Hiszen a Kolosszus már úgysem kell nekünk! - javallotta harciasan és türelmetlenül Nandon.

—Juj, ilyet ne is mondj, hiszen akkor lehet hogy minden ránk omlana, s itt pusztulnánk! - csóválta a fejét Szim e nagy hevességet hallva. —Figyelj, ha eddig itt voltam, most már nem fogok hebrencskedni, hogy az utolsó pillanatban rontsak el mindent! Most már nyugodtan várakozok akár még néhány hónapot is, mert tudom hogy a végén ez a jó kis repülő hazavisz!

—És fogod tudni irányítani? - kérdezte aggodalmasan Nandon.

—Remélem! - és Szim ujjai szeretettel simítottak végig az irányítópult paneljén. Nosza, több sem kellett erre annak: azonmód életre kelt, kigyulladtak a konzolfények, lágy derengésbe

vonva Szim arcát is. Megjelent a monitoron egy sor kiírás, afféle menüpont. Szim nem is habozott, s rábökött ujjával az „Önteszt” nevűre. Erre kiíródott:

—Önteszt folyamatban! - majd néhány másodperc eltelte után ez jelent meg:

—Minden rendszer 100%-osan ép.

—Meglátszik hogy ez a legújabb fejlesztés, semmi baja nem lett az ütközéskor! - mondta Szim elégedetten. —Persze, érthető is... ez harci gép, nem úgy mint a Kolosszus, és egy harci géptől elvárható, hogy strapabíró legyen...

—Jó, jó - aggodalmaskodott kissé Nandon - de az csak az egyik dolog hogy tudsz vele repülni – remélem azt is tudod, *merre* kell repülnöd vele?!

—Fogalmam sincs róla! - rázta meg a fejét Szim. —Hanem szerencsére nem is kell tudnom.

—Hogyhogy?!

—Megy az már automatikusan!

—Ugyan miként?! Talán ez a gép jobban tudja mint te, hogy hol vagyunk?!

—Az sem lenne csoda, mert a javítórobotok is jobban tudják nálam, hogy mit és hogyan kell javítaniuk! De ez az űrszöcske most még nem tudja, hogy hol van. Ellenben amint kiértem vele a légkör fölé, már tudni fogja, elég ha csak kiválasztom azt a menüpontot, hogy „automa-ta hazatérés”. Tudod, ez minden hipertéri közlekedésre képes űrjárműben benne van nálunk horkoknál. Azért van benne, mert mi a tutuktól kaptuk meg a hipertér titkát, a tutuk pedig, ha emberek is, de nagyon mások mint az akasztányok, rendkívül kényelmesek, mondhatni puhányok, és gyávák is! Amit csak lehet, automatizálnak! Ha kiválasztom ezt a menüpontot, az űrrepülőgép megvizsgálja a galaxist a teleszkópjaival meg egyéb műszereivel, felderíti a csillagok alapján hogy a galaktika melyik pontján lehetünk úgy körülbelül, ennek ismeretében pedig már elnavigálja magát hazulra. Először csak úgy nagyjából, a környékre, majd egyre pontosabban, amíg már ott leszünk az egyik hork támaszpont közvetlen közelében! Ez tehát nem gond! - nyugtatta meg Nandont.

Azután tehát hogy felfedezték a Tila-10 űrszöcskét, már igencsak boldogan várakoztak, de váratlanul nagyon soká elhúzódott e várakozás! Kiderült ugyanis, hogy cseppet sem egyszerű az űrszöcskét kiszabadítani a Kolosszus testéből. A javítórobotok ugyan meglehetősen hamar eltakarították az apró törmeléket a raktárajtó útjából – ellenben kiderült, hogy ezek mögött, elzárva a kivezető utat, tíz óriási hipermotor van, amik valaha, a katasztrófa előtt, vadonatújak voltak, becsomagolva, most ellenben némelyik alaposan megsérült!

Nyilván ezeket is valami űrbázisra szánták a horkok, talán épp arra amin Szim is szolgálatot teljesített hajdanában. És ezek a hipermotorok roppantul nehezek voltak. A javítórobotok kettőhöz egyelőre hozzá sem nyúltak, ezek nyilván épek voltak, a többiből hármat elkezdtek szét-szerelni mint menthetetlent, a másik ötöt pedig javítgatni kezdték, de ez lassan ment nekik. Főleg azért ment lassan, mert ezek igazán óriási motorok voltak, emiatt nagyon nehezek, és a méretükhöz képest különben nagyon erős fémbogarak még egyesült erővel is csak lassan bírták mozgatni őket. És gyakran kellett ide-oda fordítgatni e motorokat!

—Miért ilyen nagyok ezek? - kérdezte érdeklődve Nandon.

—Mert ezek nem holmi kis űrszöcskébe valók! Ezeket nyilván egy-egy sokezer lakosú űrbázis-ra tervezték! - válaszolta Szim.

—Akkor nem lehetne-e ezekkel az egész Kolosszust hazaszállítani?

—Mit beszélsz! Fogalmam sincs róla, miként kössem ezeket vagy ezek közül akár egyet is, össze a Kolosszus számítógépével!

—És okvetlenül kell hozzá a számítógép? Nem úgy van-e, hogy megnyomsz rajta valami gombot...

—Azt még csak megtehetném, de honnan tudom, hogy úgy hová repülök?! Meg aztán, ha valahol a világűrbe érkezem, a Kolosszusból azonnal kiszökik minden levegő, mert tele van repedésekkel! Arról már nem is beszélve, hogy nem biztonságos dolog nagy gravitációs térben ug-rani! Tehát egy bolygó felszínén!

—Miért?

—Mert a gravitáció torzítja a teret. Pontosabban, a gravitáció maga a tértorzulás, amit a bolygó tömege kelt. Pontatlanná teszi a hipertéri navigációt. Mindemellé pedig a hipertérbe belépve a tárgyak hajlamosak mintegy „megcsúszni” a gravitációs anomálián, ami azt jelenti, hogy egy adott gravitációs pályát követnek, amelynek erőssége megegyezik az ugrás pillanatában mért helyi térerősséggel, s olyan helyre érkezik az ugró objektum, ahol megközelítően azonosak a gravitációs viszonyok, mint a kiindulási helyen!

—Ebből nem sokat értek!

—Ha itt a bolygó felszínén ugrunk, akkor könnyen lehet hogy nem ott bukkanunk ki a térből ahol szeretnénk, hanem valami vadidegen bolygó felszíne fölött sok méterrel és újra lezuhanunk, mert ott ugyanolyanok a gravitációs viszonyok mint itt most! De az is lehet, hogy a felszín alatt néhány méterrel materializálódunk, s akkor szétrobbanunk azonnal szubatomi részecskékre! Vagy egy csillag kronoszférájában bukkanunk ki, s nekem nem hiányzik hogy megsüljek!

—Ejnye! Ez elég veszélyesen hangzik!

—Mert az is! Ne türelmetlenkedj, Nandon, idővel megszerelik a robotok e motorokat...

—Azután ott hagyják, és nem lehet akkor sem kimenni!

—Nem hagyják ott! Látod, azokat amik épek, már el is húzkodták a helyükre! Biztos nem hagyják az ajtó előtt egyiket sem, mert tudják hogy nem ott a helyük! Légy nyugalomban!

* * *

Nyugalomban is volt vagy két napig Nandon, hanem azután mindinkább meggyökeresedett benne egy gondolat. Mielőtt elmegy, bosszút áll ezeken az átkozott csiszíken, akik meggyilkolták a kisfiát!

Százsor is elképzelte, milyen nagyszerű is volna, ha úgy tehetne mint a filmekben: beül a Tila-tizesbe, elrepül az űrszöcskével a csiszíkhöz, mondjuk egyenesen Nikába, a csiszík fővárosába, hiszen mi az egy ilyen nagyszerű járműnek, és porrá égeti a csiszí királynő palotáját!

Ezt persze nem teheti meg. Nem tudja vezetni azt. Szim meg nyilván nem lesz rá hajlandó... de még ha hajlandó is volna: ez nem méltó hozzá!

Mert azért annyi józanság maradt Nandonban, hogy tudja: a csiszík jobbára ártatlanok a történetekben. Meglehet, talán helytelen a világnézetük, az is meglehet hogy tán emiatt valóban részesek voltak bizonyos mértékig Nandon gyermeke halálában, ugyanakkor az az egy tagadhatatlan, hogy szándékos rosszindulat nem volt bennük! Ami történt, inkább olyasmi volt mint egy vak természeti erő okozta katasztrófa, mint egy vihar ha lesújt valahová: a vihar nem tehet róla hogy pusztít, hogy épp olyan, amilyen! Még kevésbé voltak bűnösök benne mint egy tigris lett volna ha megeszi Nandon gyermekét: a tigrisben sem lett volna a gyerek iránt rosszindulat, de mégis szándékosan meg akarta volna ölni és enni a gyermeket. A csiszíkről még ez sem volt elmondható.

Nandon tehát hamar letett róla hogy úgy álljon bosszút, hogy lövöldözni kezd; de azért szerette volna valamiképpen megleckéztetni „ezt a gögös társaságot”, ahogy ő nevezte amazokat. S erre végül remek ötlet jutott az eszébe.

Olyan ötlet, ami szerint sokkal nagyobb fájdalmat, bosszúságot okoz majd a csiszíknak, mintha a királynőjüket ölné meg! Mert ha csak felégetne egypár csiszí falvat, azokat a csiszík idővel – sőt nagyonis hamarosan! – újjáépítenék, és kész. De ő, nem így lesz ez! Ő, Nandon olyan leckét ad nekik, ami örök időkre megalázza őket! Sárba tiporja a büszkeségüket!

S erre senki más nem is képes, mint ő, Nandon! E bosszútól egyetlenegy csiszí sem fog meghalni, ennyiből tehát igazán nemes bosszú lesz, de ő milyen remek érzés is lesz a számára! Letörli az oktalan gög felfuvalkodottságát e sárga ördögök arcáról!

Amikor eszébe jutott a jó módszer a bosszúra, épp nem is volt az úrhajónál, hanem otthon, Íventhalban. Megint haza kellett mennie ugyanis némi élelemért. És amint meglátta az asztalon fekvő naplóját, kipattant fejéből a remek ötlet.

Igen! Ez az! Mást sem kell tennie, mint hogy megismerteti népét, a kaulokat az elektromosság titkával! Természetes hogy a kaulokat, azt a népet, amit, sok más néphez hasonlóan, bar-

bárna tartanak a csiszik! Ez az elektromosság remek dolog, lámcsak, mindent ez működtet az űrhajóban is, ez kell a javítórobotokhoz, az orvosrobothoz, az űrszöcskéhez, mindenhez, a világűr meghódításához – és a csiszik nem ismerik! Nem ismerik! Pedig ez megoldaná még azt is, ami a legégetőbb gondja a csiszik népének évszázadok óta, azóta hogy egyáltalán léteznek: a gyors és hatékony kommunikációt!

Egészen biztos hogy megoldja, mert erre ott volt Nandon kezében a bizonyíték: egy adó-vevő készülék. A párja Szimnél volt. Szim nyomta a kezébe, hogy legyen vele, ha beszélni akarnának egymással. S bár Nandonnak még mindig fogalma sem volt róla mi is az a csoda hogy rádióhullám meg elektromágneses tér, elfogadta a csodát, hogy ezt is meg lehet csinálni elektromossággal. Ő, mi mindent megérne ez a titok a csisziknek! Egészen biztos hogy ha e titkokkal a kezében elmenne hozzájuk, azonnal Csisziföld Nagyjává neveznék ki, akadémiussá, megkapná az aranyszobrot, a neve felkerülne a dicsőséglistára, a Védett Nevek Jegyzékébe, és még a királynővel is lefeküdhetne, s hozzá nem is egyszer, de akár ezeregszer is, mert olyan rendkívüli találmányok sorozatát vinné nekik!

Igen. Megtehetné. De nem teszi meg. Mi neki mindez, akár egész Tlaxán is?! Ő elmegy Szim-mel. És nem is kíván párzani Auáával. Auáa ugyan szép nő, látta már a fényképét egy csiszi újságban, de őt nem érdekli a csiszi királynő. Sőt: igazából nem is olyan nagyon szép! Szép, persze, az emberek fogalmai szerint... de ha őszinte akar lenni, be kell vallja, hogy neki Szim bizony lényegesen jobban tetszik!

Egyik éjszaka például vele álmodott. Szeretkeztek, azt álmodta. És álmában össze-vissza csókolgatta Szim testét, méghozzá alulról fölfelé, míg végül elért a fejéhez – s akkor azt látta, hogy nem Szim arcát látja, hanem egy közönséges, emberi arcot! És álmában velejéig végigborzongatta az undor, tetőtől-talpig, hogy ilyen szörnyeteg fekszik az ágyában, hogy ő megcsókolt egy *ilyet*, egy *embert*, és nem értette, miként is kerülhetett egy ágyba egy *effélével*!

Nandon tisztában volt vele, mennyire irracionálisan gondolkodik. Hiszen ő mégsem hork, hanem ember!

De nem tudott parancsolni érzelmeinek. Megvolt vagy egy hónapja is hogy ezt álmodta, de még mindig élénken emlékezett mindenre. Iszonyú álom volt! Igazi lidércnyomás! Hogy ő meg egy embernő... borzalmas, na!

Erre gondolván Nandon vállat vont. Egészen biztos hogy emberi fogalmak szerint ő nem normális, de sebj! Őt többé nem érdeklik az emberek fogalmai és normái! Semmi dolga már velük, hacsak az az egy nem, hogy utoljára még egy kissé megalázza a csisziket!

Ez nagyon egyszerű lesz. Elég ha mindössze megajándékozza találmányaival a kaulokat. Mondjuk a legilletékesebbet: a kaul királyt! Nem kétséges, hogy a csiszik is nagyon hamar megszerzik e találmányok titkait, mert mindenütt vannak szimpatizánsaik, de sebj! Az a lényeg, hogy le sem lehet majd tagadni, hogy ezt az alapvető jelentőségű találmányt nem a csiszik hanem a barbárok találták fel! Ez a lényeg és semmi más!

Még így is messze elmaradnak majd fejlettségben a horkoktól, de ez is nagyon jól van úgy. Az emberek gonoszak, ocsmányok, mert ölik a jó horkokat, ezt világosan látta a filmekből! Nem is akarja hogy tudjanak ürrepülni. S nem is kell hogy adjon nekik űrszöcskét. Amit ő maga derített ki még Szim megismerése előtt, magányos kísérletezései közepette, az éppen elég lesz a számukra!

Szólt az adó-vevővel Szimnek, hogy ne várja őt estére, mert egy-két napig távol marad, majd fogott egy kis galvánelemet, fogta a maga készíttette picinyke lámpát, mely nem adott több fényt mint egy mostani zseblámpa, és már ment is a királyi palotához.

Természetesen nem volt egyszerű ügy akkoriban a kaul király elé jutni! Akkoriban már nem vette körül akkora mérhetetlen tiszteletadás, hódolat a királyt mint a korábbi korszakokban, de olyan ember aki bármikor felkereshette az uralkodót, még így sem sok akadt. Ezek nagyjából a közvetlen családtagjai voltak, néhány nagyon magas rangú miniszter, lehetett ezekből legfeljebb fél tucat, aztán a testőrkapitánya, – és a mindenkori csiszi nagykövetnő. Voltak más nagykövetek is az országban, de azoknak előre be kellett jelentkezni és időpontot kérni. A csiszi nagykövetnő azonban kivétel volt, az csak akkor nem kereshette fel a királyt, ha a felséges

úr épp a szükségét végezte. Hiába... ez az ha egy ország akkora világhatalom mint Csisziföld! Különben is meggondolatlanság lenne megharagítani Csisziföldet, hát még úgy, hogy Kauliana gyakorlatilag kizárólag vele határos!

Nandon azonban nem volt sem családtag, sem miniszter, sem csiszi nagykövet. Elvileg azonban bárki a király elé járulhatott – épp csak előre be kellett jelentkezni a megfelelő hivatalban, ott elmondani hogy miért kívánja a király kitüntető figyelmét és drága idejét igénybe venni, aztán ha a hivatalnok úgy gondolja elég fontos az ügy, akkor kap egy időpontot, többnyire sok hónappal későbbre, s akkor, ha semmi közbe nem jön, találkozhat is az uralkodóval!

Általában közbe szokott jönni más. Egyéb kérelmezők fontosabb ügyei, ami miatt halasztást szenved a nagy találkozó. Vagy valami vagyonosabb ember lepénzeli a hivatalnokot, s emiatt furakszik előbbre.

Nandon azonban most biztosra vette hogy ő, ő aztán hamar a király elé jut! Az nem számít, hogy Szoloperte király még csak a létezéséről sem tud. Egykettőre meggyőzi ő a hivatalnokot, hogy ügye nem tűr halasztást! - és megtapogatta a zsebében a kis villanyégőt a teleppel. Ez rendkívüli találmány, és ennek jelentőségét csak olyan felfedezésekkel lehet összehasonlítani mint a tűz, az íj-nyíl, vagy a kerék!

Eleinte úgy tűnt, szerencséje lesz, mert a megfelelő hivatalban épp senki kérelmező nem várt a sorára, tehát a hivatalnokkal legalábbis azonnal beszélhetett. Az természetesen azonnal azt kérdezte tőle, milyen ügyben is keresné fel a felséges urat: pusztán önzetlen hódolatát óhajtja leróni előtte, ajándékot kíván adni neki, kérni szeretne tőle valami adományt önmaga vagy más számára, azt szeretné ha a felséges király ítélkezne valami peres ügyében, netán a király figyelmét szeretné felhívni valami összeesküvésre, merényletre, netán ellenséges hatalmak részéről fenyegető támadásra, – mert ezek voltak a hivatalos lehetőségek a király elé jutásra.

Nandon már majdnem azt mondta hogy egyik sem, de belegondolt hogy milyen vaskalaposak a hivatalnokok néha, s mégis így válaszolt:

—Azt hiszem az én ügyem a leginkább abba a csoportba esik, hogy ajándékot szeretnék adni a felséges királynak!

Végtére is - gondolta - ez a nagy felfedezés joggal mondható ajándéknak!

A hivatalnok erre odaadott neki egy nyomtatványt, hogy tölts ki. Nandon elképedve olvasgatta, mi minden kérdésre kell válaszolnia. Az még hagyján volt hogy megkérdezték a nevét, születése időpontját, lakcímét és a szülei nevét, de azt is tudni akarták hogy vannak-e gyermekei, ha nincsenek, voltak-e gyermekei, miért haltak meg, ha vannak, akkor azok mikor születtek, van-e felesége, ha van, akkor annak az adatai, ha nincs, volt-e, miért és mikor halt meg, netán elvált-e, milyen betegségei voltak idáig, nyújtott-e már be korábban kérvényt hogy szeretne találkozni a királlyal, ha igen, akkor találkozott-e, ha nem, akkor hányszor nyújtott be ilyen kérvényt és mikor, kérdezték természetesen hogy rendelkezik-e valami nemesi ranggal, volt-e büntetve, mikor, mennyi időre, milyen okból, milyen nyelveket beszél, rendelkezik-e a Csiszik Barbár Barátja címmel, mi a nemzetisége, egyáltalán kaul állampolgár-e, sőt, még azt is tudni akarták, hány cm magas, és hány kiló a súlya! Ráadásul a kérvény jobb felső sarkába be kellett volna hogy ragasszon egy fényképet magáról, ami 8 napnál nem régebben készült!

—Na de hát mire mindez?! - csodálkozott.

—Azért, mert így írja elő a Hivatal Iktatási Előírásai és Belső Rendelkezései! Harmadik kötet, negyedik bekezdés tizenhetedik paragrafus! - kapta meg a választ.

—Aha. És ha ezt kitöltöm mind...

—Ezt és a másik oldalt is! - fordította meg a lapot igazán szolgáltkészen a hivatalnok. Ezen az oldalon aziránt tudakozódtak, hogy a Nandon által adni kívánt ajándék vajon melyik kategóriába esik: élőállat, vágott állat, konzervkészítmény, készpénz, szemestermény, egyéb termény, ingatlan, ha ingatlan akkor lakóterület vagy szántóföld vagy gazdasági építmény vagy bánya, ha lakóterület akkor belterületi vagy külterületi, amennyiben ingatlan, akkor mi a címe, esetleg ingóságokat akar-e ajándékozni Nandon, s ezek ékszerek-e, vagy ruhaneműk, vagy bútorok vagy gazdasági gépek, vagy egyéb, mekkora az értéke az ajándéknak, ha bánya az ajándék

akkor termelő vagy üzemén kívüli bánya és mit bányásznak/bányásztak benne, netán fegyver-e az ajándék...

Míg ezt el nem olvasta, Nandon már-már hajlandó lett volna kitölteni az első oldalt. Kis jóindulattal még érthető hogy tudni akarják, ki megy a király elé, nem valami merénylő-e, s nem fertőzi-e meg valami betegséggel! Na de mit kezdjen ezzel a másik oldallal?! Olyan rubrikát nem látott hogy „találmány”, s ha be is írja valahová: mit írjon az értékéhez?!

Mondta is:

—Az én ajándékom egyik kategóriába sem illik.

—Az kizárt! - hallotta a választ. —Ezt a listát a Hivatalok Általános és Országos Főfelügyelősége és Ellenőrzési Főosztályának Minisztériumi Központi Joghatósága állította ki, rendelte el és léptette hatályba, s azok minden eshetőségre gondolnak!

—Az én esetemre nem. Én ugyanis szellemi természetű dolgot szeretnék ajándékozni.

—Micsodát?!

—Egy találmányt. Épp ezért nem is írhatok konkrét értéket, de ha mégis írnom kéne valamit mint eszmei értéket, akkor sok-sok milliárd buznyák lenne az értéke!

—Ember, ne packázzon velem!

—Komolyan beszéltem! Felfedeztem ugyanis a természet egy csodálatos és mindeddig rejtett erejét! És nem vagyok ám örült! Be is bizonyítom! - azzal Nandon előhúzta a zsebéből a kis lámpát, és azonnal bekapcsolta azt.

A lámpa jól működött. Mindazonáltal a hivatalnok nem ugrott a magasba ijedtében, és nem is lelkesedett különösebben.

—Mi ez? - kérdezte.

—Ez egyelőre csak egy lámpácska. De ezt egy egészen új energiatípus működteti! Ez nem gáz-lámpa ahogy a csiszik készítik a világítóeszközöket, nem is különböző kotyvalékok fénylenek benne mint a hangulatvilágításuknál, hanem nézd csak uram, itt termelődik az eddig ismeretlen erő - ütögette meg az elem dobozkáját - és ezt az erőt ezzel a két zsinórral bárhová elvezethetem! - mutatta.

—És gondold hogy van ennek jelentősége? - kérdezte fitymálló arccal a hivatalnok.

—Hogyne, óriási jelentősége van! Kérlek uram ne abból indulj ki, hogy most csak e kis lámpát látod, mert lehet készíteni sokkal nagyobbakat is, és nem egyet de ezrével! És még otthon sok találmányom van! Ez az erő képes forgó mozgást is előállítani, de fel lehet használni bűnözők kivégzésére is, ha már van forgó mozgás, akkor lehet építeni szivattyút, vagy újfajta vasutat, mindent!

—Hm... - mormogta a hivatalnok, a kis fénylő lámpácskát nézve. —Tudod, ez olyan mint amikor mutatnak egy körömnnyi tojást, s arról próbálnak meggyőzni hogy ebből egy elefánt nagyságú madár kel majd ki! Ha akarom hiszem, ha nem akarom, nem hiszem! De különben mindegy is hogy én mit hiszek! Én úgy döntöttem hogy nem hiszem, de ennek semmi jelentősége; mert azt mondd meg hogy mit kívánsz éntőlem?!

—Segíts, hogy a király úr elé járulhassak!

—Akkor ki kell tölteni a megfelelő nyomtatványokat a megfelelőképpen!

—De hiszen épp most mondtam, hogy az én esetem egészen különleges, és...

—Mindenki ezt mondja aki ide jön! - zárta le a vitát a hivatalnok. —Nekem az a dolgom, hogy ügyeljek a rendre! Vagy kitöltöd ezt szabályosan, s akkor kapsz egy időpontot, vagy távozz békével!

—Még mindig nem érted! Ez óriási jelentőségű találmány, és különösen az világrengető benne, hogy ezt végre mi találtuk fel, mi, kaulok, nem a csiszik, ezzel bebizonyíthatjuk hogy nem vagyunk barbárok, amint azt a csiszik állítják, és ezáltal...

—Kitöltöd vagy nem töltöd ki?!

—Hát nem érted, hogy...

—Tehát nem töltöd ki. Tudod merre van az ajtó, távozz!

—De hát nem lehet igaz, hogy az ostobaságod megfossza az országot egy...

A hivatalnok megrázott egy csengőt. Erre belépett két tagbaszakadt katona.

—Dobjátok ki! - mutatott Nandonra a hivatalnok. Azok már meg is ragadták Nandon grabancát és kihajították az utcára. Nandon még a lámpáját sem tehetette el.

Hogy Nandon milyen dühös volt, azt talán mondanunk sem kell! Kidobatása után megalázot-tan tápáskodott fel az utca mocskos kövezetéről, megtapogatta fájó és lehorzsolódott könyö-két, leporolta a ruháját, dühösen köpött a hivatal felé és az öklét rázta az irányába, de ekkor megindultak felé az eddig rajta röhögő örök; erre megijedt és elinalt a tömegben, mert nem akart verést is kapni.

De iszonyú mérges volt! És egyre azon gondolkodott, mitévő is legyen.

Sok reménye nem volt rá hogy a király elé juthat. De akkor mit tehetne?! Készítsen valami nagy-nagy lámpasort, amivel kivilágítja a saját házát, s így csináljon reklámot a találmányá-nak?! Ez biztos sikerülne de sok időbe telne; ő pedig nem akar már addig várni ezzel! S itt is megvan az esélye annak, hogy a csiszík figyelnek fel rá elsőként, aztán még kitelik tőlük hogy elfogják, Csiszíföldre hurcolják, a találmányát pedig titkosítják! Vagyis megtartják maguknak, azokkal pedig akik nem csiszík, nem osztják meg!

Ennek igen nagy esélyét látta. Elvégre ez valóban igen alapvető fontosságú találmány. Aki ezt birtokolja, az istenként tündökölhet minden ezt nem ismerő nép fölött!

Ahogy gondolkodott, eszébe jutott a királyfi. Roli királyfi ugyan a csiszík iskolájában tanul ideje túlnyomó részében, de gyakran lehet látni állítólag a palackozóüzemében is! Ott egyálta-lán nem nehéz vele találkozni, mindenesetre sokkal könnyebb mint a királyapjával! És Roli okos, okos kell legyen mert a csiszík iskolájába jár, ő minden bizonnal felismerné az elektro-mosság jelentőségét, nem úgy mint az az ostoba, tintaszagú hivatalnok!

Igenám de épp ez az: Roli a csiszík iskolájába jár! Mi van ha jobban szereti már a csiszíket mint a kaulokat, aztán elmondja nekik az egészet... vagy ha nem is szándékosan, de azelőtt kifecsegi hogy a kaulokat megismertette e találmánnyal... ajaj, nagy ám ennek a veszélye!

Más pedig nem jutott az eszébe. Csak e három dolog között választhat: lemond az egészről és elrepül Szimmel, kivilágítja a házát hogy tündököljön mint egy gyertyákkal teli halotti oltár, vagy megpróbálkozik Roli meggyőzésével!

Késő este volt már, és még mindig nem jutott döntésre hogy mitévő is legyen. Ekkor azonban kopogást hallott az ajtaja felől. Sőt, nem is kopogás volt ez, inkább dörömbölés.

—Ki az?! - kérdezte ijedten.

—Itt lakik Nandon?! - kérdezte vissza egy mély hangú ismeretlen odakintről.

—Igen, én vagyok Nandon, de hát ki az aki ilyen késő este...

—Kinyitni! - hangzott erre.

—De hát ki az aki...

—Rendőrség! Kinyitni vagy betörjük!

Nandon nem tudta hogy mit akar tőle a rendőrség, de az az igazság hogy semmi jóra nem számított. Neki abszolúte semmi dolga nem volt eddig soha a törvénnyel, sőt, az utóbbi évek-ben alig is élt Íventhalban. Ha most mégis a rendőrök keresik... igen, az csak bajt jelenthet! Lehet hogy valami hatalmi önkényt, lehet az is jobb esetben hogy csak félreértés az egész, de sajnos az efféle félreértések sokára szoktak tisztázódni! Mindenesetre Nandon jól ismerte a történelmet, s nem voltak illúziói afelől, mennyi lehet az esélye egy nemesség nélküli és megle-hetősen szegény embernek a hatalmasokkal, s általában a bürokráciával szemben. És most nagyon sajnálta, hogy nincs nála egy sugárpisztoly, amit sokat látott a Kolosszus filmjeiben működés közben. Turkált is hetekig egy ilyen után a Kolosszus raktáraiban, de sajnos egy szál fegyver nem volt a bőséges árukészlet között!

Pedig de jó lenne most egy ilyen! De még egy közönséges pisztolya sincs; bár ez utóbbi talán szerencse, mert azok többen vannak, s ha neki nem sugárpisztolya van tehát nem csodafegy-vere, csak amolyan közönséges pisztolya, akkor biztos hogy ő fog rosszul járni!

Egyetlen dolgot tehet: figyelmeztetnie kell Szimet! - azzal kikiáltott a rendőröknek:

—Már nyitom is az ajtót csak gatyát húzok!

De nem ezzel törődött, különben is ruhában volt még, mert nem feküdt le. Ehelyett fogta az adó-vevőt, s hívta Szimet. Így szólt bele:

—Szim, drágám, itt vagyok a házamban, de rossz emberek jöttek értem! Nem tudom mit akarnak, de lehet hogy el fognak fogni, lehet hogy magukkal visznek! Lehet hogy kifigyelték hogy eljárkalok hozzád, lehet hogy nem, tényleg nem tudom mit akarnak! De attól félek kifigyelték téged, és engem ki akarnak kérdezni rólad! Ha kínozni fognak, nem hiszem hogy ne mondanék el nekik mindent, tehát jobb ha felkészülsz erre! Ha már lehet, menekülj el, repülj el nélkülem! Ha még nem lehet, akkor várd őket a Tila-10-ben, és ha beértek oda, lödd szét őket az ágyúval!

—Mi lesz már?! Kinyitni vagy betörjük! - kiáltották az ajtó előtt, és valaki meg is döngötte azt az öklével, de az is lehet hogy megrúgdosták bakancssal.

—Sehová nem megyek nélküled! - hangzott Szim válasza a vevőkészülékben, s olyan hangosan és olyan élesen, hogy az már sikoltásnak is beillett.

—Menekülj szerelmem! - kiáltotta erre válaszként Nandon, azzal már ki is kapcsolta az adóvevőt, és hogy ne kerüljön illetéktelenek kezébe, egy gyors mozdulattal bedugta a kandalló kéménylyukába. Tehette, mert abban nem égett tűz most. Ezután kinyitotta az ajtót.

Legnagyobb megdöbbenésére nem a rendőrök acélkéek egyenruháját pillantotta meg, hanem egy nagy csapat komor tekintetű szerzetest! De mielőtt csodálkozhatott vagy méltatlankodhatott volna, az első ezek közül megtaszította őt, hogy majdnem hátára zuhant, azzal bemasírozta a szobába, s becsapták maguk mögött az ajtót. S ezután a vezetőjük így szólt a társaihoz:

—Szedjétek össze mindent, s vigyétek magatokkal! A férfit is kötözzétek meg, tömjétek be a száját, kámzsát a fejére hogy fel ne ismerjék, s visszük őt is!

—De hát mit jelentsen ez az egész?! - kiáltotta Nandon.

—A Hit nevében! - válaszolta a főnök-szerzetes, és a magasba tartotta a kezében a Hit jelképét, a Szent Karót. —Kérlek ne tarts semmi rossztól, e méltatlan bánásmód természetesen nem fog sokáig tartani, csak míg templomunk mélyére érkezel! Ott azután minden segítséget megadunk neked azért, hogy tudásodat, istenadta lángelmédet a Szent Hit szolgálatába állíthassad, sok nagyszerű találmány megalkotásával!

—De hát nem értem, honnan tudtok ti arról, hogy...

Tovább azonban nem beszélhetett, mert megkötözték, s a száját is betömtek, ahogy a parancs szólt. De a főszerzetes válaszolt neki.

—Természetesen onnan, hogy ma kihallgatást kértél a királytól! A hivatalnok akivel beszéltél, hű híve a szent tanításoknak, s bár folyamodványodat kénytelen volt elutasítani, mert nem felelt meg a szabályoknak, de azért gyónás közben elmondta nekünk hogy mi történt és miként, már amiatt is, mert feléledt benne a lelki furdalás, hogy nem cselekedett-e rosszul! És odaadta nekünk a világító gépedet is! És mi felismertük hogy az ami ott fényt sugároz, az nem más mint Isten Teremtő Erejéből egy cseppecske, márpedig azt nem szabad másra, mint kizárólag szent dolgokra fordítani! Na, most már tudsz mindent, tehát - és e szavaknál társaihoz fordult - vigyétek!

S azok már vitték is Nandont.

9. fejezet: Isten keze

Auáa egy kedves kinézetű, fiatal leány volt. Legalábbis mindenki azt mondta volna róla hogy kedves, és azt is, hogy fiatal. Nem *nagyon* fiatal, nem csitri – talán a harminc felé közeledik, lehet úgy mondjuk huszonnyolc éves, bárki így becsülte volna a barbárok közül.

A barbárok közül. Mert azok ahhoz szoktak hozzá, hogy a fiatalos külső csekély számú éveket rejt maga mögött. Valójában Auáa, aki a csiszik királynője volt, s eképpen nem is csak Csisziföld, de nyugodtan mondhatjuk hogy az egész bolygó legelső számú embere, a Legfőbb Valaki, – ő már elhagyta ötvenötödik évét, és az ötvenhatodik felé közeledett!

De hát Csisziföldön sokáig élnek az emberek. És lassan, nagyon lassan öregednek meg. Nem teszik tönkre magukat kimerítő munkával, éjszakázással, idegeskedéssel... Auáa joggal remélhette hogy még él legalább annyit, amennyit idáig. Talán néhány évvel még többet is. A nők Csisziföldön ezidőtájt száztiz és százhusz év között szoktak meghalni; a „rekord” Csisziföld történelmében százharminckét esztendő volt. Ezt eddig két ember is megélte náluk. Ráadásul egyikük nem is végelgyengülésben halt meg, hanem balesetben: annyira nem volt semmi baja még e tisztos korban sem, hogy bűvárkodni ment, nem is az úszástudományával volt a baj, de megcsipte egy mérges medúza, ettől szívrohamot kapott, s így lett vége szegénynek! Ki tudja, meddig élt volna, ha ez a bosszantó esemény közbe nem jön!

Az tehát csalóka látszat volt csak, hogy Auáa fiatal. Fiatal volt csiszi fogalmak szerint, de nem az évei számát illetően! És az is csalóka volt, hogy kedves. Persze hogy kedves volt mindeenkivel aki megérdemelte, tehát minden csiszivel! De ha kedvesség alatt holmi akaratgyengeséget vagy habozást értett valaki, akkor hamar rájött hogy mekkorát téved. Nem is lehetett volna efféle jellemű Auáa, hiszen egész Csisziföld, s ezáltal tulajdonképpen az egész bolygó sorsa nyomta a vállait!

Ez néha alaposan elbúsította. Például amikor belegondolt, milyen szép is lehetne a világ, ha a barbároknak végre megjönne az eszük! De hát nem jön meg, de nem ám, sőt, sokszor még annak is elmegy, aki legalább viszonylag józan fejű közöttük...

Mint most Szoloperte király. Igen. Mert a kaul nagykövetnő jelentéséből az derült ki, hogy most a kaul király „buggyant meg”, most annak ment el az esze. Megháborodott!

A barbárok persze nem mondták volna erre azt hogy a király megőrült, de a csiszik ezt már annak tekintették. Ezt, ami most történt a királlyal. Mert a király eddig meglehetősen józan király volt, igazán becsületesen kormányozta Kaulianát, folytatta elődeinek csiszibarat politikáját, a fiát is csiszi iskolába járatta, egyáltalán, ahhoz képest hogy barbár uralkodó, igazán semmi baj nem volt vele eddig – s erre tessék, kiderül hogy elmegy az esze, s azt sem lehet mondani róla hogy vénségére, mert alig negyvenöt éves, s az még a barbárok között sem mondható holmi jaj de nagy kornak! S mégis, mégis – egyszerscsak fogja magát, és holmi vallásos megszállottság keríti a hatalmába!

A barbárok között nem ritkaság a vallásos örület, de az uralkodók általában mentesek szoktak maradni ettől, azok sokkal józanabbak. Egy uralkodó ritkán vallásőrült, annál inkább a hatalom megszállottja! Az uralkodók józan gyilkosok. Őket a hatalom, a mindenáron való és minél nagyobb hatalom szokta érdekelni. De Szoloperte...

A király, aki eddig buzgón örködött Kauliana számos vívmánya, például a vallásszabadság fölött, váratlanul bejelentette, hogy látomása támadt, meghallotta Isten hangját, magán érezte az Úr kezének érintését, s ebből megértette, hogy neki nagy és nemes küldetése van: vissza kell vezetnie az istentelenné vált kaul népet az egyetlen igaz hit útjára! Az „egyetlen igaz hit” ezesetben a sokféle karotány irányzat egyikét jelentette, különben azt, amelynek a legszámosabban voltak a hívei Kaulianában.

S a király be is bizonyította hogy komolyan gondolja a szavait: hozott egy csomó törvényt, amik súlyos visszalépést jelentettek a legsötétebb középkor felé! Például kijelentette, hogy ezentúl Kaulianában tilos mindenféle vallásgyakorlás, ami eltér a karotány hittől, sőt, annak is az általa vallott irányzatától! Ezt úgy hívták hogy „az Egyetemes Karotány Hit Egyháza”, de röviden általában csak úgy nevezték hogy „eke”, a betűszó alapján(EKE = Egyetemes Karotány Egyház), s ezt ezen egyház hívei úgy magyarázták, hogy ez azt jelenti, hogy az ő kitartó térítő

buzgalmuk felszántja a pogányok lelkének parlagföldjét, s behinti azt az Úr igéjének magvai-val.

Ezen kívül a király kijelentette hogy vissza kell szorítani a csiszi befolyást az országban, emiatt megtiltotta a csiszi iskola működését is. A saját fiát is visszahívta onnan. Erőszakot természetesen nem mert alkalmazni, de így is akadtak többen a szülők közül, akik visszahívták a gyermekeiket onnan; ám e visszahívott gyermekek egy része nem volt hajlandó hazatérni, s ezek élén épp maga Roli áll, a kaul királyfi! Úgy tűnik, nem ért egyet az apjával. És annyira nem bomlott még meg a király esze, hogy nekivezényelte volna a katonaságot a csiszi védnőség alatti iskolának, mert tudta hogy annak totális pusztulás lenne a következménye; no persze nem az iskola, hanem a katonái pusztulása. De ha szerette is volna, már azért sem tehet, mert egészen biztos lehetett abban is, hogy tulajdonképpen mégsem lenne e parancsnak totális pusztulás a vége, mert egyszerűen egyetlen katonája sem támadná meg az épületet. Még azok sem, akik netán utálják a csisziket. Akadnak országok ahol a katonák közt gyakori az öngyilkos hajlam, de Kauliana nem tartozik ezek közé!

Ezen kívül a király kijelentette, hogy igenis igaza van a vallási tanoknak, miszerint a nő alacsonyabbrendű mint a férfi, emiatt elrendeli hogy nő a bíróságokon nem tanúskodhat férfi ellen, a nők ezentúl nem tizennyolc évesen tekintendők nagykorúnak mint a férfiak, hanem harminckét évesen, megtiltotta hogy nők férfiakat tanítsanak, hogy lányok a fiúkkal egy iskolába járjanak, hogy bokától feljebb érő szoknyákat hordjanak akár nyáron is, bezáratta a közös fürdőket, illetve csak úgy engedélyezte a működésüket hogy egy napon vagy csak férfiak, vagy csak nők mehettek be oda, elrendelte hogy ha egy nő megcsalja a férjét, akkor azt a nőt a férj büntetlenül megölhette, s elrendelte minden kaul lakosnak a napi egyszeri kötelező templomlátogatást, s aki ezt elmulasztotta, köteles volt pénzbüntetést fizetni a templomnak! Továbbá megtiltotta a magzatelhajtást, a fogamzásgátlást és a válást is. Elrendelte, hogy a férj megverheti a feleségét, de naponta legfeljebb egyszer, és csak pusztá kezével, s úgy is csak nyitott tenyérrel, ügyelve rá hogy a nőnek csontja ne törjék...

Amikor először hallotta ezt Auáa, azt hitte hogy mindez rossz tréfa, s legelőször is egy különhelikoptert küldött Íventhalba, egyik alkirálynőjével, hogy ellenőrizze, nem az ottani nagykövetnő háborodott-e meg. De minden valóban így volt! Legfeljebb annyi nem volt igaz, hogy e törvényeket a király elrendelte ugyan, de többsége csak holt betű maradt, mert a lakosság egy igen jelentős része azonmód fellázadt a király törvényei ellen! De ezt akkor még nem tudhatta a nagykövetnő amikor a legelső jelentését megküldte Níkába, azóta eltelt három nap, s így ez friss hír volt. A király ugyanis e törvényeivel az ország lakosságának túlnyomó többségét maga ellen ingerelte! Mert először is, a csisziket bár a kaul nők közül is a többség erkölcstelen bandának tartotta (aki ugyanis nem így érzett, az többnyire maga is csiszinek állt), de annyira azért igazán műveltek, felvilágosultak voltak, hogy ne tessék nekik hogy most már nem válhatnak el a kellemetlenné vált férjüktől, s persze az sem tetszett nekik, hogy ezentúl őket csak úgy meg szabad verni! Vagy hogy nem élvezhetik a fogamzásgátlás előnyeit! De még a legmegveszekedettebb kaul erénycsőszöknek sem tetszett hogy a nők ezentúl bokáig érő szoknya alá kell rejtsek a bájaikat! Ez nemcsak a nőknek nem tetszett, akik szerettek csinosak és vonzóak lenni, de még a férfiaknak sem. Sőt: a férfiak egy részének sem tetszett a fogamzásgátlás tiltása. A király tehát rögvest maga ellen ingerelte gyakorlatilag a teljes nőlakosságot országában, de még a férfiak jórészét is! Még azok a férfiak is, akik nagyon mélyen vallásosak voltak, még ezek is túlzásnak tartották, hogy mindenkinek kötelező legyen a napi egyszeri ima a templomban. Azok, akik a legmaradibbak voltak, azt mondták, a király jót akar, de elég lett volna a heti egyszeri kötelező imát elrendelnie, mondjuk vasárnap délből. Tehát még ezek is túlzásnak érezték a király rendelkezését, pedig ezek száma is elenyésző volt. Az egyik püspök pedig egyenesen a csiszi nagykövetséget kereste fel, és kérve kérte a nagykövetnőt, hogy tegyen valamit ő, a csiszi – a vallás megmentése érdekében! Mert amit a király tesz, az a lehető legrosszabb, ennél már az is százszor jobb lenne, ha a csiszi életformát akarná az országra kényszeríteni, és megtiltaná a vallást!

—Hogyhogy?! - csodálkozott a nagykövetnő.

—Mert így hogy mindenkinek muszáj úgy tennie mintha őszinte hívő lélek volna, így ezentúl nem lehet megkülönböztetni egymástól az igazán vallásosokat a nem vallásosoktól! Ez a törvény nem más mint az Ördög legnagyobb győzelme egyházunk felett! Kérlek hass oda a király előtt nagykövetnő, hogy vonja vissza a törvényét!

A nagykövetnő ezt meg is próbálta – de a király azt közölte vele, hogy nem fogadja! Ilyen sem fordult még elő!

Annyiból igaza volt a püspöknek, hogy e törvény épp ellenkező hatást ért el, mint amit a király remélt. Az utcákon felháborodottan kiabáltak az emberek, épp csak a palotát nem ostromolták még meg, de a nagykövetnő szerint ez csak amolyan „ami késik nem múlik” dolog, tehát még minden megtörténhet. Ha el is mentek a templomba az emberek, csak azért hogy a királyt szidják, és nem imádkozni. A legtöbben el sem mentek azonban oda, ellenben történt nem is egy esetben, hogy a nők még nemhogy felöltötték volna a bokáig érő szoknyát, de azt a kicsit is ledobták magukról amit viseltek, kivonultak az utcákra csoportosan, anyaszült meztelenül, azt kiabálva, hogy az ő testük a maguké, igazuk van a csiszíknak, és a király dirigáljon a saját feleségének de ne nekik, mert ők nem rabszolgák! De még olyan eset is történt, hogy több nő a férjével vagy akár vadidegenekkel a nyílt utcára ment szeretkezni, ezzel jelezve hogy mennyire semmibe veszi a király maradi rendelkezéseit.

Ezenfelül bámulatosan felszökött azoknak a száma, akik hirtelen csiszínek jelentkeztek. Az eltelt három nap alatt kerek tizenegyezren kérték Csiszíföld befogadását! Ezek között volt az iskola tanulóinak nagy része is, minden tíz tanulóból kilenc.

Ennél még sokkal érdekesebb volt, hogy számos városban egészen egyszerűen kijelentették, miszerint a király megszegte az alattvalói iránti kötelességét, elárulta a népét a vallásos boldériáiért, ez tehát azt jelenti hogy nincs az országnak törvényes királya! Néhány helyről küldöttség érkezett Rolihoz, hogy vállalja el a királykodás terhét beszámíthatatlan apja helyett; másutt nem bíztak a bolond király fiában és mást szerettek volna a trónon látni; a legtöbben azonban azt mondták hogy semmi szükség királyra, alapítsanak parlamentáris demokráciát, hiszen az Laenorban már évszázadok óta kiválóan működik, de sok más országban is bevált!

Ezek küldöttséget menesztettek a csiszi nagykövetnőhöz, kérve Csiszíföld segítségét hogy kivívassák a demokráciát. Megígérték, hogy akármilyen lesz is a parlament, semmiképp sem hoznak majd Csiszíföld érdekeit sértő törvényeket, sőt, azzal kezdik hogy eltörlik a király valamennyi nemrég kiadott maradi törvényét.

De jött küldöttség számos önjelölt trónkövetelőtől is, mindegyiknek volt több-kevesebb híve, akik szintén Csiszíföld támogatásáért esedeztek. A már évszázadok óta Kauliana részeként létező Zozóföld pedig kijelentette, hogy egészen egyszerűen nem hajlandó tudomásul venni a király rendelkezéseit, mert ha ezt megteszi, akkor akár az ősi zozó hagyományok szellemében a kannibalizmust is visszaállíthatná, szerintük ugyanis az emberevés sem maradibb szokás mint ezek amiket a király elrendelt, és emiatt Zozóföld kérte Csiszíföld támogatását ahhoz, hogy kihirdethesse a függetlenségét! Ígérük hogy amint független ország lettek, nemcsak nem éri semmi csorba a nők jogait amire Csiszíföld olyan érzékeny, de törvénybe iktatják hogy a zozó parlamentben kötelezően nőknek kell betölteni a képviselőhelyek legkevesebb egyharmadát!

Sok vallási csoport pedig szintén azt kérte Csisziföldtől, hogy támogassa őket egy tervezett felkelésben, mert ők ugyan vallásosak, de nem akarnak vallási monopóliumot, hanem hatalomra jutásuk után vallásszabadságot vezetnének be, ugyanolyant, mint ami a király megőrülése előtt volt!

Ezzel szemben egy igazán népes társaság azt követelte hogy tiltsanak be minden vallást az országban, mert íme, az minden rossz forrása, s a csiszík sem vallásosak, s ezek egyenesen fegyvereket kértek Csisziföldtől, sőt még harci helikoptereket is, igaz, ezeket nem örökbe csak kölcsön, hogy ezzel minden templomot a földig rombolhassanak, így többé senki nem parancsolhatja meg, hogy a nem létező templomokba menjenek!

Nagy volt tehát az összeviSSzaság az addig példásan nyugodt országban, az emberek egyedül abban értettek egyet, hogy egyikük sem akarja azt, amit a király elrendelt! Nyilvánvaló volt hogy valamit tenni kell! Mert ha Auáa nem oldja meg a gondokat, akkor azt az idő oldja meg, mert az idő mindig mindent megold; de sajnos az idő mindig a legrosszabb módon szokta megoldani az ilyesmit: általában óriási véráldozatokkal! Félő volt, hogy a sokféle párt összeverekedik, s mire egyvalamelyikük megszerzi az uralmat vagy kiegyezik a többivel, addigra Kauliana súlyos károkat szenved úgy emberéletekben mint gazdaságilag!

A királynő összehívta alkirálynőit egy tanácskozásra. A legtöbben úgy vélekedtek, hogy az igaz hogy most nagy lesz a véröntás Kaulianában, de ez tulajdonképpen nem is olyan nagy baj! Sokkal előnyösebb lesz az országnak, ha megszűnik ott a királyság!

—Azoknak van igazuk, akik azt akarják hogy demokrácia legyen! - jelentették ki egyhangúan az alkirálynők. —Szoloperte király lehet hogy megőrült, de ha józan marad, akkor sem tehetett volna nagyobb szolgálatot a haladásnak, mint e törvényeivel! Nemcsak önmagát buktatta meg, de a királyság egész intézményét is! Legjobban akkor cselekszünk mi csiszík, ha a demokráciát akarókat támogatjuk, akár még fegyveresen is, de a tekintélyünkkel mindenképpen, már amiatt is, mert nekünk sem érdekünk hogy valami elmaradott, primitív egyházi-teokratikus kormányzás alakuljon ott ki, közvetlenül a szomszédságunkban!

Auáa ezen elgondolkozott, és igazat is adott az alkirálynőinek... de azért valami mégsem tett neki. Nagyon fúrta az oldalát valami, és sokáig ült egyhelyben elgondolkozva. S az alkirálynők tiszteletteljesen vártak. Az mindig komoly dolog, ha a csiszi királynő töri valamin a fejét!

A királynő pedig nagyon meglepőt mondott amikor megszólalt.

—Nem hiszem el, hogy elment a király esze! Szoloperte kifejezetten felvilágosult uralkodó volt eddig! Hogy mást már ne is mondjak, csiszi nyelven tudó dajkát fogadott a fia mellé, és megtiltotta hogy máshogyan mint csisziül beszéljen vele a nő, hogy így a csiszi a fia anyanyelvévé váljon! Aztán beíratta az iskolánkba... több törvényt hozott a nők érdekében... támogatta a robbanómotoros technikát a gőztechnikával szemben... elkezdett vasutat építeni... megtiltotta a gyermekmunkát... nem, nem, itt valami gyanús dolgot érzek, amit ki kell deríteni!

—Mindenki normális, amíg egyszer meg nem őrül. - vont vállat az egyik alkirálynő.

—Hogyne, szó se róla, ez is lehet... de csak akkor hiszem el, ha végképp nem találok semmi más magyarázatot rá!

—De hát nem mindegy hogy miért döntött így a király? Nem az-e a lényeg, hogy a mostani helyzetből, a tényekből induljunk ki, s azt tegyük ami a legjobb magunknak és Kaulianának?!

—Ha nem ismerünk minden okot, akkor félreérthetjük az okozatokat is! A tudatlanság mindig veszélyes! A nagykövetőnő egyelőre intse türelemre Zozóföldet, természetesen nem úgy hogy Zozóföld tartsa be a király értelmetlen rendelkezéseit, hanem úgy, hogy az elszakadást egyelőre még ne jelentse be. A demokráciát akaróknak azt kell mondani, hogy Csisziföld nem támogat senkit sem fegyveres erővel, mert ez a barbárok dolga. Elvileg helyeseljük a demokráciát, mint olyasvalamit ami alkalmanként jobb mint a királyság, de mert ismerjük már hogy mennyire silány a barbár országok demokráciájának hatékonysága, ezért azt nem tartjuk olyasvalaminek, ami megér tengernyi véráldozatot! Tehát csak akkor helyeseljük hogy Kaulianában demokrácia legyen, ha ez nem jár különösebb véráldozatokkal, hanem az átmenet békés lesz! Vagyis: a barbárok egyezzenek meg egymással! A demokráciának úgysem az a lényege hogy a képviselők leöldössék egymást a parlamentben, hanem hogy szép vagy csúnya szavakkal, de megegyezzenek egymással! Mindenekelőtt azonban a nagykövetőnő igyekezzék megtudni, miért változott meg a király gondolkodása! Valaminek okvetlenül kellett történnie hogy ilyen mélyreható változás következett be nála! És ha a király nem hajlandó fogadni őt, akkor közvetítők útján tudakozódjék! Csak akad valaki, akiben megbízik a király, s akinek a szavára mi csiszík is adhatunk valamennyire! Ami a különböző királyjelölteket illeti: ilyeneket nem támogatunk, egyelőre legalábbis nem, mert ha már mindenképpen királyság lesz ott, akkor nekünk megfelel Roli is, aki a mi iskolánkba járt, feltéve persze hogy nem megy el annak is az esze! Remélem, ez nem fog megtörténni, de ha mégis, akkor ráérünk azután alkalmasabb jelölt után nézni, s

persze hogy kell-e jelölt az attól is függ, mennyire lesz sikeres Kaulianában a demokráciát akarók mozgalmá!

Ezt mondta a csiszi királynő, s emiatt egy este ilyen értelmű utasításokat vitt az íventhali csiszi nagykövetségre az ott leszálló helikopter.

* * *

Ami Tocsét, Jamínát, Rolít és Koneont illeti – bár már utolsó évüket töltötték az iskolában, kapcsolatuk alapvetően nem sokat változott. Legfeljebb talán annyi, hogy Koneon tett néhány lagymatag kísérletet hogy Tocsét elcsábítsa, de e kísérletei visszautasításra találtak. Erre visszatért azon álláspontjához, hogy neki Tocse, csakúgy mint a zánó birodalomnak a zulmán birodalom, ősi ellenség. Ellenben jó barátsága Rolival megmaradt, annak ellenére hogy legnagyobb helytelenítésére Rolí továbbra is Jamína után futkározott. Ez némileg a tanulmányi eredményeit is lerontotta, mert a szerelmi bánat nem tesz jót az elméleti tudományok elsajátításának! Szerelme egyelőre ugyanis reménytelennek tűnt! Jamína meglepően szűzies életet élt az iskolai tanulódő éve alatt. Bár nem számolt be neki életéről senkinek, még a jó barátnőjévé lett Tocsénak sem, de bárki aki ismerte őt, le merte volna fogadni, hogy amióta ide betette a lábát, azóta fiú nem látogatta meg ágyát, s persze ő sem járt férfiak ágyában. De magától értődően ez nem igazán vigasztalta Rolít!

Hogy Jamína ilyen erkölcsös lett, az különben nem benső meggyőződéséből fakadt. Számtalanszor kijelentette, hogy ő alapvetően a csiszik nézeteivel ért egyet. Egyszerűen tényleg úgy gondolta, hogy neki most valóban a tanulás a dolga, s nem bonyolódhat bele mindenféle homályos és zűrös érzelmi konfliktusokba.

S hogy ezt komolyan gondolta, s talán igaza is van, azt fényesen bizonyította, hogy sikerült az iskola legjobb tanulói közé küzdenie magát! Már a második évben iskolaelső lett.

Az első évben csak azért nem lett az, mert akkor – Tocse lett az iskolaelső! Épp Tocse!

Jamína természetesen már akkor is többet tudott mint Tocse, nem is beszélve mondjuk a végzősökről, de az iskolaelsőség számításánál figyelembe vették a tanárok azt is, hogy ki hányadik évfolyamos. Tocsét is tehát csak a saját tudnivalóiból vizsgáztatták.

Az első évben tehát Tocse lett az iskolaelső, bár nem hitte volna. A heti tudásvizsgákon Jamína is, Koneon is, Rolí is gyakrabban került az első helyre mint ő. Mikor azonban meglepődve kérdezte Szatnát, hogy miként is lehetett neki ennek ellenére iskolaelsőnek lennie, Szatná megmagyarázta neki, hogy Tocse szinte állandóan masszív második-harmadik lett, amikor épp nem volt első, míg Koneon például gyakrabban volt ugyan első, az igaz, de amikor nem első volt, akkor sokszor a hatodik-hetedik helyre is visszacsúszott! Úgy lehet hát hogy Koneon, ha akar, eredményesebben tud tanulni mint Tocse, de csak ha akar, és csak rövid ideig akar. Hajlamos azonban arra, hogy időnként jócskán alább hagyjon a lelkesedése. Egyszerűbben fogalmazva úgy is mondhatjuk hogy Koneon tehetségesebb talán mint Tocse, ellenben a szorgalma nem olyan erős! És így mindent összevetve átlagban Tocse az eredményesebb – bár Tocse nem kell hogy elbízsa magát, mert nem sokkal hagyta ám le a többieket, itt mindössze tized százalékokat tettek csak ki a különbségek!

Akárhogyis, de az első évben ő lett az iskolaelső. Első lett, s már rögvést az első évben!

Bár nagyon szerette volna megismételni ezt a jó eredményt, de nem sikerült – a következő évben lekörözte őt Jamína! De még Rolí is, és csak a harmadik lett. A harmadik évben majdnem sikerült újra elsőnek lennie, de Koneon megelőzte őt egy icipicivel, elhódította előle az első helyet, s csak második lett, Jamína lett a harmadik, és egy addig ismeretlen, akkor elsős gyerek a negyedik – Rolí csak az ötödik lett. A negyedik évben megemberelte magát Rolí, sikerült az első helyre felküzdenie magát, de nehéz lehetett neki, mert Tucsi igazgatónő azt hirdette ki, hogy elvben ugyan Rolí az első, de az eredménye csak három ezred százalékkal jobb mint Tocse eredménye, s ez olyan végtelenül kevés, hogy szerinte az első helyre Rolí és Tocse holtversenyben kerültek be. A második helyre jutott ezúttal az a gyerek aki tavaly a negyedik volt, a harmadik hely lett Jamínáé, és a negyedike jutott Koneon.

Mindenesetre eddigre már mindegyikük volt valamikor első, ezért kinézett nekik egy-egy helikoptertanfolyam, de azt persze nem tartanak csak úgy hipp-hopp, mindig csak akkor, azután, hogy kijárta a diák az iskolát! Ha volt olyan évfolyama, ahol ő volt az első, akkor elvitték Csisziföldre helikoptert vezetni, akkor is, ha a legutolsó évben már nem lett első.

Bízást számíthattak rá, hogy amint befejezik az ötödik esztendőt, nekik is kijár e jutalom. Egyelőre azonban még nem rendelkeztek e tudással, már csak amiatt sem, mert ebben az iskolában nem volt nyári szünet, amikor megtanulhatták volna a helikoptervezetést.

Bár az utolsó esztendőre Roli szépen javított az eredményein, hiszen első lett, ez rettenetes erőfeszítésébe kerülhetett, mert ha épp nem tanult, egyre csak a leányrészleg kertjében ücsörgött, várva hogy Jamína felbukkanjon, sóhajtozott, szemei beesettek, gyakran voltak karikásak is, árulkodván arról, hogy néha nem tud aludni éjszaka. Már rég nem tagadhatta volna le sem önmaga, sem mások előtt hogy szerelmes, de nem is akarta letagadni. Sőt, ezt nemegyszer mondta is, leggyakrabban persze Jamínának. De Jamína olyan szívzaggatóan kegyetlen volt vele, hogy ez sem tudta jobb belátásra bírni.

—Te most is csak a kurvát látod bennem! - mondta neki.

—Nem, nem, ez nem igaz! Nemhogy kurvát, de még ivarművészt sem!

—Mese habbal! Csak azt akarod hogy egyszer lefeküdjem veled!

—Persze hogy azt akarom, de nem ám egyszer hanem nagyonis sokszor!

—Aha. Tehát legyenek a szeretőd. Ez nem fog összejönni neked.

—De figyelj már kedves Jamína, én bebizonyítom neked hogy nagyon megváltoztam, és igenis becsüllek már! Bebizonyítom neked!

—Még ha bebizonyítod is, akkor sem lehet róla szó, az iskola végéig semmiképpen, mert amilyen lepcsés szájuak vagytok ti férfiak, azonnal eldicsekednél vele, erre jócskán megkopna a becsületed a diáktársak szemében, s ezt nem akarom! Iskola végezte után talán több esély volna rá, mert elutazom Kaulianából és már nem érdekel hogy mit beszélnek rólam errefelé, de igazság szerint akkor sem jósolok sok esélyt neked.

—Miért nem?! - kérdezte a királyfi, aki már-már reménykedni kezdett.

—Egyszerűen csak! Csak azért, mert dönthetek úgy is hogy *nem*! És nekem nagyon jólesik hogy hatalmamban áll így dönteni!

—Csak azért büntetsz mert megteheted?!

—Idefigyelj Roli, én valóban szeretek szeretkezni, de mondtam már talán hogy nem mindenkivel! És amikor még ivarművész voltam, meglehetősen sokakkal kellett lefeküdnöm kizárólag pénzért! Soha de soha az életben még senki nem segített rajtam önzetlenül; tulajdonképpen még Tocse sem, mert ő is azért adta a pénzt, hogy legyen egy beszélgetőtársa! És nem is ismert engem akkor, azt sem tudta hogy létezem, tehát azt a pénzt igazából nem is nekem adta hanem az iskolának, s az iskola adta nekem; sőt, nem is az iskola, hanem Gloé, a csizí alkirálynő!

—Na látod, Gloé segített neked!

—Ő igen, de ő is csak azért, mert előbb segitettem én őneki! Önzetlen segítséget soha a büdös életben nem kaptam senkitől, érted?! Tehát, most az iskolaidő alatt nem fekszem le veled akkor sem ha úgy fogsz pitizni nekem mint egy kutya, mert úgy ítélem meg hogy ez nem áll az érdekemben; amint leteltek a tanuloidóm napjai, akkor meg nagyon gyorsan visszautazom majd Behnotba, és emiatt nem fogunk találkozni. A két időpont között azonban lesz talán két-három nap idő, amikor csomagolok meg készülődök; ezalatt elképzelhető hogy engedek a kérélekednek, de csakis abban az esetben, ha magam is fogok rá vágyat érezni! Ha érzek rá vágyat, megteszem, mert nem akarok rosszat magamnak. Ha nem érzek rá vágyat, nem fogom megtenni, mert miért is legyenek jó bárkihez is ha az nekem nem jó?! Emiatt semmivel sem vagyok rosszabb mint a világ többi része, ami nem belőlem áll! Sőt, talán jobb is vagyok, mert most szólok előre neked, hogy ezt ne tekintsd nemhogy ígéretnek, de még komoly esélynek sem, mert eddig nem igazán éreztem különösebb vágyat irántad, s ha ez eddig nem történt meg, miért épp akkor következne be?! Helyes, aranyos fiú vagy, talán még barátnak is kiváló, de ez azért még nagyon távol van attól, hogy elkapjon valami ágybadöntő emésztő tűz!

—Pedig én nemcsak ezt akarom, Jamína, de még sokkal többet is! Nem egypár napra akarlak szeretőmnek, de rettentő hosszú időre!

—Ne fuss lehetetlen után, Rolí!

—De igen, hisz mondtam már hogy bebizonyítom hogy becsüllek már téged! Méghozzá annyira, hogy alázatosan megkérlek – légy a feleségem!

—Micsoda?! - tárgult nagyra Jamína szeme, majd elkacagta magát, megfordult, és sietve ellépdelt a kerti ösvényen, hogy ott hagyja Rolít. S csak a válla fölött szólt hátra neki:

—Jobb ha most megyek, mert félek örültekkel négyszemközt maradni!

—Miért lennék én örült?! - vágta rá Rolí, azzal néhány lépéssel Jamína mellé futott, majd meg is ragadta a karját, s kényszerítette hogy szembeforduljon vele. —Ugyan miért lennék én örült?!

—Feleségül vennél engem, a kurvát, te, egy királyfi?! Mit szól majd hozzá apád, anyád...

—Belenyugszanak majd, nem tehetnek mást, mert egyetlen gyermekük vagyok, s úgysem maradhat trónörökös nélkül az ország! Emiatt nem tagadhatnak ki! Legkésőbb akkor mindenképpen megbékélnek, amikor produkálsz nekik egy unokát!

—Na látod, itt van az ország is, mit szól majd az ország, a közvélemény!

—Egészen biztos hogy lesz némi szóbeszéd, de messze nem akkora, mint ami gondolom Behnotban lenne! Te evol lány vagy Jamína, ott nevelkedtél, de kérlek vonatkoztass már el az ottani viszonyoktól, mert ez itt Kauliana, s itt nem olyan erénycsöszök az emberek! Persze megkérlek rá hogy ha a feleségem leszel, ne vágd mindenkinek a szemébe kérdezetlenül is a múltadat, de arra sem kötelezlek hogy ha kérdezik, letagadd az igazságot! Ez igazán nem nagy kérdés szerintem!

—Jó, jó, de az akkor is kiderül!

—Az igazság?

—Igen.

—Jó, hát akkor kiderül! Mondtam már hogy itt más az emberek gondolkodása! Nyugodtan mondhatod hogy te amolyan csiszis gondolkodású leány voltál már akkoriban is, és mindenképpen lefeküdtél volna ezzel-azzal az élvezet kedvéért is, abban meg nem találsz semmi rosszat, hogy ha amúgyis lefekszel, hát már pénzt is fogadj el érte, elvégre hülye az aki ellöki amit ingyen adnak neki!

—Ez azért nem egészen igaz ám, az én esetemben nem így volt ez!

—De így is lehetett volna! Különbben ha annyira bántja az orrod az ez a kis füllentés is, ami pedig nem bűn, mert te nem is vagy csiszí, akkor csak mondd azt hogy erről kérdezzenek meg engem, s majd én beszélek helyetted! Semmit nem kell letagadni, de a tényeket gyakran lehet százféleképp is magyarázni. De még nem is ez a legfontosabb. Még ha mindenben a legszigorúbban tartjuk is magunkat az igazsághoz, akkor sem lesz itt semmi baj, mert Kauliana már évszázadok óta a csiszík gyűrűjében él, hisz más országgal nem is vagyunk határosak, csiszíket is gyakran lát mindenki, olvashat csiszí kiadványokat, ismerik tehát a szokásaikat, és nem vetik már meg őket!

—Dehogynem! A legtöbben erkölcstelen bandának tartják a csiszíket!

—Persze, annak tartják, de ez még nem azonos a megvetéssel! Ez csak olyan indulat nélküli vélemény már, mint az, hogy mondjuk valaki dögevőnek tartja a hiénát, vagy ragadozónak az oroszlánt. Azok ilyen állatok és kész, a csiszík meg ilyen szokásúak és kész! Szerintem kis idő sem kell hozzá, és olyasféleképp tekinti majd a közvélemény a dolgot, hogy nekem van egy majdnem-csiszí feleségem! És szavaimra bizonyosság az is, hogy itt Kaulianában is számosan vannak akik valamiért nem mennek a csiszík közé, nőkre gondolok, és ezek eléggé szabadosan élnek, s mindenki elnézi nekik, hozzászoktak már az emberek az efféléhez... sőt, én magam is ismerek nemegy olyan embert még a palota személyzete között is, akik maguk igazi, hogy úgy mondjam „tőzsgyökeres” kurvát vettek feleségül, bevallom neked egyikük feleségével még én magam is voltam amikor még nem volt feleség csak kurva, és ezek a férfiak kifejezetten ragaszkodtak hozzá, hogy a leendő feleségük kurva legyen, persze nem azért hogy házasság után is olyan életet éljen, mert megkövetelik tőlük most már a hűséget, de épp ezért, mert azt mondták, hogy eddig a nő kiélhette, kitombolhatta magát, s most már tisztességes feleség lesz!

Azt mondták, rablóból lesz a legjobb rendőr, kurvából a legerényesebb feleség! Majd úgy tekintik, hogy én is az így gondolkodó férfiak sorába léptem!

—Értem. Meghallgattalak. Ez nagyon szép védőbeszéd volt a nemlétező erényeim felett, érdekes magyarázat, de akkor is az lesz a helyzet, hogy épp te ezt nem teheted meg, mert oda lenne a királyi család méltósága!

—De hiszen épp most magyaráztam meg hogy az ettől még nem lenne oda, legrosszabb esetben is csak egy kicsikét kopna meg, s ezt boldogan vállalom a szerelmem kedvéért!

—Na látod épp ez az! Te most szerelmes vagy belém! De a szerelem, az egy örület, amit egy bizonyos hormon okoz, ezt neked is tanulnod kellett biológiaórán! A csiszík már meg is fejtették a szerkezetét, s most dolgoznak a mesterséges előállításán! Ha sikerül nekik, bár elismerik hogy ez nehéz lesz, de ahogy én ismerem őket, idővel megteszik, akkor majd elég lesz egy injekció, és bárki azonnal szerelmes lehet!¹ De nem is ez a baj, hanem hogy a szerelem el szokott múlni! Mi lesz akkor velünk, Roli, ha már kiábrándulsz belőlem?! Újra csak holmi riherongy kurvát látsz majd bennem, meggyűlölsz, mert én akkor is én maradok, de számodra oda lesz majd az újdonság varázsa, ellenben marad egy olyan feleséged, akiről úgy véled, szégyent hoz a fejedre! Talán már gyermeked is lesz majd ettől a nőtől – tőlem!

—Azt én is pontosan tudom hogy mi a szerelem mert figyeltem az órákon, de akkor is tény, hogy most így érzek, az érzelmeim részei az objektív valóságnak, s így nem vonatkoztathatok el tőlük! Különben is: a csiszík is elismerik, hogy a szerelem legkevesebb négy évig tartani szokott, gyakran hat vagy hét évig is, és ez rengetegsok idő, amit nem akarok nélküled leélni! Aztán, most dönts el hogy szerelmesnek tartasz-e engem vagy nem! Mert ha nem, akkor el kell ismerned hogy a legteljesebb józansággal, hogy úgy mondjam, ítélőképességem és ép elmém birtokában kérlek feleségül, ami azt kell jelentse a számodra hogy igenis becsüllek, sokra becsüllek, téged becsüllek a legtöbbre minden nő között, mert ha nem így lenne, mást vennék feleségül! Ha azonban azt hiszed hogy szerelmes vagyok...

—Igen, azt hiszem!

—...akkor meg pláne el kell hidd hogy téged tartalak a legcsodálatosabb nőnek, hiszen aki szerelmes, az mindig így érez a szerelme iránt! Az meg hogy mi lesz később, nos, nézzük úgy a dolgot, hogy először is, talán el sem múlik a szerelmem. Tudom hogy minden szerelmes így hiszi, de hátha nálam így is lesz! Aztán, ha elmúlik is, de csak sokára, s addig boldogan élünk. Mások szerelme is elmúlik, mégsem hálnak bele! Továbbá, királyné leszel, s ez azért akkor is sokat kell jelentsen neked, ha már elmúlik a szerelem, hiszen más nők férjének is elmúlik a szerelme, s azok még csak nem is maradnak meg királynénak! Ha tényleg üzletasszonynak tartod magadat, ezt életed legjobb üzletének kell tartsad! Ami azt illeti hogy én akkor miként gondolkodom majd rólad, elárulom hogy mire elmúlik a szerelmem, valószínűleg már több ideje élsz majd velem mint amit korábban ivarművészként töltöttél, tehát mintegy megtisztulsz majd az ölelésemtől...

—Ez hülyeség, először is én már réges-rég tiszta vagyok fizikai értelemben, mert a puncinak van természetes öntisztulási folyamata, ezt is tanították biológiaórán, ráadásul az üzletfeleimmel soha másképp nem szeretkeztem mint kizárólag óvszerrel...

—Lelkileg gondoltam!

—Lelkileg sosem éreztem piszkosnak vagy bűnösnek magamat, és különben sem hiszek lélekben!

—Jó, na, csak azt akartam mondani, hogy akkor már inkább vagy királyné mint ivarművész! Különben sem a múltat kell nézni sosem, hanem a jelent s a jövőt! Ha nem így lenne, akkor Csisziföldet sem a mostani teljesítménye és technikája alapján kéne megítélni, hanem még mindig a primitív kis kannibál törzsecskét kéne látni bennük, mert valamikor majdnem kétezer éve még azok voltak!

—De hát nem zavar téged hogy én szemlátomást nem vagyok szerelmes beléd, tehát nem viszonozom az érzelmeidet?!

¹ Később természetesen valóban előállították e szert a csiszík, s nem is injekció, de tablettá formájában. Ennek használatáról a Tisztelt Olvasó érdekes leírást olvashat abból a regényből, melynek címe: *Az Értelmem Lovagjai*.

—Persze hogy nem, engem a saját érzelmeim érdekelnek, és talán nem is árt ha kettőnk közül legalább az egyik józan marad, nem igaz?! - nevetett a királyfi. —Nem mondom, biztos jólesne ha szerelmes lennél te is belém, de ez nem olyan nagyon fontos. Nem szerelmet várok tőled, hanem házastársi hűséget, ehhez kénytelen leszek ragaszkodni, de nem félek attól hogy ezt be ne tartanád! Egyébként pedig remélem hogy ha némi időt velem töltesz, megszeretsz majd!

—Na ne tréfálgass! Először is, semmi bizonyíték rá hogy megszeretlek, s nem vagyok hajlandó belemenni a házasságba ha te ilyen hátsó gondolatokat forgatsz a fejedben, mert akkor olybá tűnne, hogy tettem neked egy ígéretet, amit nem vagyok képes betartani, aztán meg...

—De hát Jamína kedves, egészen biztos hogy megszeretsz majd, mert az ember hajlamos azt megszeretni, akivel él! Ezt még a csiszík is elismerik!

—Persze ám, ha így lenne, már rég megszerettelek volna, mert lassan már öt éve lesz hogy együtt vagyunk itt ebben az iskolában! Aztán mégsem lettem szerelmes beléd!

—Persze, de csak mert nem is éltünk együtt! Egészen más ám az, ha tudod hogy már a törvényes hitvesem vagy, s nem csak pár percet töltünk együtt naponta, sőt még nem is minden nap, hanem minden időt, amit csak lehet!

—Ez vagy bekövetkezik, vagy nem. Nem tőlem függ!

—Ha mégsem hát annyi baj legyen, de én erősen biztos vagyok az igazamban! Ez már csak így szokott lenni; elárulom neked hogy anyám sem volt szerelmes apámba amikor hozzá ment, de később nagyonis megszerette, és azóta is boldogan élnek együtt! Én tehát csak a családi hagyományokat követem, így is tekinthetjük az egészet!

A királyfi elhallgatott, de Jamína sem szólalt meg. Végül Rolí nem bírta tovább, s megkérdezte:

—No?

—Mi az a „no”?

—Az, hogy no hát akkor mi lesz? Hozzám jössz vagy nem jössz hozzám?

—Ilyen sürgős a válasz?

—De hát már hogy is ne volna sürgős, amikor évek óta erre várok!

—Na jó. Figyelj, én nem szeretném ha olyan lenne a látszat, hogy kihasználtam a pillanatnyi örületedet, tehát...

—Ne, ne! Kérlek ne mondj nemet!

—Nem azt akartam! - nevette el magát Jamína. —Idefigyelj, ez nekem tényleg jó üzlet, ebben igazad van. És hát valamikor mégis illik férjhez mennem; én ugyan elviselném férj nélkül is, talán még jól is érezném magam úgy, de azért csak akarok majd egy-két gyereket, s a gyereket kinéznék ha nem volna törvényes apja. Tehát legyen neked: hozzád megyek! De nem most, hanem csak az iskola végeztével! Továbbá, vannak feltételeim. Legelőször is az, hogy rögvest házasságunk után, hogy úgy mondjam az ünnepélyes lakoma alatt kötsz egy szerződést a csiszí nagykövetnő előtt, hogy amennyiben elválnál tőlem, fizetsz nekem ötvenmillió buznyák bánatpénzt, mert én már csak ilyen bizalmatlan ember vagyok, ismerem a férfiak állhatatlanságát, s nem akarom hogy ha a királyférjem ellök magától, akkor újra kezdhessem a kuporgatást, sőt, akkor már ivarművésznek sem lennék jó, mert addigra megkopik a szépségem!

—Sért ez a bizalmatlanság, de legyen neked!

—Ugye tudod hogy ha meglesz ez a szerződés, akkor a csiszík azonnal átírják ezt a pénzt a nevemre a te nevedről válás esetén, akkor is ha nem akarod?!

—Igen, igen, de kérlek, én most végre meghallottam a szádból a legcsodálatosabb szót a világon, az „igen”-t, kérlek ne rondítsuk el ezt ilyen rút anyagiassággal! Meglesz a szerződés, oda nyomom a kezedbe időben, de ne is beszélj róla többé!

—Helyes. Aztán ugye az világos, hogy a lakodalomra meg kell hívjad a szüleimet is, s nem akárhogy, de egy királyi hajót küldesz értük...

—Jobb ötletem van! Elintézem hogy helikopter hozza ide őket!

—Eh, az csak a csiszíknak van!

—Meg a gyoeleknek és a gurgujoknak... De ezt biztos el tudom intézni a nagykövetnőnél, kedvel engem annyira Zimita!

—Jó, legyen akkor helikopter, ez még előkelőbb! De miután itt megvolt a lakodalom, elme-
gyünk Behnotba is te meg én, és ott is lesz egy lakodalom, persze annak költségét is a királyi
család kell állja, mert bevallom neked őszintén, hencegni akarok ott minden régi ismerősöm
előtt, hogy engem, az ivarművészt, egy királyfi vett feleségül! Ennyi előnyöm már csak legyen a
házasságból!

—Boldogan, Jamína, boldogan! Ez nekem is legnagyobb örömömre szolgálna!

—Persze, mert úgy érzed mégiscsak, hogy te nagy jót követsz el, magadhoz emeled ezt a sze-
rencsétlen teremést a kurvaság mocskából...

—Hát ha nem is a „kurvaság mocskából”, elvégre te is gazdag nőnek vagy már mondható, de
az nem tagadható hogy egészen más ám egy királyné mint egy mégoly gazdag üzletasszony is,
és ha én nem vagyok, nem lehetnél királyné sem! Nézd Jamína, én bevallom hogy a te igened-
től függ a boldogságom, de légy annyira te is becsületes velem szemben hogy ezt elismerd mint
nyilvánvaló tény, és ne zavarjon téged sem az én örömöm!

—Jaj, dehogy is zavar! Szóval, akkor lesz Behnotban is lakodalom?

—Lesz, persze, de azt már nem ígérem meg hogy a szüleim is eljönnek rá, elvégre jobb is ha
apám idehaza marad.

—Az a lényeg, hogy te ott légy.

—Ott leszek, még szép, melletted a helyem! Akkor ennyi?

—Mi ennyi?

—Nincs több feltételed?

—Nincs.

—Jó, gyere akkor!

—Hová?

—Gondolom, hozzád!

—A szobámba?

—Tőlem mehetünk az én szobámba is, csak gondoltam, hogy te inkább...

—Hé, várj csak egy pillanatot! Miért kéne odamennünk?! - kérdezte gyanakodva Jamína.

—Hát ugye... nem értem miért kéne néven nevezni az ilyesmit, azt hiszem tudod úgyis! - mo-
tyogta Rolí, majd hirtelen átölelte Jamínát, magához szorította, csókolgatni kezdte...

De Jamína eltolta magától.

—Lassan a testtel! Mit képzelsz te?!

—De hát az imént mondtál igent nekem!

—A házasságra. De nem a lefekvésre!

—Na de hát a házastársak csak le szoktak feküdni egymással!

—Le, és én is le fogok veled, ígérem hogy nem fogsz szexuális elvonókúrában részesedni mel-
lettem - de ne feledd hogy te mondtad: a *házastársak* szoktak lefeküdni egymással! De hát
most mondd meg: házastáras vagyunk-e már mi ketten?! Ugye hogy nem! Még csak a meny-
asszonyod sem vagyok, mert még eljegyzés sem volt! De eljegyzés után sem leszek a tied! Majd
az esküvő után, akkor igen, de addig nem!

—Na de hát ha akkor már úgyis, akkor most...

—Mert ismerlek titeket férfiakat: rögtön kurvának néznél! Meggondolnád még azt is hogy fele-
ségül vegyél-e! És ez nem vitatéma a részemről Rolí, tehát csak annyit mondhatok: ne akarj
mindent egyszerre, ha annyira szeretsz akkor már kivárod ezt a kis időt, örülj neki hogy egy-
általán igent mondtam, és ne rontsd el önmagad a saját örömet a türelmetlenségeddel! Gon-
dolkozz inkább azon, miként mutatsz be a szüleidnek, és miként győződ meg őket arról, hogy
neked, a királyfinak, épp engem kell feleségül venned és nem mást! Mert szerintem nem lesz
könnyű dolgod, amíg elnyered a beleegyezésüket!

Rolí először nem is a szülei meggyőzésével foglalkozott. Még két nap volt hátra addig, míg
szabadnapja lesz az iskolában, amikor is tehát hazamehet nem is egy de két egymás utáni
egész napra, s úgy vélte, nem kell kimaradnia az iskolából hogy gyorsan megmondja apjának
a nagy hírt, ráér ez a soros szabadnapokon is! Már amiatt is, mert hát itt az iskolában is van

bőven kivel megbeszélne ezt az ügyet, eldicsekedni azzal, hogy feleségül veheti ezt a csodálatos nőt, Jamínát!

Azt persze sejtette, lesznek akik nem helyeslik majd a döntését. S igaza is volt, s ahogy gondolta, Koneon igazán nem volt elragadtatva a választásától.

—Ne haragudj barátom, de éppen mert barátomnak tartalak, nem kívánok neked sok boldogságot! Szerintem ugyanis úgy lesz a legjobb neked, ha hamar csalódsz benne és elválsz tőle!

—Ne beszélj így, hiszen nem neked kell vele élned, hanem nekem!

—Hát épp ez az Rolí barátom, szerintem most készülsz elkövetni életed legnagyobb hülyeségét, hogy egy életre hozzáláncolod magadat egy kurvához! Talán még nem is a saját gyermekeidet fogod majd nevelgetni, csak hiszed majd róluk hogy azok, hogy a tieid!

—Idefigyelj Koneon, jogod van a véleményedhez, de ha a barátom akarsz maradni, soha többé így ne beszélj, s ha jót nem tudsz mondani, akkor inkább hallgass! A lakodalomra is csak akkor hívlak meg, ha megígéred hogy tartani tudod a szádat!

—Nyugodt lehetsz, úriember vagyok, s csak neked mondom négy szemközt amit gondolok.

—Nekem se mondd!

—Jó, jó, na, nem mondom, lámcsak, igaza van a csisziknek hogy aki szerelmes, az menthetetlenül örült...

—Ezt se mondd!

—Helyes, nem mondom! Nem mondok én semmit, de remélem így is tudod hogy mit gondolok...

Koneonnál tehát nem aratott nagy elismerést a bejelentése, de Tocse annál inkább lelkesedett a leendő házasság gondolatáért, bár gonoszkodva megjegyezte, hogy Jamína esetleg találhatott volna jobb férjet is magának mint Rolit... de Rolí nem sértődött meg, mert sejtette hogy ezt Tocse sem gondolja komolyan. Elvégre királyfiból nem szaladgál olyan ménküsök a világban, és ő a királyfik közt sem akárki, mert Kauliana meglehetősen gazdag ország.

Rolí élvezte tehát hogy hirtelen fölöttébb a figyelem középpontjába került, még a tanárok és tanárnők is gratuláltak neki, nagyon jól volt ez így, bár némi kis aggodalom elrontotta a boldogságát, mert ő is tartott azért tőle, mit szól majd apja a választásához!

Hamar kiderült azonban, hogy a szülei beleegyezését lényegesen könnyebb lesz kivívnia mint gondolta, sőt, ez tulajdonképpen semmiféle küzdelmet nem igényel a részéről!

Eleinte pedig olybá tűnt, nemcsak megromlik a kapcsolata a szüleivel, apjával mindenképpen, de végleg és halálosan összevesznek, – ráadásul még csak nem is Jamína miatt!

Mikor már ugyanis csak egyetlen nap volt hátra a hazamenetelig, midőn meg akarta boldogítani választása bejelentésével apját – akkor csapódott be bombaként az iskolába a hír, hogy miféle törvényeket is hozott Szoloperte király!

Az iskolában beszüntettek minden tanítást. Mindenki csak erről beszélt, lehetetlen lett volna bármi másra is figyelni, mint az odakintről érkező hírekre. A csiszi nagykövetség dolgozói elég rendesek voltak velük ahhoz is, hogy kéretlenül is megküldjék csőpostán az összes hírt, ami eljut hozzájuk, de persze máshonnan is megtudtak ezt-azt az iskolában.

Aztán megjött a király parancsa, hogy Rolí azonnal hagyja ott az iskolát, és menjen haza a palotába. Rolí döbbsen volt és tanácstalan.

—Még szerencse hogy épp holnap úgyis haza akartál menni... - mondta neki Jamína, és a lány maga sem tudta hogy ezt vigasztalásnak szánja-e vagy csak egyszerű ténymegállapításnak.

—Haza akartam menni, igen, de nem *így!* - és Rolí nem minden aggodalom nélkül gondolt arra, vajon ezek az események miként is befolyásolják Jamínával kapcsolatos terveit. Egyrészt lehet hogy apja könnyebben beleegyezik a házasságába, mert nem lehet neki mindegy, mellé áll-e most a saját fia, most, amikor annyi sok helyről várható majd lázongás, elégedetlenség. Másrészt arra gondolt, ezek a törvények minden bizonnyal óriási felkelést szítanak majd az országban, amibe könnyen belebukhat a király, s egyáltalán nem biztos hogy Jamína hozzá menne-e egy trónjavesztett királyfihoz is. Rolí ugyanis minden szerelmes kábulata ellenére

sem feledte, hogy ez csak az ő részéről szerelmi, míg Jamína részéről sokkal inkább érdekből kötött házasság!

Mindezt végiggondolta, s végül úgy döntött, hogy legokosabban úgy tesz, ha ellene szegül apjának. S emiatt azt mondta a királyi futárnak, hogy nem hajlandó hazatérni, amíg a király vissza nem vonja ezeket a törvényeket! Itt marad az iskolában, ezzel is értésére adva országvilágnak, hogy nem osztozik apja nézeteivel, ő nem szenved vallásörületben, s nem hiszi hogy csak ilyen egyszerűen vissza lehetne tekerni a történelem és a fejlődés kerekét legalább egy teljes évezreddel, de még ha lehetne is, ő nem akarja! Amíg apja meg nem gondolja magát, ő úgy tekinti, hogy neki nincs is apja, és semmi köze többé a királyhoz, sem a király ostoba tanácsadóihoz, ha esetleg azok adták apjának e képtelen törvények ötletét!

S hogy a királyfi így döntött, mások is az iskola tanulói közül úgy döntöttek hirtelen, hogy dehogyis engedelmeskednek a király parancsának hogy menjenek haza, hogy az iskola nem működhet többé! Először is, ezt az iskolát a csiszík építették. Úgysem adják át a barbároknak; legrosszabb esetben is, ha mint iskolát bezárják, a csiszí nagykövetség része lesz, itt tehát biztonságban vannak. Aztán meg, nem olyan biztos az hogy Szoloperte sokáig marad király! Ha pedig nem marad az, akkor nem lesz érvényes egyetlen törvénye sem! És különben sem volt kedvük kimenni az iskola meghitt légköréből a forrongó városba. Minek?! Hogy valami csetepatéban agyonverjék vagy akárcsak megverjék őket?! Vagy hogy naponta imádkozniuk kelljen, amikor pedig senki nem akadt köztük aki vallásosnak lett volna mondható, hiszen nem úgy nevelkedtek itt, legfeljebb néhány elsőéves imádkozott néhanapján titokban a szobája magányában, aki még nem szokott le erről, de ő sem volt olyan vakbuzgó, ahogy most a király törvényei várták volna tőle. Vagy hogy többé ne öltözhessenek úgy, ahogy kedvük tartotta?!

Jöttek szülők, akik haza akarták vinni a gyermeküket. Persze csak olyan szülők, akik Kauliában laktak. Egy-kettőt haza is vittek, de nagyon keveset, mert a többiek nem is nagyon váratlanul kijelentették, hogy ők bizony Roliról vesznek példát, ha Roli marad, akkor ők is maradnak, mert nekik többé nem Szoloperte a királyuk, hanem Roli! Roli ezt persze igen nagy büszkeséggel hallgatta. Volt szülő aki erővel akarta hazavinni a gyermekét, de hát ezt hiába akarta, nem sikerülhetett, mert az iskola kapuját csiszí kommandósok őrizték, ráadásul nem is volt szükség hogy e „nehéz fiúk” lépjenek közbe, mert alig kezdte a szülő ráncigálni a gyermeke kezét, odarohant vagy félszáz diák, és istenesen elagyabugyálták maguk a kedves apukát, s hovatovább szégyenszemre ezek majdnem mind nők voltak, diáklányok!

De kevés szülő akarta hazavinni a gyermekét, igazság szerint ennél jóval többen voltak azok az apukák-anyukák, akik megjelentek ugyan az iskolában, de csak amiatt hogy a lelkére kössék csemetéjüknek: akármit rendeljen is el a király, egy tapodtat se mozduljanak az iskolából, ki ne menjenek még sétálni sem a városba, mert itt az iskolán belül biztonságban vannak, de odakint ahogy állnak a dolgok, ott akármilyen meglepetés történhet!

A legislegtöbben azonban az olyan diákok voltak, akik csak úgy szép nyugodtan bejelentették Tucsinak vagy Zardaxnak, hogy márpedig úgy nézzenek rájuk, hogy ők mától csiszí! Semmi kedvük visszatérni az iskolából egy sokkal barbárabb Kauliába, de még ha hamar és szépszerűvel rendeződnek is a dolgok, akkor is, a mostani események azt bizonyítják, hogy Barbariában akármilyen meglepetés történhet! Ők inkább a civilizációt választják!

Ez természetesen azt jelentette a számukra, hogy akárhányadikosok voltak is, a tanulmányaik azonnal befejeződtek ebben az iskolában, s haladéktalanul Csiszíföldre szállították őket az első helikopterrel. S mert az Íventhalból érkezett hírek, melyekben gyakran szerepeltek erőszakos események is, ezeket a nem harcra de tudományokra és békére nevelt félig-gyermekeket nagyon megijesztették, ez azt jelentette hogy minden tíz diákból nagyjából kilenc így döntött, vagyis az iskola szinte elnéptelenedett. Majdnem minden kaul diák csiszínek ment, az iskolában jószerivel csak azok maradtak, akik valami más országból érkeztek, ezeket nem érintette olyan közvetlenül az itteni zűrzavar, s teljes joggal gondolták hogy a csiszík úgyszólván megvédi őket. Kaul diák nem maradt az iskolában talán csak valami húsz fő, ebből is csak ötven voltak nők, a többi tizenöt fiú. De belőlük is kijelentették hárman, hogy ők már mindenképpen csiszí lesznek maguk is, csak nagyon érdekli őket hogy mi lesz még itt, ezért várnak még egy keveset, de amint rendeződnek az események, mennek maguk is Csiszíföldre!

Rolí apja nem próbálkozott többet a fia hazahívásával, bár a királyfi döntése bizonyára nem tetszett neki. De nyilván belátta, hogy tehetetlen. Rolí ha akarja, ítéletnapig is ott rostokolhat az iskola falai mögött a csiszík védelmében!

Teltek-múltak a napok, és egyre-másra érkeztek a hírek arról is, hogy sok százan, később már hogy sok ezren keresték fel a csiszí nagykövetséget hogy ők bizony inkább lennének csiszík mint hogy maradjanak itt Kaulianában ultrakonzervatív vallásosoknak, – néhányan ezek közül távoli vidékekről érkeztek, s tévedésből nem is a nagykövetségre mentek hanem az iskolába, mert azt nézték a nagykövetségnek. Ez persze nem okozott gondot, átirányították őket, a követség úgysem volt messzebb mint valami kétszáz méter. Aztán az ötödik napon a király katonákat rendelt a követség és az iskola köré, nem ellenük ugyan, de hogy elriassza azokat, akik úgymond „disszidálni” akarnak az országból, tehát csiszík akarnak lenni! Erre a nagykövetnő csak úgy szép gyalogosan és teljesen fegyvertelenül kísértált e katonákhoz, és mondta nekik hogy van rá mintegy húsz percük hogy eltűnjenek a környékről, Csiszíföld ugyanis nem fogja hagyni hogy bárkit is megakadályozzanak abban az egyetlen alapvető emberi jogban, melyet a csiszík elismernek a barbárok jogának: hogy csiszík legyenek! Ha pontosan húsz perc múlva még itt lesznek, a nagykövetségről felszáll egy helikopter, és miszlikbe bombázza őket!

—De hát nem csiszík ellen harcolunk, aki erre jön, az még kaul és nem csiszí!

—Ha elhatározta hogy csiszí, akkor már csiszí is, az mellékes hogy mikor ér ide és jelenti be! Szerintünk csiszík szerint a barbároknak még ahhoz sem okvetlenül van joguk hogy éljenek; általában hagyjuk őket élni, de nem azért mert elismernénk hogy van ehhez alapvető emberi joguk, hanem mert mi olyan jószívűek vagyunk, szelídek; meg lusták és finnyások is hogy a kiirtásukkal veszködjünk. Végülis jóézésű ember még a csótányt és poloskát sem öli meg, ha épp nincs az útjában! De egyetlenegy joga igenis van a barbároknak, amit soha senki csiszí nem merészelne elvitatni tőlük, ezt a jogot ugyanis a majdnem leghíresebb csiszí királynő, a legendás Darzsi rendelte el: ha egy barbár még soha egy csiszínek sem ártott, akkor elvitathatatlan joga hogy csiszí lehessen, bármikor, és ez csakis kizárólag az ő egyéni döntésén múlik! Tehát nem a királya döntésén és engedélyén! Számunkra, csiszík számára ez szinte vallási hittétel, s nem vagyunk hajlandóak elnézni hogy bárki e nézetünk gyakorlásában akadályozni merészeljen!

—De hát ha elhagyjuk az állomáshelyünket, akkor a király fegyelemsértésért súlyosan megbüntet bennünket! - ellenkezett a parancsnok.

—Ez engem a legkevésbé sem érdekel. Még azt sem mondom hogy sajnálom, mert hamis udvariasság lenne, eziránt ugyanis a legteljesebb mértékben közömbös vagyok! Vállald a sorodat, vagy szökj el, vagy ha nagyon hiszel istenben akkor imádkozz hozzá hogy legyen elnéző a király! Vagy maradj itt, s akkor szétbombáz a helikopter, és reménykedj benne hogy a mennybe jutsz! Én megmondtam amit akartam, és ez így is lesz mert én mondtam, tehát egy csiszí! Ezen még az sem változtatna ha most elfognál vagy megölnél, mert a legszigorúbban meghagytam a bentieknek hogy húsz perc múlva jöjjön a helikopter, s ebből a húsz percből már vagy öt el is telt! Én tehát most elmegyek, te pedig dönts, de gyorsan! - azzal a nagykövetnő már el is indult befelé.

S erre megszólalt egy katona:

—Nekem nincs is olyan nagyon kedvemre a kötelező vallásosság! Amíg a csiszík magyarázták hogy isten nincs és hülye aki imádkozik, addig jó buli volt templomba járni, de nem ám ha kötelező! Abban már semmi pláne nincs! Várj meg követasszony, megyek veled, mert én mostantól fogva csiszínek tartom magamat!

—Én is, én is! - kiáltották többen is.

—Tudjátok mit, fiúk?! Igazatok van! - szólt erre a parancsnok, s maga is velük tartott a követségre hogy csiszí legyen.

A többi katona meg egyszerűen szétszéledt mindenfelé, csak egészen kevesen tértek vissza a királyhoz, hogy megvigyék neki a hírt hogy mi történt. S így aztán semmi nem akadályozta meg, hogy aki akar, az elmenjen a nagykövetségre. Ellenben a királyhoz vissza nem tért, de

csiszínek mégsem álló katonák közül jópáran felkeresték néhány óra múlva – nem a nagykövetséget, de az iskolát, kihívták a kapuhoz Rolít, s mondták neki, hogy ők úgy döntöttek, hogy ezentúl Roli az ő királyuk, mert egyrészt a királyi család vér szerinti tagja, egyben a törvényes trónörökös is, van tehát joga a trónhoz, másrészt okos fiú, hiszen a csiszík iskolájában tanul, s nem is akárhogyan, a csiszikkel feltételezhetően jó épp ezért a kapcsolata, s remélik nem hoz olyan ostoba törvényeket mint az apja! Ebben biztosak, mert Roli kihirdette az ittmaradásával, hogy nem osztja apja nézeteit!

Roli örült neki hogy e katonák őt támogatják, s mondta nekik hogy nem ők ám az egyetlenek akik benne királyt látnak, de még csak nem is az iskola tanulói a többiek, mert már máshonnan is jöttek felkérések hogy legyen Kauliana királya, s ő hajlandó is vállalni a legfőbb méltóság felelősségét, de egyelőre legyenek még türelemmel a hívei, mert ez komoly dolog ám, és meg kell beszélni az egészet a csiszikkel is! Különbben is, ő azért tisztelettudó gyermek, és reméli hogy az ő nagy ellenkezését látva apja megváltoztatja az akaratát, mert azért mégis az lenne mindenkinek a legjobb, akkor egészen biztosan nem lenne véröntás az események vége!

Igen, az események... azok épp itt tartottak, amikor a nagykövetnő megkapta a királynőtől az eligazítást. S emiatt döntött úgy, hogy rögvest maga elé hívhatja Rolit.

Roli természetesen azonnal ment, sőt futott! Semmiképp sem tartotta ezt megalázkodásnak vagy méltósága csorbulásának. Bizonyos mértékig úgy tekintette a kaul királyságot, hogy előlött csak mintegy hűbérbe uralkodnak a kaul királyok. Ilyesmit soha nem mondtak ugyan a csiszík, de mindenki tudta hogy Kauliana – de más barbár ország is – csak addig független, csak addig létezik, amíg azt a csiszík úgy tartják jónak! Márpedig ki az a hűbéres, aki ne menne ha hívja a hűbérura?!

Raadásul remélte, a nagykövetnő támogatja majd hogy ő legyen az új király. Igaz, szerette az apját, de e szeretet most valahogyan nagyon a háttérbe szorult nála, háttérbe szorította egyrészt a Jamina iránt érzett szerelem, másrészt apja ostoba törvényei miatti felháborodás.

A nagykövetnő leültette, majd így szólt hozzá:

—Apád nem hajlandó fogadni engem.

—Tudok róla. - felelte Roli.

—De téged biztos fogadna!

—Úgy érted Zimita, hogy... hogy...

A csiszí nő bölintott.

—Igen! Tudd meg, hogy magától a csiszí királynőtől jött határozott utasítás rá, hogy derítsem ki ha lehet, mi okozta apád nézeteinek ilyen gyökeres megváltozását! Mert ugye te is tudod hogy régen nagyon másmilyen volt... A királynőt érdekli ennek oka. Azt mondta, keressek valakit akiben megbízom, s aki kifaggathatja apádat. Akit hajlandó fogadni. Benned megbízom. Te biztos eléjuthatsz, hiszen apád maga hívott haza!

—De hát ha innen kimegyek, az olyan, mintha egyetértenék vele!

—Nem. Bárki elhiheti hogy teszel egy próbát, s igyekszel meggyőzni apádat, igyekszel ráhatni, hogy vonja vissza a törvényeit! Ez teljesen hihető, sőt, még kedvező színben is tüntet fel téged, amiért nem törsz azonnal trónra, hanem megpróbálsz egyezsége jutni apáddal! Mi csiszík is ezt mondjuk majd, és nem is hazudunk ezzel, hiszen biztos próbálsz majd hatni rá, felébreszteni a józanságát, márpedig ha mi azt mondjuk hogy úgy van, akkor mindenki hinni is fog nekünk! Mielőtt kimész innen, megkapod ha akarod a Csiszík Barbár Barátja címet is, ez aztán komoly védelmet jelent neked ha valaki netán fogságba akarna vetni, bár nem hiszem hogy ez a veszély leselkedne rád. De ki kell deríteni hogy mi történt apáddal, mert ez érdekli Auáát, de nemcsak a mi királynőnket, hanem gondolom téged is!

—Valóban érdekel. És örülök hogy maga a csiszí királynő bízott meg e fontos feladattal!

—Ő nem említett név szerint téged, de természetesen meg fogom írni neki, hogy mit intéztél vagy mit próbálsz elintézni. - és a nagykövetnő felállt, jelezve hogy csak ennyit szeretett volna mondani.

Rolí nem is habozott hogy eleget tegyen e nemes feladatnak, épp csak annyi időt késlekedett, hogy elbúcsúzzék Jamínától.

—Nem lesz ez veszélyes?! - aggodalmaskodott a lány.

—Ó, ha tudnád milyen jólesik hogy így aggódol értem! - derült enyhe mosolyra Rolí arca. —De nem, nem hiszem hogy veszélyes volna! Végtére is a saját apám!

—De örült.

—Az nem is olyan biztos, mert maga a csiszi királynő kételkedik benne, aki pedig nem akárcsak én, na de még ha valóban örült is... attól még szeretheti a fiát!

—De tudhatja eddigre már hogy te legalábbis nem tartod lehetetlennek hogy átvedd tőle a hatalmat, vagyis a szemében meglehet hogy közönséges trónkövetelő vagy!

—Egyáltalán nem „közönséges”! Mindenképpen a fia vagyok, sőt, egyetlen gyermeke, mindenképpen azt szerette volna ha idővel én uralkodom majd...

—De nem ilyen hamar!

—Ez mégis sokat jelent. Aztán, most már én is a Csiszik Barbár Barátja vagyok, ha tehát nekem bajom esik, akkor alaposan összerúgja a port a csiszikkal, ami az életébe is kerülhet, sőt, anyámmal is összeveszne ha ez nem volna elég, mert én nemcsak neki de anyámnak is a gyermeke vagyok, s ami a legfőbb: azzal hogy mégis elmentem hozzá, kimutatom hogy nem keresem mindenáron a vele való szembenállást, ellenkezőleg, ezzel kimutatom iránta gyermeki tiszteletemet és szeretetemet!

—Azért ez mégis veszélyes! - ellenkezett Tocse. —Mert ismerem ám én jól a történelmet, a világtörténelmet is, de nem kell olyan messzire menni, mert már a zulmán birodalomban is megtörtént nemegyszer olyan, hogy egy császár vagy király kivégeztette a saját fiát!

—De nem akkor, ha az a fiú volt az egyszem gyermeke! Nincs rajtam kívül másik három-négy fia apámnak, mintegy „tartalékba”! - mondott ellent neki Rolí.

—Én bizony tudok ám olyan esetről is! Legalább három olyan eset jutott az eszembe most hirtelen, de lehet hogy ha egy kicsit gondolkodom, eszembe ötlik még további akárhány is!

—Na de hát figyeljtek már, maga a csiszi nagykövetnő kért meg erre, s ő bezzeg nem féltett!

—Mert nem a barátod. - vetette oda neki a választ Jamína, mint valami magától értetődő dolgot.

—Ez nem igaz, nemegyszer elbeszélgetett már kedvesen velem, igenis a barátom!

—Nézd, Rolí - kezdte Koneon - a saját apádról van szó ez igaz, de ez csak annyit jelent, hogy nem érzed át teljes valójában a veszélyt, mert érzelmileg érintve vagy benne! Ami meg a nagykövetnőt illeti, nem is csodálom hogy nem tartja veszélyesnek az odameneteledet, ez egészen természetes a részéről! Nem is várható tőle más! S ennek az az egyszerű oka, hogy csiszi! Hogy nem barbár! Tehát nem ismeri jól a barbár szokásokat! Pontosabban, a gondolkodásmódot! Tudom, tudom, ne gyere nekem azzal mert én is tudom, hogy évekig járt a Királynőképzőbe! De nem ugyanaz ám tanulni egy nép szokásait, mint benne is élni, abban nevelkedni! Ezt még az sem pótolhatja, ha hároméves gyakorlatra kimegy közéjük titokban, mint Jamína barátnője, az a Gloé vagy ki! Az hogy megölessük a saját gyermekünket holmi hatalmi féltékenység miatt, az annyira távol áll a csiszi gondolkodásmódtól, hogy egyszerűen eszébe sem jut a nagykövetnőnek! Még rémálmában sem! Akárhogyis, de apádnak eszébe kell jusson, hogy te vagy a legveszélyesebb ellenfele, aki megdöntheti a hatalmát, s ha ez eszébe jut, akkor az is eszébe kell jusson, miként szüntetheti meg e veszélyt!

—És a nagykövetnő biztos elegendő védelemnek tartja a Csiszik Barbár Barátja igazolást - mondta most Jamína - de én nem! Mert én bevallom neked hogy nem bízom meg egy olyan emberben, akinek ilyen egykettőre elmegy a józan esze, s hozzá ennyire alaposan! Mert ha arra nem gondolt a törvényei kiadásakor hogy ez a trónjába kerülhet, akkor talán arra sem gondol majd, hogy a megölésed miatt összevész a csiszikkal!

—Vagy ez talán érdekelni sem fogja, mert az örültek, a vallási fanatikusok a saját életüket sem féltik! - mondta Tocse. —Sőt, szerintem a legvalószínűbb hogy eszébe jut majd hogy a csiszik megharagszanak rá emiatt, de elintézi magában ezt az egészet azzal, hogy Isten majd megvédi őt a csiszikkal szemben! A vallási bolondériában szenvedők ugyanis mind és mindig így gondolkodnak!

—Igen, igaza van e két nőnek - mondta Koneon - Tocse császárlány, jól látja az ügyet, de most kivételesen Jamínával is egyetértek! Ne menj csak apádhoz Rolí, mert nem térsz vissza!

—De oda kell mennem, mert maga a nagykövetnő kért meg rá, meg magam is kíváncsi vagyok már, hogy mit fog mondani apám!

—Azt, hogy sokkal helyesebben néznél ki, ha egy fejfel alacsonyabb lennél! - mondta szárazon Tocse.

—És meg sem kell tudniuk a csiszíknak, hogy apád öletett meg. - mondta most Jamína. — Mert ha van egy csepp esze és akár csak három hű embere is apádnak, könnyen elintézheti a dolgot úgy, hogy azt mondja, nem is ő öletett meg téged, hanem valami ellenséges csapat, akik a törvényei miatt nagyon megharagudtak a királyi család minden tagjára!

—Megint helyesen beszél a kis nő! - bólintott Jamína felé leereszkedően Koneon.

—Akárhogyis, de el kell mennem, tehát elmegyek! - makacsolta meg magát Rolí.

—Ha viszont így döntöttél, akkor megyek veled - mondta Koneon - mert a barátod vagyok, ráadásul egy erős császárság királyfija is, s ezért remélem, ha téged el is fog, velem nem meri megtenni vagy nem akarja majd, s akkor értesíthetem a csiszíket! Mert ha nem így lesz, a nagykövetnő még csak meg sem tudja majd, hogy mi történt veled!

—Megyek én is! - mondta erre Tocse.

—Ugyan már, ez nem nőnek való!

—Annyira való ám nekem is, mint neked - vágott vissza a lány - mert az én császárságom is van olyan erős és híres mint a tied! És engem még könnyebben is elenged a király mint téged, mert nő vagyok, s azokat nem tartják olyan veszélyesnek!

S erre megszólalt Jamína:

—Ha Rolí megy, akkor a legfontosabb hogy én kísérjem el őt, holott nekem még egy falum sincs, nemhogy császárságom.

—He?! - nézett rá csodálkozva Koneon.

—Ugyanis én vagyok a kulcsa az egésznek.

—Nem értem!

—Megmagyarázom. Ha Rolí odamegy és kérdőre vonja apját, akkor valóban régen rossz következményei lehetnek annak. Ezért úgy kell odamenni, mint akiknek egyáltalán nem is olyan fontosak a király törvényei, ha el is beszélgetünk azokról netán, de csak úgy mellékesen, és semmiképp sem azzal kezdjük a beszélgetést, nem támadjuk le ezzel az első percben a királyt! Legjobb ha szóba sem hozzuk az egészet, hagyjuk hogy a király kezdjen erről beszélni elsőként! Ha úgy látja hogy Rolí nem tör két kézzel a hatalom után, akkor nem hinném hogy ki akarná végeztetni vagy akár csak elfogni is, hiszen valóban a fia.

—De a király igenis fog beszélni erről, mert őt érdekli ez, ő meg akarja győzni a fiát! - vitatkozott Tocse.

—Hogyne, bizonyára, de ez kell is nekünk, hogy kiderüljön, miért változott meg a viselkedése! Csak az a lényeg, hogy a beszélgetés során ne ez legyen a fő téma.

—De igenis ez lesz a fő téma, mert jelenleg ez érdekli a királyt a legislegjobban!

—Most még igen. De épp arra kellek én, hogy ne ez érdekelje a legjobban! Megyek veletek, és Rolí mutasson be engem mint a menyasszonyát, kérje a királytól atyai áldását szerelmünkre, vagyis kell hogy olybá tűnjék, miszerint Rolí igazából nem is a törvények miatt megy az apja elé, hanem kifejezetten magánügyben, miattam, a házassága miatt! Még csak nem is mondhatnám hogy hazudik, mert Rolit ez nagyonis érdekli, ugye?

—Igen, igen, szerelmem!

—Na látjátok! A király ezt meghallja, s mert még semmit soha nem hallott rólam, igen meglepődik! Valószínűleg felháborodik! Ha mégsem háborodna fel, majd teszek róla hogy ez megtörténjék, mert a képébe vágom hogy ivarművész voltam! Erre kikel magából, veszekedni kezd, - de nem amiatt lesz dühös mert Rolí bejelentette hogy elvállalná helyette a királykodást, hanem azért lesz dühös, mert engem akar feleségül venni Rolí, s ez ugye egészen más! Nagyonis más, mert ha aggódik a fia párválasztása miatt, az már azt jelenti hogy nem akarja megölni! Sőt, rám lesz dühös, mert azt mondja majd hogy egy ócska kurva behálózta a fiát...

—Ebben sok igazság van! - jegyezte meg kétértelmű mosollyal Koneon. Sőt, nagyonis egyértelmű mosollyal. De erre Tocse jól bokán rúgta, hogy sziszegett utána sokáig, alaposan.

—Tehát lesz egy ocsmány veszekedés, ahol azonban nem a törvények meg a vallás lesz a fő téma, de úgy mellékesen talán sokat megtudhatunk ezekről is! Elég ha csak például olyasmit mond Rolí, hogy szerinte Isten ébresztette a szívében e szerelmet, s máris megtudjuk, mit beszél a király Istenről, miként vélekedik róla, mert beleharap majd a horogba az holtbiztos!

—Ez veszélyes lehet neked, szerelmem, mert mi van ha a király kivégeztet téged?

—Én is a Csiszík Barbár Barátja vagyok, de enélkül sem hiszem hogy kivégeztetne, mert tudja hogy amint megteszi ezt, már biztos hogy soha többé nem tudna téged a maga oldalára állítani! No meg... várjatok egy percet! - és felszaladt a szobájába.

Mikor ismét lejött, egy apró szerkezetet mutatott a társainak.

—Mi ez? Játékpisztoly? - kérdezte megvetően Koneon. Az apró jószág teljesen elfért Jamína markában.

—Nem ám! Ennek a markolata tulajdonképpen egy nyomásálló tartály. Benne sűrített tömény hangyasav van. Ha megnyomom a ravaszt, kispriccel belőle a sav, de olyan erővel ám, hogy mélyen befúródik az ellenség bőre alá még tíz méterről is, sőt, ha jól találom el, akkor akár a szívébe is, és ott rettenetesen marja azt! Ha a szívébe talállok, hamar meghal, ha a szemébe, akkor megvakul, de ha máshol találom el, akkor sem köszöni meg, azonnal harcképtelen lesz, mert ez nem annyit lő ki belé mint amennyit mondjuk egy darázs enged az emberbe amikor megszúrja, hanem legkevesebb százszor annyit! Na most képzeljétek, hogy megcsíp valakit egyugyanazon helyen egyszerre száz darázs! Ha a karján találom el, még akkor is belehalhat, nem muszáj hogy a szívét találjam el! És ez a jószág most csurig van töltve, s így mintegy száz-húsz lövést adhatok le vele! Na, ér ez annyit önvédelmi fegyverként mint egy bazuka?!

—Honnan van neked ilyen?! - érdeklődött leesett állal Tocse.

—Természetesen onnan, hogy Gloé az én jó barátnőm! S még amikor Behnotban elvált tőlem, megajándékozott nemcsak a finomítóval, de ezzel is, ami az ő saját fegyvere volt. Ez tehát eredeti csiszi fegyver! Persze nem adnak a csiszík ilyet *akárkinek*, de *nekem* van! - düllesztette ki a mellét nem kevés büszkeséggel. —Az persze igaz hogy ha kifogy, nincs mivel utántöltenem, de akkor elkövetem azt a merészséget hogy elküldöm Gloénak, hogy küldjön helyette egy telit! De remélem hogy nem is kell majd használnom. Na, mehetünk? - kérdezte.

Mentek.

* * *

Szoloperte király cseppet sem látszott harciasnak, még mérgesnek sem, amikor eléje kerültek. Nem úgy festett, mint aki le akarja fejeztetni a fiacskáját. Ellenkezőleg, megölelgette, még meg is pusilta, aztán megérdeklődte tőle, ki ez a fiú és a két nő a társaságában?

—Engedd meg apám hogy bemutassam neked Tocsét, a zulmán császár leányát, a császárság trónörökösét, és Koneont, aki a zanó császár fia, és szintén trónörökös! Mindketten jó barátaim. És nem azért mutattam be másodjára Koneont mintha kevésbé lenne jobb barátom mint Tocse, de csak mert az udvariasság megköveteli hogy a hölgyek kerüljenek előre. Ezekből úgy illett volna ha őt - mutatott Jamínára - Tocse után mutatom be neked apám, de hogy mégsem tettem így, annak különleges oka van, méghozzá az, hogy az ő személyét nem lehet elintézni pár szóval, ő ugyanis a legfontosabb jelenleg az egész világon a számomra! Tudd meg ugyanis apám, hogy az ő neve Jamína, ugyanannyi ideje tanul az iskolában mint én magam, de ami a legfontosabb: szerelmes vagyok belé, megkértem a kezét, ő igent mondott, és megkérlek apám hogy add áldásodat e szerelemre! Az esküvőt akkorra tervezzük, ha befejeztük tanulmányainkat az iskolában. És bocsásd meg kérlek apám, hogy nem kaul de csiszi nyelven mutattam be neked barátaimat és menyasszonyomat, de ennek az az oka hogy mi mind kiválóan ismerjük e nyelvet, te is, de Jamína nem tud kaulul, csupán pár egyszerűbb mondatot! Márpedig illendő hogy ő is értse, miként mutatlak be neki!

Rolí azt várta hogy apja most megérdeklődi, miféle népből is való Jamína, van-e esetleg nemessége, hány éves, kik a szülei, netán ő is egy királylány-e? Szóval csupa olyasmit, amit ilyenkor meg szoktak kérdezni a szülők. Vagy esetleg megdicséri a leány szépségét. Vagy, ha

gyanakszik valamire, esetleg olyasmit is megkérdezhet hogy leány-e még vagy elvált nő. Ha a szülő nagyon erénycsősz, és kellőképpen modortalan, akkor letámadhatja a fiatalokat egy olyan kérdéssel is, hogy van-e gyermeke már a mátkának, egyáltalán, szűz-e még?! Sőt, hogy Szoloperte király annyira a védelmébe vette a vallást a törvényeivel, talán az lett volna a leglogikusabb, ha megkérdezi, mi Jamína vallása.

De nem ez történt. A király egyiket sem kérdezte. Ellenben ezt mondta:

—Tehát az iskola után akartok összeházasodni.

—Igen. - mondta határozottan Roli. Nagyon határozottan. Ő el volt szánva rá hogy akár atyai áldás nélkül is feleségül veszi Jamínát az iskola után. És pontosan az iskola után! Egy nappal sem vár tovább! Ezt egyedül csak az akadályozhatja meg, ha Jamína meggondolja magát!

—Úgy örülök fiam, hogy meggondoltad magadat, s eljöttél hogy láthassalak! Így legalább megmondhatom neked, hogy nem lesz abból semmi, hogy te feleségül vegyed ezt a Jamínát vagy mást az iskola után!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy nem sokáig lesz iskola. Kérlek, ne is menj oda vissza, mert akkor te is elpusztulsz az iskolával együtt!

—Apám, kérlek ne kövess el ostobaságot, mert egész Kauliana egyesült ereje sem lenne képes elpusztítani azt az iskolát!

—Nem értesz gyermekem. Nem én fogom elpusztítani azt. Nekem nem is érdekem az; elmondom neked, bár tudom hogy nem fogod elhinni, hogy nekem alapvetően semmi bajom a csiszíkkal!

—Nem értem!

—Az Úr fogja azt elpusztítani! Maga Isten! És nehogy azt mondd nekem hogy a csiszík erősebbek Istennél is! Egész Kauliana sem szállhat szembe a csiszíkkal, ebben igazad van, – de egész Csiszíföld sem szállhat szembe a Mindenhatóval!

—Mitől támadt hirtelen ez a fölöttébb meglepő meggyőződésed, apám? - érdeklődött óvatosan Roli.

—Meghallottam az Úr szavát!

—Ugye apám nem sértődöl meg ha kijelentem: szerintem vagy képzelődtél, vagy valami csalafinta és igen rosszindulatú tréfaság áldozata vagy!

—Hát persze fiacskám, először én is ezt hittem! De az Úr nem csak egy alkalommal szólt hozzám, hanem már jó három hete minden éjjel, és ráadásul nem úgy ám, hogy csak valami halk suttogást hallok!

—Nagy ügy, én is tudok beszélni úgy, hogy nem suttogok! Sőt, suttogni a nehezebb és nem *nem suttogni!* - mondta Jamína megvetően. Mert ha az ellenkezés miatt megharagszik a király, akkor rá legyen haragos és ne Rolira.

A király azonban nem is törődött vele. Rolíhoz beszélt.

—Tudod, ha csak suttogott vagy beszélt volna valaki, akkor nem is törődöm vele. De ez úgy kezdődött, hogy egy éjjel valaki... nem tudok rá jobb szót... megütött! Nem egészen ez történt, de mégis, még ez a legmegfelelőbb arra, ami történt velem! Képzeld csak el, fekszem nyugodtan a hálósobámban, ott benne az ágyban, és hirtelen azt érzem hogy valami megüt! Még hozzá nem egyszerűen csak a kezemet vagy lábamat, és nem is fejbe vág, hanem mintha egyszerre lettem volna mindenütt megütve, de még a belső szerveimben is, a gyomrom, a májam, a szívem is meg lett ütve... az az igazság hogy épp aludtam amikor mindez megtörtént velem, de rögvest felébredtem. És holmi hirtelen ijedelemre gyanakodtam, amit valami lidércálom okozhatott, bár nem emlékeztem rá hogy álmodtam volna bármit is. Ott ültem, a veríték gyöngyözött ki a homlokomon, s arra gondoltam: legjobb lesz ha kiszellőztetem a fejemet. Letettem a lábamat a padlóra hogy felálljak, fogom az ágy vázát hogy felkeljek mert úgy csak kényelmesebb, én meg még mindig álmos voltam kissé, s ekkor megint megüt valami! De úgy ám, hogy hanyatt vágott a padlón egy szempillantás alatt! És amint ott fekszem a padlón, rémülten, egyszer csak meghallottam Isten szavát!

—És mit mondott?

—Hát azt, hogy engem választott ki az igaz hit bajnokául, aki megtisztítja az országot a hitetlenségtől! Megparancsolta hogy szakítsak a csiszíkkal, elmondta részletesen hogy milyen törvényeket hozzak... azt is mondta hogy az iskolának vége lesz. Azt is hogy ne merészeljek tárgyalni a csiszi követnővel. És rám parancsolt, hogy imádkozzam!

—És te imádkoztál?

—Na hallod! Hogy is mertem volna ellenkezni! Imádkoztam én szorgalmasan egészen hajnalhasadásig! Bevallom megijedtem de alaposan ám, egy zabszem sem fért volna a fenekembe... már elnézést! - pillantott hirtelen a nőkre, tudatára ébredve a jelenlétüknek. —De bárki más is megijedt volna, ez nem szégyen, hiszen Isten érintését éreztem magamon!

—Hm! - mormogta Roli. Majd így szólt:

—Tehát ez sok nappal előbb volt?

—Persze. Mert napközben csak alábbhagyott a rémületem, és belegondoltam hogy ha kihirdetem e törvényeket, akkor ebből óriási felkelés lesz, lázongások, minden...

—Be is következett.

—Hát igen! Semmi kedvem nem volt hozzá! És mielőtt megszólalnál, sietve közlöm hogy nagyon alaposan megvizsgáltam ám az ágyat! De nem volt ott fiam semmi de semmi oda nem illő dolog, nem volt ott például lemezjátszó, ha ilyesmire gondolsz, sem lyuk a falon hogy azon beszéljenek hozzám, nem volt ott titkos csapóajtó, de meg különben sem a beszéd érdekelt engem, az a legkevesebb, na de amit én éreztem, amikor a hitetlenségemért megütött Isten keze... azt tényleg nem tehette senki más, csak maga az Úr!

Ennek ellenére semmit nem tettem aznap hogy teljesítsem Isten akaratát. Hanem csak befeküdtem szépen az ágyba, és vártam éberem egész éjszaka, mert ugye hátha mégis valami gonosz tréfacsináló mesterkedik velem... vagyis én sem vagyok ám hülye fiam, gondoltam én arra amire te! Szépen felpolcoltam a párnákat a hátam mögé mert ülve nehezebb elaludni, de hogy biztosan ne jöjjön álom a szememre, még hat csésze nagyon erős kávé is ittam lefekvés előtt, mondhatom, olyan virgonc is lettem tőle mint még húsz évesen sem! És mindennek a tetjébe még az arcomat is odatámasztottam az ágy aranyvázának, hogy annak a hidege ne engedjen elálmosodni! És olyan éberem figyeltem minden neszre, ó, fiam, hogy lehetetlen hogy valami elkerülte volna a figyelmemet! A fülemnek ugyanis még semmi baja! Sőt, minden szempontból makkegészséges vagyok!

Na és aztán nem feküdtem ott – azaz inkább nem ültem ott – talán még negyedórát sem, máris érte akkora ütés az arcomat, hogy majdnem a nyakam tört ki miatta, s átrepültem az ágy másik végébe, de ott is kaptam egy ütést, hogy lecsúsztam a padlóra, estemben odakaptam az ágyhoz, megragadtam a csővázát, erre meg valami elkezdte rángatni a kezemet, görcsbe rándultak az izmaim, nem tudtam elengedni az ágyat... míg végül az Úr meg nem könyörült rajtam, s elengedett. És én fiam olyan kimerült voltam, hogy csak hevertem a padlón, pedig nem tarthatott soká az egész, de Isten teljesen kiszívta belőlem az erőt! Na és akkor Isten szólt hozzám, leszádott amiért habozok, hogy nem tettem semmit a Hit érdekében! És én megígértem hogy megteszem, amit csak kér, és imádkoztam hogy bocsásson meg! Pedig tudod fiam, hogy korábban nem is hittem Isten létében, azt hittem amit a csiszík, semmit, de ezek után lehetetlen volt nem hinnem Benne!

—Na de drága apám, azt mondd ez három hete kezdődött!

—Igen.

—De mégsem hirdetted ki már akkor e törvényeket! Sőt, közben voltam is nálad, együtt vadásztunk, és mégsem szóltál nekem arról, mi megy nálad éjjelente!

—Valóban nem szóltam. Nagyon nehéz volt az nekem fiam, hiszen egész belső meggyőződésemet kellett átformálni! Hitetlenségből kellett hívővé válnom, meg féltettem is az országot, micsoda vérontás lesz itt ha kihirdetem e törvényeket... de azt talán láttad rajtam, milyen gondterhelt vagyok.

—Igen, kérdeztem is hogy mi a baj, de azt mondtad, semmi különös, nem rám tartozik.

—Igen. Na és aztán így ment ez sok éjjelen át, végül nem bírtam tovább, s tettem amit az Úr parancsolt! - fejezte be a történetét a király.

És ebben a pillanatban szólalt meg Jamína. Olyasmit kérdezett, ami döntően befolyásolta az események menetét egész Kaulianában, de talán egész Tlaxánon is.

—Rolí, amikor vadászni voltál a királlyal, tapasztaltál valami különösét éjszaka?

—Olyasmit, hogy megütötte volna őt isten?

—Igen.

—Nem, semmi ilyesmit.

—De kedves izé... elfelejtettem a nevedet...

—Jamína.

—Tehát kedves Jamína, akkor nem is tapasztalhatott semmit a fiam, mert az Úr akkor nem látogatott meg!

—Vajon miért nem?

—Nem tudom. Eddig nem gondolkoztam el ezen. De talán úgy vélte hogy ez csak rá és rám tartozik, s nem a fiamra is.

—Hát igen, ez is egy magyarázat, de én hihetőbbnek tartom azt, hogy egyszerűen azért nem, mert nem ugyanabban a szobában aludtál! - és e szavak kimondása közben Jamína hetykén, igencsak szemtelenül bökte a mutatóujját a király mellének. Majd ezt mondta még:

—Ne legyen Jamína a nevem, ha nem így van, hogy kivétel nélkül minden esetben amikor meglátogatott téged az állítólagos istenke, akkor ugyanabban a szobában háltál! Sőt, nem is kell hogy a fiad feleségül vegyen, itt most rögvest az övé leszek mindegyikötök előtt ha nem úgy van, hogy mindig egyedül voltál amikor jött az „isten”, és sosem volt veled mondjuk a feleséged! De még azt is meg merem kockáztatni, hogy az ágy is pontosan ugyanazon a helyen állt, és soha el nem húztad egy másik sarokba vagy a szoba közepére!

—Miért is húztam volna el, amikor már apám sőt nagyapám idejében is ott állt, és jó helyen van az ott, nekem is nagyon tetszik a helye! És különben nincs is igazad, mert még azt is megtettem hogy felemeltem és alánéztem, de mondom hogy semmi gyanúsát nem tapasztaltam, sőt, még csak piszkos sem volt ott a padló! Tehát az sem lehet hogy valami mérges bogár csípjén meg éjszakánként, mert kínomban már arra is gondoltam!

—De így van ahogyan mondtam?! - követelte a választ Jamína.

—Így, így, de hát mit akarsz ezzel?

—Azt, hogy szerintem igenis valami beugratásról, sőt: összeesküvésről van szó!

—De hát én éreztem hogy miként érint meg Isten keze, nem te!

—Ez igaz, de ettől még tény ami tény: én nem hiszek istenben, addig tehát semmiképp sem hiszem el a te magyarázatodat király úr, amíg körül nem nézek a szobádban, de még azután sem addig, amíg magam nem érzem a kezét! Sőt, lehet hogy még utána is kételkedni fogok!

—Csak nem akarsz te aludni az ágyamban?! - képedt el a király.

—Talán igen. Persze nem veled, ne ijedj meg!

S erre kitört a királyból a humor:

—Nem is lenne az olyan ijesztő...

—Örülök hogy tetszik neked a választásom, apám! - mondta erre Rolí, és átölelte Jamínát. Majd hirtelen összeszűkül a szeme, és így szólt:

—Furcsa azért, hogy még koszt sem találtál az ágy alatt!

—Miért lenne ez furcsa, hiszen az a szolgák kötelessége hogy tisztán tartsák a lakosztályaimat.

—Természetesen. Biztos meg is teszik hogy naponta benyúlnak oda a partvissal és kisöprik az ágy alját. Talán még fel is mosnak ott úgy kutyaftutában. De egy olyan rettenetes élmény után amit átéltél, apám, biztos nem csak úgy kutyaftutában néztél körül ott, hanem nagyon alaposan, a rejtett zugokban is, és azt már nem hiszem, hogy annyira lelkiismeretes legyen a személyzet, hogy naponta elmozdítsa a helyéről a meglehetősen nehéz aranyágyat, és mindent tisztára suvickoljon ott! Biztos lehetsz benne hogy nem rendeznek azok naponta nagytakarítást ott! És te azt mondtad, hogy semmi koszt nem találtál ott!

—Mire gondolsz, fiam?! - kérdezte a király, összevonva a szemöldökét.

—Fogalmam sincs hogy mire gondoljak, hacsak nem arra amire Jamína, az én szép szerelmem, hogy itt valami rút disznóság rejtezik! De hogy mi, azt konkrétan nem tudom! Szerintem

jó lenne csiszíket hívni, azok nagyon okosak, hátha kiderítenek valamit, miután megvizsgálták a szobádat!

—Azt nem lehet, Isten szigorúan megtiltotta hogy csiszíkkal barátkozzam és szolgálataikat igénybe vegyem!

—De hátha ennek semmi köze istenhez?!

—De hátha mégis?!

—Na jó, de én akkor is megnézem a szobát, az is jobb a semminél, és én nem vagyok csiszí! - mondta Roli.

—Megyek veled én is! - szólt ellentmondást nem tűrően Jamína, majd enyhén ugyan, de mégiscsak hasba bökte kissé a királyt:

—Vezess a szobádhoz, papa! És igenis vagy kiderítem már most hogy mi ez a disznóság, vagy befekszem az ágyadba és én alszom ott ma este! Szégyen és gyalázat hogy emiatt tönkretetted az országot, amikor látom hogy neked sincs kedvedre ez a sok hülye törvény!

—De hát ha maga az Úr akarja így... - nyöszörögte a király tehetetlenül. Majd összevonta a szemöldökét, s így szólt erősebb, mély hangon:

—De bárcsak kiderítenétek valamit, gyerekek! Nagy szégyen volna nekem hogy hagytam magamat átverni... de esküszöm, boldogan vállalnám hogy kiröhögjenek, igen, vállalnám, csak... csak szabadulnék meg ettől az éjszakai lidércnyomástól! És ha kiderül hogy ki művelte ezt velem, akkor jaj neki! Ha addig élek is, de megkeserüli!

S megindult előre a hálószoza felé. Barátaink izgatottan követték.

Meg kell mondani, hogy Jamína még sosem volt királyi hálósobában! Ha nem is izgatottan, de legalábbis érdeklődve várta hogy mit fog látni – ehhez képest azonban szinte csalódás érte. A hálószoza még csak nem is volt nagy! Talán úgy ötször öt méteres lehetett, és nem volt dúsan bebútorozva. Ott állt az egyik sarokban az ágy, mondhatni az ablak alatt, volt aztán benne egy íróasztalféleség, egy éjjeliszekrény, egy bili is az ágy alatt, az egyik falat polcok borították be, s ezeken sok könyv, de nagyon szép kötésű, gazdagon aranyozott könyvek, amikről látszott hogy nem annyira azért tették ide őket hogy olvasgassa is őket a király, hanem azért csak hogy méltóságteljes külsőt kölcsönözzenek a helyiségnek. Volt a padlón egy nagyon drágának tűnő, bolyhos szőnyeg is.

Nem úgy tűnt e szoba, mint ahol elbújhat valaki, még nehezen sem nemhogy könnyen! Még függöny sem volt benne egy darab sem, hogy el lehessen rejtezni mögötte!

Jamína azonnal az ágyhoz sietett.

—Jó drága lehet! - rugdosta meg minden tisztelet nélkül, de az ágy nem mozdult. —És biztos dögnehez, hiszen ami nem ágynemű benne, az színarany!

—Aránylag nem is olyan nehéz, mert nem tömör arany, hanem csővázás... - védte az ágát a király.

—És úgy látom épp az ablak előtt áll, tehát bárki elbújhat az ablak alatt hogy bekiabálja neked „isten” szavait!

—Ugyan már drága gyermekem, hiszen nem a földszinten vagyok, hanem az első emeleten!

—Az még nem olyan marha magas ám, akárki elé sétálhat gólyalábakon is, vagy felmászik valami liánon vagy egy előre odakészített kötélén, vagy csak úgy a fal repedésein ha elég ügyes, vagy mit tudom én, nem is érdekes hogy miként, mert számtalan módon meg lehet oldani! Az a lényeg, hogy nem lehetetlen és kész!

—Az a lényeg te izé... Jamína vagy, ugye? Szóval az a lényeg, hogy engem nem is az érdekel hidd el hogy miként mondják amit mondanak az engem becsapók, mert azt én is tudom hogy sok módon megoldhatják. Az egészben ez a legkönnyebb. Még az is lehet hogy van itt valami rejteajtó amiről nem tudok, mert az hogy én ilyesmit nem találtam, még semmit nem jelent! Ez ugyanis egy iszonyatosan régi palota, legalább háromezer esztendő, akármi is lehet tehát a falaiban! Azt mondd meg nekem, miként csinálják hogy isten keze rázzon; ha ezt megmondod már nem érdekel, megmondod-e miként szólnak hozzám! Ezt, a rázást, az ütést mondd meg, miként csinálják, s akkor elhiszem hogy nem isten parancsol rám, hanem összeesküvés

áldozata vagyok! De ha azt nem magyarázod meg, akkor nem érdekel miként bizonygatod hogy ember is szólhatott hozzám, mert az nem érdekel!

Alig fejezte be a szavait a király, Rolí odalépett a könyvekkel borított falhoz, s minden tisztelet nélkül elkezdte a földre söpörni a köteteket a polcokról.

—Mit csinálsz, fiam?! - kiáltotta a király.

—Rejtekaajtót keresek, apám! A lyukakat a könyvek mögött a falban!

—Na de hát...

—Ne aggódj, a szolgák majd visszarakják, hiszen ez a dolguk, ezért fizetjük őket!

—Ugyan Rolí, hagyd a fenébe, ne piszmogj vele, akármilyen is a stiklijük, az az ággal kell legyen kapcsolatban, nem a könyvekkel! - mondogatta Jamína, de Rolí azért csak ledobálta az összes könyvet. Ám semmit nem látott mögöttük.

—Na, megnyugodtál végre?! - nézett rá gúnyosan Jamína.

—Igen, ha úgy vesszük! Miért, mit kellett volna tennem ehelyett?!

—Például idejönni és segíteni nekem hogy ezt a vackot - és ismét az ágyba rúgott - odébb vonszoljuk!

—Ne erőltesd meg magadat, megteszem azt én és Koneon! - felelte Rolí, azzal meg is tették, elhúzták vagy három méterre az ágyat. —Hová tegyük? - kérdezte.

—Sehová, ott jó lesz, de fordítsátok fel!

A fiúk megtették. De Jamína egyelőre még nem az ágyat nézte meg, hanem alatta a padlót.

—Valóban! Nincs alatta egy lehelletnyi piszok sem! - mondta tünődve. —Sőt, úgy látom nagy ám a luxus itt a palotában, mert nem elég hogy az ágy aranyból van, de még itt ahol állt az ágy, a padló egy része is aranylappal van fedve!

—Hát igen... - mondta büszkén a király - telik rá! Most jó a bevétele a kincstárnak, már vagy öt-hat esztendeje! Sok a pénz az adókból! És az jutott az eszembe hogy én is megérdemlek némi reprezentációs költséget, s úgy került ide ez az aranylap! Szép, nem?

—Igazán hülye ötlet, mert fém, márpedig a fém, az hideg! - mondta tiszteletlenül Jamína. Tudta ugyan hogy ez nem épp a legjobb módszer arra hogy megkedveltesse magát a királlyal, de úgy gondolta, két eset lehetséges: vagy megfejtí a titkot, vagy nem. Ha megfejtí, akkor már akárhogy is viselkedhet, mindent elnéznek neki, ha viszont nem, akkor úgysem nagy az esélye hogy a király hozzájárul a házassághoz, de akkor már nem is érdekes az egész, mert akkor a király ragaszkodni fog a törvényeihez, s annak más nem lehet a vége mint hogy megdől a királyság Kaulianában, jön a demokrácia, akkor tehát már olyan mindegy hogy mennyire szereti őt a király! Egyébként is, a jövő szempontjából az a jobb, ha a király megszokja menyé őszinteségét, még a modortalanság árán is.

Annyira így gondolta, hogy még fokozta is a szemtelenséget:

—Sőt nemcsak hülye ötlet, hanem felesleges is! De még ha csak felesleges volna! De még pocskolsz is, király, mert nemcsak oda tettél arany padlót, ahol látni lehetett, tehát ide ni, ami az ágy előtt volt, hanem még ide is meg ide meg ide, tehát mindenhová, ahol az ágy állt, pedig itt aztán legfeljebb a svábbogarak ámulhatnak azon hogy milyen gazdag vagy, mert mások nem látják! Jobb ötleted nem volt a pénzkidobásra?! - de amíg ezt mondta, már azt próbálgatta, nem lehet-e felszedni az aranylapokat, hátha valami üreg van alattuk. De nem tudta felszedni őket.

A király szégyenkezett. Ez a lány szemtelen, de tulajdonképpen igaza van. Elkezdett hát mentegetőzni:

—Nem az én ötletem volt, azaz, az én ötletem, de én tényleg csak ide akartam az ágy elé talán úgy egy négyzetméteren, de nem én csináltam meg, természetesen, hanem csak úgy kiadtam a munkát a királyi aranyművesnek, és amikor bejöttem ide másnap, már így volt készen az egész! Akkor meg már minek szoltam volna; még örültem is hogy lett ennyi arany, mert ez azt jelenti hogy gazdagabb vagyok mint gondoltam!

—Igen?! Hm! Fura! - mormogta Jamína, magasba húzott szemöldökkel, majd a szemöldökét inkább összevonta, s ettől még gyanakvóbbá vált a tekintete.

—Mi furcsa? - kérdezte értetlenül a király.

—Most ezt komolyan kérde? Noked talán nem gyanús?! Vedd tudomásul apuka, hogy ki fogom deríteni, hogy ki és miként rázogató téged éjjelente! Azt nem tudom hogy ez meddig fog tartani, de akármeddig is, abba nem hagyom az biztos! Legfeljebb nem e szobában éjszakázol, de ha így lesz annak csak örülhetsz, mert tuti, hogy valami másik szobában nem fog meglátogatni téged az isten! Vagyis ne is próbálj megakadályozni ebben, a saját érdekedben!

—Hm... nem beszélsz valami szépen!

—Mert felidegesítettél, zavarasz a komoly koncentrációban, a tudományos kutatómunkában! Különbösen sem az a lényeg hogy amit mondok szép vagy illedelmes legyen, hanem hogy igazam legyen! És az van, igazam, erre mérget vehetsz!

—Mitől vagy biztos ebben?

—Attól, hogy nincs isten. Ha pedig nincs, akkor nem rázhatott téged. Ha tehát nem ő rázott, akkor más rázott. Ez csak tiszta sor, nem?

—Nem. De tegyük fel hogy igazad van. Miből gondolod hogy rájössz?

—Azért, mert én használok az eszemet, nem úgy, mint egyesek! Például rengeteg csiszí regényt olvastam. Többnyire detektívregényeket. Na és ott olvastam egy érdekes gondolatot: minden eshetőséget ki kell zárni, ami nyilvánvalóan lehetetlen – a végén csak egy eshetőség marad, s ez lesz az ügy megoldása! Tehát lássuk! - és körülnézett. —Itt a szobában senki el nem bújhatott, mert ez lehetetlen. Ezt tehát ki is zárhatjuk, vagyis nem bújt el senki.

—Akkor ki rázott? Ugye hogy isten!

—Nem. Isten nincs, tehát lehetetlen hogy ő rázott volna.

—Ellentmondasz önmagadnak! - figyelmeztette a király.

—Miért?

—Mert ha nem ember rázott, akkor isten! Esetleg valamelyik angyala. Ez csak világos!

—Van harmadik lehetőség is.

—Ugyan mi?

—Ne feledd el, hogy egy ember azért mégis volt a szobában!

—Ki?

—Te magad.

—Na de csak nem kezdtem el rázni önmagamat!

—Pedig egészen biztos vagyok benne.

—Ne marhulj! - mondta erre meglepően nem királyian a király.

—Hohó! Képzeld csak el a következőt, király! - azzal Jamína szinte hipnotizálóan emelte fel mindkét karját a király felé, és még a szemét is behunyta. —Tegyük fel - mesélte - hogy van neked egy alattvalód, aki bejáratos a palotádba! Ez a valaki valamiért nincs megelégedve a kormányzásoddal, mert ő mondjuk szeretné ha több joga lenne a vallásosoknak vagy mit tudom én, de az is lehet hogy csak tönkre akarja tenni a hatalmat, hogy hülye törvények hozásával lejárassd magadat és az egész királyi családot! Mondjuk, valami régi sérelemért akar bosszút állni! Na és ez a fickó, tegyük fel, szívesen kísérletezik otthon mindenféle vegyi anyagokkal, és felfedez egy érdekes gázt! Vagy nem ő fedez fel, hanem egy ismerőse, s ő tudomást szerez róla. A részletek nem érdekesek. Ami érdekes az az, hogy ez olyan gáz, amitől görcsös rángatózás fog el bárkit, aki beszippant belőle akár egy kicsikét is! A rángatózás nem tart soká! És a gázt nem lehet észrevenni, mert színtelen, szagtalan és íztelen! Ne mondd nekem hogy nincs szagtalan gáz, mert a levegő maga is szagtalan, de ezen kívül is legalább tíz ilyen gázt tudok felsorolni kapásból neked, mert odafigyeltem ám kémiaórán! Na és most már kész is van az egész, a bosszúállónak csak annyi a dolga, hogy valami nagyon kis lyukon át éjjelente egy egészen csekélyke mennyiséget a szobádba vezessen, ettől rádjön a nyavalyatörés, és ő már mondhatja is hogy ő az isten, és ezt meg azt csináld!

—Gondolod hogy lehet görcsöltető gázt csinálni?!

—Hát már hogy a nyavalyába ne, a csiszik rendelkeznek görcsoldó injekcióval; ha az lehetséges, biztos nem boszorkányság az ellenkezője, a görcsösítő sem; ha folyadék, tehát injekció lehet ilyen, akkor biztos lehet ilyen gáz is! Már amiatt is, mert minden folyadék el tud párologni a megfelelő hőfokon!

—Szerinted ez történhetett?!

—Naná hogy! Nézd királyapuka: más nem volt idebent – nem lehetett! Isten sem lehetett, mert nincs. Tehát csak magadat rázhattad, a saját izmaid ráztak, ehhez meg, úgy vélem, a gáz szolgáltatta a kiváltó okot!

—Csak akkor hiszem el ezt, ha megmutatod, hogyan vezethette ide be a gázt!

—Feltételezem, hogy kell lenni valami apró lyuknak itt az ágy helye közelében, s azon át. Talán az ágy csővázán is van lyuk, ami illeszkedik a padlón levő lyukhoz, hogy azon szivárogon fel a gáz!

De bárhogy vizsgálódtak, semmi lyukat nem találtak.

—Tévedtél! - mondta neki a király. De cseppet sem megkönnyebbülten.

—Haha! Még nem szenvedtem ám vereséget! - és Jamína biztatóan kacsintott Rolíra. Láttá ugyanis a királyfin, hogy az nagyon szeretné, ha szíve választotta sikerrel leplezné le az összeküvést.

—Mit teszel most? - kérdezte reményvesztetten a király. Úgy szeretne volna, ha ennek a szemtelen, pimasz fruskának lenne igaza!

—Most megint elkezdjük kizárni a lehetetlen dolgokat. Itt a szobában ugyebár nem tárolhatta a gázt a merénylő.

—Persze hogy nem.

—Ha nem itt tárolta, akkor másutt tárolta.

—De hol?

—Kézenfekvő, hogy valamelyik szomszédos helyiségben!

—Miért ott?

—Tulajdonképpen nem biztos hogy maga a gáz ott van, mert abból kevés is elég, hozhatja alkalmanként is magával – ellenben mert ő nem jöhet be hozzád minden éjszaka, okvetlenül valami csővön át kell ide bevezetnie a gázt, vagyis...

—De nem találtál sehol sem lyukat!

—Az igaz. De ne feledd, hogy rendkívül picike lyukról is lehet szó! Azt irtó nehéz észrevenni! Hanem mindjárt más lehet a helyzet valamelyik szomszédos szobában! Ott először is már nem kell úgy lepleznie a lyukat, sőt, nem is elég neki lyuk: biztos lóg ott ki a falból vagy máshonnan cső, amire ráköti alkalmanként a ballont vagy mit amiből átnyomja a gázt! Az tehát nem lehet olyan észrevehetetlenül apró, mint ami lyuk itt van! Vagyis gyerünk apuka, nézzük végig a szomszédos szobákat, de még azt is ami a fejünk fölött van, vagy alattunk! - azzal megrugdosta az ágy alatti aranylapot, s így szólt:

—Nekem ez gyanús! Jó lenne kínvallatásnak alávetned az aranyművest! Mert azok ügyes emberek, csinálhatnak ám olyan finom lyukakat...!

—Na de ha ártatlan! Hogy is kínozhatnék egy ártatlant!

—Te is ártatlan vagy! De ha nem hát nem, akkor gyerünk és kezdjük a vizsgálódást odalent, alant, mert nekem ez az aranylap gyanús! Itt bűzlik valami! És nem ám a gáz...

Lementek hát a földszintre.

—Itt valami raktár van, ahol a királyi konyha tartja a tartós élelmiszereket! - mondta a király.

—És nem is őrzik hogy senki ne tegyen bele mérget?! - csodálkozott Tocse.

—Persze hogy nem, ide más nem jöhet csak a konyhaszemélyzet, az örök arrébb vannak, látátok is őket, benneteket is csak azért engedtek be ide, mert velem vagytok! - azzal meglökte az ajtót, és belépett.

E raktárnak nem volt ablaka. Emiatt kénytelenek voltak egy kis hordozható gázlámpával világítani.

Amint körbenéztek, kiderült, hogy ez bizony jóval nagyobb helyiség, mint fent a királyi hálószoba! Mindkét irányba jó messzire elnyúlt. S benne végestelen-végig csak polcok voltak. Jókora polcrengeteg, az biztos!

Koneon odament az első polchoz, és megnézte, mi van rajta.

—Zsákok. A felírás alapján szemeskávé.

—Na, jócska időbe telhet majd ezt átkutatnunk egy aprócska cső után, ami talán nem is létezik! - legyintett a király.

—Nem olyan vészes az ügy, nem kell ám rögtön beszarni! - hetykélkedett Jamína. —Azt mutasd meg, merrefelé lehet itt a te szobád, azaz nem itt hanem odafönt! Ott akarom kezdeni a nyomozást!

—Annyira biztos vagy benne, hogy...

—Hé, apuka, ha nem király lennél hanem aranyműves, szívesen dolgoznál potyán?! Feleslegesen?! Mert az az ember legalább négyszer akkora helyet lefedett arannyal, mint kellett volna!

—De lehet hogy nagyon vékonyan!

—Az mindegy. Vékonyra nyújtani is idő, munka, és ki az a barom, aki akkor is dolgozik, ha senki nem parancsolta neki?! Különben mikor csinálta azt az aranypadlót?

—Hát, pontosan már meg nem mondom, de úgy talán másfél hónapja lehet...

—Aha! Aha! Igen! Éreztem! Tudtam! Tehát nagyjából akkortájt, amikor elkezdődött ez a kísértetjárás! Na most már aztán egészen biztos hogy úgy van ahogy mondtam! Basszon meg a jegesmedve, ha ki nem derítem a titkot! - és Jamína szeme izgatottan csillogott a gázlámpa fényében. Nagyon élvezte a nyomozást, s hogy mindenki őt bámulja, ő a társaság, még hozzá egy roppantul előkelő társaság középpontja!

És nem pirult a szavaiért. Eszébe sem jutott. Pirult helyette eleget Roli!

De nagyon szerette így is. Sőt: így még jobban szerette! Mekkora élvezet hogy ilyen vidámnak láthatja a szerelmét! De jaj, csak igaza legyen!

—Na mi lesz már?! Mutatod az utat, papa?! - követelte Jamína.

A király nagyot sóhajtott.

—Miből gondolod, ó szemtelenség szépséges istennője, hogy valaha is jártam már idelent?! De ha úgy belegondolok hogy merre lehetünk, hát akkor talán, de tényleg csak talán, jobbra kell haladnunk!

Jobbra mentek hát. Közben azonban Koneon kisvártatva benézett a polcok belsőbb soraiba is. S egy idő után így szólt:

—Fölöttébb érdekes, hogy mennyi sok errefelé a konzervkávé! Általában a kávé! Hát annyira szeretik, hogy itt soha senki nem alszik?!

—Miről beszélsz?! - torpant meg Jamína.

—Hát itt az első polcokon zsákokban kávé van. Az is van felírva rájuk hogy kávé, és valóban kávé, mert bátorkodtam megvágni egyet a bicskámmal, és szemeskávé hullott ki belőle. Hanem arra beljebb már konzervek vannak, nagy, legalább tízkilós konzervek, az van írva azokra is hogy kávé, tele van vele itt minden, ez egymerő kávéraktár! És ez a palota nagy, sokan lehetnek benne, de el nem tudom képzelni, ki issza majd meg e rengeteg kávé! Ez egy hadseregnek is sok lenne! Ebből egy évszázadig kávézhat a palotában boldog-boldogtalan!

Jamína azonnal beljebb lépett két polc közé. Valóban úgy volt, ahogy Koneon mondta.

—És milyen érdekes, annyira féltik a lepotyogástól ezeket, hogy még össze is drótozzák mind-egyiket a szomszédjával?! - álmélkodott Tocse. A konzervdobozok tetejéből ugyanis két-két drót állt ki, s vezetett a bal- illetve a jobboldali konzervszomszédhoz.

—Ez valami mást jelenthet! - felelte Jamína. —Hiszen ezek a vékony drótok nem védik ezeket a lepotyogástól, ráadásul lazák is, és mi az Őstojásnak kéne a konzerveket megkötni?! Még ha egy hajó raktárában lennének ahol billegnének... de itt a királyi palota polcain?! - majd hirtelen így szólt Koneonhoz:

—Hé, add csak ide a bicskádat!

Bár igazán nem volt tiszteletudó a hangja, s Koneon különben sem volt nagy véleménnyel Jamínáról, de nem förmedt rá. Sőt, épp e pillanatban kezdett megváltozni a véleménye a leányról! Mert ez a furcsaság a teméntelen drótozott konzervvel már neki is módfelett gyanús volt. És az hogy ide lejöttek, s ezt felderítették, nem tagadható hogy Jamínának köszönhető! Most már Koneon sem kétlette, hogy még némi kitartás, és megfejtik a rejtélyt.

Mindazonáltal nem akarta a bicskát Jamínának adni – már amiatt sem, nehogy minden érdem a leányé legyen.

—Meg tudom nézni én is, hogy mi van ezekben! - mondta. Azzal előhúzta a bicskát, és belebőkte az egyik konzervdoboz oldalába.

A vékony lemez engedett a bicska acéljának, s kilyukadt. S erre valami bűdös, maró anyag kezdett el ömleni belőle, Koneon alig bírt elugrani előle. S amikor lehajolt hogy szemügyre vegye, így szólt:

—Hát ez bizony nem úgy néz ki mint egy kávé! Ez bizony kénsav!

Nem csoda hogy felismerte. A legtöbb fontos anyag ismeretét tanulták az iskolában. És társai is megvizsgálták, s helybenhagyták az analízisét. Egyedül a király nem ismerte fel a kénsavat, de hitt nekik.

Hitt, és lelkében vad öröm kezdett el buzogni. Ha valaki ide babkává helyett kénsavat tesz, az már komoly dolog. Főleg ekkora mennyiségben! Lehet hogy mégsem Isten keze...?!

Csak még mindig nem tudta, mi rázza. A kénsav legfeljebb szétmarná, de nem rázná!

Koneon megragadott egy másik konzervet, s ledobta a földre. Esés közben elszakadtak a drótok, s a földön szétrepedt a konzerv. Nem volt tartós készítmény.

A doboz belsejében nem láttak mást, csak egy vaskos szénrudat, s egy másik rudacskát, ami valami fémből készült. Némi vizsgálódás után megállapították, hogy az bizony cink. S bár a kénsav veszélyes, de a szén is és a cink is ártalmatlan anyagok. Csakúgy mint az a drót, ami a szénre, s a másik drót ami a cinkrúdra volt tekerve.

—Én ugyan nem tudom hogy mi ez! - rázta a fejét Tocse. De Koneon sem tudta.

—Mégis hívni kéne a csiszíket - vélte Rolí - mert ez olyan tudományos dolognak néz ki, s ők talán ismerik! Vagy ha nem ismerik is, de hamar kiderítik, hogy mi akar ez lenni!

Most már a király is hajlandó volt felülvizsgálni a csiszíkkal kapcsolatos álláspontját.

—Jól van, hívhatjuk őket - de előbb most már tényleg el akarok jutni a szobám alá, s körül-nézni ott! Bár alig is hiszem hogy gázt vezetgetnének be hozzám, mert rézdrótokon nem halad át semmiféle gáz! De akkor is elmegyek oda, és körülnézek ott!

Mentek tovább. S nem is sokára odaértek. Közben többször is körülnéztek a polcok között, de mindenütt csak a hamis, drótozott álkonzerveket látták.

Aztán a raktárhelyiség vége felé, majdnem az egyik sarokban, meglepő felfedezést tettek. Fejük fölött, a plafonban, valami sárgásan, fémesen csillogott!

—Kutya legyen ha ez nem arany! - állapította meg Tocse.

Rolí játékosan odahajolt hozzá, megszaglászta, látványosan megbámulta, majd így szólt:

—Nem vagy kutya. Tehát arany.

—Sőt - szólalt meg Jamína a magasba nézve - ez ugyanaz az aranylap, ami a király ágya alatt van! Vajon miért kellett az egész padlót átcsinálni az aranyművesnek arannyá, amikor a király-úr biztos nem ezt akarta, hiszen ez rengeteg pénz, inkább csak arra gondolhatott, hogy letesz oda a mester egy legfeljebb félcentis lapocskát!

—Persze, sőt, nem is kellett volna oda fél centis, elég talán mondjuk két milliméteres aranylap! - mondta a király, majd tűnődve nézván a plafonon csillogó aranylapot, így szólt:

—Azt hiszem mégis kárpadra vonatom az aranyművest! Nagy lesz a felzúdulás, de nekem már ügyis mindegy!

Ezután Jamínát kérdezte:

—Mit gondolsz, miért csinálták ezt ide?! Mert ez az aranylap nem úgy néz ki még innen alulról sem, mint amin lyukak lennének!

—Nem tudom. - válaszolta Jamína, de úgy tűnt, nem is érdekli már az aranylap, ehelyett a legközelebbi álkonzervből kilógó vezetéket nézte, ami eltűnt valahol a falban. —Ez vajon hová mehet?!

—Jamína, a másik vezetékről tudom hogy hova megy! Ide ni! - kiáltotta Rolí, azzal egy jókora rézrúdra mutatott. Annak tövéhez volt erősítve a vezeték. Közvetlenül ezalatt gumimarkolata volt a rúdnak.

—Ez megvan akkora, hogy fel lehet nyúlni vele oda! - mutatott Tocse a plafon aranylapjára.

—Nem is rossz ötlet! Hozd csak ide! - intett Rolinak Jamína.

A fiú megfogta a rudat, hogy Jamínához vigye. De nem a gumimarkolatot ragadta meg.

Abban a pillanatban felkiáltott és összeesett. Döbbsen feküdt a földön pár pillanatig, majd feltápáskodott.

—Szóval ez az! Isten keze, mi?! Most már tudom, mi történt veled, apám! És legalább ketten kellett legyenek a gazfickók: az egyik megérintette ezzel a rúddal az aranylapot amin állt az ágyad, a másik pedig mondta a szöveget!

—De hát mi ez?! Hiszen nem gáz! - értetlenkedett a király.

—Talán valami nagyon finom méreg, ami képes elszivárogni az arany részecskéi közt. Nem tudom. - vont vállat a fiú. És igyekezett távol tartani magát a rúdtól.

Királyapja azonban inkább habozva közeledett feléje.

—Nem szívesen teszek ilyesmit... de amíg cáfolhatatlanul nem tudom hogy ez ugyanaz a dolog... - mondta, azzal lehajolt, és szemlátomást nagy félelemmel megérintette a rudat a mutatóujja hegyével.

Persze azonnal megrázta az áram.

Amikor kiheverte a megrázkódtatást, így szólt:

—Igazatok volt! Valóban nem isten keze! Elnézéseket kérem csakúgy azért amikor bennetek kételkedtem, s amiatt is amit a törvényeimmel elkövettem ellened, fiam, s az egész királyi család ellen is! Lejárattam a familiánkat! Pedig ez valóban nem isten keze, csak kénsav, szén, cink, réz! Még csak arany sem kell hozzá, hiszen lám, most is megütött, pedig most nem volt arany a közelemben! De valóban ugyanaz az érzés, én csak tudom! Legfeljebb... no igen! Kellemtelen volt, de egyáltalán nem olyan erős, mint ami éjszakánként kínozott!

S erre Jamína így szólt hozzá:

—Persze hogy nem olyan erős érzés! Ne feledd apuka, hogy több ilyen konzervszerűséget is tönkretettünk! Sőt, úgy sejtem, azért vannak összedrótozva, hogy egyikből a másikba átfolyon az erő, s amikor néhányat tönkretettünk, akkor azoknak az ereje sem tud már idejönni és megütni téged, amik a tönkretett dobozok mögött vannak! Szerintem ugyanis egyetlen ilyen önmagában nem lehet nagyon veszélyes, hiszen lám, Koneonnak sem lett semmi baja, amikor a földre dobott egyet és beleturkált, csak akkor lehet ez veszélyes, ha sokan vannak! De még mást is mondok nektek!

—Mit?

—Azt, hogy én azt hiszem, tudom mi ez! Legalábbis nagyjából!

—Hát ezt már aztán tényleg nem hiszem! - tört ki egyszerre Koneon is és a király is.

—Pedig biztos vagyok benne! Emlékeztek még rá, hogy az első évben, amit az iskolában töltöttünk, Tucs mama elvitt minket egy előadásra amit a téren tartott az iventhaliaknak, ott azok elkezdtek hóbörögni hogy nincs munka...

—Tudom, tudom! Akkor vittél embereket Behnotba! - mondta Roli.

—Hát nem vittem csak küldtem, de azóta sem bántam meg! De nem is erről van szó. Hanem akkor Tucs beszélt az embereknek valamit a villámról, hogy sejtik a csiszik hogy az mi, ha bizonyítani nem is tudják! És hogy a csiszí királynő szerint az ősök, Tlapantlua lakói ismertek valami olyan erőt, amit a csiszik még nem ismernek, de ez mehetett azokban a vezetékekben, amik a csiszik egyik szigetén, Pajánban vannak egy bunker falában! És hát nézzétek, itt is minden tele van vezetékekkel! És ezek is rézvezetékek, és Tucs is rézvezetésekről beszélt! Feltetelezem, hogy amit itt látunk, az annak a titokzatos erőnek nagyon primitív használata, de hát kezdetben minden találmány egyszerű, sőt: kezdetleges! Az a szó hogy „kezdetleges”, ugyebár épp azt jelenti, hogy kezdetben elkészített! Szerintem királyapuka, valamelyik ellenséged igazán zseniális ember lehet, mert rájött az ősök egyik legnagyobb titkára, amit a csiszik már régóta keresnek, csak még nem jöttek rá, mert bár ők szorgalmasan kutatják a rezet, de látható hogy kell hozzá még sok más is, szén, cink, kénsav, na és ez az ember, az ellenséged, rosszra használta a tudását! Szerintem ami ért téged, az az ütés, az nem más mint amikor a villám talál el valakit, csak sokkal kisebb mértékben! És lámcsak, te is azt mondtad hogy „megütött” téged valaki, s a köznyelv is azt mondja arról akit megöl a villám, hogy „agyonütötte őt a villám”. Ez tehát óriási felfedezés! Azonnal szólni kell róla nálunk értelmesebb embereknek, főleg természetesen a csisziknek! El tudom képzelni, hogy a csiszí királynő nemcsak mindegyikünket kitüntet, de egész Kaulianát is gazdagon megjutalmazza ezért! Szerintem nagyjából azt kérhetünk tőle jutalmul, amit csak akarunk!

És Jamína hirtelen elhallgatott, mert lelki szemei előtt megjelent egy hajó. Egy nem akármi-lyen hajó! A legislegnagyobb, legmodernebb építésű csiszí óceánjáró, minden luxussal, amit csak ismernek a csiszík, de persze komoly fegyverekkel is, hogy senki ne merje őt megtámadni... és ez az övé lenne! Nem holmi ócska roncs, hanem a legpompásabb, ami valaha is kikerült a csiszí hajóépítőkből!

És egészen biztos hogy megkapja. Még akkor is megkapja, ha ez a sok álkonzerv itt a pincében megsemmisülne valamiért. Mert ő, Jamína, már tudja hogy miként néz ki! Más sem kell hozzá csak kénsavba mártani szenet és cinket, és mindegyikre egy-egy drótot tekerni!

És a csiszík olyanok, hogy a jó találmányokért cserébe nem fukarkodnak a jutalommal. Különben is: nem akárkinek mondaná el, hanem Gloénak!

A nagy jutalom reménye persze megörvendeztette mindőjüket, de a király ezt mondta:

—Ez mind nagyon szép. És elismerem Jamína, kezdettől fogva igazad volt! Még abban is, hogy elég lett volna csak máshová húznom az ágyamat! Nagyon okos nő vagy! Örülök hogy egy ilyen élelmes, sőt, mondjuk ki nyíltan: zseniális nő lesz a fiam felesége!

Jamína büszkén húzta ki magát.

—Királyapuka, nem is sejted mennyire örülök hogy tanúk előtt mondtad ki e szavakat! Tehát örülsz hogy én leszek a fiad felesége! Ez nagyon rendben van így, de valamit el kell mondanom neked!

—Ne fáraszd magadat! Sejtem mit akarsz mondani! Biztos valami minden nemesség nélküli családból származol, talán még az is lehet, hogy a csiszík holmi szánalomból, ingyen tanítottak az iskolában! Hidd el, nem számít! Az ész a lényeg, s azt bebizonyítottad, hogy az van neked bőven!

—Hát igen, majdnem eltaláltad az igazságot, királyúr! Miből jöttél rá?

—A beszédmododból. Hogy is mondjam... meglehetősen sajtáságosan használsz a csiszí nyelvet!

—Az az igazság hogy a csiszí, az nem az anyanyelvem, s eleinte igencsak választékosan használtam, mert egy csiszí alkirálynőtől tanultam javarészt, de mostanra már annyira anyanyelvemmé vált, hála az iskolának, hogy eredeti anyanyelvem, ami az evol, tehát az ottani nyelvhasználatom, beszédmodom szokásai át tudnak már szüremelni e nyelvbe is, legalábbis ha izgatott vagyok, akkor, persze nem tökéletesen!

—Ez talán szerencse! - vigyorgott a király.

—Meglehet! De a lényeget még nem mondtam el! - azzal a keserves arcot vágó Roli felé fordult:

—Meg kell lennie, drágám! Nem akarom hogy később derüljön ki, akkor rosszabb lenne!

—Ezt is kitalálom! Nem a fiam az első férfi az életedben! Nem vagy szűz! - kiáltotta a király.

—Hát nem. De alaposan nem! Én ugyanis diplomás ivarművész voltam Behnotban, mielőtt ebbe az iventhali iskolába jöhettem volna tanulni!

A király erre lehajtotta a fejét, megvakarta a kobakját – majd kisvártatva mégis felnézett Jamínára.

—Ez az ivarművész... azt hiszem hallottam már ezekről. Te nyíltan beszélsz velem, tehát én is úgy fogok kérdezni. Ezek, ugye, amolyan luxuskurváknak mondhatóak?

—Hát nézd királyapuka, most magyarázhatnám a különbségeket mert nem egészen azok, de azt hiszem nem fogom magyarázgatni, mert tartok tőle hogy ti kaulok úgyis csak annak tartátok. Tehát legyen neked: mondhatóak annak. Úgy nagyjából.

—Ha mondhatóak annak, akkor mondjuk is annak. - felelte a király. Aztán a fiához fordult.

—Roli, azt mondod hogy ezt a Jamína nevű luxuskurvát az iskola végeztével akarod feleségül venni?

—Igen, apám! Ez minden vágyam!

—Ez? Nem az hogy már holnap feleségül vedd?

—He?! Há?! - vágott értetlen képet Roli.

—Fiam, mióta is ismered Jamínát? Ugye majdnem azóta hogy elmentél az iskolába?

—Igen, apám!

—Azt hiszem mondanom kell neked valamit. De nem a számmal, hanem a tenyeremmel. - azzal a király azonmód két irtózatossá pofont kevert le a fiának. Csak úgy csattant.

—Ezt azért kapod, mert egy hülye majom vagy! Még hülyébb mint én! Engem legalább becsaptak, de téged senki nem csapott be, mégis csak négy év múlva vetted észre, hogy ezt a csodálatos, Őstojás-okos leányt nem lehet hagyni elkallódní, hanem feleségül kell venni! Mert idefigyelj, fiam: az lehet hogy kurva. De nem az a lényeg, ki mindenki volt a puncijában, hanem mi van a fejében! Bár inkább lett volna anyád is kurva, de amellett olyan okos mint Jamína! Akkor azonnal rájött volna, mi ez az egész, és nem járatom le a hülye törvényeimmel a királyi családot! Mert annál jobban ahogy ezzel lejárattam, annál jobban az sem járhatja le, ha nem egy ivarművész a feleséged, de egy olyan nő, aki házasság után is naponta egy hadsereggel hágatja meg magát fényes nappal a főtéren! Pedig feltételezem, hogy Jamína nem tesz majd ilyet az esküvő után! Ó, fiam, hogy te mekkora barom vagy! Miért is nem tudtad ezt a nőt feleségül venni mondjuk két hónapja, akkor nem történik meg ez az iszonyúság, mert Jamína azonnal rájött volna mindenre!

—Izé... - és Roli megtapogatta az arcát. —Most nem tudom hogy a fülem cseng-e a pofonodtól apa, vagy tényleg az a lényege a szavaidnak hogy nem ellenzed a házasságomat? Valóban feleségül vehetem őt az iskola után, atyai áldásoddal?!

—Nem. Te ezt a nőt soha feleségül nem veszed akkor.

—Nem értem!

—Mert tényleg hülye vagy. Szerintem Jamína már érti.

—Apád azt akarja - mondta rögvést Jamína - hogy már holnap vegyél feleségül, de legalábbis minél előbb!

—Fiam - mondta a király - ha te legkésőbb egy hét múlva még nem veszed feleségül Jamínát, akkor elválok anyádtól és én veszem feleségül, mert kell hogy végre egy okos is legyen a családban, és ne csupa tökkelütött idióta! Nem mondom, ha nem történnek ezek az események, ha ez a kávékonzervekbe bújt „isten” közbe nem szól, valószínűleg kézzel-lábbal tiltakozom azellen hogy Jamína legyen a feleséged, de így azellen tiltakozom inkább, hogy *ne* legyen a feleséged! - s mert látta hogy Tocse és Koneon majd' kipukkad a visszafojtott nevetéstől, így szólt hozzájuk:

—Nyugodtan röhöghettek. Ez most az igazság pillanata! Annyira az, hogy most szépen felmegyek a palotába, összehívok mindenkit akit illet, visszavonom valamennyi törvényemet, s azonnal át is adom a koronát a fiamnak. Azt nem tudom hogy okosabb-e nálam, bár erre azért mutatnak bizonyos jelek, de ez az egy módja annak hogy megmentsem a családnak a trónt, mert ő még nem járatta le magát!

Majd a tekintete hirtelen a plafonra tévedt, az aranylapra, s így szólt:

—De egyvalamit még megteszek, mielőtt átadom a hatalmat. Utolsó királyi ténykedésemként kőpadra vonatom az aranyművest!

10. fejezet: Az ősök titka

Zimita nagykövetnő igen nagy érdeklődéssel hallgatta Rolit.

—Te tényleg azt mered állítani, hogy felfedeztéték azt az erőt, ami Tlapantlua ősi lakóinak a titka volt eddig?!

—Nem, nem, nekem tulajdonképpen semmi szerepem nem volt ebben az egészben, igazság szerint nem az én érdemem az egész, hanem zseniális szerelmemé, mert ez mind-mind Jamínának köszönhető! - és gyöngéden megsimogatta Jamína karját, aki mellette ült. Mert bár a beszédet itt most átengedte Rolinak, de azért eljött a követnőhöz Jamína is. Naná hogy eljött! Mielőbb szeretett volna határozott ígéretet hallani a csiszíktól, hogy lesz neki nagy-nagy csiszí hajója!

Különben nemcsak ő volt itt. Eljött Tocse és Koneon is.

Zimita felállt, és járkált néhány lépést. Majd szembefordult velük. —Ugye belátjátok hogy ez milyen nehezen hihető?!

—De Zimita, teljesen felesleges hogy megbízz a puszta szavunkban, gyere el magad, nézz körül a raktárban, és láthatod magad is ott százszámra azokat a dobozkákat, amik azt a furcsa erőt csinálják! Tőlem akár még a fémrudat is megfoghatod, hogy téged is megüssön az a valami, tudom hogy akkor már hinni fogsz nekem!

—Miért nem hoztatok el ide nekem egy olyan dobozt?

—Én gondoltam rá - kotyogott közbe Jamína - de nem tettem, mert kipróbáltam hogy egy különálló dobozt megtapogassak, de hiába fogdostam akármelyik vezetéket, vagy akár mindkettőt is, semmi nem történt! Feltételezem, hogy egyetlen effélének nincs akkora ereje hogy érezni lehessen. Tehát ha elhoztam volna egyetlen ilyen neked, akkor épp csak azt értem volna el, hogy ne higgy nekem! Gondolom, épp amiatt is nem fedeztéték fel eddig ezt az erőt, mert egyetlen ilyen dobozának csekély, észrevehetetlen az ereje, érted Zimita?!

—Zimita, nem kívánom hogy elhiggy bármit is, de gyere és nézd meg magad! - mondta Roli.

—Meg is teszem! Már megyek is! Egészen csekély lehetőségét látom csak hogy nem tévedtek, de ha mégis... ha ez igaz, arról tudnunk kell nekünk is!

—Egy pillanatra még, Zimita! - állította meg a követnőt Roli. —Azután hogy ott voltunk a raktárban, nem jöttünk rögvest hozzád. Megvártuk míg apám beszél az aranyművessel.

—No és?

—Nem is volt szükség kinvallatásra, elég volt alaposan kikérdezni, és készségesen válaszolt mindenre. Természetesen nem tudott semmiről, hogy mi van a királyi szoba alatt. Ő elkezdte az arany padlót készíteni, aztán amikor már majdnem készen volt, jött hozzá valaki, nem is akárki hanem az egyik legtekintélyesebb főpap, Hremnyik, és azt mondta, hogy sokkal nagyobb területen kell learanyoznia a padlót. Nem is örült a váratlan pluszmunkának, de nem ellenkezett, mert a tekintélyes főpap mondta neki, és azt is hitte, hogy a királynak is ez az akarata. Ráadásul miért is kételkedett volna a parancs jogszerűségében, hiszen nem gondolta hogy ezzel bármi rosszat is tenne, no meg a főpap adta azt az aranyat is, ami a megnövekedett területhez szükséges volt! Azt tehát hogy az ágy alatt is le kell aranyozni a padlót, sőt, átcsinálni ott az egész padlót arannyá, mindössze afféle királyi hóbortnak tartotta. Mint ahogy apám sem gondolt akkor semmi rosszra! Tehát az aranyműves ártatlan! Most már persze tudjuk, hogy a főpap azért rendelhetette el ezt, mert az a titokzatos erő a fémeken át tud közlekedni, legalábbis a rézen és az aranyon át feltétlenül, s azt akarta hogy így az aranypadlón át be-menjen apám aranyágyába, s ott megüthesse! Ezért is kellett biztos a tisztaság, nehogy valami kosz megakadályozza az erő áramlását az aranyágy és a padló között! Különben az aranyműves vallomása nem is volt meglepő, mert biztos nem véletlen, hogy „isten” azt parancsolta apámnak, hogy az EKE mozgalmán kívül minden más egyházat tiltson be!

—Rendben van, ezt értem, akkor megyek és megnézem hogy...

—Zimita! Egy pillanatra még! Ha te most ott megjelensz, lehet hogy apám ellenségei gyanút fognak!

—Abból is gyanút foghattak, hogy ti ott jártatok apáddal.

—Talán mégsem! Vélhették úgy is, hogy megtévesztett bennünket a babkávé-felirat. Vagy velünk nem is törődtek. Egy csiszí megjelenésére azonban mindig mindenki figyel, pláne ha a nagykövető az! Természetesen megnézhetsz mindent, csak arra kérlek, adj ki előbb egy parancsot!

—Ugyan milyen parancsot?

—Azt, hogy a kommandósaitok azonnal szállják meg az EKE, tehát az Egyetemes Karotány Hit Egyháza legnagyobb templomát, ez nincs is nagyon messze a nagykövetségetektől! Jelenleg ugyanis Hremnyik, ha nem tévedek, épp ott kell legyen. És azt kérem hogy mindenkit aki ott van, tartóztass le, azaz, fogj el és adj át nekem.

—Neked?

—A kaul királynak. De az most már én vagyok. Még nem hivatalosan, de apám azt mondta hogy pillanatokon belül átadja nekem a hatalmat. Már el is rendelte hogy öt órára minden miniszter és más jelentős főember gyülekezzen össze a trónterembe. Apám ott visszavonja majd a korábbi törvényeit, és bejelenti hogy átadja nekem a koronát, hatalmat, mindent! Addig bőven elfoghatjátok Hremnyiket meg mindenki mást is ott! Amíg ez meg nem történik, addig apám sem adhatja át nekem a hatalmat, és a törvényeit sem vonhatja vissza, mert a papok szagot kapnának, s megszöknének. De ha nem szöknek is meg, feltételezem, hogy megsemmisítenének minden bizonyítékot!

—Apádnak is van bőven elég fegyveres ereje még most is egy ilyen akcióhoz! És nem hinném hogy olyan nagyon fontosak lennének a bizonyítékok, a kaul lakosság messze túlnyomó többsége csak örül ha megtudja hogy apádnak visszatért a józan esze, most nem szeretik a papokat hogy kötelező lett imádkozni, s elhisznek boldogan minden ellenük szóló vádat apádnak bizonyítékok nélkül is! Tehát intézze csak a király egyedül, mi csiszík nem szeretünk a barbárok dolgaiba beavatkozni!

—Zimita, ti csiszík olyan okosak vagytok többnyire, hogy lehetsz most ilyen buta?! - kérdezte Zimitát szemtelenül Jamína, s e szavaktól a nagykövetőben benne akadt a szusz. Ilyesmit nem gyakran mernek a csiszíknak mondani a barbárok!

De Jamína megmagyarázta.

—Mondd Zimita, akarod hogy Csiszíföld is tudja az ősök titkát?! Mert gondolj arra, igen valószínű hogy ott a templomban még egy csomó mindenféle más is lehet ami ezzel az erővel kapcsolatos, gépek, feljegyzések, mittudoménmégmi... azt akarod hogy azt a papok mind megsemmisítsék, amikor megtudják hogy lelepleződtek és ellenük fordult a király?! Mert ezek az igazi bizonyítékok ellenük!

—Persze, csak nehéz elhinni, hogy... na de mindegy! Jól van! Bár mi csiszík soha semmit nem kockáztatunk, mert ez a jelszavunk, de azt hiszem hogy most kivételesen mégis megkockáztatom a beavatkozást! Hanem akkor ti is velünk kell tartsatok a templomba, persze kaptok ti is egy-egy kommandósöltőzékot, mert ti láttatok már olyasmit ami azt az erőt kelti, tehát észreveszitek ott is, inkább mint mi, azt, ami figyelemre méltó!

—Kapkod én is narancssárga csiszí páncélruhát?! - kérdezte izgatottan Koneon.

—És bazukát is?! - lelkesedett Jamína.

—De ugye nem lesz nagyon nehéz az a páncél?! - kényeskedett Tocse.

—Az egész páncél mindössze három kilót nyom! - nyugtatta meg őt Zimita. —De bazukát nem kaptok. Hadd döntsék el a mi embereink, hogy mit lőnek szét, jó?! Ti különben is a háttérben maradtok, és csak akkor jöttök előbbre, ha már úgy ítéljük meg, hogy elmúlt a veszély! Na, gyertek akkor! - és kinyitotta az ajtót.

Tocse, Koneon, Rolí és Jamína egyaránt nagy várakozással néztek az elkövetkező akció elé. Milyen izgalmas is lesz ez az egész!

Amekkora volt a várakozásuk, olyan nagy lett a csalódásuk. Elfeledkeztek ugyanis arról, hogy ez egy csiszí akció, és a csiszík még akkor sem kockáztatnak semmit, ha harcolnak!

Valószínűleg tényleg izgalmas lett volna a templom elfoglalása, ha Szoloperte király katonái hajtják azt végre, de így hogy a csiszík – így nem.

Ahhoz ugyanis hogy valami kalandnak neveztetthessék, hogy izgalmas legyen, ahhoz az kell, hogy az ellenségnek legyen legalább némi esélye. Ezért is szoktak a régi korokban a lovagok „lovagiassan” eljárni és harcolni, esélyt adván ellenfelüknek. Hiszen ha annak van esélye, s mégis ők győznek, akkor nagyobb az ő dicsőségük is! Ez épp olyan, hogy tiszteljük és csodáljuk azt, aki pusztá kézzel, vagy egy szál késsel, esetleg karddal a kezében győz le egy orosz-lánt, de semmi különös hősiességet nem látunk abban, ha valaki géppisztollyal teríti azt le!

Ha kaul katonák veszik be a templomot, minden bizonnyal lett volna némi látványos csetepaté, embernek ember elleni küzdelme. Meg kell azonban mondani, talán némi sajnálkozással is hangunkban, hogy a csiszíkre nemcsak nem volt jellemző a lovagiasság, hanem messzemenően jellemző volt rájuk annak épp az ellenkezője: hogy tudniillik egyáltalán semmi esélyt ne hagyjanak annak, akivel harcolnak! Mint a csiszík minden háborúját vagy más tevékenységét, ezt is messzemenő túlbiztosítás jellemezte.

Ugyanakkor persze gyorsaság is. Gyorsaság azért, hogy ne legyen a papoknak idejük megsemmisíteni a csiszíket esetleg érdeklő holmikat odabent, s azért is, mert a váratlan támadás is növeli a csiszík esélyeit.

Bár hogy minek növelni a csiszík esélyeit ezzel, az nehezen érthető. Nem sok esélye lehetett különben sem a templomban levőknek, amikor egyszerre tíz harci helikopter repült fölējük!

Az egész csupán néhány pillanat alatt zajlott le. Minden csiszí nagykövetség udvarán állomásoztattak állandóan jó csomó harci helikoptert, mert a csiszík nem bízták a követségeik védelmét a barbárok jóindulatára. Most ezek felszálltak, s velük tartott egy óriási nagy helikopter is. A tíz helikopter néhány másodperc alatt megtette a követséget a templomtól elválasztó távolságot, még oda sem értek, csak látótávolságba kerültek de máris felvillant valami a vezérhelikopter hasa alatt, kirepült onnan egy rakéta, olyan gyorsan hogy látni sem lehetett, s máris volt-nincs kapuja a templomnak! S meg sem várva hogy a robbanás füstfelhője eloszoljék, már ott is lebegtek a templom fölött, magasan, nagyon magasan, olyan magasan, hogy odáig el sem lőtt a barbárok puskája, habár még ha eltalálják őket, az sem ártott volna a csiszí helikoptereknek, természetesen. Nem úgy készítették azokat, hogy ártsen nekik az ilyesmi.

Eközben a nagy helikopter leszállt a templom udvarában, s leszállás közben a benne levők lőttek mindenre ami csak mozgott. Ahová pedig nem tudtak lőni, mert például eltakarta előlük a célpontot valami fal, oda a fent lebegő helikopterek dobtak bombákat.

És csak amikor már egyáltalán semmi nem mozgott a templomudvaron, akkor ereszkedett le a fent lebegő helikopterek közül kettő, ezek egyikében ült Tocse, Koneon, Rolí és Jamína. Kiszálltak belőle, és bementek a templomba, követve a csiszí kommandósokat. Rajtuk is mint amazokon, narancssárga műanyagpáncél volt, mely könnyűsége ellenére is ellenállt egy közvetlen közletről leadott pisztolylövésnek is. A páncélon elől a mellrészen is és hátul is a csiszí zászló volt látható, vagy ha úgy tetszik hát címer, ami két, egymást a csuklónál szorító markot ábrázolt.

Miközben beljebb mentek, élénken figyeltek mindenre, nem is annyira azt lesve hogy akad-e valahol holmi ellenség még aki árthat nekik, mert megbíztak az előttük haladó kommandósokban, akik vélhetőleg csiszí alapossággal takarítják el az útból az ellenállás minden maradványát – márpedig a csiszík nagyon precízek voltak, ha az életükről volt szó! – hanem inkább olyasmit keresve a tekintetükkel, aminek köze lehet az újonnan felfedezett titokzatos erőhöz. De egyelőre csak néhány hullát láttak itt-ott heverni. Olykor egy-egy eleven papot, szerzetest vagy templomszolgát is láthattak, akinek kezét a csiszík hátrabilincseltek, s kifelé taszigálják az udvarra, egycsomóba terelve őket odakint. És nem is sok idő múlva Jamína rájött, milyen taktikát követnek a csiszík: egészen egyszerűen mindenkit megöltek, akinek a kezében bármiféle fegyver is volt, akár egy árva kés is! Nyilván fel sem szólították őket a megadásra, csak lelőtték őket és kész! Egyedül azokat fogták el, akik fegyvertelenek voltak. Szokásuk szerint a csiszík most is igyekeztek minél kevesebbet, lehetőleg semmit sem kockáztatni. Nagyon-nagyon távol álltak attól, amit a barbárok úgy neveztek volna hogy lovagiasság, vagy „becsületes küzdelem”. Gyorsak voltak, hatékonyak és könyörtelenek.

Az akcióban maga a nagykövetnő is részt vett, ott haladt Jamína mellett. S most ezt kérdezte Rolítól:

—Halljuk, szerinted hol érdemes körülnéznünk először?

—Azt hiszem, ezt az új erőt nekik sem az isten adta rögvest készen, hanem hosszasan kellett pepecselniük vele amíg kikísérletezték, arra meg nagy hely kellett! Gondolom tehát hogy az alagsorban, a pincékben folytathatták le a kísérleteket. Ez arra is jó lehetett hogy elrejtse az avatatlanok előtt a munkálkodásukat, mert erősen hiszem azt is, hogy a papok közül sem mindenki tudhatott erről!

—Jó, gyerünk arra!

Arrafelé haladtak. De bármerre mentek is, mindig előttük jártak a kommandósok, és ezért sehol nem fenyegette őket veszély, mert minden ellenállást megtörték. Jamína hiába szorongatta tehát a kezében a hangyasav-pisztolyt, nem volt kire lőnie vele.

El is értek így aztán bántatlanul a pincékbe, de mire odaértek, már több csiszí is nyüzsgött ott. S a pincében nem is egy furcsa szerkentyűt láthattak, no meg néhány újabb hullát.

A furcsa szerkezetek közül az egyik még működött is: egy dobozféleségből két drót jött ki, ezek pedig egy hengerszerű valamihez csatlakoztak. A hengerből egy rúd nyúlt ki, ami forgott. A rúd vége be volt kissé görbítve, s e görbe vég a forgás közben egy kis csengettyűt verdesett állandóan.

—Mindent fényképezzetek le gondosan, utána pedig minden ismeretlen eszközt azonnal vigyetek a nagykövetségre! - rendelkezett a nagykövetnő, majd odalépett az asztalhoz, amin egy kéziratköteg hevert. Belenézett, s látta hogy valami kísérleti naplónak tűnik. Rámutatott:

—Ezt is! Hátha fontos adatok vannak benne!

—És ezzel mi legyen, Zimita? - kérdezte az egyik kommandós férfi, és óvatosan mutatott a forgó micsodára. A fegyverét is készenlétben tartotta. Óvatossága talán érthető, mert még soha nem látott egyenáramú villanymotort.

—Ezt is el kell vinni! - mondta Zimita.

—De hiszen forog!

—Már nem forog. - mondta erre Jamína, azzal nagy bátran előrelépett, és egyszerűen lehúzta az egyik drót végét az elem pólusáról. A forgás abban a pillanatban megszűnt. És Jamína nagyon élvezte, hogy minden kommandós fölöttébb tiszteletteljes pillantást vet rá, mint olyasvalakire, aki merész hőstettet hajtott végre!

Ekkor egy csiszí kereste meg Zimitát.

—Nagykövetnő, egy másik pincében találtunk egy foglyot!

—Úgy érted, hogy olyan foglyot, aki a papok foglya volt?

—Igen. Eléggé nyomorultul néz ki, úgy látom megkínózhatták. Mi legyen vele?

—Miért tartották fogva? Nem kérdezted meg?

—De igen, de azt mondja, nem tudja!

—Engedd el! - vont vállat Zimita. —Nem lenne méltó hozzánk hogy fogva tartsuk mi is, ha ellenünk nem vétett, sőt, aki a papok ellensége, az a mi barátunk! Sőt, annyira az, hogy azt hiszem illik hogy ellássuk a sebeit is! Tehát inkább a nagykövetségre vidd, és részesítsétek gondos ápolásban! Aztán menjen ahová akar!

—Nem akarsz beszélni vele?

—Ugyan miről? Engem most ezek a találmányok érdekelnek, nem a barbárok egymás iránti haragja, kicsinyes torzsalkodásai! Körülnézek inkább a szomszéd pincékben, ha valami kell, ott keressetek!

A csiszí elsietett hogy megvigye a nagykövetnő rendelkezését a társainak. De Nandon, aki a szobában forgó fogoly volt, nem akarta igénybe venni a csiszík ápolását, egyre csak azt hajtogatta hogy neki haza kell mennie; így aztán a csiszík, akik már megszokták hogy a barbárokon nem lehet segíteni akaratauk ellenére, elengedték őt. Nandon pedig amilyen sebesen csak tudott, igyekezett a Kolosszushoz, hátha még megtalálja azt, és Szimet.

A nagykövetnő ezalatt a pincéket kutatta, és nem is sejtette, ki volt az akit elengedett. Meg volt elégedve magával: csiszí emberveszteség nélkül elfoglalta a templomot, az egyik pincét megvizsgálva arra is rájött hogy itt gyárthatták a papok a sok-sok álkonzervet, mert talált még fel nem használt nyersanyagokat és alkatrészeket is, s mindezek tetejébe még foglyokat is ej-

tett, s ezek ha nem is mindegyike de némelyike még hajlandó volt őszinte vallomást is tenni! Azzal mentegetőztek hogy semmi rosszat nem akartak, senkit nem is öltek meg, csak egy kissé fel akarták kelteni az emberek érdeklődését a vallás iránt; különben is úgy vélték, hogy e rendkívüli találmányt az Úr maga adta a kezükbe!

És persze mind kegyelemért könyörögtek. De Zimita így szólt hozzájuk:

—Nekem ugyan ne rimámkodjatok, mert semmi közöm hozzátok, és nem is érdekel a sorsotok! De ez gondolom megnyugtató inkább benneteket, mert így nem lesztek kitéve a gonosz, kegyetlen csiszík önkényének! - és gúnyosan mosolygott. —Olyasvalaki fog ítéletet hirdetni felettetek, aki vélhetőleg sokkal elnézőbb lesz irántatok mint én vagy bárki csiszí - sorsotok ugyanis a király kezébe van adva!

Na, ez igazán nem nyugtatta meg a papokat, rémülten pislogtak mindenfelé, keresve a menekülés útját, mely azonban nem mutatkozott. Nem sok jót vártak Szoloperte királytól!

De most érte őket a meglepetés.

—Lépjen elő a király! - intett Zimita, mire eléjük lépett - Rolí!

—Ugyanis én vagyok a király! - magyarázta. —Apám úgy döntött, hogy átadja nekem a hatalmat, s ezt egy vagy két órán belül ünnepélyesen be is jelenti mindenkinek a palotában! Sietek is nehogy késsek! De rosszul mondta a nagyon tisztelt nagykövetnő, mert nem mondok ítéletet felettetek! Ti ugyanis nem ellenem vagy apám ellen vétettétek a legnagyobbat, hanem egész Kauliana ellen, amit zűrzavarba taszítottatok! Én tehát úgy rendelkezem, hogy az Egyetemes Karotány Hit Egyháza rendet és vallási szervezetet ezennel megszüntetem, feloszlatom, minden ingó és ingatlan vagyonát elkobzom a kincstár számára, továbbá vizsgálóbizottságot állítatok fel, melynek célja az lesz hogy kiderítse, rajtatok kívül a rend mely tagjai felelősek még a történetekért! Felettük, és fölöttetek is pedig bíróság ítélkezik majd, nyilvános tárgyalás során, hogy ország-világ láthassa majd a bűnösöket, értesüljön a sorsotokról és megvethessen titeket a gaztettetekért! A vád ellenetek: államellenes összeesküvés, felforgató tevékenység, bűjtogatás a törvényes rend ellen, felségsértés, lázadás, közösség elleni izgatás - itt arra gondolok hogy más egyházak ellen ingereltétek a lakosokat - kínzás, itt meg arról van szó hogy fájdalmat okoztatok apámnak - csendháborítás is, mert hiszen éjjel nem hagyátok apámat aludni, megvesztegetés, mert másképp nem juthattatok volna a királyi hálósoba alá, a király akaratának felülbírálása, hiszen megmásítottátok az aranyművesnek adott rendelkezését, továbbá mintegy legsúlyosabbként: fegyveres lázadás! Ha mindezen vádak alól ki tudtok bújni, akkor igen ügyesek vagytok! Pedig biztos olvas majd ezeken felül is néhány apróságot még az ügyész a fejetekre!

—Semmi bizonyítékod nincs ellenünk - kiáltotta egy bátrabb pap - mert a csiszík támadták meg a templomunkat, és ők nem részei Kauliana törvényes rendvédelmi erőinek!

—Az lehet. De ennek az akciónak a törvényességét az én jelenlétem garantálja, mert én vagyok a királyfi, s nemsokára a király is! Különben is, miben reménykedtek: azt hiszitek, védekezhetek majd például azzal, hogy a pincében talált tárgyakat a csiszík helyezték el oda, hogy majd rátok fogják: ti gyártottátok azokat?! Ugyan ki az aki hinne nektek?! Még a legbuzgóbban vallásos őszinte hívő lelkek sem! Nincs élő ember Kaulianában, aki elhinné hogy a csiszík ilyesmit tegyenek, amikor köztudomású hogy egy csiszí inkább maga vágja ki a nyelvét, sem hogy hazudjon! Egy csiszí még szándéktalan tévedést is ritkábban szokott mondani mint a júliusi hóesés, nem hogy szándékos hazugságot! A legislegvallásosabb kaul embernek is szilárd sőt *szent* meggyőződése hogy Isten bármelyik angyala előbb hazudik mint egy csiszí! És most úgymint mindenki buzgón utál benneteket, a csiszíket meg jelenleg még az is majdnem szereti, aki eddig azokat utálta! Igen, most még az is inkább benneteket utál aki eddig a csiszíket utálta! Ugyanis a csiszík soha senkit nem kényszerítettek arra, hogy az iskoláikba járjon, de nektek volt pofátok elrendelni a kötelező templombajarást! Ez nagyon nagy hiba volt, barátocskáim! Na de nem is vitázom veletek, megyek a palotába, átvenni a koronámat! - azzal Rolí már meg is fordult, és ment.

Belátva hogy itt úgyszólván már semmi dolga, követte őt a nagykövetnő is. Akármilyen nagy hatalom is Csiszíföld, de az azért mégiscsak illik, hogy a nagykövetnő jelen legyen az olyan fontos barbár eseményeken, mint a királyváltás, már amiatt is, mert ha nem tenne így, azt sokan

rögtön úgy magyaráznák, hogy Csisziföld nem látja szívesen a trónon Rolit, s ez könnyedén az ifjú király hatalmának megingását jelenthetné!

Helikopterrel mentek, hogy gyorsabb legyen az út. Útközben pedig Roli így szólt Zimitához:

—Elismered Zimita, hogy igazam volt?

—El. Még ha nem is ez az ősök titka, akkor is értékes felfedezés.

—De nagyon úgy tűnik, hogy igenis ez az ősök titka, igaz?

—Igaz.

—És itt Barbáriában fedezték fel, nem nálatok.

—Úgy van. Furcsa és hihetetlen, de így igaz.

—Nem úgy véled-e akkor, hogy megillet bennünket is a titok?

—Mire gondolsz?

—Hát már bocsáss meg ha csúnya dolgot tételeznék fel rólatok, de minden gépet a templomból sietve elvitettél, és még azt a naplóféleséget is eltépted! Szóval, arra szeretnék kilyukadni, hogy én megkaptam tőletek a Csiszík Barbár Barátja címet, és örülök is neki. Mert én tényleg a barátotok vagyok. Semmi kifogásom ellene, ha megismeritek ti is a titkot. De nem vagyok magam is csiszí, csak a Csiszík Barbár Barátja. Tehát barbár! Vagyis szeretném ha nemcsak ti csiszík ismernétek ezt a titkot, de mi barbárok is! És az igaz hogy azt már tudom hogy miként lehet ezt az erőt előállítani, mert ott a sok-sok álkonzerv a palotában, de láttam most a templomban, hogy ez az erő forgatni is képes valamit, és biztos még sok érdekes más minden is lehet írva abban a naplóban! Úgy érzem teljesen jogos, hogy az abban levő ismereteket megoszsd velem! Velünk!

A nagykövetnő nagyot sóhajtott.

—Elismerem hogy az igényed teljesen jogos! Mindazonáltal egyelőre szó sem lehet róla hogy teljesítsem!

—Miért nem?!

—Mert ez annyira fontos felfedezés! Hogy úgy mondjam, elképzelhető hogy stratégiai jelentőségű! Olyasmi tehát, amit talán akkor is meg akarunk tartani magunknak, ha ez igazságtalan! De emiatt ne haragudj rám, Roli, mert ez olyan fontos döntés, amit semmiképp sem nekem kell meghozni! Pillanatnyilag érd be azzal a tudással, ami ott lapul apád szobája alatt, ami pedig a többit illeti, ezek haladéktalanul, még ma el lesznek küldve Níkába, a királynő elé, s majd ő maga dönt arról, hogy mi is legyen tovább! Elküldés előtt lefényképezzük az egész naplót, minden oldalt, nehogy örökre elveszen, ha netán lezuhanna a helikopter, bár ez nem gyakran szokott megesni a gépeinkkel, aztán ha a királynő úgy dönt, akkor megtartjuk magunknak a fényképeket, te pedig megkapod a napló eredeti példányát! Ha azonban másképp dönt a királynő, akkor nem kapod meg! Tudod, mi nem szívesen követünk el igazságtalanságot, de Csisziföld léte néha megkövetelheti ezt! A biztonságunk! Efféle igazságtalanság volt a Nagy Terjeszkedés végrehajtása is. Muszáj volt elfoglalnunk azt a rettentő nagy területet ami most Csisziföldet alkotja, de ezáltal sokezer ott élő őslakóval szemben borzasztó igazságtalanságot követtünk el. De muszáj volt. Mi csiszík sosem hazudunk, márpedig a képmutatás is hazugság! És mértéktelen képmutatás volna úgy tennünk, mintha mi csiszík mindig abszolút jók lennénk, akárcsak olyan értelemben is, hogy mindig igazságosak vagyunk mindenkivel! Ez a képmutatás sajnos gyakran jellemző a barbárokra, de ránk nem. Reméljük, sokkal jobbak és igazságosabbak vagyunk mint a barbárok, nekem meggyőződésesem hogy ez többnyire így is van, de *mindig*, nos, ez nem lehet! Mi tudomásul vesszük hogy a Nagy Terjeszkedés végrehajtásával nagy igazságtalanságot követtünk el sokak ellen. Muszáj volt, de tudjuk hogy ezzel bűnt követtünk el. E bűn tudatával együtt kell élnünk, mert bár nem személy szerint mi követtük el, de őseink, akiket ennek ellenére tisztelünk, akiknek utódainak és jogutódainak valljuk magunkat! Megtettük, mert szükséges volt a biztonságunk érdekében! S ami muszáj, azt megtettük és megteesszük akkor is, ha igazságtalan! Ilyen az élet! Lehet hogy az is muszáj lesz, hogy nem adhatjuk az ősök titkát a barbárok kezébe! Legalábbis nem mindent belőle! De erről ne is beszéljünk többet, mert ezt nem mi hanem Auáa királynő dönti majd el. Most te eredj és koronáztasd meg magadat!

Rolának nem tetszett a nagykövetnő e döntése, de mit sem tehetett ellene. Az azonban biztos volt, hogy most a saját leendő királysága a legfontosabb!

És azt igen világosan látta, hogy hiába adja át neki a hatalmat apja, ettől még nem biztos, hogy sikerül is megtartani a királyságot a család számára! Sajnos most rendkívül felerősödtek az országban a demokráciát követelő hangok!

Ezért aztán amikor a palotában megtörtént apja rendkívüli bejelentése, akkor Rolí felállt, s így szólt az egybegyültekhez:

—Amint hallhattátok, apám egy rosszindulatú összeesküvés áldozata lett, amit az itt látható csodálatos, rendkívüli nő, Jamína leplezett le, akit napokon belül feleségül fogok venni! Azt ami történt, senki nem vetheti apám szemére, mert olyasvalamivel került szembe, amivel még soha egyetlen király sem, sem itt Kaulianában, sem sehol másutt a világban! Valójában ez olyasvalami, amit nemhogy apám nem ismert, de még a csiszík sem ismernek, s ugyan ki tehetne szemrehányást apámnak azért, hogy nem ismerte fel azt, amit még a csiszík sem tudnak?!

Ellenben most felszólítom a gazdasági miniszter urat, hogy azonnal alakítson tudóscsoportot, akik megvizsgálják a hálósoba alatti raktárban levő helyiséget, az ott levő berendezéseket, hogy igyekezzenek mielőbb kideríteni mindent erről az új energiafajtáról, a villám erejéről, és ennek alapján alkossanak sok-sok hasznos gépet melyek elősegítik országunk boldogulását! Azért is épp a gazdasági minisztert bízom meg ezzel, mert ezen új energiát alapvető fontosságúnak érzem gazdaságunk fejlődése szempontjából!

Az igazságügyminisztert megbízom hogy foglalkozzék az elfogott papok, államellenes összeesküvők megbüntetésével. Tűzze ki mielőbb a tárgyalás időpontját!

Az etikettmester szervezze meg esküvőmet Jamínával!

Továbbá bejelentem, hogy az összeesküvők búvóhelyén, a templomban, sok más érdekes berendezést is találtunk, melyek ezzel az új energiával állhatnak kapcsolatban, valamint egy naplót is, ahol e felfedezés részletei vannak leírva. Ezeket a csiszík – Zimita nagykövetnő vezetésével – elszállították, hogy tanulmányozzák. Tekintettel arra hogy e korszakalkotó jelentőségű találmányt itt Kaulianában fedezték fel, tehát mi kaulok fedeztük fel és nem a csiszík, úgy ítélem meg hogy ezek az ismeretek joggal illetnek meg bennünket is és nemcsak őket, csiszíket! Kértem is a nagykövetnőtől a naplót, s ő úgy nyilatkozott hogy nem zárkózik el a kéresem teljesítése elől – amennyiben a csiszí királynő, Auáa is így dönt!

Rolí most tökéletesen meg volt elégedve magával. Sikerült felkorbácsolnia hallgatósága büszkeségét, hogy végre ők kaulok is felfedeztek valami csodálatos dolgot! Ők, és nem a csiszík! S egészen biztos volt benne, hogy amint a szorgalmasan jegyzetelő riporterek cikkei megjelennek az újságokban, iszonyú indulatok törnek ki az emberekből, hogy a csiszík igenis adják ki nekik a titkokat! Ha a csiszík nem tesznek így, a csiszíkre és nem a királyi családra lesznek már dühösek az emberek! A csiszík ettől persze még nyugodtan megtehetik hogy nem adják ki a naplót, bízhatnak az erejükben – de ezt akkor sem teszik majd meg. Tudják, hogy akkor örök időken át azt mondják majd róluk a barbárok, hogy milyen aljasak, mert ellopták a szegény kaulok találmányát, sőt, nemcsak egyszerűen ellopták, ami még hagyján volna, elvégre mindenütt van ipari kémkedés, de úgy lopták el, hogy a kaulokat egyben meg is fosztották tőle! És a csiszík, ez a gőgös, büszke nép egyszerűen nem bírná ezt ki!

Legalábbis Rolí remélte, hogy a csiszík nem bírnák ezt elviselni.

—Még valamit el kell mondanom! - szólt az egybegyültekhez. —Tudok róla, hogy az utóbbi sajnálatos események miatt többen úgy gondolják, hogy talán időszerűtlen már Kaulianában a királyság intézménye, s illene hogy nálunk is demokrácia legyen!

Mindenki meglepődött Rolí e szavain. Nem hitték volna, hogy a királyfi ezt szóba meri hozni!

De Rolí megtette. Úgy vélte, ez olyasmi, amikor Jamína minden ismerősének a szemébe vágja, hogy bizony ivarművész volt. Most megértette a leányt. Az elhallgatás valóban a legrosszabb! S mert úgy ítélte meg hogy az eseményeket nem állíthatja meg, csak egyet tehet: élükre áll! A történelem szekere halad, ha eléállna, azzal nem azt érné el hogy megállítja, csak hogy eltámassza a szekér. Egyet tehet csak: felül a bakra, és irányítja!

—Meglepőt mondok azoknak, akik így gondolják! - emelte fel a hangját. —Én magam is úgy gondolom, hogy a királyság intézménye, legalábbis a régi formában, okvetlenül túlhaladott! Ez az egész utóbbi sajnálatos eseménysorozat egyértelműen azt mutatja, hogy nagyon veszélyes átengedni a döntést egyetlen személynek, akármilyen jószándékú is legyen különben az! Tehát én magam is azt vallom, hogy elkerülhetetlen egy parlament alakítása, s nem királyra, hanem a parlamentre kell rábízni az ország kormányzását!

Na, erre aztán kitört a zűrzavar! Hallgatói percekig csak kiáltoztak hitetlenkedve. De a legnagyobbat a saját apja nézte. Azért adta volna át a koronát Rolinak, hogy a fia rögtön lemondjon róla?!

Rolí felemelte a kezét.

—Csend legyen! Hallgassatok meg! Megkérdezhetné valaki, hogy ha így gondolom, akkor minek fogadtam el a koronát! Megmondom! Mert még nem mondtam el a teljes igazságot! A királyság intézménye igaz hogy elavult, de csak a régi formában. Ám elavultnak érzem a parlament, s általában a demokrácia intézményét is abban a formában, ahogyan azt más országokban, például Laenorban ismerjük! Sokat beszélgettem erről csiszí barátaimmal, és ők is megmondhatói annak, mennyire silány hatékonysággal működik az! Hónapokig vitatkoznak az egymással civakodó képviselők és pártok olyasmin, ami minden józan ember előtt az első pillanattól kezdve világos! Én tehát most még király vagyok, törvényes király, s királyi hatalmamnál fogva úgy döntöttem, hogy alakítok egy parlamentet. Ezentúl minden kérdést ami fontos, országot érintő, e parlament fog eldönteni. Alapítok azonban egy ügyrendi bizottságot is, ez dönti el, hogy az adott kérdésben mennyi időn belül kell döntenie a parlamentnek, és hány százalékos többséggel! Amennyiben ezen határidő felől a bizottság nem tud megegyezni két napon belül, úgy én, a király rendelem el a határidőt! Ugyanez vonatkozik a szükséges szavazattöbbségre is!

Továbbá, ha a parlament a megadott határidőn belül nem tud döntést hozni az adott kérdésben, a megadott szavazattöbbséggel – nos, akkor is én, a király döntök majd az adott kérdésben tetszésem szerint! Vagyis, bizonyos értelemben hasonló lesz a helyzet mint a csiszíknél: náluk is az alkirálynők kormányozzák az országot, de van azért királynő is, aki azonban ritkán dönt a napi ügyekben, főleg olyankor, ha az alkirálynők a véleményét kikérik, vagy nem tudnak megegyezni! Ha ez bevált a csiszík közt, beválik nálunk is, így ugyanis elkerüljük az ügyek hónapokig-évekig való elintézetlenségét! Új kormányzati módszerünk egyesíti magában a demokrácia és a királyság minden előnyét, a hátrányok nélkül! - azzal Rolí leült.

Óriási taps tört ki! Mindenki éltette. Fel sem merült már az emberekben, hogy a királyi családra semmi szükség, nem kívántak már trónfosztást. Rolí megmentette a helyzetet. Sőt: szinte visszaállította a királyi család tekintélyét. Úgy érezték az emberek, hogy Rolí sorsdöntő jelentőségű törvényt hozott. Ezt Rolí is így érezte.

* * *

Más uralkodónak is kellett azidőtájt sorsdöntő jelentőségű ügyekben döntenie! A csiszí királynőnek! Igaz hogy nem ugyanakkor amikor Rolí a beszédét mondta, hanem másfél nappal később, de kellett. Ennyi időbe telt ugyanis hogy Íventhalból elérjen Nikába a megállás nélkül, teljes sebességgel repülő helikopter, ami vitte oda az első kezdetleges elektromos gépeket amiket a templomban találtak, és a naplót. Tehát az áram titkát! Az ősök titkát!

Nandon felfedezését.

A királynő elolvasta Zimita jelentését, majd maga is megnézegette ezeket a gépeket. Különösen lenyűgözte őt a villanymotor. Megtekintette a villanymotor szénkeféjénél létrejövő aprócska elektromos szikrákat is.

—Ezek biztos hogy parányi villámok! - mondta.

De tetszett neki a kis izzólámpa is. S miután mindezeket megtekintette, félrevonult hogy magányosan tűnődjön el mindezen dolgokon.

Mikor megtörte magányát, s összehívta alkirálynőit, így szólt hozzájuk:

—Teljesen biztos vagyok benne, hogy Kaulianában valóban az ősök titkára jött rá az a lángelméjű valaki, aki felfedezte ezeket! E véleményem különösen arra alapozódik, hogy ezt az erőt is a fémeken át lehet vezetni, márpedig biztos emiatt van a paján bunker falaiban az a roppant sok vezeték!

Na már most, teljesen biztos az is, hogy még egyáltalán nem ismerjük ezen erő minden lehetőségét, felhasználási területét. De Tlapantluát ezen erő alkalmazása tette naggyá! Tehát nekünk is használni kell! Javaslom tehát, hogy minél több csiszí tudós vesse rá magát ezen új erő tanulmányozására, amit nevezzünk úgy, hogy *elektromosság*, mert minden bizonnyal arról van szó, hogy a fémekben valamiért könnyen tudnak mozogni az elektronok az atommagok között, s ez lehet ez az új erő. Ha kiderül hogy mégsem erről van szó, majd kitalálunk neki más nevet, de addig legyen ez a neve, mert kell valahogyan nevezni! Kutassák ezt a tudósok, mert úgy érzem, számtalan területen kiválóan használható már csak az is amit eddig tudunk róla, holott a legnagyobb titkait még biztos nem ismerjük. De például Csisziföld legnagyobb gondja a hírközlés. Na már most, én azt hiszem hogy ez az erő jóval gyorsabban terjed a vezetékekben, mint ahogy a leggyorsabb helikopterünk haladni képes! Képzeljétek csak el, hogy lefektetünk egypár vezetéket két távoli falu között, akár a tenger alatt is, aztán úgy küldünk üzeneteket egymásnak, hogy ha mondjuk az egyik vezetéken megy ez az erő, akkor az „a” betűt jelent, ha egy másikon, akkor az lesz mondjuk a „b”, és így tovább! S hogy mikor melyiken ment az erő, azt onnan tudják meg, hogy akkor elindul egy ilyen kis motor - mutatott a villanymotorra - és ez egy írógép megfelelő billentyűjét mozgatja, s akkor a gép kiírja a szöveget ott, amit a másik faluban közölni akartak velük! De ez csak egy hirtelen ötlet, biztos nagyon primitív módszer, és meg lehet csinálni sokkal jobban is! Annyi bizonyos hogy ezen erő alkalmazásához vezetékek kellenek, mert az ősök is vezetékeket raktak a bunkerba, tehát én mint a csiszí királynő, hogy úgy mondjam saját felelősségemre elrendelem, hogy Csisziföld fogjon óriási vállalkozásba: kezdjen el gyártani jó rézvezetékeket, amelyeket olyan burkolat vesz körül, hogy azon ne tudjon átmenni ezen erő, az elektromosság akkor sem ha igen sok van belőle ott a vezetékekben, de víz vagy más anyag se juthasson át ezen a burkolaton, ezen vezetékeket fogják össze egy-egy ezereres kötegbe, s közös burkolatba is, és minden csiszí házába vezessék be, egyáltalán, mindenhová, a közcélú létesítményekbe is! Minden házból e vezetékkötegek menjenek a falu egy közös pontjába, egy központba, amit külön e célra építsenek fel. Továbbá újabb ilyen ezereres kötegekkel kössék össze minden csiszí házát a közvetlen szomszédaival, és az utcán vele szemben lakó házával! Ezenkívül az előbb említett vezetékközpontból, amit felépítenek minden faluban, vezessenek minden szomszédos faluba, minden faluba ahová vezet a faluból út, egy-egy tízezer eres vezetékköteget!

—Mire ennyi vezeték, Auáa?! - kérdezte elámulva az egyik alkirálynő.

—Halovány fogalmam sincs! - mosolygott a királynő. —De vezeték nélkül ez az erő nem működik, vezeték tehát kell! Ha pedig kell, akkor le kell gyártani és be kell építeni a házakba! Vagyis ezt úgysem úsznánk meg; ha pedig már csináljuk, akkor minek piszmozgunk néhány szállal, akkor egyszer csináljuk csak meg de úgy, hogy megfelelő legyen akkorra is, amikor még nagyon sok mindenre rájövünk, hogy mire használható ez az erő! Különben nem is lesz olyan rettentő nagy munka, mármint a vezetékek elhelyezése, mert hiszen már régóta megy kábelalagút minden csiszí házba, amiben elhelyeztük a csatorna csövét, a vízvezetéket, a csőposta csövét, a gázvezetéket, és szerencsére bölcssek voltak az elődeim hogy úgy rendelkeztek, hogy ez az alagút olyan széles legyen, hogy a karbantartók kerékpárral közlekedhessenek benne, kényelmesen, egyszerre mindkét irányban! Ez azt jelenti, hogy elég mindössze ha most kampókat illesztenek a mennyezetébe, s ezekre függesztik fel a vezetékkötegeket! Elfér ott bőven, s még a közlekedést sem fogja akadályozni! Lámcsak, őseink bölcsessége most megtérül: amint le lesznek gyártva a vezetékek, attól kezdve nem telik el sok idő és mindenhol ott lesznek a helyükön! Természetesen minden vezeték legyen szigorúan szabványos, a legapróbb részletekig! És rézből legyen, mert a bunkerbeli vezetékek is rézből vannak!

—Nem mind vannak rézből! - szólt most az egyik alkirálynő. —Néhány, nagyon kevés vezeték ezüstből készült!

—Igen?! - és a királynő ezen elgondolkodott. Majd így szólt:

—Akkor a mi vezetékeink is legyenek inkább ezüstből!

—De Auáa, a régiek biztos azért készítettek több vezetéket rézből, mert a réz valamiért jobb!

—Nem hiszem. Az ezüst drágább a barbároknak. Szerintem azért rézből van ott a legtöbb, mert az olcsóbb volt már akkor is Tlapantlua lakóinak! És az ezüstvezeték jobb valamiért, de mert az drágább, abból csak a legfontosabb helyekre tettek!¹ A mieink tehát ezüstből készüljenek! De tudjátok mit? Hogy mégse kockáztassuk a legcsekélyebbet sem: a vezetékkötegek mégse ezer, hanem ezertíz szál vezetéket tartalmazzanak: ezret ezüstből, tizet rézből!

Továbbá: az akadémikusok kísérletezzék ki az elektromossággal történő világítás legkényelmesebb és leggazdaságosabb módját, s amint ez megvan, mindenütt erre kell áttérni a gázvilágításról, mert ez szerintem környezetkímélőbb lesz! Természetesen a melegítést, fűtést és főzést is ezzel az erővel kell megoldani rögvest, attól kezdve hogy sikerül erre kitalálnunk valami kényelmes és megbízható módszert, mert ez nem bűdös mint a gáz, és mert a legendák szerint az ősök is ezen erőt használták ezekhez a szolgáltatásokhoz, és nagyon meg voltak elégedve vele! A legfontosabb azonban az, hogy minél nagyobb mennyiségben tudjuk előállítani ezt az erőt. Én azt hiszem, ezek a tartályok - mutatott a kénsavas elemre - nem lehetnek túl hatékonyak, s biztos hogy nem működnek örökké, márpedig miután kimerültek, sok hulladékot hagynak maguk után. Ez jó lehet majd a barbároknak, de nem nekünk! Hanem úgy láttam a naplóban, hogy forgó mozgással is elő lehet állítani elektromosságot, holmi mágnesek segítségével! Ez nagyon jó, mert úgy nem keletkezik hulladék! Kezdjék el tehát az akadémikusok ilyen szerkezetek előállítását! Például gőzgépekkel ezt meg lehetne oldani, de az is környezet-szennyező, hanem nekem eszembe jutott valami, amin érdemes lenne elgondolkoznia néhány nálam okosabb szakembernek: le kell fúrni mélyre a földbe, főleg olyan helyeken, ahol jelentős a vulkanikus tevékenység. De akár másutt is. Ha kellően mélyre fúrunk, akkor négy dolog történhet: vagy olaj tör fel, s ez jó a vegyiparunknak, vagy ásványvíz, s ez is jó mert azt szeretjük, vagy hévíz, és az is jó mert azt is szeretjük inni miután lehűlt, de fürdeni is jó, s a legtöbb ilyen gyógyvíz! Ha pedig kellően meleg, akkor nem is folyadékként hanem gőzként tör elő, s felhasználható minden olyasmire, amire a gőzt a gőzgépekben használják! Tehát forgathat tekerceset is a mágnesek között, hogy elektromosság keletkezzék! Na és negyedszer, az is megtörténhet hogy semmi nem tör fel de egyre melegebb lesz. Ekkor le kell dugni a lyukba egy kettős csövet, amit „U” alakban összekötünk a végén, a földbe dugott végén, az egyik csőszáron lenyomunk hideg vizet, s mire feljön a másik száron, addigra a föld odalenti nagy melegétől felforrósodik, sőt, gőzzé válik! S akkor ugyanúgy lehet eljárni vele, mint ahogy az előbb mondtam, a hévízzel! Így ezt a csodálatos erőt, az elektromosságot, ingyen adja majd nekünk Földanya mélye, s nem kell semmi hulladékkal és környezetszennyezéssel számolnunk! De persze szélenergia is építhetünk. Ez eleinte biztos hamarabb fog menni. Elrendelem tehát azt is, hogy minden falu állítson fel majd akkora szélkereket, ami az elektromos szükségletét teljes egészében fedezni tudja! Végére ez is ingyen adja majd nekünk az erőt, mert ha jó magas a szélkerék póznája, akkor ott már majdnem mindig fúj a szél!

S mert a királynő elhallgatott, Gloé megkérdezte:

—Mi legyen Roli követelésével, hogy adjuk oda neki a naplót?

—Adjátok! - mondta a királynő. —Valóban megilleti. És nem hinném hogy ez veszélyt jelentene miránk. Persze így a barbárok is rájönnek idővel ezen erő titkaira... de más az hogy valaki tud valamiről, s megint más hogy használja-e! Ők persze fogják használni is, de nem úgy mint mi. Csisziföld sokkal gyorsabban rájön majd ennek lehetőségeire, s minden titkát azonnal alkalmazzuk is majd, de a barbárok... Lányaim, megjósolom nektek, mi lesz a barbároknál! Miután a tudósai elolvasták a naplót, előbb ellenőriznek minden ott leírtat. Mondjuk, ez még helyes is. Azután cikkeket írnak róla az újságban. Azután néhány ügyeskedő, vásári mutatóványos használja majd előbb ezt az új erőt, cirkuszi trükköknél. Sok idő múlva néhány vállalkozójuknak eszébe jut hogy ezt használva talán több haszonra tehetnek szert, s elkezdik használni, de csak elszigetelve, egy-két helyen, s emiatt nem is lesz egységes szabványa az egyedileg készített gépeknek. Ezután rájönnek, hogy jé, ez valóban remek dolog ám, erre mások is elkezdik

¹ Az ezüstnek valamivel kisebb a fajlagos elektromos ellenállása, mint a rézé.

majd használni, s egyszeriben mindenki azt igyekszik majd bizonygatni, hogy ezt tulajdonképpen ő fedezte fel, vagy legalábbis némely részletet ő is kigondolt e találmányból. De még ekkor sem lesz tömeges az elterjedés, mert akadályozza majd őket, hogy nem tudják nagy mennyiségben előállítani ezt az erőt. Az új energia alkalmazását rossz szemmel nézik majd a gáztársaságok, mert a profitjuk csökkenésétől félnek, különben teljes joggal, s mindent megtesznek majd az akadályozására! A munkások és szakszervezetek is ellenzik majd az alkalmazását, mert tömeges munkanélküliségtől félnek. Az új energiával kapcsolatos minden kis részletfelfedezést azonnal szabadalmaztatnak majd, s ez is nagy gátja lesz a fejlődésnek, mert tilos lesz azt használni addig, míg nem fizetnek tengernyi pénzt a szabadalom birtokosainak! Sok ilyen szabadalmat egyenesen olyanok vesznek majd meg, például épp a gáztársaságok, akiknek eszükben sincs azt használni, hanem így akarják megakadályozni, a szabadalom birtoklásával, a találmány elterjedését! Végül amikor annyira nyilvánvaló lesz az előnye az elektromosságnak, hogy már lehetetlen lesz kitérni a tömeges alkalmazása elől, akkor sokáig csak vitatkoznak majd megint, mert nem tudnak majd megegyezni a szabványokban. Addig vitatkoznak majd, míg végül megalakul néhány nagy szolgáltatótársaság, akik mind megpróbálják rákényszeríteni a többiekre és a fogyasztókra a maguk szabványait. Ez zűrzavarhoz vezet majd, mire parlamenti vizsgálóbizottságot vagy valami más efféle vízfejű hivatalnokcsoportot bíznak meg a kormányok azzal, hogy eldöntsék, melyik szabvány az előnyösebb. Ezek sokáig tanakodnak majd, miközben mindegyik társaság igyekszik lepénzelni őket. Rettentő sok ideig tökölnék majd a döntésükkel – így mondják ezt megvetően a barbárok – végül persze csak döntenek valamiképpen, de addig minden botrányoktól lesz hangos. Végül alakul majd holmi Nemzeti Energiatanács, vagy más hasonlónevű szervezet, ami temérdek pénzbe kerül majd az adófizetőknek, de csak arra lesz jó, hogy átláthatatlanná tegye a közpénzek mozgását az energiaiparban. Sok-sok halogatás után úgy döntenek, hogy a régi elektromosságszolgáltató helyeket át kell építeni a végül nagy nehezen mégis elfogadott szabványoknak megfelelően, s mindenki sajnálja majd a rengeteg kidobott pénzt, de ami a lényeg, azt senki nem veszi majd észre: hogy ez is sok időbe telik! Mindezek után elrendelik, hogy mindenhová el kell vezetni az elektromosságot. Erre előirányoznak majd közpénzeket, persze hogy mennyit és honnan, az megint egy csomó vitába és időbe telik majd. Azok, akik már a saját pénzükből behúztak a házukba vezetékeket, tiltakozni fognak, mert úgy érzik méltatlanul járnak el velük szemben, hiszen akik eddig nem tették meg ezt, most állami segítséget kapnak, míg ők nem! Végül emiatt úgy döntenek majd, hogy csak olyan házakba húznak be vezetékeket, aminek a tulajdonosa kifizet holmi „önrészt”, ami kevesebb mint a teljes költség, de mégis jókora. Ez senkinek nem fog tetszeni, de mégis így lesz, mert másban nem tudnak megegyezni. Emiatt mégsem lesz az egész országban elektromosság. S ahová behúzzák, oda csak a lehető legkevesebb drótot fogják behúzni, ami gondolom kettő lesz mert úgy látom hogy annyi mindenképpen kell ehhez az erőhöz. Ezt a két szálat is a levegőn át, póznákon vezetik majd, mert ez sokkal olcsóbb mint alagutat építeni! S mindig amikor rájönnek hogy még mire használható ez az erő, s mire kelle-ne még néhány szál drót, akkor újra meg újra végigjártsszák ezt az egészet, ahelyett hogy egyszerre vezetnének be sokat! S persze a póznákon vezetett drótjaik állandóan leszakadnak majd a viharokban, vagy mert rájuk dől valami fa, vagy elrozsdálnak az érintkezések az esőtől, s mindig javítgatniuk kell! Ez az örökös javítgatása a vezetékeiknek pedig bár alkalmanként nem nagy összeg, de hosszabb távon már szerintem jóval drágább mint ha egyszerre költöttek volna sokat rá és alagutakban vezetnék a vezetékeket, szerintem már tíz éven belül megtérül-ne nekik a kábelalagút költsége, de hát Barbária nagyon gazdag ország, ők megengedhetik maguknak a pocséklást, nem úgy mint a szegény Csisziföld... Továbbá, a tudósai titkolni fogják egymás előtt a felfedezéseiket, másképp nem remélhetnének hasznot belőle, így lassabban fejlődik a tudományuk, de a különböző országok is titkolódnak majd egymás előtt, mert félnek hogy ezt az erőt hadicélra is lehet alkalmazni... ami biztos igaz is! Az egyes országok szabványai nem lesznek azonosak egymással, tehát ha két ország netán egyesülne, ez komoly gondokat fog okozni, csakúgy mint a hírközlésükben is, ha majd valamikor esetleg ők is felhasználják majd arra is az elektromosságot. De még azt is elmondhatom, hogy a barbárok minden-ből pénzt akarnak csinálni, soha semmit nem adnának ingyen, ezért legfontosabbnak azt tart-

ják majd ezzel az erővel kapcsolatban, hogy kitaláljanak valami módszert a mérésére, gondolom valami mérőóraféleséget, ami még helyes igyekezet is lenne, csak hogy ők ezt beépítik majd minden egyes házba, hogy megfizettessék a lakóval az elfogyasztott erőt! Ezt az órát persze le kell gyártaniuk ami nagy erőfeszítés, hiszen sok millió példányról van szó, karban kell tartani... s persze ügyes emberek megpróbálnak majd csalni vele... de ennél is fontosabb, hogy az emberek nem akarnak fizetni, tehát hiába hogy például ezzel az erővel tegyük fel lehet majd főzni, nem ezt fogják alkalmazni, hiába tiszta, környezetkímélő, nem büdös, de ehelyett, bár ott lesz a vezeték a lakásukban, inkább továbbra is fával meg szénnel főznek és fűtenek majd, mert arra nem lesz óra ami mérje a fogyasztásukat, s nem kell fizetni utána... mindez hátráltatja majd a barbárok fejlődését... Igen, leányaim, így lesz ez! Így lesz a barbároknál! S ez rengeteg idő lesz, több nemzedék, s ezalatt Csiszíföld háborítatlanul fejlődhet! A barbárok egyszerűen nem jelentenek majd veszélyt ránk! Nem tudnak megelőzni bennünket! Teljesen felesleges tehát vállalni a szégyent, hogy úgymond ellopjuk a felfedezésüket! Különbben sem lophatjuk el: egy része máris ott van náluk, így is - úgy is rájönnek idővel most már mindenre, legfeljebb egy kicsit lassabban! De ha megkapják a naplót, akkor is nagyon lassúak lesznek! Hiszen állandóan csak bizottságosdit játszanak, ahelyett hogy a lényeggel törődnének! Adjátok csak vissza a naplót Rolinak! - döntötte el a királynő.

S így aztán Roli vissza is kapta a naplót. Sőt, még minden gépecskét is, amit a csiszík találtak a templomban.

11. fejezet: A tiszteletbeli hork

Az hogy Nandon nem kért a csiszík elsősegélyéből, nem annyira annak volt köszönhető hogy utálta őket, mint inkább annak, hogy remélte, Szim még nem repült el, s akkor vele tarthat. Erre jó esélyt látott, mert úgy vélte, hogy a javítórobotok még nem készülhettek el minden hipermotor megjavításával és elhúzkodásával. Ezek a motorok mintha túl kemény feladatok lennének ezeknek a fémbogaroknak, lassan haladnak velük. Akkor pedig nem elképzelhetetlen, hogy Szim még ott van a Kolosszusban!

De még akkor is oda kell mennie, ha Szim már elrepült. Mert ha elrepült is, de azt a Tilatizessel tette, ez pedig azt kell jelentse, hogy ott maradt az egész Kolosszus, meg a légpárnás jármű, ami mindenesetre jobb mint a csiszík hasonló szerkentyűi, meg még rengeteg minden ott maradt... Na és most két eset lehetséges: ha Szim még ott van, akkor ő el akar repülni Szimmel! De ha Szim nincs ott, akkor nagyon egyszerű hogy mit tesz: beül a légpárnásba, amit már ő is tud vezetni, ha azt nem is tudja hogy miként működik, beül oda, aztán elindítja és meg sem áll vele a csiszí nagykövetségig!

Mert ugye egészen más ha csak egy nyomorult rabként viszik oda hogy bekötözzék, vagy beállít hozzájuk azzal a csodaszerkentyűvel! Aztán beinvitálja maga mellé a nagykövetőt, elrepül vele a Kolosszushoz, megmutatja neki... be is vezeti... megmutatja, micsoda filmjei vannak a horkoknak... meg javítórobotok... ott az orvosrobot is... na és akkor egészen biztos hogy a csiszík akadémikussá nevezik ki őt! Még a csiszí királynővel is együtt hálhat, bár nem ez a legérdekesebb az egészben; még nem nagyon idős, de nem is kívánja sokszor az ilyen mókát, bár ezt férfi létére szégyellnie kéne! De hát ez van! Hanem mekkora megbecsülést kapna úgy!

Ez ugyan tökéletesen ellentétes volt azzal, ahogyan Nandon korábban gondolkodott, s ezt ő is tudta, de nem érdekelte. Jelen pillanatban nemcsak nem utálta a csiszíket, de majdhogynem heves szeretetre lobbant irántuk. És nem ám azért amiért gondolnánk, mert megmentették őt a papoktól! Ennek persze örvendett. Hanem azért, mert a csiszík megölték a papokat! Azokat, akik őt elfogták! Meg is kínozták! Csak azért, hogy elmondja Hremnyiknek, mire való az adó-vevő, amit végül mégis megtaláltak a kéménylyukban, mert olyan alaposan átkutatták a házat!

Nem voltak éppen kellemes percek. Nem árulta el, ahhoz tartotta magát hogy fogalma sincs róla, mi az a valami ott a főpap markában. A főpap sem volt persze hülye, nem hitt neki. Nandon maga sem hitt volna magának a főpap helyében. De jobb ötlet nem jutott az eszébe mint a tagadás, arra viszont el volt szánva, hogy nem árulja el Szimet! Ha a papok ezt merik tenni vele, egy emberrel, akkor mit tennének Szimmel, aki egészen határozottan nem néz ki embernek!

Nagyonis el tudta képzelni, mi lenne Szim sorsa a papok kezében. Látott elég ilyesmit a filmekben, amikben az emberek horkokat kínoztak. És ő, Nandon, nem engedi hogy ezt tegyék Szimmel!

Mert jó, jó, ha Szim épp a Tila-10-ben ül, akkor szétlövi őket a lézerágyúval, és milyen szép is volna az! De hátha orvul csapnak le rá, aljasul, alattomban?!

És Nandon bizony igazi hősként viselkedett: egy szót sem szólt, nem árulta el Szimet, még akkor sem amikor eltörték a bal karját, a jobb kezéről pedig letépték fogóval az összes körmét. De még ez sem volt elég: mert annyira tudni akarta a főpap, hogy mire való az adó-vevő, hogy még tüzes vassal is megsütögette Nandont a melle tájékán és a fenekén. De Nandon, bár többször is elájult, tényleg nem árulta el Szimet.

Annyira meggyűlölte azonban az egész emberiséget, hogy azt szavakba sem lehet önteni. Annyira, hogy igazság szerint még az sem felel meg a valóságnak, hogy szerette volna a csiszíket – nem szerette őket, de most már valamiféle jóindulatú közömbösséget érzett irántuk, ez azonban még mindig heves szerelemnek tekinthető ahhoz képest, ahogy a világ többi része iránt érzett. De e „többi rész”-ből is főként a papokat gyűlölte, úgy általában minden papot, méghozzá annyira, hogy nem is az érdekelte elsősorban hogy őt magát a csiszík megmentették, hanem hogy papokat öltek, az ő kínzóit. Ez az, derék legények a csiszík, csak így tovább, sárgaruhás barátaim, mert aki papot öl, az rossz ember nem lehet!

Tiszta sor volt tehát előtte, hogy amennyiben nincs módja a horkok közé repülni, úgy a csiszík közé kell állnia. Nem mintha az lenne a legjobb, az élete hő vágya, de még ők a legjobbak, legnormálisabbak az összes emberek közül! Az igaz hogy a gyereke halálának ők az okozói, de ez semmiség, teljesen jelentéktelen apróság. Megölték egy gyermekét, de az akkor is csak egy fő. Ellenben sokkal több papot öltek meg most, s ez a lényeg, ezzel mintegy levezekelték a Nandon ellen elkövetett vétküket! És persze az is jó érzés lesz, ha nagy felfedezőként és hősként ünneplik!

Most tehát lélekszakadva igyekezett a Kolosszus felé. Ez nehéz ügy volt, mert a papok teljesen kirabolták a házát, még a lovát is elvitték, s a csiszík, ha elengedték is, de pénzt nem adtak neki, hogy lovat vehetett volna belőle. És neki minden lépés fájt a sinbe nem tett törött karja miatt, bár ezt felkötötte a nyakába. És ha el kellett hajtania az útból egy gallyat, akkor iszonyúan fájtak körömtelen ujjai is, pláne ha egy gally nekicsapódott a sebeknek. Ilyenkor majdnem elájult. De semmi meg nem állíthatta. Azzal vigasztalta magát, hogy ez mind nem számít, különben is, mi a csiszík orvostudománya ahhoz képest, amit az orvosrobot tud! Ő, Nandon látta, milyen pillanatok alatt rendbe rakta Szim karjait, egészen biztos hogy őt is meggyógyítja semmi kis idő alatt! Csak jusson el oda!

És végül eljutott. Igaz hogy átgyalogolta az egész éjszakát is, halálosan kimerült, de végre megpillantotta a Kolosszust. Úgy tűnt, minden rendben van, nem jártak errefelé rossz emberek! Igaz, a légpárnás járművet nem látta a zsilipkamra előtt, pedig mindig ott szokott állni. Ez azonban nemcsak nem nyugtalanította, de inkább megnyugtatta. Ez ugyanis azt kell jelentse hogy Szim azzal repült el valahová, ha viszont ezt tette, akkor nem repülhetett el a Tila-tizes-sel, s ez a lényeg! Akkor mégsem megy a csiszíkhöz, hanem egy sokkal jobb helyre: a horkokhoz! Az lesz az igazi!

De úgy döntött, biztos ami biztos, mindent leellenőriz. Elmegy a nagy hangárba, és megnézi, ott-e a Tila-10!

Alig lépett azonban be a Kolosszusba, máris elégördült az orvosrobot.

—Uram, ön súlyosan sérült, azonnali elsősegélyre van szüksége! - mondta neki.

Hogy a robotnak igaza van, azt Nandon is tudta, de így válaszolt:

—Majd később.

—Azonnal, uram! Ön semmiféle szempontból nincs a normális egészségügyi határok között!

—Jó, jó, megnyugodhatsz dokikám, mindjárt hagyom megműteni magamat, csak előbb még ellenőrzök valamit! - mondta Nandon, aki szokás szerint megint kíváncsi volt, kíváncsi arra, hogy a Tila-10 tényleg a helyén áll-e még, és e kíváncsiságot ki akarta elégíteni.

—Uram, az ön állapotában minden késlekedés felelőtlen kockázat!

—Nem vagyok életveszélyben, ugye?!

—Nem, de...

—Akkor hagyj békén. Várj néhány percet még! - mondta neki Nandon, és máris előresietett. A robot állhatatosan követte, hű kutya módjára. Pedig nem is hasonlított kutyára. De láthatóan el volt szánva rá, hogy most már aztán mindenképpen segítenie kell Nandonon! Szinte repesett a türelmetlenségtől, s Nandon látta hogy már elő is készített három injekciós fecskendőt is, hogy ezzel se veszítsen időt.

Ez egyelőre nem érdekelte, de ha mégis, legfeljebb örült neki. Ő is azt akarta, hogy hozza rendbe a robot. Csak előbb...

És végre ott állt a hangárban. S a Tila-10 még ott volt!

Most végre megnyugodott. Nem késett el! Remek!

Nekiállt pucérra vetkőzni, hogy a robot elláthassa a mellén esett égési sérüléseket is.

—Most már a tied vagyok, doki! - szólt hozzá egy nagyot fújva. —Hozz rendbe ha tudsz! Kíváncsi hogy befeküdjem a tepsidbe? - mutatott a robot tetején levő teknőbe.

—Beemelhetem oda én is önt uram, de talán emocionálisan kellemesebb volna a számára, ha önmaga fekszik oda be! - válaszolta a robot. S bár ebből a hork mondatból Nandon nem értette azt a szót, hogy „emocionálisan”, de mégis befeküdt oda.

Még csak szúrást sem érzett. A robot egyszerűen valami furcsa gázt permetezett Nandon orra alá, s a férfi ettől már a következő pillanatban mélyen aludt.

Nandon úgy hitte, semmit nem fog érezni a műtétekből, mert azok vagy teljesen fájdalommentesek lesznek, vagy álmában hajtja végre azt a gépdoktor. Ez teljesen hihető volt a számára, mert a helyi érzéstelenítést is és a műtéti altatást is ismerték és alkalmazták már Tlaxánon, ha nem is minden országban, de nemcsak a csiszík közt, hanem például Kaulianában is. Sőt, emiatt arra számított hogy álmai sem lesznek az altatási időszakból, hanem majd csak arra ébred, hogy egészséges.

És mégis álmodott! S nem is kellemes dolgokat. Úgy érezte, mintha valaki ki akarná szakítani a végtagjait, de nemcsak a végtagjait, hanem a belső szerveit is, a szívét, máját, tüdejét... de a bőrét is le akarná szakítani róla, méghozzá egyszerre a teljes testfelületről, s hirtelen!

Iszonyú érzés volt, de szerencsére hamar elmúlt. Ám ezután egy másik, éppoly kellemetlen érzés tört rá: egyszerűen nem érezte a testét! Mintha lebegett volna, test nélkül, mint egy túlvilágra került lélek, akinek elporladt a teste!

Hanem ezután lassanként kezdett visszatérni minden a normális érzékelési mederbe. Érezte már újra a testét. Igen, volt már lába, keze, gyomra... valami furcsaságot még érzett, csak nem tudta hogy mit.

—Aha, persze! Hiszen én most alszom, és a gépdoktor gyógyítgat! Akkor minden rendben van! - jutott az eszébe. S így aztán e megnyugtató tudattal lelkében átsiklott most már tényleg egy békés álom puha karjaiba.

Teljesen kipihentnek érezte magát amikor végre felébredt, és egészségesnek is. Mindazonáltal mégis volt némi furcsa érzése. A teste mintha... mintha túlságosan *terjedelmes* lett volna! Mintha talán meghízott volna!

És úgy érezte, hogy nagyon bűdös van a szobában ahol fekszik. Vagy inkább gazdagon illatozik minden?! Hirtelen nem tudta eldönteni. Az biztos hogy temérdek szagot érzett, jót is, rossz szagot is.

De mindemellett a legfurcsább talán az volt, hogy ennyire remekül még soha életében nem érezte magát. Nemcsak egyszerűen kipihentnek és egészségesnek, de *erősnek* is! S mert világosan emlékezett rá hogy azért aludt el mert meggyógyította őt ez a helyes kis gépdoktor, ezért nem győzött álmélnokodni, mert lámcsak, ezek a horkok igazán belevaló fickók, ha náluk nemcsak nem rossz a közérzete annak akit meg kell műtsenek, de még jobban is érzi magát a páciens, mint ahogy egészségesen kéne éreznie magát!

Megvakarta a fejét, nem mintha viszketett volna, de gyerekkorától megvolt ez a szokása, ha csodálkozott valamin. Ujjai rövid, nagyon rövid haját tapintottak.

—Meg is nyírt volna a doki?! Mi a csudának?! - futott át a gondolat az agyán. De közben már egyre tapogatta is a haját, mert ez valahogy furcsa haj volt: nemcsak rövid, de kissé durva is, vaskos szálakból! És jóval sűrűbb, mint amit megszokott!

Kinyitotta a szemét. Semmi különöset nem látott, mert még mindig az orvosrobot tepsijében feküdt, s pillantása a mennyezetre esett.

Hirtelen rátört egy ásíthatnék. Pedig igazán nem volt álmos, de lehet hogy ez valamiképpen a mesterséges altatás utóhatása volt.

Nos, mi sem egyszerűbb ennél: aki ásítani akar, az ásítson nyugodtan! Főleg ha egyedül is van!

Nandon ásított is, de bár tényleg egyedül volt, nem tudott elvonatkoztatni a gyerekkorában belénevelt reflexről, hogy ha ásít, akkor tegye a kezét a szája elé! Hát így tett. Ásított ugyan, de a szája elé tette a kezét...

És ekkor aztán tényleg nagy döbbenet tört rá. A keze ugyanis beleütközött valamibe.

Középső ujjának hegye egy hatalmas szemfogat érintett!

Erre aztán tényleg tökéletesen felébredt, fel is ült egy hirtelen mozdulattal, de persze nem volt tükör a közelében hogy megnézhesse magát, arcát, így csak a kezét vehette szemügyre, s a lábát meg a hasát. Hanem amit látott, az nem sok kétséget ébreszthetett benne aziránt, mi történt vele!

Leugrott a tepsiről, és szembefordult a robottal.

—Te horkot csináltál belőlem! - bökte a mutatóujját vádlóan feléje. Igencsak vaskos volt az a mutatóujj, s még a karom is kinyúlt belőle, mert Nandon most dühös volt.

—Meggyógyítottalak uram! Örülök hogy újra egészségesnek vagy mondható!

—De... de... hogyan csináltad ezt?! - kérdezte Nandon, bár maga sem tudta miért kérdi ezt, mert igazság szerint túl döbbent volt ahhoz, hogy kíváncsi legyen. De a robot készségesen válaszolt neki.

—Mi sem volt egyszerűbb ennél uram! Tested minden szempontból beteg volt, hiányzottak a karmaid, a szemfogaid, a meglevő fogaid is kicsik voltak és szuvasak, melled égett volt, egyik karod törött, szemed már csak egyetlen ponton látott élesen s nem egy sávban ahogy az normális lett volna, szaglóbimbóid több mint 99%-a véglegesen elsatnyult, szíved gyöngé volt, izmaid is súlyos, krónikus gyöngeségben szenvedtek, sőt, még himvessződ is olyan kicsiny volt, ami már kórosnak tekinthető! Semmi értelme nem lett volna hogy e súlyosan fogyatékos testet gyógyítani próbáljam, sokkal egyszerűbbnek látszott komplett transzplantációt végezni, amihez épp rendelkezésemre is állt egy kiváló donor!

—Mi... mi az hogy *donor*?!

—Olyan személy, akitől megkapjuk az átültethető szervet!

Nandon hirtelen megértett mindent.

—Te Zulról, Szim szerelméről tetted rám a szerveket!

—A donor neve valóban Zul volt, de nem operáltam le róla egyetlen szervet sem! Erre nem volt szükség, mert a tested uram mindenestől rossz volt, úgy ahogy volt, leselejtezésre ítélt, ezért inkább kivettem az agyadat, és beleraktam azt a szervdonor Zul koponyaüregébe, ahonét előbb eltávolítottam a sérült agyszöveteket.

—Aha... szóval... szóval belőlem semmi más nem maradt meg mint az agyam...

—Természetesen nem maradt meg az egész agyad, uram! Súlyos komplikációkat jelentett volna egy komplett agyátültetés, mert a különböző alsóbbrendű vezérlési feladatokat ellátó agyi központjaid ahhoz szoktak hozzá hogy a te 85 kilós testedet irányítsák, és én nem tudtam volna elérni, hogy kellő hatékonysággal irányítsák Zul 387 kilós testét! Amíg ezt megtanulta volna az agyad, uram, addig rendkívül komoly utókezelésre lett volna szükséged mindaddig, míg kiépülnek az új idegpályák! Ez több hónapig is eltarthatott volna, s azalatt mozgásképtelen lettél volna. Ennél sokkal hatékonyabb volt, hogy leválazzam agyi struktúrádról a neokortexet, ami a személyiségedet tartalmazza, öntudatodat és emlékeidet, s ezt ami lényednek mondható, ráhelyezzem Zul donor agyszövetére, az ő neokortexe helyére, majd kialakítsam közöttük a megfelelő idegi kontaktusokat! Így most tested alacsonyszintű vezérlését a szervdonor eredeti agyközpontjai látják el, amik csak kevéssé sérültek meg az ő balesetében, s e sérüléseket még helyre tudtam hozni. Mindazonáltal az elsődleges irányítást a te tudatod végzi, ez tehát már a saját tested, uram! Remélem jól érzed magadat benne!

—Hát, izé... hm... hogy is mondjam csak... - nyögte Nandon, majd hirtelen elemi öröm rohant át az idegein. Hiszen ő már hork! Hork! Most már ő is a jó horkokhoz tartozik, nem a gonosz emberekhez!

Kimeresztette mindegyik ujján a karmokat, majd behúzta. Nem is rossz ám az, ha valakinek ilyen keze van! Ilyen karmai! S ilyen fogai! Megszabadult a rossz fogaitól, s úgy kötekedjék vele valaki, hogy egyetlen harapással leszedi a fejét a nyakáról!

És milyen éles a látása! Hohó, még a színeket is tisztábban látja!

De a legpompásabb az, hogy ilyen erős. Mit is mondott a robot, hogy hány kiló most ő?! Majd nem négyszáz, ugye?! Hiszen ekkora erővel megteheti, hogy pusztá kézzel ráncigálja ki a vadkant az erdőből! Megfogja azt az agyaránál fogva, és már viszi is, mint egy kismalacot!

De nem. Mégsem az a legnagyobb az egészben, hogy ilyen erős. Hanem az, hogy most ő ugyanúgy néz ki mint Zul! Mint Szim szerelme! Úgy vette észre, eddig is kedvelte őt a leány, de mennyivel jobban fog tetszeni neki, ha Zul testében lesz, azaz már van is! Ez szinte olyan, mintha feltámadt volna Szim szerelmese! Mennyire fog örülni neki az a drága pici lány! - és elmosolyodott. Korábban Szim messze sokkal erősebb volt mint ő, de most, hogy már legalább

három és fél mázsa izom hullámozott a testén, most már nyugodtan nevezhette pici lánynak Szimet. Most aztán biztos hogy ő az erősebb, nem is kevéssel!

—Csak jönne már haza Szim! - gondolta. S meg is kérdezte a robotot:

—Mennyi időbe tellett a műtétem?

—Negyvenhat órába. - válaszolta nyugodtan a robot.

—Micsoda?! Ilyen hosszú időbe?!

—Uram, több mint negyvennégy millió idegpályát kellett meghatároznom, összeillesztenem és ellenőriznem, valamint ellátni a koponyacsont sérüléseit, aztán a fejbőr artériáit és vénáit...

—Szim volt-e itt a műtét alatt? - vágott közbe Nandon.

—Szimet hatvanöt órája nem láttam. - válaszolta a robot.

S ekkor már el is feledkezett a megváltozott külsejéről Nandon. Egészen biztos volt benne, hogy valami nagy baj történt a leánnyal.

Csak még azt nem tudta, hogy mi.

* * *

Szimmel természetesen az történt, hogy eleinte nem is aggódott Nandonért, mert még nem maradt el olyan sokáig a fiú. Ez azonban rögvest megváltozott, amikor a férfi beszólt a kommunikátorába!

Nem sok kételye volt aziránt, hogy valószínűleg soha többé nem láthatja a férfit. Hiszen az emberek oly gonoszak! Még ha épp ez az ember, Nandon, nem is tartozik a gonosz emberek közé... na de hát épp ez az: pontosan mert ő nem gonosz, ezért öli majd meg őt a többi gonosz ember!

S mégis, minden döbbenete és bánata ellenére is vad öröm hullámozott át a testén. Mit is mondott Nandon?! Mi volt az utolsó szava?! Az, hogy „menekülj, szerelmem”?! Lehetséges volna-e ez valóban, hogy képes egy ember belészeretni?! Egy ember – egy horkba?! Őbelé?! Hiszen az emberek mindannyian rémisztően rondának tartják a horkokat! Legalább annyira, amennyire a horkok is rondának, sőt ocsmánynak tartják az embereket! És mégis ezt mondta Nandon!

Sőt, hovatovább nem is egy szép hork leányba szeretett volna bele, nem ám valami gyönyörű filmszínésznőbe, bár bőven elégszer láthatott csodálatosnál csodálatosabb, gyönyörűnél gyönyörűbb efféléket a filmkristályokban eltárolt kalandfilmekben, – nem, Nandon nem azt mondta hogy egy ilyenbe szeretett bele, hanem éppen pontosan őbelé! Amikor pedig ő, Szim, igazán csúnyácska lány!

Sőt, ne szépítsük a dolgot: ne becézzük ezt a szót, nem *csúnyácska*, hanem kifejezetten csúnya! Nagyonis az, mert több szempontból is az! A haja, az orra, a fogai...

De mégis ezt mondta! Pedig igazán senki nem kényszerítette erre! Semmi előnyt sem várhatott attól, hogy ezt mondja! Akkor pedig csak őszintének kellett lennie, nem?! Tehát lehet szeretni őt, Szimet is!

No igen... de sajnos... sajnos... milyen kár, hogy Nandon nem született horknak! Bár... - és Szim agyán kellemetlen gondolat futott végig. —Lehet hogy Nandon épp azért szerethetett bele, mert semmivel sem tartja őt csúnyábbnak mint a többi horkot?! Hiszen az emberek számára *minden* hork egyformán ronda!

Akármit legyen is, de most azt kell eldöntse, mitévő legyen!

Becsületesen meg kell mondanunk, Szim bizony megijedt! Nandon figyelmeztetése után azonnal berohant a Kolosszusba, meg sem állt a Tila-10-ig, bepattant a pilótaülésbe, magára zárta az ajtót, aktiválta az energiapajzsot, s bekapcsolta a pilóta által kezelhető fegyverek vezérlőpaneljét is. És legalább negyed órát ott reszketett. De hát ne vessük meg ezért: teljesen egyedül volt, egyszál-egymaga egy egész ellenséges világban, elvágva rokonaitól, szeretteitől, népétől, elvesztette egyetlen barátját, Nandongot, és tulajdonképpen alig-alig volt még csak felnőtt is, igazán nemrég lett felnőtt, ez a súlyából is látszott! Majdnem gyereklány volt még!

Egy idő után aztán mégiscsak eszébe jutott, hogy szégyen és gyalázat amit csinál, hogy így behúzza fülét-farkát mint egy teknősbéka, amikor Nandon az a veszély fenyegeti, hogy megkínózzák! S ő, Szim, még az erőteret is bekapcsolta, amikor pillanatnyilag a kutya sem fenyegeti, ha ide is jönnek a rossz emberek, talán be sem mernek jönni a Kolosszusba, mert félnek majd tőle! Hiszen ezek légyenek bármilyen gonoszak is, de messze el vannak maradva technikában az akasztányoktól, ezt Nandon elbeszéléseiből világosan tudja! Ezeknek csak valamiféle löporos fegyvereik vannak, ezeknek, akik a környéken laknak, de még akik a legfejlettebbek ezen a bolygón, a csiszik, még azok sem fedezték fel a lézersugarat, még az elektromosságot sem, tehát azoknak is csak kémiai eredetű fegyvereik vannak, erős robbanóanyagok, semmi más! S bármennyire tiszteletteljesen beszélt is Nandon Szimnek a csiszik bazukáiról, Szim csak mosolygott ezen. Tudta hogy egy effélével évtizedekig lőhetnek a csiszik a Tila-10 páncélját, akkor is ha annak nincs bekapcsolva az erőtere, míg legalább egy kis szépséghibát okoznának neki. Ha nem lézersugárral lövik, akkor a Tila-10 kibír mindent erőter nélkül is, a közelében felrobbanó atombomba kivételével.

S ő erre bekapcsolja az energiapajzsot, mert holmi kőbaltás őseemberek fenyegetik! Szégyen és gyalázat! Pedig Nandon szerint errefelé még bazukájuk sincs ezeknek, mert itt nem a csiszik laknak! Hát ennyire gyáva lenne ő, Szim?! Egyáltalán, mi az hogy csak önmagára gondol, és Nandonra nem?!

Elhatározta hogy bátor lesz, és megkeresi a férfit. Megmenti! Ugyan semmiféle kézfegyvere nincs, de ez nem számít. Beül a terepsiklóba, odarepül, s remélhetőleg annak már a látványától is megijednek a gonosz emberek. Vagy ha nem is annak a látványától, de attól amit látnak majd a sikló ülésében: ott ugyanis őt, Szimet látják majd, és Szim nagyon jól tudta hogy azok az emberek akik még sosem láttak horkot, iszonyúan megijednek az első pillanatokban! Ez éppen elég lesz arra, hogy Nandon bepattanjon melléje, aztán Szim sebességbe kapcsolja a siklót, és úgy elhúznak onnan hogy jobban sem kell! Szim kétlette hogy az itteni embereknek lenne bármi olyan gépe is, amely képes lenne három másodperc alatt négyszázhatvan kilométeres sebességre felgyorsulni. Ezt biztos még azok a csiszik nevűek sem tudják utánacsínálni!

Bár jobb lesz, ha óvatosan bánik azzal a gyorsítókarral. Ha ráadja a teljes gyorsulást, azt ő, Szim még túléli, de az emberek sokkal gyöngébb anyagból vannak gyúrva mint a horkok: az ilyesmi olyan lenne Nandon számára, mintha egy ágyúgolyó csapódna be a hátába. Szóval, csak óvatosan...

Na és ha mégsem lenne elég elrettentésül a pusztá látvány, akkor egyszerűen nekik megy a légpárnással! Legázolja őket! Palacsintává lapulnak majd az holtbiztos! Még az sem védi meg őket, ha netán ők is légpárnásban ülnek, mert Szim biztos volt a hork technika fölényében, cseppnyit sem kételkedett benne hogy ha nekimegy bármi itteni járműnek, akkor az azonnal felborul és tönkremegy, de az ő légpárnása attól még nagyonis működőképes marad. Igaz hogy ez nem harci jármű, csak amolyan békés civil készítmény, de nehogy már ne legyen jobb anyagból csinálva, mint ezek a primitív, kezdetleges vacakok! Hiszen ezen a bolygón a tudomány még gyerekecipőben jár!

Igen, meg kell próbálnia! Ha itt ül és reszket, az a legrosszabb, akkor Nandon biztos hogy nem szabadul ki!

Csak még azt kellett eldöntenie, hová is repüljön. De úgy vélte, ez a legegyszerűbb! Nandon biztos ott van, ahol az adó-vevő! Rá kell állnia a kommunikátor hullámhosszára, s máris megtalálja! Igaz, igaz, nem pontosan, legfeljebb olyan talán harminc méteres pontossággal lokalizálhatja azt be, de ez igazán elég!

Máris kikapcsolta a Tila-10-et, és rohant a légpárnásba. Bekapcsolta annak fedélzeti számítógépét, és beállította rajta Nandon kommunikátorának frekvenciáját. Erre a számítógép ezt írta ki:

—Nincs azonosítható adóállomás a betáplált frekvencián! Óhajt újabb állomáskeresést? Igen – Nem

—Micsoda?! - sikoltotta Szim. —Mi az hogy nincs adóállomás?! Hiszen ez Nandon vevőjének a frekvenciája! - és dühében ököllel vágott a vezérlőpultra, de bár jócskán erősebb volt mint egy

ember, ettől a vezérlőpultnak még semmi baja nem esett. Végülis horkok tervezték horkok számára, és a horkok között is vannak dühös pilóták, ezt maguk a hork tervezők nagyon jól tudták...

Aztán Szimnek is eszébe jutott, hogy meglehet: Nandon egyszerűen kikapcsolta a kommunikátort! Vagy talán verekedni kezdett a rabulejtőivel, s eközben a kommunikátor megsemmisült! Vagy talán valami olyan helyre vitték, ami leárnyékolja az adását!

Egy hirtelen ötlet hatására visszaroht a Tila-10-be, s bekapcsolta azt. Ez harci gép, ennek milliószorta érzékenyebbek a felderítőeszközei mint a terepsiklóé! - azzal betáplálta most már ennek a számítógépébe a frekvenciát.

Sajnos azonban ez is ugyanazt írta ki mint a légpárnás járműé. Szim már csak abban reménykedett, hogy tényleg valami nagyon olyan helyen járnak ami elnyeli a rádióhullámokat, de idővel kimennek majd onnan.

—Folyamatos keresés! - parancsolta a számítógépnek.

Azután csak ült ott, és várta hogy hátha lesz nagy csoda. Mert ha nem, akkor semmi értelme elindulnia Nandon keresésére. Tökéletesen reménytelen hogy megtalálja, akár tút is kereshetne szénakazalban. Még az ő éles hork-szeme sem lenne képes megtalálni Nandont egy nagyváros nyüzsgő embertömegében ha fölérepül, na meg ha fölérepül, mindenki rémülten menekülne... és Nandont vihették a föld alá is ahol még úgy sem láthatja meg... sőt, biztos is hogy valami olyan helyre vitték, a rabokat olyan helyekre szokták vinni, zárt helyekre...

Addig-addig várt az ülésben Szim, reménykedve a csodában, míg végül elnyomta őt az álom.

* * *

A csoda pedig csak nem következett be! S meg kell mondjuk, hogy emiatt Szim sokat sírt. Nem is hitte volna magáról, hogy ennyire megszerethet egy embert, ennyire, hogy meggyászolja, s még sír is utána! Majdnem ugyanannyira fájt neki Nandon elvesztése, mint Zulé!

Szimnek sok ideje volt ezen töprengeni, mert egyáltalán semmi dolga nem volt a Koloszsuszban. Naphosszat csak aludt, evett és bánkódott, sőt, bánatában is evett. Hízott is vagy tíz kilót a következő napokban, de ez még mindig jószerivel meg sem látszott rajta, még nagyon távol volt a végleges felnőtt súlyától.

Mást nem tehetett mint hogy végigunatkozza a napokat, mert el még nem repülhetett. Egyelőre nem is volt ehhez sok kedve Nandon nélkül, de azért mégsem a kedvhiány marasztotta ott, hanem az, hogy a javítórobotok még nem tették szabaddá a kijáratot a Tila-10 számára. Igaz, a nagy hipermotorok egyre fogytak az ajtó előtt, de még öt héttel Nandon elfogása után is maradt ott kettő.

Szim megpróbálta hogy bánatát eltemesse úgy, hogy maga is kalandfilmeket néz, de nem sikerült beleélnie magát azok műkonfliktusainak hangulatába, mert egyre csak Nandonon járt az esze. Legfeljebb azokat a jeleneteket élvezte a filmekből, amikor valami akasztány úrbázist vagy várost a horkok földig rombolnak, akár bosszúból, akár azért hogy ott megsemmisítsék az ellenséges fegyvereket, akár azért, hogy kiszabadítsák néhány társukat. S végül ez döntő elhatározásra bírta: ha a Tila-10 ki tud majd jutni innen, s az már nem sok idő múlva esedékes lesz, akkor nem repül azonnal haza! Nem! Előbb még bosszút áll Nandonért! Elrepül Íventhal, a bűnös város fölé, és lerombol ott mindent, kiégeti még a helyét is a lézerágyúval olyan simává, mint egy lávató! Mert ugyebár ha Nandon meghalt, mert megölték az emberek, akkor megérdemlik amit kapnak, ha azonban Nandon még él, bár fogoly, akkor igaz hogy most ő, Szim öli majd meg, de jobb lesz ez így Nandonnak is, mert nem szenved tovább!

És pompás érzés is lesz hogy bosszút állt. Mondhatni, veszélytelen szórakozás. Teljesen kizárt, hogy bármi is ártasson itt e bolygón az úrszöcskének, főleg ha levegőben van, vagy hogy bármi ellenálljon a fegyvereinek!

Ez a gondolat valami komor, kegyetlen örömmel töltötte el. Igen, bosszút áll! Nem hagyja hogy mindig és örökké csak vesztes legyen! Hogy vele bármi rosszat megtehessenek! Hogy már két szerelmesét is elveszítse az *emberek*, ezek az undok, felegyenesedett hernyók miatt! Most visszaüt! S azt megemlegetik!

Hogy ezt eldöntötte, ettől kezdve napokon át az úrszöcskében időzött, szinte beköltözött oda, és igyekezett minél jobban kitanulni a vezetését. No nem a hipertéri navigációt – abból úgyis tudott annyit, ami elég egy bolygórendszeren belül a közlekedéshez, ezt megtanulta még odahaza a szülőbolygóján, Dzsulon. Aminek persze azért volt épp ez a neve, mert Dzsuliról, a horkok istennőjéről nevezték el. Bár mostanára már nemigen hittek benne a horkok, inkább csak néhány szólásban maradt fenn a neve. De Szim most néha imádkozott hozzá, hogy segítse őt meg...

Szóval, Szim nem a hipertéri közlekedést tanulmányozta, holott éppenséggel ráfért volna, mert az igaz hogy egy bolygórendszeren belül tűrhetően elnavigálta volna magát, de nem ám a végtelennagy csillagközi terekben! Arra nem volt pilótaképesítése. De ez nem érdekelte most sem. A fegyverek kezelését bújta. Szakkönyv ugyan nem volt ehhez, de szerencsére a Tila-10 külön harcászati komputerrel rendelkezett, s ennek kiváló sugóprogramja volt. Nem egyszerűen kiírta az adatokat, hanem ha Szim akarta, beszélgethetett is vele, és olyan értelmes volt, mint az orvosrobot.

Meglehetősen jól beleásta hát magát ezekbe a gyilkos ismeretekbe Szim, és alig várta hogy a Tila-10 végre kirepülhessen a város fölé. S ebben már csak egyetlenegy roncs hipermotor akadályozta meg. Egy, legfeljebb két nap, tudta, és akkor végre...

Úgy tűnt, semmi meg nem állíthatja Íventhal közelgő pusztulását.

S ekkor mégis közbejött valami. A Tila-10 váratlanul jelzett.

—A megadott frekvencia koordinátái:... - és a számítógép kiírt a képernyőre egy rakás számot.

—Tessék?! Miféle frekvencia?! - ámult Szim, aki már el is feledkezett róla, hogy Nandon kommunikátorának frekvenciájára ráállította a számítógépet, még hozzá folyamatosan kapcsolta a keresőprogramot. S úgy látszik a szorgos kis gép, mert Szim elfelejtette leállítani, azóta is éberen pásztázta az elektromágneses spektrumot, hogy talál-e benne jelet!

Hanem aztán mégis eszébe jutott ez Szimnek. Hevesen kezdett áramlani a vér az ereiben a reménységtől. Hátha mégis...?!

Odanézett a raktárajtóra, de a fémsáskák még mindig az utolsó hipermotorral pizsmogtak. Nem mehet ki a Tila-10-zel. Na mindegy!

Kirohant, beugrott a légpárnásba, ott is lefuttatta a keresőprogramot, s az is megtalálta az adó helyét. Erre Szim megindult, nem takarékoskodva a sebességgel, bár azért nem három másodperc alatt gyorsult fel több száz kilométeres sebességre. Ennek értelme sem lett volna, mert huszonöt kilométerre volt csak tőle Íventhal. Négyszázhatvan kilométeres sebességgel ezt az utat alig több mint három perc alatt megtenné... és a végén belerohanna egy épületbe! De azért gyorsan haladt. Nagyon gyorsan. Közvetlenül az erdő fáinak teteje felett repült, s a nagy sebesség miatt keltett szélrohamtól leszakadt levelek hosszú üstökösfarokként szálltak a nyomában.

* * *

Az adó, Nandon kommunikátora azonban nem Íventhalban volt. Pontosabban, névleg, hogy úgy mondjuk „hivatalosan” Íventhalban, de csak annyiból, hogy az a terület, az a „koordináta” ahol volt, Íventhal közigazgatási területéhez tartozott. Valójában azonban legalább annyira elkülönült tőle, mint a csiszi nagykövetség.

Sőt, még jobban is. Mert az adó jele egy legalább ötven jókora házat körülölelő fal mögül jött, s e házcsoport Íventhaltól jó öt kilométerre állt.

Nem akárkik laktak itt! Ez volt az EKE legfontosabb bázisa. E karotány csoportosulás legelborultabb agyú, legvaskalaposabb hívei éltek itt a maguk szabályai szerint, mint valami szekta. Az az íventhali templom, amit a csiszik elfoglaltak, az ő templomuk volt az igaz, s volt templomuk még azon felül több is. Íventhalban ráadásul az volt a legnagyobb templomuk, sőt az egész EKE mozgalom onnan indult ki, az volt tehát a legrégebbi templomuk is. Amikor azonban már nagy és gazdag lett ez az egyház, és szeretett volna magának egy nagy területet, afféle mini országot, akkor semmiképp sem alapíthatta azt meg a templom körül, Íventhalban,

mert arrafelé, a templom körül mindenféle más lakóházak és üzemek álltak, de még más templomok is, és ezek tulajdonosai sajnálatos módon annyira megrögzötten pogányok, hitetlenek, eretnekek, szóval pokolra valóak voltak, hogy nem óhajtották eladni az ingatlanjaikat potom pénzért az EKÉ-nek. Hiába, ilyen rossz emberek is élnek a világban!

Hiába volt tehát ott Íventhalban az EKÉ-nek a szép nagy templom, a külön kis országocskát csak úgy tudta megalapítani, ha a várostól viszonylag messze vesz magának földet. De itt aztán meg is tette ezt, fel is épített sok szép házat, épített ide is templomot, bár nem akkorát mint az íventhali, hogy biztonságban legyenek még fallal is körülvette házait, s éltek ahogy akartak.

Itt nyugodtan imádkozhattak naponta ötször, itt senki nő nem hordhatott bokától feljebb erő szoknyát, különben nadrágot sem, sőt, aki itt élt, az tudomásul kellett vegye, hogy még a házastársával is tilos szeretkeznie, hacsak nem kifejezetten gyermekáldás céljából. Annyira így volt ez, hogy bár a kaulok ismerték és alkalmazták is néha a „biztos napok módszeré”-nek nevezett metódust a fogamzásgátlás érdekében (már akik nem tudták megfizetni vagy nem akarták használni az óvszert vagy a csiszík által előállított tablettát), de az EKE tagjai e módszert nemhogy nem használták volna, de éppenhogy használták csakhogy ellenkezőképpen: ha egy pár elhatározta hogy fog szeretkezni, gyermekáldásért, akkor a nő meg kellett állapítsa, melyek azok a napok amikor valószínű a teherbe esése, és csakis azokon a napokon élhetett nemi életet a férjével még gyermekáldásért is, s a többi napokon nem!

Ha a rendkívül ritka nemi élet miatt egy férfinak álmában magömlése történt, vagy ha egyszerűen csak erotikus álmai támadtak, akkor bűnbánatot kellett tartania és vezeklésül súlyos penitenciát szabott ki rá a pap, ami többnyire önostorozást jelentett, s több heti tartózkodást a húsevéstől és édes ételektől.

Bár sokan voltak akik az EKE mozgalmát emiatt túlzónak és fanatikusnak tartották, maguk a tagok inkább büszkék voltak arra, hogy hűen követik a több évszázada élt Szent Genurc tanításait, akit mellest a legtöbb más karotány egyház is tisztelt és szentnek tekintett, csak ezek - az EKE szerint - eltávolodtak az ő igaz tanításaitól!

Különben az EKE mozgalma nemcsak ebből állott, rengeteg híve volt Kaulianában, akik úgy gondolták hogy ha ők maguk nem is képesek vállalni e heroikus követelményeket, bűnös lelkek lévén, de alapvetően mégis nekik van igazuk, akik ide húzódtak e szent falak mögé, hogy maguk is megvalósítsák egyéni szentségüket.

Legalábbis eddig sok hívük volt. Az még nem volt tudható, mennyien maradtak ebből meg híveknek azután, hogy az EKE becsapta a királyt, s néhány hétre kötelezővé tette minden kaul számára az imádságot, s hogy úgy éljen mintha máris szent volna!

Amikor a csiszík megtámadták az íventhali templomot, a főpap, Hremnyik, még nem is tudott róla, mi történik, s hogy a király leleplezte a praktikáikat. Azaz nem a király hanem Jamína, de ez az EKE számára mindegy volt, mert az a lényeg hogy a király is tudomást szerzett erről... Hremnyik azonban ezt nem tudta meg egyelőre, merthogy nem is tartózkodott a templomban. Mert ne képzeljük ám, hogy egy pap minden idejét a templomban tölti!

Az igaz hogy az álkonzerveket ott készítették, mert onnan közelebb volt a palotába vinni őket, meg amiatt is, mert itt a telepen túl sokan éltek olyan „egyszerű lelkek”, akik elől jobbnak látták eltitkolni e gyanús foglalatosságot. De attól nem volt még naphosszat ott a főpap, sőt, volt olyan nap is amikor be se ment oda még rövid időre sem. A támadáskor véletlenül épp a telepen tartózkodott. Vagy talán nem is véletlenül: nagyon érdekelte ugyanis, hogy mi is lehet az a valami, amit Nandon házában találtak, s amiről Nandon nem mondja meg, hogy mire való!

Természetesen nem ismerte a kommunikátort, soha nem látott még adó-vevőt, s így akkor sem ismerte fel a rendeltetését, amikor rájött, hogy annak ki lehet húzni az antennáját. Különben meglehetősen rövid antenna volt ez, és még kihúzás nélkül is működött rövid távra a kommunikátor, például az úrhajó és Íventhal között. Ám Hremnyiknek nemhogy az antenna nem mondott semmit e titokzatos tárgy rendeltetéséről, de még a különböző gombokon és gombok fölött levő horkbetűs feliratok sem. Bár annyit sejtett hogy ez egy ismeretlen írás lehet, de nem bírta elolvasni, és ez nagyon bosszantotta!

Mikor látta hogy Nandon a kínzások ellenére is makacsul megtagadja a felvilágosítást, arra gondolt, épp ez az elszánt tagadás bizonyítja, hogy ez valami rendkívül figyelemre méltó dolog lehet! Ezt különben már az is mutatta szerinte, hogy ez nem holmi sebtében összebarkácsolt tárgy volt mint az összes többi elektromos tárgy Nandon házában, hanem rendkívüli gonddal készített darab. Mondhatni formatervezett! Ismerte a formatervezés fogalmát, mert a csiszíknél minden tárgy formatervezett volt.

De nem hitte hogy ez csiszí holmi. Nem lehet az, mert akkor lennének rajta csiszí feliratok! Az lehet hogy egy tárgyra a csiszík nem írnak semmit, de ha mégis van rajta felirat, akkor teljesen elképzelhetetlen, hogy ne csiszí nyelven, csiszí betűkkel írva legyen, hiszen a csiszík oly kényelmes és gőgös nép! Nagy ritkán akadnak olyan tárgyak amiken van valami barbár nyelvű felirat is, ha a csiszík azt a tárgyat kifejezetten Barbáriába szánták, de akkor is rajta van ugyanaz csiszíül is. Ez a csiszík között szabvány. Törvény. Nem tűrik ugyanis hogy amit ők gyártanak, azt egy csiszí, tehát ők maguk, ne tudja használni! Ez a valami tehát nem csiszí tárgy!

De akkor ki készítette és mi ez?! Nandon készítette volna?! Ezt Hremnyik valahogy kétlette. Túl szabályos, túl finom munka volt ez ahhoz! Nem hitte hogy Nandonnak lettek volna ehhez eszközei.

De akkor is tudnia kell, mi ez, mert ott találták nála!
És nem mondja meg. Nem és nem! Bámulatra méltó makacsság!

A főpap tehát otthon maradt inkább, s azzal kezdett el szórakozni, hogy nyomogatta a kommunikátor gombjait, hátha történik valami, amiből rájön a rendeltetésére. S ezt jobbnak is tartotta nem az iventhali templomban végezni, mert hátha holmi látványos dolgot produkál ez a valami, amire felfigyelnének a város lakói.

De csalódnia kellett. Semmi nem történt! Semmi, pedig hosszú időn át nyomogatta!

Bizony, semmi nem történt, eleinte még az sem, hogy a Tila-10 jelet fogott volna, egyszerűen mert a kommunikátor ki volt kapcsolva, és bár a főpap sok gombot megnyomkodott rajta, de ötletszerűen, s a bekapcsológomb valahogy kimaradt a sok nyomkodásból. Végül azonban csak rájött hogy semmi értelme annak amit csinál, és nekiállt módszeresen végignyomkodni mindet.

De még így sem történt semmi. Legalább két órát próbálkozott mindenfélével, s csak ekkor fedezte fel a bekapcsológombot, ami pedig nem is volt igazi gomb, hanem egy csúszkaféleség a kommunikátor hátlapján, ezt lehetett eltolni.

Eltolta. S erre már történt valami: kivilágosodott a kommunikátor kis képernyője, ezen megjelent mindenféle hork betű és számjegy, amiből a főpap mit sem értett, e jelek közül néhány rövid időközönként változott, mert a hork időt mutatta, s ez lenyűgözte Hremnyiket, de ebből sem értett semmit. De most már némi remény töltötte el, s tovább nyomkodta a gombokat szorgalmasan, de semmiféle újabb eredményt nem produkált ezzel.

Legfeljebb azt, hogy ekkor már röpült feléjük Szim, de egyelőre még erről sem szerzett tudomást Hremnyik.

Amiről tudomást szerzett, az egészen más volt. Lélekszakadva loholt ugyanis elé az egyik szolgagyerek, hogy borzalmas híreket kapott a városból: a csiszík megtámadták a templomukat és elfoglalták! Ez egészen biztos, több hívük is látta a városban az eseményeket, s ezek most idesiettek hogy elmondhassák nekik! Sőt, a király átadta a hatalmat fiának, Rolinak, Roli pedig azonnali hatállyal feloszlatta az EKE rendjét, elkobozta a vagyonukat, és holmi vizsgálóbizottság felállításáról rendelkezett, hogy az elkezdje kutatni, miben vétkesek az EKE vezetői! Mert valami olyasmit mondott a király, hogy az EKE tagjai becsapták apját, de hát ez ugye biztos nem lehet igaz, nem, nem, ezt ők, őszinte hívő emberek nem hiszik el...

De még ez sem minden. Mert a király ötven fős katonaosztagot indított el ide a telep felé, megparancsolva hogy azonnal zárják be azt, pecsételjék le a házakat, s vegyék őrizetbe az itt lakókat, az ő nevében!

Ez rengetegsok hír volt kis időbe belezsúfolva, és Hremnyik alaposan el kellett hogy gondolkozzék rajta. Nagyon megdöbbent! Nem hitte hogy lelepleződnek, s főleg nem azt hogy ilyen hamar!

De erre is megvolt a terve. Ha hagyja hogy elfogják őket, akkor mindennek vége. A király elítéli őt is, segítőit is, s ezellen senki nem fog tiltakozni, mert most még nagy a köznép felháborodása. Ki kell tartani minél tovább, ha legalább néhány hétig kihúzza úgy hogy nem fogja el őt a király, akkor már mindjárt más lesz a helyzet: az emberek elfeledik a haragjukat, s újra felébred bennük az istenfélelem! Azt mondják majd, hogy nem szabad papokra, felszentelt emberekre fegyvert emelni! Eközben meg is magyarázhatja mindenkinek hogy nem is igaz hogy bűnösök volnának, ez egy képtelen rágalom, nem is lesz ez nagyon nehéz, hiszen vannak jótolúlú újságírók is a híveik között... felébresztheti az emberekben a haragot a csiszík ellen, mert azok a templomban sok papot megöltek, s még szentségtörést is elkövettek az oda való behatolással...

De mindez csak akkor ér valamit, ha egy darabig megússza az elfogatást. Ezért kiadta a parancsot:

—Híveim! Jön ellenünk az Ördög a gonoszság hadával! Zárjátok be a kapukat, vonuljatok a falakra, mindenki fogjon fegyvert a kezébe, s húzzátok a helyére az ágyúkat is!

Mert voltak ám ágyúik is! Titokban szerezték be őket, s akadt belőlük ötven darab.

Ötven ágyújuk volt, és mintegy ugyanannyi katonát küldött ellenük a király, ezt mondták neki. Nem is vitás hogy nem tudják majd elfogni őket!

Az persze lehet hogy a király küld majd még több katonát is, de ezt biztos meggondolja az uralkodó, mert mégsem néznék jó szemmel az emberek, ha nagyarányú ostromba fogna a saját országában, s véres események színtere lenne fővárosának közeli térsége! Ez egyszerűen nem illik!

Emberei gyorsan engedelmeskedtek neki, szinte örömmel. Többségük kifejezetten lelkesedett az esetleges hősi halál gondolatáért. Biztosak voltak benne, hogy akkor azonnal a mennybe jutnak.

És épp abban a pillanatban érkezett meg a telephez Szim, amikor az utolsó ágyút a helyére vonták!

Na már most, egy légpárnás jármű jóval nagyobb, mint a benne ülő vezető! Tehát messzebből lehet észrevenni! Az EKE tagjai már akkor észlelték a légpárnás jöttét, amikor még azt sem tudták hogy ki vezeti azt.

Ha fogalmuk sem volt is róla hogy ki a pilóta, arról azonban nagyonis határozott elképzeléssel rendelkeztek hogy kié is lehet az a jármű! Alig pillantották meg, máris felharsant az izgatott kiáltás:

—A csiszík! Jönnek ellenünk is azok az átkozott csiszík!

Ez végülis logikus elképzelés volt. Akkoriban Tlaxánon egyedül a csiszík tudtak repülni.

A főpap elsápadt. Ha a csiszík ellenük támadnak, semmi reménye az ellenállásra!

Na de akkor már nem adja olcsón az életét. Talán sikerül magával vinnie a pusztulásba néhányat közülük! - s ezt kiáltotta:

—Lőjete! Lőjete! Lőjete! Mindenki üdvözl, aki akár egy csiszít is megöl!

S eldördültek az ágyúk. És persze hogy nem talált a legtöbb lövés!

Igenám, de ötven ágyú tüzelt. Szim amikor ide indult, nem gondolt arra, hogy belefut egy kifejezetten reá várakozó, felkészült tűzérségbe! Ő azt hitte, hogy a láttára megrémülnek majd az emberek... s lehet hogy meg is rémültek volna, de már akkor lőttek rá, amikor még őt magát nem is látták, csak a járművét. S mert egyszerre ötven ágyú tüzelt, szinte lehetetlen volt hogy ebből el ne találja a légpárnást néhány!

El is találta egy, ez kibillentette a pályájáról, elkanyarodott, erre eltalálta egy második lövés is... és e két lövést fel sem vette volna a Tila-10, a harci űrhajó, de a légpárnás nem volt harci jármű. Jó hork anyagból készült, s ha nekimegy mérsékelt sebességgel valaminek, még azt is kibírta volna. Csakhogy most egészen más történt: a két lövés által kilőtt kartácsdarabok rop-

pant erővel fűródtak bele, átütötték a burkolatot, megsértették a belső érzékeny elektronikus vezérlést, kilyuggatták a csöveket, lehetetlenné vált irányítani és a levegőben tartani, néhány pillanatig vadul kanyargott ide-oda, átrepült a falon is, majd becsapódott az egyik házba. És néhány pillanat múlva fel is robbant, messzire szálltak apró darabjai. Robbanásának ereje két másik házat is megsértett, jókora darabokat szakítva le belőlük.

Szimnek szerencséje volt, hogy ilyen nagy, és nem kisebb erővel csapódott a házba a jármű. Így ugyanis mielőtt felrobbant volna, még áttörte nemcsak az egyik házfalat, de a ház tulsó falát is, hogy orra ott kibukkant a szabadba, s a nagy lassulástól Szim teste áttörte a szélvédőt, s kirepült az ülésből, messzire, olyan messzire, hogy ott a robbanás már nem ártott neki. Az igaz hogy ezután Szim elterült ott, s nem moccan, de ennek nem az volt az oka hogy meghalt volna, hanem csak az, hogy elájult a kapott ütéstől. Hiába, a horkok szívósak, de ők sem bírnak ki mindent!

Legalábbis nem következmények nélkül. Mert az igaz hogy Szim elájult, de egy ember a helyben rákente volna az agyvelejét az utcakövekre.

Azt természetesen Hremnyik is látta hogy valaki kizuhan a járműből, s azonnal odasietett. Azok azonban akik közelebb voltak Szimhez, előbb értek oda a főpapnál, s most nem győztek hadonászni a testük előtt, a rontásüző Szent Karó jelét rajzolva a levegőbe.

—Egy szörnyeteg! A pokol küldötte! Krétosz, segíts rajtunk! - fohászkodtak.

—Krétosz már segített, most nekünk kell segíteni magunkon! - válaszolta gyorsan Hremnyik, bár maga is határtalanul megdöbbent Szimet megpillantván. —Nem tudom hogy ez az izé él-e még, de biztos ami biztos, kötözzétek meg jó alaposan! Azaz nem is, a kötélt túl gyenge volna ennek; széttépné vagy szétharapná; tehát gyerünk, láncoljátok meg! Bilincset rá! És utána rakjátok be egy erős ketrecbe! Majd ha magához tért, kivallatom!

—De szentéletű atyám, tud-e beszélni egy ilyen ördögfióka?! - kételkedett valaki a tömegből.

—Hogyne tudna, ha egyszer vezetni is képes egy efféle járművet! - vágta rá magabiztosan a pap.

—De hát honnan bukkant elő ez? Létezik vajon, hogy a Pokolból nemcsak ilyen fertelmes lényt küldött a Sátán, de még csiszí járművet is adott neki hogy gyorsabban érjen ide?!

Ezt a főpap sem tudta. Sőt, az az igazság, hogy magában erősen kétlette hogy e furcsa pilóta a Pokol küldötte lett volna. Azesetben ugyanis nem győzték volna le ilyen könnyen! De nem tudta hogy erre mit mondjon; ám nem is kellett semmit sem mondania! Mert ekkor kiáltás harsant a fal tetejéről:

—Itt vannak a király katonái!

—A falra testvéreim, a falra! - kiáltotta Hremnyik, és maga is odafutott. Ott aztán így vezényelt:

—Fordítsátok feléjük az ágyúkat!

Ezt meg is tették, bár még nem is töltötték mindegyiket újra a Szimre leadott lövés után. De a katonák így is megértették, hogy túlerővel kerültek szembe.

Ők nem éreztek akkora kedvet a hősi halálra, mint az EKE tagjai. Tehát visszavonultak.

* * *

Már késő éjszaka volt, amikor Rolí igazán váratlanul felkereste Zimitát.

—Nagykövetnő, kérelemmel fordulok hozzád! Vesd be a kommandósaidat, hogy foglalják el az EKE telephelyét!

A követnő pontosan tudta, milyen telephelyről beszél Rolí. Most megrázta a fejét.

—Szó sem lehet róla, Rolí! Ez a barbárok ügye, intézzétek el ti barbárok magatok közt, nélkülünk!

—Na de hát...

—Semmi dehát! Mi csiszik nem szeretünk beavatkozni a barbárok dolgaiba, úgy értem természetesen hogy fegyveresen nem! Tapasztalataink szerint mindig amikor ilyesmit teszünk, abból baj származik, nem nekünk, hanem a barbároknak, és bár származik jó is belőle, de minden

alkalommal kérdéses, hogy több jó született-e mint rossz! Nem mondom, akad példa az ellenkezőjére is, de kevés! Maga a történelem tanította meg arra a leckére bennünket, hogy mi nagyon másképp gondolkodunk mint a barbárok, s ezért a barbárok nem értik meg az indokainkat, s emiatt vigyázni kell a beavatkozással, különösen mert roppant erők felett rendelkezünk, sokkal erősebbek vagyunk mint ti barbárok, s emiatt ezt az erőt felelősségteljesen és megfontoltan kell használnunk!

—Na de hát nem értelek Zimita, épp pár órája foglaltad el a templomot is! Mit számít már az, hogy csak a templomot, vagy még mást is?!

—Sokat! Azon a telephelyen rengeteg barbár él, sokkal több mint a templomban! Teméntelen-sok áldozat lenne! S ezek többsége nem pap mint a templomban, csak megtévesztett, bugyuta polgár! Továbbá, a templomot sem lettem volna hajlandó elfoglalni, csak annyira fellelkesített hogy talán ott megeljük az ősök titkát, hogy emiatt kockáztattam. Sikerült! Nyertem! Nyert Csisziföld, mert meglett a titok! Ez nagyszerű! Örülök neki! Nagyon örülök! De ez akkor is kockázat volt, és ha van valami a világon amit mi csiszik mindennél jobban gyűlölünk, hát az a háború, de rögvést másodiknak a kockázat jön! Hát még akkor mennyire gyűlölhetünk valamit, képzeld csak el, ha az háborúval összefüggő kockázat! Igazság szerint már csodálkozom is magamon hogy miként tettem ilyesmit, bizonyára nem lehettem teljesen magamnál amikor kiadtam a parancsot a templom elleni támadásra, lehet hogy pillanatnyi elmezavarom volt vagy talán te voltál kiváltképpen ügyes a rábeszélésben, Rolí, hiszen gondolnom kellett volna rá hogy még ha ismerik is a papok az ősök titkát, akkor sem biztos hogy a templomban rejtették el! Na de hát ami történt, megtörtént és szerencsém volt, de nem hiszem hogy ott a telephelyen is rábukkannék valami hasonlóan fontos tudományos leleményre! Te sem mondatsz ilyesmit nekem Rolí hogy de bizony úgy van, semmi bizonyítékom rá, sőt még valószínűnek sem tarthatsz egy ilyen sejtést! Tehát nem akarom hogy méginkább azt mondják a barbárok hogy öldökljük őket, ezért csináld csak magad Rolí, a magad katonáival, hiszen arra vannak, azért kapják a zsoldjukat! Erkölcseleg téged támogatlak, sok sikert kívánok neked, de tényleg csak erkölcseleg támogatlak és nem fegyveresen! Mi csiszik tényleg csak legvégső esetben szoktunk a barbárok ügyeibe beavatkozni!

—De Zimita, küldtem oda ötven katonát, de azoknak ott ágyúik is vannak, van nekik talán négy tucat ágyújuk is, úgy mondták az odaküldött katonák...

—Akkor most ne ötvenet küldj hanem ötszázat vagy akár ötezret is! Ne mondd hogy nincs ennyi katonád!

—Persze hogy van, de azok ott a telephelyen fanatikus örültek, utolsó lehelletükig védekezni fognak...

—Nagyon helyes, akkor legalább elpusztul mind, nem sajnálom őket! Semmi kifogásom ellene Rolí, ha mindet kardélre hányod vagy lelövöd, én épp csak azt nem akarom hogy ezt mi csiszik tegyük meg! De ha megteszed, Rolí, tőlem nem ér ezért szemrehányás téged!

—Az én embereim közül is sok lenne az áldozat mert ágyúik vannak, míg részletekről elég lenne néhány rakéta!

—Akkor vitess oda te is ágyúkat, Rolí! Sok-sok háborút vívtatok már ti barbárok, ahol elfoglaltak olyan várakat melyben lényegesen több ágyú volt mint ötven, és a fala is sokkal erősebb volt mint annak a telephelynek az erősítése! Tehát hagyj engem békén Rolí ezzel, és tedd a dolgodat! Csisziföld nem zsoldosa Kaulianának! - zárta le a beszélgetést Zimita.

És Zimitának igaza volt olyan értelemben, hogy minden ősi csiszí hagyománnyal tökéletesen összhangban döntött. Ez mégis azt jelentette, hogy ők, a csiszik elkövettek egy újabb hibát: amiatt hogy nem segített Rolinak, nem szabadították ki Szimet, s így ismét elszalasztódott a nagy lehetőség arra, hogy összebarátkozzanak a hork lánnyal, és megismerhessék a hork technikát!

Mindazonáltal ez nem jelentette azt, hogy Hremnyik főpap időt kapott volna arra, hogy kivallassa és megkínozza Szimet. Volt neki bőven más feladata!

Mert először is, Szim több mint tíz órán át magához sem tért. Amikor mégis megtörtént ez, akkor persze egy vasketreben találta magát, amit a telep közepére állítottak fel, az udvarra,

hogy mindenki láthassa a pokol küldöttét, akit íme foglyulejthettek Isten segítségével, s ekkor a főpap már kivallathatta volna – de nem tette, mert ekkor már igencsak éjszaka volt. Erős őrséget vezényelt oda, három főt is, s lefeküdt aludni.

Az őrség, hogy ne legyen unalmas az idő, elkezdte piszkálni Szimet. Böködték mindenféle botokkal, ágdarabokkal, még lándzsákkal is. Épp úgy bántak tehát vele, mint kegyetlen kölykök a fogoly oroszlánnaal vagy majommal. Szim egy darabig tűrte is ezt, már amiatt is mert nagyon kába volt, testéről nagy darabokon lehorzsolódott a bőr, s a bal combján mély vágás húzódott. Semmi mást nem kívánt most inkább mint egy kis nyugalmat, és semmi esélyét nem is látta a szökésnek. Lámcsak, nem sikerült kiszabadítania Nandont, sőt még őt is elfogták! E szomorú gondolat szinte depresszióssá tette, és csak feküdt szótlanul, szomorúan.

Mindössze annyit tett, hogy szép nyugodtan szétszakította a karjára tett bilincseket, így csak a karikák maradtak a csuklóin. Ez nem esett különösebben neheze, mert olyan erős volt, hogy könnyedén elpattantak a láncszemek, s ezt még a katonák sem vették észre, mert sötét volt.

Tűrte tehát a fájdalmas bökődéseket, de akkor az egyik őrszem azzal kezdett el szórakozni, hogy megkerülte őt, s már nem oldalról szurkálta hanem a lábát bökölte, majd igyekezett jó mélyre benyúlni a rácsok közé a lándzsával, mert szerette volna eltalálni vele Szim lába közét! —Feldugom neki a lándzsát! Megérdemli ez a pokoli lény! - mondta vigyorogva a barátjának.

—Ne hülyéskedj testvérem, hiszen ruha van rajta!

—Aztán mit számít az?! Jó hegyes ez a lándzsa, átszakítja azt!

—De hátha nem akarja megöletni őt a szentatya!

—Dehogy ölöm meg én, ebbe még nem fog belehalni, és nehogy már ilyen nyugodtan feküdjön ott, miért szundikáljon egy jót amikor mi sem aludhatunk miatta, merthogy őriznünk kell! Figyeld csak meg, mindjárt felugrik ez, ha bedugom oda neki!

Azzal úgy is tett. Szim háta mögé került, s mert nem akarta nagyon messziről bedobni a lándzsát, mert akkor esetleg túl nagyot szúrna és megölné Szimet, ezért előbb csak óvatosan dugta a lándzsát a ketrec padlóján Szim két lába között, majd amikor már egészen közel ért, túlhaladt a térd vonalán, akkor...

Akkor akarta alaposan megtaszítani. Csakhogy elfeledkezett valamiről! Arról, hogy a népi bölcsesség úgy tartja, hogy alamuszi macska nagyot ugrik!

Márpedig a macska, az tulajdonképpen nem más mint egy aprócska tigris. És egy hork, ha akarja, felveszi a versenyt a tigrissel.

Szim érezte amint a lándzsa végigcsúszik a lába szárán. Érezte hogy hová közeledik. És ha még mindez nem lett volna elég: meg is értette az őrs beszédét, mert hiszen megtanult kaulul Nandontól!

Amint tehát megfelelőnek ítélte a helyzetet, cselekedett.

A lándzsadugdosó őrs az egészről csak azt vette észre, hogy a ketrecben eddig nyugodtan heverő sötét tömeg, ami Szim volt, váratlanul mozogni kezd. Nem tudta kivenni a mozgás egyes fázisait, mert minden nagyon gyorsan történt. Szim megmoccant, s máris nem feküdt hanem állt, már a markában volt a lándzsa, azt megrántotta, s e rántástól az őrs, aki még nem engedte el azt mert minden olyan gyorsan történt, meglódult, és nekicsapódott a ketrecrácsnak, de olyan erővel, hogy az ütődéstől ripityára tört az állkapcsa, s emiatt még üvölteni sem tudott! S most kinyúlt a ketrecből Szim, kimeresztette mind az öt karmát, és megmarkolta vele az őrs nyakát.

Azután behúzta a kezét a ketrecbe. Csakhogy ekkor már a markában volt az őrs egész ádámcsutkája, amit kitépett a nyakából! Az őrszem természetesen rögvest holtan rogyott le a földre.

De Szim még nem is fejezte be áldásos tevékenységét: mert hiszen nála volt az őrs lándzsája! S erről megfedkezett a második őrszem, aki annyit látott hogy a társát a ketrec mellé rántja valami, nyilván a fogoly szörny, kissé közelebb lépett hogy a segítségére siessen – nem *nagyon* lépett közelebb csak egy kicsit, de ez már elég volt ahhoz, hogy Szim kinyújtsa a kezét, benne a lándzsát, és beleszúrja a mellébe. Ehhez ugyan a legvégén kellett megragadnia a lándzsát, s ilyen tartás mellett senki ember nem tudott volna nagyot, halálosat szúrni – de Szim nem

ember volt hanem hork, tehát jóval erősebb. A lándzsa bizony elérte az őrszemet és bele is fúródott – ő is meghalt.

Ekkor már megijedt a harmadik őrszem is, és futni kezdett a ház felé, de Szim visszahúzta a lándzsát, majd elhajította. És pompásan célzott a sötétben is, mert majdnem mindegy volt neki hogy éjjel van-e vagy fényes nappal, hála éles hork-szemének ami hasonló volt a macskák szeméhez, és a lándzsa csak repült, repült, majd beleállt a harmadik őr hátába, s a melle közepén bukkant ki!

És Szimnek még mindig volt egy lándzsája, mert a második őr hulláját egészen a ketrecéhez húzta, s így már el tudta szedni annak a fegyverét. De ezt egyelőre nem használta, mert pillanatnyilag nem volt több őr a közelében.

Másnap reggel igazán elszörnyedve vették észre az EKE tagjai, hogy mit csinált az őrséggel ez a borzasztó lény! S nem is csak azt láthatták hogy megölte a társaikat, de Szim még mást is tett: tartott tőle hogy nem fognak neki enni adni, ezért felkészült minden eshetőségre: behúzgálta nagy nehezen a ketrecébe a közelben heverő két őr hulláját, ehhez persze a karmaival kisebb cafatokra kellett szabdálnia őket, és bizony jól be is falatozott eddigre a finomabb részekből!

Csak azért nem szökött meg, mert a ketrec kulcsa nem volt ott egyik őrnél sem.

—Hadd lőjem le! - kérték többen is Hremnyiket.

—Nem! Hátha még kivallatom, hátha jó lesz valamire! - felelte a főpap, de ő is borzadva figyelte Szimet.

Mindazonáltal látták, hogy ott a lándzsa Szim ketrecében, s már senki nem mert emiatt a közelébe menni. S így a két őr maradványait sem vihették ki a ketrecéből, s csak a harmadiknak adhatták meg a végtisztességet, s ez nagyon bosszantotta a hívők lelkiismeretét.

Az nem bántotta őket, milyen méltatlanul bánnak Szimmal, akiről pedig tudván tudták, hogy maga is értelmes lény.

Emiatt tehát komoly akadálynak nézett elébe Hremnyik, ha ki akarta volna hallgatni Szimet, de más is közbejött: a király katonái! Mert Rolí, miután hiábavalóan győzködte Zimitát, kivezényelt ezer katonát a telep bejárata elé, bár az ostromot még nem kezdte el, mert ágyúkat várt és még több embert, amiknek és akiknek messzebbről, nem Íventhal mellől kellett megérkeznie. De Hremnyik akkor sem ért rá most Szimmal törődni, mert állandóan attól félt hogy kezdődik-e a támadás, leste a katonákat, sőt még követséget is menesztett Rolíhoz, de Rolí a követség minden tagját rögvest elfogatta, egy kivételével, akit azzal az üzenettel küldött vissza, hogy adják meg magukat az EKE-sek feltétel nélkül, ezesetben bírósági tárgyalásnak néznek elébe; ha nem tesznek így, akkor az ostrom után a túlélőket egyszerűen felakasztatja mint fegyveres lázadókat!

A főpap, csak hogy időt nyerjen, gondolkodási időt kért. Rolí azt mondta, kap két napot, ez ugyanis neki is jó volt, mert erősítést várt, például az ágyúkat.

Nagyjából itt tartottak az események, amikor Zul testében magához tért Nandon.

* * *

Nandon legalább annyira aggódott Szimért, mint korábban Szim őerte! És hát értelmes ember volt, ha nem így lett volna, nem tudta volna kitalálni azt a sok elektromos leleményt sem! Főleg ha figyelembe vesszük azt is, hogy mindemellett még hitt istenben is, szellemekben meg mindenféle egyéb babonaságban is! Ezek biztos lerontották a teljesítményét. De mindezek ellenére is felfedezte például a villanymotort. Tehát okos volt.

Ami az istenhitet illeti, egyáltalán nem volt biztos benne, hogy hiszi-e még isten létét ezek után! Elvégre Szim elmondta neki korábban, hogy semmiféle istenre nem leltek a horkok a világűrben. No meg isten kiválasztottai, a papok, nemrég őt Nandont jócskán megkínózták...

De egyelőre még nem gondolkozott el alaposan azon, mit hisz és mit nem. Ez most sem állt szándékában, mert más dolga volt. Meg kell mentse Szimet!

Csak épp azt kell ehhez kitalálnia, hol is keresse.

S mert okos volt, nekiállt kiszámolni, mennyi ideje tűnt el Szim. Az orvosrobot megmondta ugyebár hogy hány órája nem látta Szimet, azt is mennyi időbe tellett az ő műtete, a kettőt kivonta egymásból – az eredmény tizenkilenc óra lett. Ez azt jelentette a számára, hogy Szim akkortájt mehetett el innen a Kolosszustól úgy nagyjából, amikor ő épp elindult a templomból!

De hová mehetett?! Csak nem – őt kiszabadítani?!

Ez nem volt éppen lehetetlenség, bár miből is tudhatta meg a leány, hogy hol keresse őt?! Mert hiszen ha lett volna Szimnek valami furfangos módszere az ő megtalálására, akkor már megpróbálkozhatott volna a kiszabadítással hetekkel ezelőtt!

Egyáltalán, miért nem repült még el?! - és Nandon tűnődve nézte a Tila-10-et. Aztán pillantása a raktárajtóra tévedt. Szabad volt, nem állt már előtte egyetlen roncs sem, sem roncs hipermotor, sem másféle hulladék.

Nem emlékezett rá, hogy a műtete előtt is szabad volt-e már a raktárajtó. Akkor nagyon izgatott volt, mással sem törődött csak hogy azt nézze meg, itt van-e még az ũrszöcske. De valószínűnek tartotta hogy akkor is így volt már minden. Ha pedig így volt, az azt jelenti hogy Szim bár elmehetett volna, de nem ment el! Várt még! Rá várt! Nem akarta itt hagyni!

De hiszen már amikor a kommunikátoron át beszélt vele, akkor is azt mondta a leány, hogy nem megy nélküle sehova...

Akkor viszont ő sem mehet sehová Szim nélkül. A horkokhoz persze amúgysem mehetne Szim nélkül, mert nem tudja hogy miként kell azt, de a csiszíkhöz sem mehet. Ki kell szabadítani Szimet, egyrészt mert jobb szeretne Szimmel a horkokhoz menni mint nélküle a csiszíkhöz, másrészt ez kötelessége is.

—Hová ment Szim? - kérdezte a gépdoktort.

—Nem tudom uram, a légpárnás járművel ment el, de nem tudom hogy hová.

Ettől nem lett okosabb Nandon, mert maga is sejtette hogy a légpárnással ment el Szim. Mindazonáltal ha a légpárnással ment el, akkor nem ide a közelbe ment! Meg különben is: itt a közelben csak mindenféle állatokkal találkozhatott volna a leány, de Nandon erősen kétlette hogy azok Szimnek veszedelmet jelentettek volna. Még a vadkan sem, mert ha Szimre rohan, Szim átugorja, sőt, felugrik a hátára, aztán máris átharapja a nyakát! Legfeljebb talán a medve lehetne veszélyes, de még az sem biztos, mert az erősebb ugyan Szimnél, de Szimnek éles karmai vannak! S egy medve nem valami tohonya és lomha állat ugyan, ahogy azt a mesék alapján hiszik az emberek, de mégiscsak sokkal lassabb mint egy hork, ezt tudta eddigre már Nandon. És Szim már messziről megszimatolná a mackót, ha meg a medve üldözni kezdené, elszaladhatna előle.

Nem, nem, Nandon minden idegszálával érezte hogy Szim éppen pontosan a városba ment, és nem máshová. És pontosan őerte, Nandon miatt ment a városba!

No igen, ez logikus. Más keresnivalója nincs ott Szimnek. De ha oda ment, és ha tudja is hogy Nandont a templomban tartották fogva – miért nem jött már haza?! Hiszen a templomban semmit nem találhatott! S a templomot eddigre már rég elfoglalták a csiszíki! És ha Szim nem is ismeri a csiszíket, de a sok rombolás látványából csak rá kellett volna jönnie, hogy itt alapvető változások történtek, hogy tehát már nem azok a templom urai, akik Nandont elfogták!

Vagy Szim talán mégsem vette ezt észre, és harcba keveredett ott a király katonáival?! Esetleg magukkal a csiszíki?!

Hanem ezt Nandon valahogy nem hitte. Először is, tegyük fel hogy Szim odarepül a légpárnással a király katonáihoz. Azok közel engedik, mert azt hiszik hogy csiszíki jármű – azután megpillantják a kormánytól Szimet, és akkor aztán biztos hogy ész nélkül menekülnek, amilyen babonások! Ha pedig a csiszíkhöz repül el Szim... de hát először is, a csiszíki nem olyanok hogy ott maradjanak a barbár templomban! Hiszen finnyások, az a hely piszkos, mocskos, bacillusos nekik... nyilván gyorsan eltűntek onnan. Na de ha mégis feltételezzük hogy Szim a csiszíki talákozott, csak a gondolat kíséret kedvéért... a csiszíki ugyan semmit nem kockáz-

tatnak... de nagyon érdekli őket minden újdonság is! A csiszíkre az a jellemző, hogy hagyják leszállni a járművet. Mert először vagy azt hiszik hogy az ő gépük, mert errefelé csak ők tudnak repülni, vagy ha felismerik hogy nem saját típus, akkor azt hiszik róla hogy valami gyöel jármű lehet. Vagy most érkezett Nikából, új csiszí fejlesztés! Aztán amikor meglátják Szimet, akkor sem lőnek rá, bár bizonyára célbaveszik a fegyverekkel. De nem lőnek, amíg Szim nem lő elsőnek. De Szim nem lő, mert nem tud lőni: nincs neki mivel! A csiszík nem fognak elsőként támadni! Ellenkezőleg, megpróbálnak majd elbeszélgetni Szimmel! Akkor viszont Szim már rég itt lenne a Kolosszusnál, talán néhány új csiszí barátnővel együtt!

Nem, Szim nem találkozott sem a katonákkal, sem a csiszíkkal.

De akkor hol lehet?!

—Hogyan tudnám kideríteni, hogy hol van Szim?! - kérdezte a robotot.

—Nem tudom uram. - felelte az.

Nandon gondolt rá, hogy Szim azt mondta neki: a robotok sokszor nagyon ostobák mindenben ami nem függ össze szorosan a feladatukkal. Márpedig a fémdoki a gyógyításhoz ért, nem az ilyesmihez! Ezért megkérdezte ezt is:

—Hogyan lehet kideríteni, merre van a légpárnás?

—Fel kell hívni a vezetőjét rádión, uram!

—De nincs rádióm! - válaszolta Nandon, aki tudta hogy a kommunikátorát elvették a papok.

—Akkor kérdezd meg uram valamelyik nálam okosabb számítógépet hogy mitévő légy! - mondta a gépdoktor, aki bizonyos mértékig tisztában volt a saját korlátaival.

—Valóban! - csapott a homlokára Nandon, de utána sziszegett is eleget, mert olyan erős volt, hogy bár nem is nagyot akart ütni, de ez még neki is fájt. S mert a Tila-10 közelebb volt mint a vezérlőterem komputere, odament és beült a vezetőülésbe. Különben is helyénvalónak tartotta hogy ettől érdeklődjék, mert tudta hogy ez harci űrhajó, ha pedig harci, akkor kell értsen valamit a felderítéshez is!

Remélte, helyesen okoskodik. Meg volt róla győződve, hogy a Tila-10 meg tudja találni Szimet, kell legyen erre módszere, olyan ügyes gép ez, csak sajnos, ő Nandon rémségesen tudatlan a kezeléséhez! Soha nem merne például felszállni vele! De talán a gépagy ami benne van, segít neki!

—Ébredj pajtás! - ütögette meg gyöngéden a műszerpultot. Azon kigyulladtak a fények. Valószínűleg nem az ütögetésre, hanem a hangra.

—Itt az űrhajó harcászati komputere beszél. Üdvözlöm! Miben segíthetek uram? - kérdezte a számítógép, amit úgy programoztak, hogy ha szólnak hozzá, kapcsoljon át kiírás helyett ő is verbális kommunikációra.

—Van egy nagy gondom. Keresek egy légpárnás járművet, amivel Szim utazott el innen.

—Hová ment?

—Épp ezt szeretném tudni!

—Felhívjam Szim kommunikátorát hogy megkérdezzük tőle a pillanatnyi pozícióját?

—Légy oly kedves!

A számítógép pár pillanatig csendben maradt, majd így szólt:

—Szim kommunikátora nem jelentkezik!

—Micsoda?! - ámult Nandon. Ő szegény nem tudta, hogy a kommunikátor Szim kizuhanásakor ripityára tört.

—Szim kommunikátora nem jelentkezik! - ismételte meg a választ a komputer.

—Mi lehet ennek az oka?

—Vagy az hogy ki van kapcsolva, vagy az hogy megsemmisült.

—Akkor most mi lesz?

—Nem értem a kérdést uram! Kérem szíveskedjék konkrétan fogalmazni!

—Mit jelent az, hogy „konkrétan”?

—Azt, hogy precízebben.

—És mit jelent az, hogy „precízebben”?

—Azt, hogy pontosabban.

—Akkor ezentúl ezt mondd nekem. És nem értem hogy mit nem értesz!

—Miben segíthetek még, uram?

—Adj tanácsot, miként határozhatom meg vagy Szim helyét, vagy legalább annak a járműnek a helyét, amivel Szim elment innen!

—Ha kívánja uram, megpróbálok összeköttetést teremteni a légpárnás jármű számítógépével!

—Kívánom! - felelte egyszerűen Nandon.

Kis idő múlva megérkezett a számítógép válasza:

—Sajnálom uram, de a légpárnás jármű számítógépe elérhetetlen!

—Ez mit jelent?

—Nem válaszol a hívásomra!

—Ez mitől lehet?

—Ennek három oka lehet: vagy kikapcsolták, vagy megsemmisült, vagy létfontosságú funkciói hibásodtak meg!

Nandon meg volt róla győződve, hogy Szim nem kapcsolta ki a légpárnást. Dehogyan kapcsolta, nem tette ezt meg sosem azóta hogy azt megjavították a fémsáskák! Örült a lány hogy működik a masina! És életére de még üdvösségére is le merte volna fogadni, hogy a jármű nem hibásodott meg. Lenyűgözte őt a hork technika, s úgy vélekedett, ahhoz hogy ezeknek a leleményes lényeknek a gépei tönkremenjenek, ahhoz egy olyasféle nagy katasztrófa kell, mint ez az égből lezuhanás, ami a Kolosszust érte. Marad tehát az utolsó lehetőség: a megsemmisülés!

Lehajtotta a fejét. Ha a légpárnás megsemmisült, akkor nagyon valószínű hogy a benne ülő Szim is!

—De hátha nem?! - kapta fel a fejét. —Hátha ott fekszik valahol sebesülten, pedig még meg lehetne menteni, ha elvinné a gépdoktorhoz...

—Ha feltételezzük hogy a légpárnás megsemmisült, akkor meg lehet állapítani hogy hol?

—Optikai felderítéssel igen. - válaszolta az űrhajó.

—Az mit jelent?

—El kell repülni mérsékelt sebességgel és nem nagy magasságban a megsemmisülés feltételezett helyszíne fölött, és megtekinteni hogy vannak-e roncsok valamerre.

—Ezt eddig is tudtam, köszönöm! - morogta gúnyosan Nandon. De a számítógép nem értett a humorhoz, s így válaszolt:

—Örvendek hogy segítségére lehettem uram!

Nandon letámasztotta két könyökét a vezérlőpultra, s tenyerébe hajtotta a fejét. Gondolkozni próbált, bár rendkívül szokatlan érzés volt hogy ekkora marka van, ekkora feje, és hogy ujjai közt érzi nagy szemfogait, melyek immár mindörökre férfidíszei!

Ahogy így merengett hogy mitévő legyen, tekintete a közvetlenül előtte levő képernyőre tévedt. Azon egy csomó hork betűt és számsort látott.

—Ez mi? - kérdezte kíváncsian, és rámutatott. Ujja mozgását érzékelte a számítógép a fülkében levő kamerával, s megértvén a kérdést, így válaszolt:

—Ezek egy hely koordinátái uram.

—Úgy érted hogy ez a te számodra egy hely címét jelenti?

—Így is lehet fogalmazni uram.

—És milyen hely címe ez?

—Nem értem a kérdést uram.

—Miért írtad ki e helycímet ide?

—Mert ez volt a megoldása egy feladatnak.

—Milyen feladatnak?

—Amit Szim parancsolt nekem.

—Micsoda?! Milyen feladatot parancsolt neked Szim?!

—Hogy figyeljem egy bizonyos kommunikátor frekvenciáját, s ha jelez, állapítsam meg, honnan ered a jelzés.

—Aha! Húúú! - üvöltött fel Nandon diadalittasan.

—Nem értem a kérdést uram, kérem fogalmazzon pontosabban! - kérte a számítógép, Nandon diadalüvöltésére célozva.

—Értem már! Az én kommunikátorom helyét próbálta Szim meghatározni! Nem tudom hogy ez miként lehetséges, de ezt tette! És sikerült is neki! Akkor pedig biztos hogy oda is ment!

—Segíthetek még valamiben uram?

—Igen! Mikor derített ki?

—Mit, uram?

—Mikor írtad ki ide ezt a helyet Szimnek?

—Hatvanhat órája. Mondjak pontosabb időadatot is, uram?

—Nem kell! Ez az! Épp akkor indult el innen Szim! Itt a bizonyíték!

—Nem értem uram, mi az hogy bizonyíték?

—Nem számít! Idefigyelj gépbarátom, én nem értek a vezetésedhez, érted ezt?

—Értem uram. Sokan vannak akik nem értenek ehhez, de örömmel közölhetem hogy bizonyos határok között képes vagyok automatikus navigációra. Ezesetben azonban nem ajánlom hogy hadi tevékenységbe induljon velem.

Bár Nandon épp hadi tevékenységbe készült menni, úgy döntött, ezt nem köti Tila-10 orrára. Már ha van neki orra... bár amilyen ügyes gép, még beszélni is tud, hát nem lehetetlen, hogy érzi a szagokat is!

—Figyelj, izé... miként is szólítsalak?

—Tetszése szerint uram, csak előbb közölje velem, hogy ezentúl mi lesz az azonosítási kódom!

—Hát tudod mit... - kezdte Nandon, majd elhallgatott. Miként is szólítsa?

—Mit kell tudnom uram? - kérdezte a számítógép.

—Na jó! Ezentúl a neved ez lesz: *szellem!* - jelentette ki Nandon, aki egyszerűen nem tudott megszabadulni attól az érzésétől hogy egy mindenható, bár nem valami okos szellem ül itt az űrhajóban, s azzal beszélget.

—Azonosítási kódom az ön számára: *szellem! Eltároltam!* - közölte a számítógép engedelmesen.

—Szellem, oda tudsz vinni erre a helyre? - bökött a képernyőn még mindig ott virító címre Nandon.

—Nem, uram.

—Miért nem?!

—Mert nem működik a raktárajtó távvezérlése!

—A mindenségit, ez nem gond, kinyitom én azt kézzel is ha kell!

—Kell.

Erre Nandon kimászott a pilótaülésből, s kinyitotta a raktárajtót. Igazán nem volt nehéz. Ezután visszaült a Tila-10-be.

—Na, most már oda tudsz vinni?!

—Igen, uram.

—Akkor nyomás!

—Nem értem, uram, kérem...

—Tudom, tudom, pontosabban fogalmazni! Jegyezd meg, hogy ha azt mondom hogy *nyomás*, akkor az azt jelenti hogy indulj, méghozzá gyorsan!

—Értem uram. Nyomás a rövidített kódja annak, hogy gyorsan indulás! Eltároltam! - mondta engedelmesen a számítógép.

—Na hát akkor szellem, *nyomás!* - kiáltotta Nandon.

A következő másodpercben behunyta a szemét, mert óriási erő préselte az ülésbe, és olyan gyorsan tűnt el látóteréből a Kolosszus raktárának a fala, hogy az egyetlen pillanatnak sem volt nevezhető. És épp csak két mély lélegzetet tudott venni, máris azt érezte hogy valami karok nyalábolják át a testét, homlokát is holmi pánt öleli át, majd minden belső szerve előre lódul mintha ki akarna szakadni belőle, szemgolyói úgy kidülledtek hogy azt hitte mindjárt kihullanak, – és megálltak. Az őt fogva tartó karok is visszahúzódtak az ülés szélébe.

—Mi... mi volt ez?! - nyögte Nandon.

—Bekapcsoltam az automatikus biztonsági rendszert a leállás idejére, mert a fékezéskor fellépő negatív gyorsulás túllépte a szerves élőlények számára veszélyes mínusz 5G értéket! - válaszolta szenvtelen hangon a komputer.

—De miért álltunk meg máris, csak nem történt valami baj?!

—Nem történt baj.

—Akkor miért álltunk meg?!

—Mert itt vagyunk a célnál.

—Ilyen hamar?!

—Uram, ön mondta hogy a „nyomás” ezentúl azt jelenti: gyorsan induljak! Gyorsan indultam.

—És ilyen közelre kellett menni csak?!

—Nem tudom uram, hogy mit jelent az ön számára az a szó, hogy „közel”.

—Milyen messze vagyunk a Kolosszustól?

—Harmincegy kilométerre. Kíván pontosabb távolságértéket?

—Nem, köszönöm. - és Nandon szinte beleborzongott hogy most a Tila-10 által mekkora hatalom van a kezében. Tényleg nem telt három lélegzetvételnél több időbe, s eljutott egészen íventhalig! Ez egyszerűen félelmetes!

Lenézett maga alá. A Tila-10 minden fala átlátszó anyagból készült, hiszen fontos egy harci úrhajónál, hogy a benne levők lássák, merre mennek, kire lőnek, s ki lő őrájuk. S most Nandon azt látta, hogy tulajdonképpen semmit nem lát. Odakint koromfekete éjszaka volt. Az ugyan igaz hogy az ő horkszeme messze sokkal élesebb mint az embereké, és jól lát éjszaka is, de hát mindennek van egy határa! Most biztos túl magasan vannak!

—Szellem, milyen magasan vagyunk?

—Tizenkét kilométer magasan, uram.

—Tessék?! - és Nandon már e pusztá számadattól szinte szédülni kezdett. —Miért mentél fel ilyen magasra?!

—Ez a magasság optimális volt a számomra a hőmérséklet és a légsűrűség miatt, uram. Kívánja hogy lejjebb ereszkedjek?

Nandon arra gondolt, talán mégsem, legalábbis egyelőre! Nem biztos hogy jó ötlet, ha a lentic észreveszik őt! Előbb jöjjön egy kis felderítés!

—Hm... szellem, meg tudod mondani hogy mi van alattunk?

—Az a hely, ahová el akart jutni, uram!

—Eh, én arra gondoltam, hogy, hogy is mondjam... milyen épületek, milyen ellenség...

—Ha kívánja uram, lefuttathatok egy általános felderítőprogramot! Kívánja például a monitorra a lenti terület hőtérképét?

—Az mi?

—A lenti terület hősugárzásának átalakítása az ön szeme által érzékelhető hullámhosszakká!

—Még mindig nem nagyon értem, de csináld! Hátha jó lesz!

S meglevenedett a képernyő! S bár Nandon még sosem látott infravörös kamera által mutatott felvételt, rögvest ráismert a lenti térségre. Hát persze! Ez az EKE főhadiszállása! És ó mi csoda hatalom van a kezében, hiszen még azt is látja hogy hol mozognak emberek, még akkor is, ha a házban mozognak! És mindezt tizenkét kilométeres magasságból! És hohó, hiszen úgy tűnik, itt állomásoznak előtte, a falakon kívül mások is! - és ahogy Nandon kissé elgondolkodott hogy ezek kik lehetnek, az jutott az eszébe, hogy bizonyára le akar csapni az EKE-re a király. Mert a csiszik nem lehetnek a kintiek. Azok nem várakoznának. Egyszerűen miszlikbe lőnek az egész telepet a rakétáikkal. Azok már csak így szokták.

—Na figyelj csak ide, szellem! Az a nagy helyzet, hogy én úgy gondolom, hogy valahol itt a közelben semmisült meg Szim légpárnás járműve! Most mutasd meg, mi az az optikai felderítés! Valóban itt semmisült-e meg?

—Valóban, uram! - azzal a képernyő mintha zuhanni kezdett volna Nandon felé, kinagyítódott egy részlete. És Nandon már láthatta is a romos házat, de a számítógép még külön is ráközelített a becsapódási lyukra. —Ide csapódott be a jármű, és szétrobbant! A kemoanalizátoraim is jelzik hogy azon a környéken az átlagosnál jelentősen erősebb még most is az ózonkoncentráció!

Nandon azt sem tudta hogy eszik vagy isszák-e a „kemoanalizátort” és az „ózonkoncentrációt”, de nem is érdekelte. Itt semmisült meg a légpárnás, ez a lényeg!

—Meg tudod-e nekem keresni Szimet is? - kérdezte.

—Nem tudom, uram.

—Hát ez baj!

—Sajnálom uram.

—Mit gondolsz, Szim meghalt az ütközéstől?

—Nem tudom uram, de ennek mindenesetre nagy a valószínűsége.

—De ugye nem biztos?

—Nem biztos uram.

—Na idefigyelj akkor! Azt akarom hogy leszálljunk ide valahová a közelbe, de úgy hogy senki de senki ne vegyen észre! A leszállás után ugyanis magam akarok felderítésre kimenni! Érted? Meg lehet ezt csinálni?!

—Értem uram. Meg lehet csinálni.

—Akkor csináld!

És Tila-10 csinálta! Szép lassan és tökéletesen hangtalanul leereszkedett, minden fényét kioltva, egy a telephez nagyon közeli tisztásra. Ráadásul ellenkező oldalon, mint ahol a király katonái álltak.

Nandon kiszállt belőle.

—Idefigyelj szellem! Szeretném ha senkit nem engednél be magadba és senkitől nem fogadnál el parancsot, kizárólag tőlem és Szimtől! Megoldható ez?

—Igen uram.

—Akkor úgy legyen!

—Úgy lesz uram!

Erre Nandon elindult a telep felé.

Most már nem tizenkét kilométeres magasságban volt, hanem a földfelszínen, s így már látta, merre kell mennie. Látta, holott a Hold nem is világított, csak a csillagok. De látta, mert éles volt a szeme. A hork-szeme. Éppoly élesen látott mindent, mint ember-korában, amikor nap-pal van, de az ég erősen felhős. Ez pedig nagyszerű volt! Eszerint az ő számára tulajdonképpen nincs igazi töksötét éjszaka!

De mást is érzett. Minden tele volt szagokkal! Sőt... illatokkal!

Letépett egy százszorszépet. Megszagolta. Volt szaga, de nem érezte különösebben kellemesnek. Ellenben ahogy haladt, váratlanul valami nagyon kellemes illat csapta meg az orrát. De annyira étvágygerjesztő, hogy megkordult a gyomra. No igen... amióta horkká lett, még egyszer sem étkezett!

Olyan erős volt az illat, hogy biztos volt benne: nem kell messzire mennie, hogy meglelje a forrását. Bekanyarodott balra, és szinte belebotlott egy félig felfalt nyúl hullájába. Nem is volt friss a dög: legalább két napos lehetett, és nyüzsögtek rajta a kukacok.

A látványtól felfordult Nandon gyomra, és majdnem okádni kezdett. Ennek a szagát érezte volna olyan csodálatosnak?! A dögszagot?!

De tévedésről szó sem lehetett: éppen pontosan innen jött a mennyei illat!

Egészen eltérő módon reagált tehát Nandon orra és tudata. S nem kevés aggodalommal gondolt rá, hogy ezt még nagyon szoknia kell. Valami kompromisszumot kell majd kötnie a gyomra, érzékszervei és agya között, mert éhen nem halhat! Talán úgy egyen ezentúl mindig, hogy behunyja a szemét, hogy ne lássa, mit fogyaszt?! De az sem jó, amikor hozzákészül az étkezésekhez, látja hogy mit fog enni! Vagy talán majd Szim készíti ki neki az ennivalót mint gondos háziasszony, de előtte beköti a szemét, és megeteti mint egy kisgyereket?! Ejnye, bonyolult ügy lesz ez!

De most más dolga volt. Rá kell jöjjön, mi lett Szimmel! Ha él, ki kell szabadítania, de ha nem tudja kiszabadítani, akkor meg kell lelje a hulláját, mert csak így lehet biztos benne, hogy a leány már nem megmenthető!

Ha viszont így lesz, akkor megparancsolja a Tila-10-nek, hogy pusztítsa el az egész EKE-telepet!

Megindult előre. Könnyedén odaért a fal alá.

Na de most hogyan tovább?! A fal nagyon magas. És hátha vannak odafent örök is!

Hanem amint erre gondolt, csodálkozva vette észre, hogy biztos benne: csak tőle nagyon messzire van a falakon két ór. Máshol ugyanis – nem érezte a szagukat!

Igazság szerint nem nagyon tudta volna megmondani, mitől olyan nagyon biztos benne hogy amit arrafelé érez, az emberszag. De biztos volt benne. Talán amiatt lehetett ez, úgy vélte, mert csak az öntudatát tartalmazó agyrészt ültette át e testbe a fémdoki, tehát minden egyéb megmaradt Zulból, és ezek a részek lehettek elsősorban összefüggésben az orrával! Emiatt is tartja kellemesnek a dögszagot! És ez az agyrész emlékszik rá, hogy milyen is a szaga az embereknek!

Különben, meg kell mondani, bár nem találta e szagot kifejezetten kellemetlennek, de igazán nem volt vonzó az emberszag!

Na de miként másszon át ezen a magas falon?! - s tűnődve vakargatta meg állát. Ezt a mozgulatot minden ember a körmével teszi - de mivel Nandonnak már nem voltak körmei, így ehelyett a karmával tette, mutatoujja karmával. S amint nézett rá e veszedelmes testfegyverre, rá is jött, mit kell tennie!

Odalépett a fal mellé, és egészen egyszerűen mászni kezdett rajta felfelé, úgy mint a macskák másznak fára, a karmait mindig belemélyesztve a legközelebbi repedésbe. És bár eleinte maga sem hitte volna hogy e karmok képesek megtartani a majdnem négyszáz kilós testsúlyát – de megtartották! Igaz, feszültek alaposan az ízületei, de inkább csak akkor, ha nem jutott mind a tíz karomnak repedés amibe beakadhatott volna. Mert ha jutott, akkor egy karomnak nem kellett megtartania többet mint valami harmincnyolc kilót, s azt megtartották! Hát még amikor a lábain levő karmoknak is talált támaszt - akkor már egy-egy karomra húsz kilónyi súly sem jutott! Nandon majdnem olyan sebesen haladt fölfelé, mintha csak holmi meredekebb lejtőn közlekedne, holott teljesen függőleges falon mászott!

Végül felért. Jó magasra kellett másznia, megvolt az tizenöt méter is, de neki meg sem kotytyant. Egyáltalán semennyire sem érezte magát fáradtnak.

Mindazonáltal megállt egy pillanatra, nem pihenni, hanem hogy körülnézzen, merre is induljon. S mert elismeréssel gondolt példátlanra növekedett szaglókéességére, megpróbált beleszimatolni a lágyan fúvó szélbe, hátha megérez benne valami olyasmit, amiről azt mondják ösztönei: ez Szim szaga kell legyen!

S nem is kellett különösebben erőlködni, máris megérezett valamit! E szagról nem mondták azt ugyan ösztönei, hogy ez Szim szaga lesz, de azt annál inkább, hogy ez bizony hork-szag!

Na de hát ez Nandonnak ugyanazt jelentette, hiszen ki más hork lehetne még itt Szimen kívül?! S rendkívül örvendett annak, hogy e szagnak cseppet sincs döggellege. Igaz, érez dögszagot is, és ugyanabból az irányból... de emberszagot is! S nagyon remélte ez nem azt jelenti, hogy Szimból lett a dög, és az emberek élnek. Hátha fordítva van, és az emberek azok akikből dög lett?! Ennek elég nagy az esélye, mert könnyen kitörhetett már valami csetepaté az EKÉsek és a király katonái között!

Akárhogyis, de meg kell tudja! Le kell jutnia a falon! De nem mert leugrani. Tudta, ha egy macska leugrik három méter magasból, semmi baja nem lesz. Ha egy elefánt esik le olyan magasból: a legkevesebb hogy a lábát törí! És ő, Nandon, most már majdnem négyszáz kiló!

Apránként leereszkedhetett volna a falról, de úgy vélte hogy ez kockázatosabb, mint felfelé mászni. De arrafelé ahol az örök voltak, észrevett egy lejárót. Vállat vont és arrafelé tartott. Végülis ha ölni kell, hát kell! Nem ő kezdte az ellenségeskedést!

A két ór aztán igazán semmi rosszra nem számított! Bár ők is el voltak szánva a hősi halálra a Hit érdekében ha kell, de mégis, kimondottan örvendtek annak, hogy épp errefelé kell őrset adniuk, és nem a másik oldalon, amerre a királyi katonák állomásoznak. Ez ugyanis azt valószínűsítette a szemükben, hogy emerről nem kell támadásra számítani. Tehát ez az éjszaka nyugalomban fog eltelni! Végéreis egy ekkora fal megmászásához minimum ostromlétra szükséges, azt pedig több ember szokta cipelni, s okvetlenül észrevennék, ha erre közelednének! Különben, azt ők is sejtették, hogy a király nemsokára ágyúkat hozat majd ide maga is, s amíg azok ide nem érnek, nem fog támadni. Nyugodt, békés őrseg ez! És legalább nem azt a rémisztő szörnyet kell őrizniük odalent, aki megölte három társukat is a minap! Mert ha haj-

landóak is meghalni a Hit érdekében, de igazán nem szívesen egy szörnyeteg karmai és fogai által! Sokkal szebb ha ellenséges ember fegyvere éri őket! És akkor legalább nem zabálja meg őket a szörny, s egyáltalán, tisztességes karotány temetésben lehet részük, papi áldással!

Nagyon meg voltak elégedve azzal hogy épp itt örködhetnek.

S ekkor váratlanul felbukkant előttük rémálmaik eleven megtestesülése! Nandon! Azaz, inkább Zul. Külsőre biztos hogy Zul... bár ezt a katonák nem tudták. Ők sehogy sem hívták, még szörnyetegnek sem ezúttal, merthogy nem volt rá idejük! A sötétből előrobbant Nandon egyszerre mind a négyszáz kilójával, és azt az egyet meg kell hagyni hogy a két őrszemnek igen gyorsan vége volt: egyiknek elkapta a torkát a bal kezével, a másikat a jobb kezével, s így azok kiáltani sem tudtak, majd felemelte őket a magasba, egyszerre, egyet-egyet csak úgy félkézzel, és ezután úgy egymáshoz csapta a fejüket, hogy mindegyik ör koponyája ripityára tört, és spriccelt belőle mindenfelé az agyvelő, jutott belőle bőven Nandonra is.

—A csudába is, kár hogy így bekoszoltam ezt a szép kezeslábast! - mormogta magában Nandon, aki természetesen nem meztelenül jött az akcióba, hanem felöltözött még nem sokkal „újjaszületése” után. —Legközelebb kisebbet ütök! Úgy látszik egyszerűen túl erős vagyok, nem vagyok még hozzászokva az erőmhöz!

A két őrszemet ledobta maga elé a falra. Úgy nézett ki a koponyájuk, mint egy-egy kifacsart citrom.

Ezután szép nyugodtan lesétált a lépcsőn a falról, s ment amerre az orra vezette.

Azt látta, hogy nem néptelen azért az udvar. Sőt! Most is rakatott Hremnyik őrséget Szim ketrece köré, s ezúttal már hat főt is. De hát ezek sem voltak hülyék, nem mertek már a ketrec közelébe menni, s így attól csak szép távol telepedtek le a földre; s mert távol voltak, s mert igyekeztek körbefogni egyenletesen a ketrecet, emiatt egy-egy helyre csak egy jutott belőlük, vagyis nyugodtan aludhattak is, mert úgysem látja senki azt a sötétben!

Persze nem mind aludt, de hárman is. Különben pedig olyan mindegy volt hogy alszanak-e, mert amúgysem vették volna észre a sötétben közeledő Nandont. És Nandonnak egyre jobban megtetszett a hork-test és a hork-élet! Milyen nagyszerű is ez, hiszen majdnem mindenható! Mindent tökéletesen lát az éjszakában, de őt senki nem veszi észre! És ez még csak a horkszem ajándéka! De van pompás orra is!

És ez az orr azt súgja neki, hogy itt az udvar közepén van Szim! Tehát oda kell mennie hozzá!

És persze mindenkit megölni, aki ember útjába áll. Sőt, akkor is, ha nem áll az útjába, csak a közelében van. És ez nagyszerű, pompás, csodálatos érzés, ez, hogy csak megy az udvaron és hullákat hagy a háta mögött, és senki meg nem állíthatja, s még észre sem veszik! Tényleg olyan, mintha ő lenne a Pusztítás Istene!

Olyan mámoros hangulatba került, hogy költészetre ragadtatta magát, bár sok még eme ihletett pillanatában sem buggyant ki belőle, mert eddig soha nem próbálkozott versírással. De most mégis e két sor született meg agyában:

Rémed az éjben arctalan,
Halálod lesz majd hangtalan!

Bár legszívesebben azonnal Szimhez rohant volna, de módszeresen cselekedett. Úgy döntött, előbb körbejárja a ketrec őrségét, s mindenkit megöl. Azt ugyanis látta már, ha még nem is egészen tökéletesen, hogy valami rácsos építmény van arrafelé, s úgy sejtette, ketrec lesz az, s abban van Szim! Ha viszont abban van, akkor némi gondok merülhetnek fel, miként is engedi ki onnan, s nem akarta hogy ha ez zajjal jár, abba belekotyogjon holmi őrség, s egyéb illeték-telen, rosszindulatú fickók.

S Nandon már az elektromosság kutatásában is módszeresen járt el. Alapos fickó volt ő ha az akart lenni – s most akart. Végigjárta sorra mind a hat őrt, s ezek jobbára csak annyit éreztek, hogy valami nagyon kellemetlen megfogja hirtelen a nyakukat hátulról, aztán máris csontig el van vágva az... És máris eljött értük a hősi halál, amit annyira vártak! S mert Nandon is tudta hogy az itt élők mennyire fanatikusak, azzal a jóleső tudattal távozhatott gyilkos-

ságai helyszínéről, hogy nemes és jó ügyet szolgált: teljesítette ezen emberek életének legnagyobb vágyát! Milyen rendes ember is tehát ő: még ellenségeinek is kizárólag jót tesz! Azaz nem, nem, nem ember már ő: hork! De lámcsak, hát akkor meg ez is azt bizonyítja hogy a horkok rendesebbek az embereknél, nem?! Ő a bizonyíték erre, hiszen most, hogy harcol, jót tesz az ellenségeivel!

Efféle gondolatok is végigfutottak az agyán most, félig gúnyosan, félig komolyan. Szinte megmámorosodott, majdnem megrészegült új hatalmától és sikereitől.

De azért a céljáról nem feledkezett meg. Mikor már senki őt nem mozgott a közelben, csak az udvar távoli pontján néhányan, akikről úgy vélte hogy nem árthatnak, odasétált a ketrechez. És íme, úgy volt ahogyan sejtette: Szim odabent hevert! S bár azt látta hogy nem maradt a leány sértetlen, de látta azt is, hogy semmi olyasmi nem történt vele, amit a fémdoktor könnyedén rendbe ne tudna hozni.

A leány azonban aludt.

Aludt, és Zulról álmodott! Bár érdekes álm volt ez, mert mintha lezuhanása után találkozott volna Zullal, és őt tanítgatta volna hork-nyelvre... És Zul ezúttal nemcsak észrevette, de szeretette is őt! Átölelte nagy, erős karjaival, és azt mondta neki, hogy örökké vele akar élni, és ekkor Szim hozzásimult, megsimogatta Zul gyönyörű zöldessárga haját, és akkor Zul azt mondta, hogy figyelje csak meg Szim, amikor eljön a június, akkor ő Szim mellett lesz és senkit nem enged hozzá, vele fog párizni abban az egész hónapban, mert úgysem győzheti le őt senki, olyan erős, és ezt tudta Szim is, mert Zul fiatal, fürge, és nagyon erős, a hivatásos sportolók között is kevés akad aki erősebb lenne mint ő, és annyira de annyira boldog volt... és mondta neki hogy gyereket akar Zultól, és akkor Zul váratlanul eltolta magától, rázni kezdte a vállát, és Szim nem értette hogy miért teszi ezt Zul, de Zul azt mondta neki, hogy...

Azt mondta, hogy:

—Hé, Szim, Szim, szerelmem, ébredj már mert el kell innen tűnnünk!

És Szim végre felébredt. Kissé ugyan lassan ébredt, bár a horkok éppenséggel meglehetősen éber álmúak, de most mégis lassan ébredt, talán mert igazság szerint nem akart felébredni ebből a gyönyörű álból. Bármennyire szerelmes is volt Zulba, de oly ritkán álmodott vele, s többnyire akkor is csak a valóban megtörtént eseményekről, tehát hogy ő fut-fut hiába Zul után, s az őt észre sem veszi...

De hát Nandon nem hagyott nyugtot neki, s addig rázta míg fel nem ébredt. Holott ez nem is volt olyan nagyon egyszerű, mert olyan vaskos volt a keze-karja, hogy alig fért be a rácsok között.

Amikor azonban Szim látta hogy ki költögeti, egyszeriben megnyugodott. Tehát még mindig álmodik. Ez csak egy másik álm, amibe átébredt az előzőből! Van ez így néha! Nagyszerű, rendben van! Ez még sokkal szebb álm is lesz mint az előző volt, hiszen milyen pompás is ha őt megmenti Zul!

—Ő én hős bajnokom, de jó hogy eljöttél értem! - mondta neki.

—Jó, jó, persze, csak azt mondd meg, merrefelé van az az ember akinél a ketreckulcs van, hogy elszedjem tőle, és kiengedjelek! - hangzott a válasz.

Erre kissé elcsodálkozott Szim. Ez nem úgy hangzott mint amit egy hős szokott mondani a döntő pillanatban! A hősök nem keresgélnek kulcsokat, hanem pusztá erejükkel szétzúzzák az elébük tornyosuló akadályokat!

—Mire neked kulcs, szerelmem?! Hát csak ragadd meg a ketrecet, s már vigyél is!

Erre Nandon agyában megszületett a sanda gyanú, hogy Szimet feltehetőleg súlyos agyrázkódás érte, de talán nem is csak rázkódás, hanem sokkal komolyabb károsodás is. Végére bár ő roppant erős, az a ketrec még így is kinézett legkevesebb kétszáz kiló súlyúnak, s ebben még Szim is benne van a maga nyolcvan kilójával! Igaz, ezt ő még mindig el tudná vinni talán normális esetben, de „normális eset” alatt azt kell érteni, hogy sima úton, és nem felvonszolni egy magas fal tetejére, s onnan aztán le is vinni, miközben kapaszkodnia is kell a karmaival! És különben sem a súly számít csak, hanem a terjedelem is, és a ketrec ha kicsi volt is Szimnek,

de úgy különben igazán jókora, sokkal nagyobb mint amit kényelmesen meg lehet fogni és vinni!

—Ne örülj meg drágám, hiszen ezt le is kell vinnem a falon! - próbálta megmagyarázni neki.

—Na és?! Hiszen álmunkban minden könnyű, ne problémázz ilyen apróságokon! Csak fogj meg és vigyél! - és Szim odabentről szerelmes mosolyt villantott feléje.

Erre már Nandonban is pislákolni kezdett valami megértés.

—Hé, kicsim, ez nem álom! Ez a kökemény valóság, tehát mondd gyorsan hogy hol a kulcs!

—Persze hogy álom, hiszen tudom hogy meghaltál, de nem számít! Szép álom és nem akarok a halálodra gondolni, mert mindörökre veled akarok lenni! Tehát nagyon kérek tedd hogy úgy álmodjam ezt hogy most nem halsz meg, vagy ha mégis, akkor veled halhassak!

—Hé, Szim, értsd meg elsőre amit mondok mert nem tudom hogy mennyi időnk van: én nem Zul vagyok hanem Nandon! Csak éppen amikor megmenekültem a foglyulejtőtől, akkor nagyon ramaty állapotban voltam mert valóban megkínóztak, és a gépdoki azt csinálta hogy beletette az agyamat Zul testébe! Ez amit látsz tehát csak a teste Zulnak, de odabent, belül, Nandon van! Érted már?!

—Micsoda?! Hát ez, ez... ez akkor valóban a valóság! - kiáltotta Szim.

—De még mennyire hogy az, örülök hogy rájöttél végre! De attól még ne menjen el a jókedved, mert én korábban is hozzátok, horkokhoz akartam menni, és most hogy magam is horkká lettem, még inkább! És ha elfogadsz így, Nandon agyával, akkor még lehetsz velem örökké, mert én is veled szeretnék lenni örökké! És most gyérünk, hadd halljam, van-e valami ötleted a kulcs megszerzéséhez! Ne is haragudj, de most ugyanis nem az enyelgésnek van itt az ideje, azt majd folytathatjuk a Kolosszusban vagy a Tila-10-ben is már talán, mert azzal jöttem, itt van a közelben! Tehát, hol a kulcs?!

—Ó édesem, fogalmam sincs róla, de nem is kell az! Csak fogd meg a rácsokat és törd ketté őket hogy kimászthassak!

—De Szim, mi történt veled?! Még mindig alszol, vagy elment a józan eszed?! Hiszen mondtam már, hogy...

—De hát erős vagy! Te nem érted, Nandon! Én kevesebb mint negyedannyit nyomok csak mint te, én nem tudom megtenni, próbáltam már de nem megy! De te képes vagy rá! Zul is nemegyszer megtette már csak úgy mulatságból, vagy amikor júniusban vetélkedett a többi férfi előtt valami szép nőért! Hej, utána sírtam is sokat amikor egyedül maradtam, hogy nem értem teszi! Gyérünk, csináld, fog az menni!

Nandon igazán elképedt ezen a biztatáson, de megragadott két szomszédos ketrechrácsot, és bár azok vastagabbak voltak mint egy felnőtt férfi hüvelykujja, de nekiveselkedett és igyekezett széthúzni őket. Most alaposan beleadta az erejét, de legnagyobb csodálkozására meg is lett az eredménye: a rácsok elhajlottak! És még csak nagyon nem is lihegett utána!

De ez még nem volt elég ahhoz, hogy Szim kiszabaduljon. Nem fért még ki a lyukon. Ezért Nandon az egyik rácsot ide-oda kezdte hajlítgatni, mindaddig míg az egyik végén el nem tört, ekkor kihajlította, hogy a törött vég kilógjon a ketrecből, és ne akadályozza a kijutást. Ebbe már alaposan megizzadt, de mégis igaza volt Szimnek hogy meg tudja tenni! Majd elhajlította az útból a szomszédos harmadik rácsot is.

Most már kifért Szim, bár igencsak össze kellett préselődnie hozzá. De végre kint volt!

—Most hogyan tovább? - kérdezte Szim.

S ebben a pillanatban hatalmas dörrenés hallatszott. Ágyúlövések zaja! Úgy látszik időközben csak megérkeztek végre az ágyúk, s Roli éjszakai ostromot vezényelt!

S erre természetesen azonnal felbolydult a telep, s mindenfelé emberek kezdtek szaladgálni, némelyek még félmeztelenül.

Ez még nem lett volna nagyon nagy baj, mert az emberek nem sokat láttak a sötétben, de Nandon és Szim annál inkább. Hanem mind több és több helyen gyulladtak fel fények is! Többnyire fáklyák, de néhány helyen azért már gázvilágítás is! Persze nem földgázzal világítottak, errefelé nem volt kút fúrva, különben is alig egy-két helyen volt még olaj vagy gázlelőhely fúrva egész Tlaxánon a barbárok között. Hanem úgy csinálták meg a gázvilágítást, hogy alkoholt forraltak fel, s ennek a gőzét vezették speciális kerámiarácsba, ahol az gyorsan és nagy

fényt adva elégett. Ez is drága volt a különleges kerámiarács miatt, s ahová ez nem tellett, ott gyakran csak úgy egészen közönségesen elégették az alkoholt, bár így jóval kevesebb fényt adott.

Az EKE-nek azonban, kiderült, akadnak kerámiás alkoholégői, ha nem is jutott belőle az egész telepre, de egyes fontosabb szakaszokra igen. S most ezek sorra felgyulladtak.

Eddigre már többször is tüzeltek a kaul ágyúk. Nem kartácsot, hanem jó erős golyóbisokat. Igyekeztek lerombolni legalább egy helyen a falat hogy aztán rohammal bevehessék a telepet, s igyekeztek megsemmisíteni az EKE ágyúit is.

Nandonnak nem sok illúziója volt afelől, hogy mire számíthatnak a kaul katonáktól. Lehet hogy ezek a király katonái, de akkor is szörnyetegeknek néznék őket. Még akkor sem volna semmi esélye a megértésre, ha magával Rolival beszélne vagy akár Szoloperte királlyal, és az is biztos hogy hiába magyarázgatná nekik, hogy ő tulajdonképpen egy ember, Nandon, és ő találta fel a forgányt, meg minden más nagyszerű leleményt, amit biztos megtaláltak a templomban!

Még akkor is jó esélye volna a megöletésre, ha békésebb pillanatokban toppan elébük. Hát még így hogy csata közben, amikor könnyen osztják a halált!

—Minél sebesebben el kell innen menekülnünk! - mondta Szimnek.

—Egyetérték! - bólintott a leány, de nem rohant semerre, csak jó szorosan Nandonhoz simult. Láthatóan tőle várta a megoldást.

—Talán arra kéne mennünk amerről jöttem, és lemászni a falon. - tűnődött el egy pillanatra Nandon.

—Talán igen. - vágta rá a leány.

—De ezt nem szívesen teszem, mert lemászni sokkal veszélyesebb mint fel, mert nem látjuk hogy mibe akasztjuk be a karmunkat! Az úgy sokkal veszélyesebb!

—Az. - mondta Szim.

—És ha mászás közben észrevesznek az emberek, akkor könnyen lelőnek nyíllal vagy puskával.

—Lelőhetnek. - bólintott megint Szim.

—De ennek a telepnek csak egy kapuja van, és azt erősen őrzik, arrafelé nem mehetünk!

—Nem, arra nem mehetünk. - mondta a legcsodálatosabb lelki nyugalommal Szim, és továbbra is Nandonhoz simulva állt, fejét a férfi mellére hajtva. És még mosolygott is.

—És valamit tennünk kell, mert nem várhatjuk meg amíg észrevesznek, vagy betörnek a király katonái, mert akkor nekünk régen rossz! Okvetlenül tennünk kell valamit!

—Hát persze, egészen biztos hogy tennünk kell valamit drága szerelmem! - mondta a leány, jelezve hogy részéről teljes az egyetértés. S erre Nandon megkérdezte:

—Te mit akarsz, mit tegyünk?

—Én azt teszem amit te, édes egyetlenem! Hiszen mi mást is tehetnék, ez egészen természetes!

—Na de figyelj már, ha nem találunk ki valamit nagyon sürgősen, akkor bármilyen erősek legyünk is, de elpusztulunk, hogyan lehetsz hát ilyen nyugodt?!

—Miért is legyek izgatott, amikor csak az lehet hogy vagy megmenekülünk, vagy együtt halok meg veled! A maga módján az is csodálatos!

—Szim, drágám, én is szeretlek téged, de amit te művelsz az már elképesztő, úgy látom hogy neked teljesen elvette az eszedet a szerelem!

—Persze, egészen biztosan! - és Nandon érezte a mellén, hogy Szim megint bólogat. —Megint igazad van drága édesem, én csodálatos hősöm, szerelmemem! Ha te azt mondd hogy elvette az eszedet a szerelem, akkor egészen biztosan úgy van! De ne is törődj ezzel, ez nekem így nagyon jó, te csak mondd meg hogy mit csináljak, merre menjek, és én engedelmeskedem neked! De az sem baj ha azt mondd hogy maradjunk itt, akkor várok nyugodtan, nekem mindegy, csak veled, csak melletted lehessenek!

Nandon kétségbeesetten sóhajtott egyet. Nyilvánvaló volt hogy Szim teljesen reá bízta a kezdeményezést, és még gondolkodni sem hajlandó a megmenekülésükön. Talán mert érzi is hogy az most nem menne neki, mert nem bír másra gondolni, csak a szerelemre! És lehet hogy ez jó a lánynak, tulajdonképpen még ő, Nandon is örül neki hogy így szereti őt Szim, de azért ő

emellett még arra is kénytelen gondolni hogy jó volna megmenekülni! De mit is tehetne?! - és átfutott az agyán egy gondolat:

—Szegény Szim! Korábban is ő volt a reménytelenül szerelmes, jobban szeretett mint ahogy őt szerette Zul, s úgy látszik megint ő a szerelmesebb! Még ha nem is reménytelenül!

Ekkorra már azt is tudta, hogy nem soká töprenghet, mert felfedezték az általa a túlvilágra segített örök hulláit az udvarra özönlők. S felharsantak a kiáltások:

—Megszökött a szörnyeteg is! Vigyázzatok, kiszabadult a szörnyeteg és gyilkol!

Sőt, hogy még inkább megnehezítse Szimék dolgát: e pillanatban a látóhatár fölé emelkedett a Hold. És még csak felhő sem volt előtte!

És emiatt már az emberek is megláthatták őket. Hamarosan fel is kiáltottak:

—Ott van! Ott van a szörnyeteg a ketrec előtt! Lőjétek le!

Egyelőre ugyanis nem látták még tisztán őket, csak valami sötét tömegnek, s mert Szim még mindig Nandonhoz simult, egyetlen lénynek nézték őket.

Néhány pillanat múlva már egy-két nyílvesző is lehullott a közelükben, sőt, eldőrdült néhány puskalövés is, de egyik sem találta el Szimet és Nandon. A puskából úgys kevés volt még akkoriban, s azok is hatalmas, nehéz, ormótlan jószágok, és nagyon nehéz volt újratölteni őket. S ami volt, azokat túlnyomórészt a falra hurcolták most, a király katonái ellen.

De akkor is veszélyessé vált Nandon és Szim helyzete. Mit is tegyenek, egyre csak ez járt Nandon agyában.

—El kéne bújni valahová! - mondta.

—Hát persze, ha te mondd! - kapta meg azonnal a választ Szimtől.

—De hová?!

—Én a te erős karjaid közé! - mondta rögtön Szim. És úgy is tett.

Ez jól is esett Nandonnak, csak az a kár hogy nem lett tőle okosabb.

S e pillanatban azt látta, hogy az egyik házból kilép valaki. S ez a valaki nem volt más mint Hremnyik, ezt is felismerte rögvest, bár majdnem száz méterre volt tőle.

—Aha! Ott van a galád, aki megkínzott! - hördült fel izgatottan, ujjal mutatva a vétkes főpapra.

—Igen, engem is ő fogott el, ő zárt be ide! - mondta Szim, de egy tapodtat sem mozdult Nandon mellől. Remekül érezte magát. Egyszerűen nem is érdekelte hogy életveszélyben van, épp ellenkezőleg: élete legboldogabb pillanatait élte át. Tulajdonképpen Hremnyik sem érdekelte, nem, a legkisebb mértékben sem. Egyszerűen csak úgy kimondta e szavakat, mert az is jól esett hogy beszélgethet Nandonnal. Akit különben nem is nagyon tartott Nandonnak, sokkal inkább Zulnak.

Hanem, ha Szim nem is törődött Hremnyikkel, Nandon annál inkább! Rögvest felébredt benne a bosszúvágy.

—Várj itt, mindjárt jövök, de én úgy éljek hogy megölöm ezt az átkozottat! - kiáltotta, majd kissé eltolta magától Szimet, és rohanvást indult Hremnyik felé.

És ha egy hork gyors akar lenni, akkor gyors is! Többször is löttek rá, egy nyílvesző a vállát súrolta... de végülis semmi baja nem esett, és már ott is volt. A mintegy száz méteres távot nem egészen hat másodperc alatt tette meg. Ez pedig azt jelentette, hogy hatvan kilométeres óránkénti sebességgel rohant!

Nem is csoda hogy nem találták el. Ilyen sebességgel futó valakit, pláne sötétben, roppantul nehéz eltalálni.

De nem lehetetlen. Ezt épp az bizonyította, hogy mögötte fájdalmas kiáltás hallatszott. Szim kiáltása!

S épp akkor, amikor Nandon Hremnyik mellé ért. Megragadta azt, igaz hogy még csak a ruháját, a mellrészén...

S ekkor hangzott fel a kiáltás. Megfordult. Szim állt mögötte, és melléből piros sugárban folyt a vér. Meglőtték, méghozzá puskával.

—Szerelmem... - nyögte, s lerogyott a földre.

És bár Nandont mély kétségbeesés járta át, de kimondta az első ajkára toluló kérdést, azaz nem is kérdés volt ez, inkább a mély szemrehányás kiáltása:

—Megmondtam hogy maradj ott!

—Az én helyem melletted van. - nyögte a leány.

Eközben Hremnyik arca halottsapadttá vált a rémülettől, látva hogy már nemcsak a kis szörnyeteg van itt, hanem egy másik, egy jóval nagyobb is, és ez utóbbi ráadásul el is kapta őt! Csépelte, ütötte-verte Nandont a kezével, még rúgni is próbált, de hiába, Nandon ezt egyszerűen fel sem vette, alig is voltak fájdalmasak Hremnyik ütései a számára. Az arcára kapott ütés lett volna csak veszélyes vagy fájdalmas, veszélyes csak akkor ha a szemét találja el, de ez nem történhetett meg, mert kinyújtott karral tartotta a főpapot, s az így egyszerűen nem ért el Nandon fejéig.

Hanem hogy Szim lerogyott a földre, bosszúvágya minden eddiginél hevesebbre nőtt! Kissé közelebb húzta magához a főpapot, elkapta annak jobb csuklóját, összeroppantotta ujjait egyetlen szorítással, de úgy, hogy annak még az ujjai hegyéből, a körmök alól is kispriccelt a vér. Hremnyik üvöltött mint a fába szorult féreg! De még ez sem volt elég Nandonnak, mert most benyúlt Hremnyik lábai közé, s a következő pillanatban máris a kezében volt a főpap férfiassága, amit csak úgy egyetlen mozdulattal leszakított onnan, ráadásul ruhán keresztül. Most üvöltött csak igazán a főpap, és csoda volt hogy el nem ájult!

S erre Nandon így szólt, pedig most igazán nem is volt költői hangulatban:

Hiába nyivákolsz, hasztalan!

Maradsz már örökre fasztalan!

De ez az „örökké” bizony nem tartott soká a főpap részéről, mert Nandon most egészen nagyra tátotta a száját, arca elé vonta Hremnyik fejét, és beleharapott. S roppant szájába szinte teljesen belefért Hremnyik feje, Nandon ezzel az egyetlen harapással teljes egészében leszelte a helyéből Hremnyik arcát, s még csak nem is kellett erőlködnie, amikor összeroppantotta a koponyát. Még akkora erőfeszítésébe sem tellett, mint amikor emberként egy diót akart összeroppantani a fogaival!

És mindezek tetejébe meg kellett állapítsa azt is, hogy neki bizony ízlik a torkába spriccelő vér, és finom ám az agyvelő is!

De most nem a táplálkozásnak volt itt az ideje. Hanem a bosszúnak!

S olyan dühös volt a papra, hogy szinte tombolt, letépte annak két karját, karmaival felszaggatta a mellét, kitépte még a szívét is, majd a szétszabdalt hullát ledobta a földre. S elhatározta, nem is fog ő mindenáron menekülni! Ha Szim meghalt, akkor neki a bosszú, és nem a menekülés a kötelessége!

Szembefordult a rá nyilazókkal, s már épp nekikrontott volna, amikor halk nyöszörgésre lett figyelmes.

Szim szólt hozzá.

—Zul... Zul... ott...

És amikor Nandon követte Szim ujjának irányát, megpillantotta a saját kommunikátorát, ami kieshetett Hremnyik ruhájából, amikor felemelte. Vagy talán akkor, amikor a mellét szaggatta.

Felemelte.

—Mi van ezzel? - kérdezte, és lehajolt a leányhoz. Még az ajkát is megcsókolta.

—Add ide! - nyögte Szim, és erre Nandon beletette a kis készüléket Szim markába.

Szim nyomkodott valamit rajta, fogalma sem volt Nandonnak hogy mit – s erre rövid ideig tartó sivitás hallatszott odafent az égből, vad szélroham tört rájuk – majd mintha új Nap ragyogott volna fel: Nandon azt láthatta hogy ott az égen a Tila-10 áll, de egyáltalán nem sötéten, hanem vakító világításba burkolódzva, és már ereszkedik is le hozzájuk!

Megértette, hogy Szim hívta az űrhajót a kommunikátorral.

Nem is habozott sokat. Szép és nemes érzelem a bosszú, de a legelső mégiscsak Szim megmentése!

Felemelte a leányt, és betette az egyik ülésbe.

—Kapcsold be Szim biztonsági övét! - parancsolta a „szellem”-nek, miközben ő maga is beugrott egy másik ülésbe.

Tila-10 engedelmeskedett.

—Na és most, szellem, cél a Kolosszus, menj oda, de *nyomás!* - kiáltotta Nandon.

És a Tila-10 most is engedelmeskedett.

Engedelmeskedett, és roppant sebességgel száguldott, oda is ért másodpercek alatt, de talán jobb lett volna, ha Nandon mégsem parancsol most *nyomást*. Mert Szim súlyosan sebesült volt! Lehet hogy már a nagy gyorsulás sem tett jót neki, de a fékezés egészen biztos nem: a nagy lassulástól előre igyekezett minden belső szerve, mint Nandoné is. És a vér is belső szerv! Mikor megálltak, és Nandon hátrafordult hogy kiszabadítsa Szim testét, azt látta, hogy minden egymerő vér, annyi spriccelt ki Szim mellsebén át. És Szim bizony már nem is lélegzik! Szemei is csukva.

—Nem! Ez nem lehet! Nem történhet meg hogy megmentem, és mégis meghal! - ordította Nandon, azzal rohanvást vitte be Szimet a Kolosszusba, s közben hangosan ordított segítségért, remélve hogy bárhol is van a gépdoktor, de ezzel előcsalogatja.

Sikerült is. A doktor különben ugyanott volt, ahol Nandon hagyta. Miért is ment volna akárhová, semmi dolga nem volt!

Most persze akadt.

Amint meglátta őt Nandon, rögtön belehelyezte Szimet a tepsijébe, s bár a doktor mindjárt tudta hogy mit kell tenni és neki is kezdett, Nandon még meg is fenyegette:

—Tudom hogy meghalt, de remélem képes vagy mégis valami nagy csodára hogy újra éljen, mert ha nem, akkor követed őt a túlvilágra, ugyanis szétrúgom ám páros lábbal az alkatrészeit!

—Nem értem uram hogy mit mond, mert utasítása tele van ismeretlen szavakkal. - felelte nyugodtan az orvosrobot. Majd így folytatta:

—Ön uram izgatottnak látszik! Kér egy nyugtató injekciót?

—Szimmel törődj, őt nyugtasd ha kell!

—Őt nem kell nyugtatnom, mert szerencsére meghalt.

—Mi az hogy szerencsére, te buta fémláda?!

—Sokkal jobb hogy meghalt, mert ha élne, akkor fájdalmat érezne, vagy kénytelen lennék fájdalomcsökkentő narkózt alkalmazni a műtét idejére, s ez némi kockázattal jár, utána ugyanis minden egymillió esetből háromnál egy-két napon keresztül nagyon kába marad az illető, és ez kellemetlen a számára! Így azonban hogy halott, ez a veszély nem fenyeget. - de amíg beszélt, már szorgosan jártak a fém végtagjai, leszedték Szim ruháját, és a sebnyíláson matattak.

—De hát miről beszélsz te izé, azt akarom hogy éljen, támaszd fel!

—Most nem lehet. Legfontosabb a vérzés megszüntetése.

—Legfontosabb hogy éljen!

—Az ráér a műtét után is.

—Hát fel lehet támasztani azután is?!

—Persze, hiszen még csak nemrég halott! - mondta a gépdoktor, és tette tovább a dolgát a legteljesebb nyugalommal. És Nandon nem mert veszekedni vele, reménykedett benne, hogy tudja, mit csinál.

És tudta is! Nem telt bele fél órába sem, és Szim mosolyogva kászálódott le a doktor tepsijéről, bár inkább csak akart onnan lekászálódni, mert amint megmozdult, Nandon leemelte onnan. És át is ölelte.

—Úgy örülök hogy újra élsz, és egészséges vagy!

—Egészséges, bár kissé gyengének érzem magamat...

Ere valami szúrást érzett a fenekén. S amikor odafordult, így szólt hozzá az orvosrobot:

—Erősítő injekció! Negyven másodpercen belül hatni fog!

—Jó, jó, de máskor ne szurkálj figyelmeztetés nélkül! - mondta neki Szim.

Nandon pedig ezt kérdezte tőle:

—És most mi lesz?! Elrepülünk azonnal hozzátok, Dzsulra?!

—Azonnal. Csak... csak előtte egy ici-pici dolgom még van!

—Mi az?

—Figyelj ide, drágám! Ugye megértesz ha azt mondom, hogy nem szerettem meg az itteni embereket?

—Persze. Én sem szeretem őket.

—Na de... te mégis ember vagy alapvetően.

—Nem. Én már horknak tartom magamat. Embernek csak születtem, de még annak is csak kisebbik részem, agyam egy pici darabja. Ha nem is vagyok igazi hork, de legrosszabb esetben is tiszteletbeli hork!

—Ezt örömmel hallom. Akkor ugye nem fogsz ellenkezni ha azt mondom: nem akarom itt hagyni a Kolosszust az embereknek, hogy ezáltal gyorsan megtanulják mindazt, amit mi, horkok tudunk!

—Teljesen egyetértek veled! Mit akarsz tenni? Szétrobbantod a Tila-10 fegyvereivel?

—Nem. Sokkal egyszerűbb megoldást is tudok. Hiszen van itt több hipermotor is!

—De hát te mondtad hogy a Kolosszus nem képes rá, hogy...

—Nem is kell hogy képes legyen. Meséltem talán neked, hogy veszélyes egy bolygó felszínén belépni a hipertérbe! Nekem az az ötletem, hogy beülünk a Tila-10-be, te, én, sőt, még az orvosrobotot is vihetjük magunkkal, mert drága szerkezet, s minek hagyjuk megsemmisülni, ha haza is vihetjük! Aztán felszállunk az űrszöcskével, hogy ne legyünk a Kolosszus mellett. De előbb én beállítom úgy az egyik javítórobotot, hogy egy adott idő, mondjuk tíz perc eltelte után indítsa be az egyik hipermotort! S akkor az egész Kolosszus, úgy ahogy van, sőt, a környezetének is egy jelentős része átmegy a hipertérbe, s eltűnik innen. Nem tudom hogy hol bukkan majd ki belőle, de minden valószínűség szerint amikor kibukkan valahol, akkor megsemmisül. Mit szólsz hozzá?

—Jó tervnek tűnik. S mi lesz velünk?

—Hazamegyünk! - döntötte el Szim. De egyáltalán nem sietett a hazamenetellel, mert előtte volt egy, a Kolosszus megsemmisítésénél is fontosabb dolga: átölelte Nandont, szorosan, nagyon szorosan, és hevesen megcsókolta.

12. fejezet: Két ősi ellenség

Az EKE telephelyének elfoglalása végülis másnapra maradt. A Tila-10 felbukkanását a kaul katonák ugyanis arra vélték, hogy a csiszík mégis beleavatkoztak az eseményekbe, s persze az ő oldalukon! S amiatt leálltak a további támadásokkal, várva, hogy majd a csiszík foglalják el a telepet!

De ez persze nem következett be. Az EKE tagjai a telepen azonban maguk is azt hitték hogy jönnek a csiszík, s bár a Tila-10 elment, de ez eléggé megijesztette őket. Szörnyetegek, csiszík, s ráadásul a főpap szétszaggatott hulláját is megtalálták... úgy érezték, semmi esélyük. S bár sokan voltak köztük fanatikusok, de akadt azért néhány józanabb fejű egyén is, s ezek megdölgvén a dolgot, másnap megadták magukat. Parancsukra kinyíltak a kapuk, s a katonák vérontás nélkül birtokba vehették a telephelyet.

Rögvest ezután Rolí elment köszönetet mondani Zimitának, de Zimita hevesen tagadta, hogy bármi köze is lenne a békés megoldáshoz.

—Persze, persze, tudom hogy nem lőttetek, de mégis elég volt hogy csak megjelentetek azzal a böhöm nagy repülőeszközzel a fejük felett! Már ez is nagy segítség volt! - mondta Rolí.

—Teljesen elképzelhetetlen hogy ne tudjak egy ilyen akcióról, ha megtörténik, márpedig nem tudok! Tőlünk egyetlen helikopter sem szállt fel akkor éjszaka! - mondta a nagykövetnő.

—De hát a saját szememmel láttam!

—Akkor mást láttál. Talán egy meteort néztetek a gépünknek, ami annál is hihetőbb mert saját szavaid szerint is az világított, vagy egy gömbvillámot, vagy nem tudom mit! De nem a mi gépünket!

—De Zimita, nem vagyok hülye, az valami gép volt! Mesterséges készítmény! Én csak tudom mert láttam!

—Én meg azt tudom hogy semmi közünk hozzá! Tehát nem lehetett gép, hacsak nem a gyö-eleké, de miért is jönnének ide?!

—De Zimita, gömbvillámot még nem láttam az igaz, de egy villám akkor sem mesterséges ké-szítmény! És meteor sem lehetett, mert nem repült, hanem lebegett egy helyben, majd igen lassan ereszkedett, azután meg fel is szállt és elrepült – és hát a meteorok szerinted mikor emelkednek felfelé?! Mert azok lezuhanni szoktak!

—Jó, akkor nem meteor volt, hanem gömbvillám!

—Nem lehetett az!

—Rolí, ez a vita felesleges, mert én mondom hogy mi nem voltunk akkor ott, tehát nem is vol-tunk! Hogy pedig ha nem mi voltunk akkor mi volt, azt meg nem mondhatom neked, épp amiatt, mert nem voltam ott, és nem láttam! Érted?!

S mert Rolí nem akarta felmérge-síteni a nagykövetnőt, s mert látta hogy úgysem tud mást mondani neki Zimita, ezért inkább abba is hagyta a köszönetnyilvánítást.

Volt úgyis más dolga. Meg kellett hogy szervezze az esküvőjét! Azaz, a szervezés az etikett-mester dolga volt, de a részvétel, az már annál inkább az övé! No és persze Jamínáé!

Igazság szerint Rolí alig is bírt másra gondolni, s a köz-elgő boldogság gondolata hamar ki is verte a fejéből a titokzatos repülőszerkezetet. Végre a felesége lesz Jamína! Micsoda boldogság!

Meg kell mondani, Jamína is boldog volt, de ő azért nem esett bele annyira a szerelmi kábu-latba mint Rolí. Olyannyira nem, hogy ő bizony szakított rá időt, s elment Zimitához. És ott a nagykövetnőnél aztán újra elmondta, mintegy feldicsérve önmagát, micsoda érdemei is vannak az új energia felfedezésében. Majd így szölt:

—Ti csiszík eléggé becsületes népség vagytok, hogy senkit ne fosszatok meg attól, ami azt megilleti, lámcsak, már Rolinak is visszaadtátok a naplót meg az összes szerkentyűt is! De gondolom, becsületesége-tek-ből futja arra is, hogy meg is jutalmazzatok azt, aki megérdemli!

—Aha, tehát ha jól értem, szeretnél valami jutalmat magadnak!

—Szeretnék, de nem csak egyszerűen „valami jutalmat”, mert én egészen határozottan tudom, hogy mit szeretnék!

—Húha, már sejtem hogy ez igen nagy jutalom lesz! Most mindjárt óriási kéréssel rukkolsz elő! De előre bocsátom, nem lehetsz még a mi Barbár Barátunkként sem Csisziföld Nagya, vagy akadémikus, mert az csak csiszíknak jár!

—Ennyire szerénytelen azért nem vagyok! De az igaz hogy amit kérek, óriási. Nem a kérés maga, hanem amit kérek! Tudd meg Zimita, hogy mindigis életem nagy vágya volt hogy legyen egy saját hajóm, de nem ám akármilyen, hanem egy csodaszép csiszí óceánjáró! És gondold bele, hogy ez nem is példátlan kérés a részemről, mert biztos ismered a saját néped történelmét, és gondold csak a Napsugár hajóra!

—Te a Napsugár hajót kéred?!

—Dehogyan, hiszen az múzeumi darab már nálatok! Én a ti legnagyobb hajókat kérem, s a legújabbat ami mostanában készült el nálatok! Mondjuk, ne legyen idősebb mint egy éves! Határozottan úgy érzem, hogy megérdemlem!

—Na de Jamína, hiszen te nem kifejezetten a mi kedvünkért akartad megoldani a rejtélyt, hogy miként csapják be a papok a királyt!

—Ez tökéletesen igaz, de akkor is az a helyzet, hogy ha nem fejtem meg a titkot, ez a nagy felfedezés nem jut a birtokotokba! Most már azonban tudtok róla! Tudom, hogy bármi barbár uralkodó úgy gondolkodna, hogy minek is fizessen azért, ami már úgyis az övé, de ti csiszíktok, és nem barbárok! Ha nem jutalmaztok meg, és éppen pontosan ezzel amit kérek, akkor ne is haragudj de azt kell mondjam a barátságom ellenére is, hogy amit végrehajtottatok a titok elvitelekor, az semmi más, mint közönséges ipari kémkedés! És bár tudom hogy sosem tagadtátok le, hogy vannak kémeitek a barbár országokban, ezt tehát nem tartjátok szégyenletesnek, de ugye mennyivel szebb dolog lenne, ha egyszerűen azt mondhatnátok, hogy ti nem loptátok el az elektromosság titkát a barbároktól, mert azok ezt el sem akarták titkolni előletek! Mintegy ajándékba kaptátok! És amennyire ismerlek benneteket, sejtem hogy még az is nagyon fogja sérteni a büszkeségeteket hogy e nagy felfedezést mi barbárok tettük meg, és hogy ajándékba kaptátok tőlünk, de ennél akkor is rosszabb volna az, ha azt kéne mondani, hogy ezt ti elloptátok tőlünk!

—Jamína, ha mi odaadjuk neked azt a hajót, akkor máris nem ajándékba kaptuk a felfedezést, hanem megvásároltuk!

—Még ez is jobb lenne a lopásnál, de szerencsére nem is így van! Most nincs igazad! Ti ugyanis tudjátok a titkot máris! Azelőtt kaptátok meg, hogy én előhozakodtam a kéréssel! Tehát ajándékba! Az egészen más kérdés, hogy én is azt mondom most hogy ajándékba kaptátok, és nem vádollar lopással benneteket! Hanem gondold bele, nem teljesen jogos-e az, hogy aki ekkora korszakalkotó felfedezést ad nektek csak úgy, ajándékba, azt megjutalmazzatok magatok is valami csodálatossal?! Sőt, egészen biztos vagyok benne, hogy amit én adtam, az elképzelhetetlenül többet ér Csisziföldnek, mint egyetlen hajó, legyen az akár mégoly nagy is!

—De Jamína, hiszen te csak rájöttél a titokra, de nem te adtad azt nekünk hanem Rolí, s még ő sem teljesen önzetlenül, mert mintegy cserébe, elfoglaltuk neki a templomot!

—Neki és magatoknak. És akkor már tudtad, hogy ott lesz valószínűleg az ősök titka! És azt azért nem tagadhatod, ha Rolí olyan nagyon meg akarta volna tartani a titkot, mégiscsak megkísérelhette volna a templom elfoglalását a saját katonáival! És lehet hogy holmi kémek által akkor is megtudod a titkot idővel, de akkor az már tényleg ipari kémkedés, tehát lopás lett volna!

—Meglehet. De ez akkor sem annyira a te, mint inkább Rolí ajándéka nekünk.

—Szerintem ez már szörszálhasogatás, Zimita, de ha ennyire kötekedő hangulatban vagy, akkor csak azt mondhatom hogy legyen: adj akkor ne csak nekem, de Rolinak is ajándékot! Kérdezd meg hogy ő mit kér, de én, én Jamína akkor is azt a hajót kérem!

—Nem adhatok neked hajót Jamína, de azt megteszem, mert kötelességem is, hogy ezt a rendkívüli követelésedet a királynő elé terjesztem!

S amit Zimita mondott, azt meg is tette. S már két hét múlva maga elé hívatta Jamínát. Aki akkor különben már Rolí felesége volt, s épp készülődött Behnotba, szülőhazájába visszatérni, hogy ott is megtartsa a lakodalmat.

—Várj még az indulással, Jamína! - tanácsolta neki mosolyogva Zimita.

—Miért?

—Hát nem sokkal jobban éreznéd magadat, nem lenne-e sokkal kellemesebb, ha a saját hajódon tehetnéd meg az utat?!

—Juj de nagyszerű! Tehát megkapom a hajót! Ideadja a királynő! - ujjongott Jamína, s még ugrált is örömeiben.

—Igen, Auáa úgy döntött, hogy megkaphatod a hajót. Igaz, azt írta nekem, hogy ő sem egészen biztos benne hogy jár-e neked az, de az azért tagadhatatlan hogy vannak az ügyben bizonyos érdemeid, még ha nem is kifejezetten nekünk szándékoztál szolgálatot tenni. És kétes esetben úgy helyes ha nagylelkűnek és bőkezűnek mutatkozunk inkább, mintsem szűkmarkúnak, kicsinyesnek és szőrszálhasogatónak. És semmiképp sem akarja, hogy szó érje a csizik tisztességét! Elvégre a leghalványabb gyanút is jó ha eloszlatjuk magunkról, s ez most igazán semmi kis áron elérhető!

—Hogyhogy semmi kis áron?! Én nem valami hitvány teknőt kértem, hanem a legnagyobb hajót, ami csak...

—Várj még a méltatlankodással! Auáa úgy rendelkezett, hogy nagyon nehéz lenne eldönteni, hogy melyik is a legnagyobb hajó! Mert a legislegnagyobb hajónk kifejezetten teherszállító jármű, s ez bizonyára olyan, amire nem gondoltál! Például, gondolom nem egy tankhajót akarsz magadnak, hogy is nézne az ki! Még azt mondanád hogy becsaptunk! Aztán, vannak hajóink, amik különböző kényelmi szolgáltatásokkal rendelkeznek, például az egyikben több ember fér el, de kevesebb rajta a fürdőmedence, a másikon kevesebb ember fér el, de mégis nagyobb valamivel a mérete és így tovább! A királynő tehát elrendelte, hogy Kekulen falvunk kikötőjébe fusson be minden hajónkból ami nem hadihajó egy új építésű példány, ez nem is lesz messze hozzád, Jamína, mert Kekulen ugyebár szomszédos Trapannal, ami kaul város, te oda kell menjél, aztán választhatsz e hajókból kereken tíz darabot! Királynőm csak azt kötötte ki, hogy neked is és Rolinak is írásba kell adnia, hogy átvettétek e jutalmat *a ti önzetlen ajándékotokért*, és e jutalommal tökéletesen meg is vagytok elégedve, hogy ezáltal bizonyítva legyen, hogy mi nem loptuk el tőletek e felfedezést! Továbbá, Rolinak azért kell szintén aláírnia ezt, mert ez egyben az ő ajándéka is a részünkről. A hajókon aztán ti ketten úgy osztotok meg, ahogyan csak akarjátok.

—Micsoda?! Hogy... hogy tíz hajót... és én választom ki...

—Igen.

—És még azt mondja erre a királynő, hogy ez semmi kis ár! - tört ki hosszas hallgatás után Jamína.

—Persze hogy az. Ne hidd hogy bármi igazán komolyat ajándékoztunk volna nektek. Tudd meg ugyanis, hogy ezeket a hajókat, de nemcsak ezeket hanem minden mást is ami jelenleg csizí hajó, a következő öt évben úgyis leselejtezzük, tehát szétszereljük és beolvasztjuk, esetleg kisebb részeit újrafelhasználjuk.

—De én nem használt hajókat akarok, hanem vadonatújakat!

—Vadonatújakat kapsz, amik még sosem voltak használva, egyszer sem, kivéve azt természetesen, hogy a kötelező próbautakat megtették, biztonsági okokból!

—De hát akkor hogy is lehet hogy öt év múlva szemétkébe dobnátok őket?!

—Nem figyeltél az előbb rám, pedig megmondtam hogy a teljes csizí flottára ez a sors vár! Kivéve a múzeumhajókat. Ő igen, és még a Szörnyeteg is megmarad, de az is csak azért, mert abból is múzeumhajó lesz, így rendelte a királynő. És épp a te felfedezésed küldi az olvasztóba a hajóinkat, Jamína! A királynő azt mondta, hogy ezentúl egy hajó sem épülhet a régi tervek alapján, hanem a tudósaink dolgozzák át a terveket úgy, hogy az új hajóink már használják az elektromosság által nyújtott lehetőségeket, hogy mást már ne is mondjak, de elektromos világítás kell legyen minden helyiségükben, ez tehát azt jelenti hogy be kell kábelezni minden kajütöt, kell a hajókba valami olyan gép is ami termeli ezt az erőt, és így tovább, és mi csizik nem szoktunk félmegoldásokat alkalmazni! A barbárok a helyünkben azt tennék, hogy úgy-mond felújítják és modernizálják a hajóikat, fűrnák-faragnák a válaszfalakat a vezetékek számára, és semmi nem lenne náluk tökéletes! Mi nem így teszünk, mi tervezünk az alapoktól

kezdve új hajókat, amik minden szempontból megfelelőek, s ezekkel lecseréljük a csiszi flottát! Ezért is rendelkezett a királynő olyan nagylelkűen, hogy nem egy hajót kapsz, de mindjárt tizedet, mert miért is ne! Az már persze a te dolgod, ezekre honnét szerzel személyzetet aki kezelni is tudja őket; mindenesetre a gépkönyveket természetesen megkapod hozzájuk!

Jamína alig bírt az örömeivel, és rohanvást futott Rolihoz, hogy elújságolja neki a nagy hírt. Roli örült is, aztán amikor Jamína azt is elmondta neki hogy a csiszik leselejtezik az egész flottájukat nemsokára, Roli kesernyően elmosolyodott, s így szólt:

—Ej-ej, ezek a csiszik, ezek a csiszik! Soha nem adnának semmi új dolgot nekünk, barbároknak! Lámcsak, inkább képesek leselejtezni akár az egész gyönyörű csiszi flottát, csak azért hogy elmondhassák: most is csupán szemetet adtak nekünk!

De azért annak mégis örült hogy megkapta e hajókat, mert így egycsapásra Kauliana lett a barbár népek között a legelső tengeri nagyhatalom a Gyöngy-tenger környékén hosszú időre.

* * *

Jamína lakodalmára természetesen Tocse és Koneon is hivatalosak voltak, csakúgy mint az egész iskola minden tanulója! Sőt, Roli még azokat az egykori tanítványokat is meghívta rá, akik csiszinek álltak, s ez bizony mint tudjuk a tanulók majdnem kilencven százalékát jelentette! A meghívás természetesen úgy történt, hogy mondta Zimitának, hogy szeretné ha ők is eljönnének a lakodalomra. Zimita sokáig tűnődött ezen.

—Roli, én azt sem tudom hogy Csisziföld melyik részén vannak már ezek a személyek!

—Fel sem tételeztem hogy tudod, de azt megteheted hogy beraksz erről valami hírt vagy cikket a csiszi újságokba!

—Ez sem ér semmit, mert mire eljut a hír hozzájuk, te már rég nős leszel, mert oly hamarra tervezed a nősülést Jamínával!

—Mindez igaz, ellenben eljöhetnek a Behnotban tartandó másik lakodalmamra!

—Roli, nekünk alapelvünk, hogy aki egyszer csiszi lesz, az...

—Tudom, tudom, megszakítja minden korábbi kapcsolatát a barbárokkal!

—Így van.

—De én nem közönséges barbár vagyok, hanem a Csiszik Barbár Barátja! Tehát barát! A barátotok! És ha ők még barbárok, akkor jöhetnek az én lakodalmamra, ha azonban csiszik, akkor az én barátaim ők is, hiszen a Csiszik Barátja vagyok, teljesen hivatalosan, igazolásom is van róla, amit ti adtatok ki!

—Hej de furfangosan vág az eszed! - nevetett Zimita. És megtette, berakta a cikket az újságba, hogy ezek meg azok a személyek (név szerint fel lettek sorolva hogy kik) jöhetnek Roli behnoti lakodalmára, mert meg vannak hívva.

Nem jöttek el mind, de majdnem mind. Ám Roli és Jamína közelében természetesen akkor sem ők ültek, hanem közvetlenül az örömszülők mellett Tucsi mama és Zardax, akik e jeles napra ott hagyták az iskolát, valamint Tocse és Koneon, akik a barátai voltak Rolinak és Jamínának, s maguk is részesei valamennyire a kalandnak. De Szoloperte király sem volt ott, erre az időre átmenetileg maga vette újra a kezébe Kauliana kormányrúdját. És nem volt itt Zimita sem, maradt nagykövetnőnek Íventhalban.

Mindazonáltal a lakodalom ezúttal nemcsak a felhőtlen öröm színhelye lett! Fontos esemény is történt ekkor.

Az egész meglehetősen ártatlanul kezdődött. Úgy, hogy felállt Vringen, Jamína apja, és hosszas beszédet mondott, melyben minden jelenlevőt életetett, meg sok boldogságot kívánt mindenkinek, de különösen az ifjú párnak, meghatottságát hangsúlyozta, mondta azt is hogy ő milyen boldog, s mindez rendben is lett volna, az ilyesmi nemcsak szokásos minden lakodalmon de szinte kötelezően elvárt! Hanem ezúttal valami olyasmit mondott, hogy mennyire örvend az ő atyai szíve, amiért itt látja ezt a sok remek embert együtt örvedeni, akik mind a lánya barátai, s egymás barátai is, de annyira ám, hogy ezer szíve van itt egyetlen dobbanásnak!

Eltékelte attól hogy a lakodalom résztvevői mégsem voltak ezren, ez gyönyörű szép költői kép volt, biztos Vringen is épp azért mondta, bár még az is lehet hogy nem ő találta ki, csak

valami behnoti költő verséből kölcsönözte. Nem is ezzel volt a baj, hanem ekkor megszólalt Koneon, bár igazán nem hangosan, és nem is hallották sokan amit mondott, csak a körülötte ülők:

—Kikérem magamnak az ilyen beszédet, mert én igaz hogy a barátja vagyok Rolinak, bizonyos mértékig talán még Jamínának is, mert hát ugye mégiscsak Roli felesége lett, na de hogy is lehetnék a barátja Tocsénak?! Ő a zulmán császár leánya, én meg az én apám fia vagyok, a zano császár fia, tehát ő meg én, az két ősi ellenség, ettől a tényről nem tekinthetek el!

—Igazán?! Akkor miért nem ugrasz rám és fojtasz meg azonnal, mi?! - csattant fel azonnal és hevesen Tocse.

—Most semleges területen vagyunk, tehát úgy tekintem hogy átmenetileg fegyverszünet van közöttünk! De biztos lehetsz benne, ha hazatérek a birodalmamba, s valamikor átveszem a hatalmat, akkor ügyis legyőzöm a te birodalmadat, végleg, örökre, s akkor nem fogok barátian vagy semlegesen viselkedni!

—Persze, képzelem, betörsz a palotámba, elkapsz, megerőszakolsz és akkor fojtasz meg!

—Hát ha lehetséges, persze hogy megerőszakollak, ez szinte kötelező, hogy kimutassam végtelen fölényemet, sőt, ennyi jár is nekem, a győztes hódítónak, de megnyugodhatsz, mert nem fojtalak meg! Természetesen ünnepélyes keretek között bonyolítom majd le a kivégzésedet, tiszteletben tartván nemesi származásodat, s nagy nyilvánosság előtt! Ez különben az én dicsőségemet is fokozza!

—Vagy inkább az én dicsőségemet fogja fokozni a te ünnepélyes kivégzésed, mert igenis én foglalom el a te birodalmadat! - kiáltotta Tocse, s ez már olyan hangos volt, hogy mindenki felfigyelt rájuk.

S ekkor megszólalt Tucs mama.

—De gyerekek, nekem van egy sokkal jobb ötletem! Foglaljátok el kölcsönösen egymás birodalmát!

—Azt meg hogy kell?! - ámult Koneon.

—Úgy, hogy magadévá teszed Tocsét, amint azt akarod is, ezt az imént hallottuk a te szádból, de nem erőszakkal teszed a magadévá, hanem hogy úgy mondjam ünnepélyes keretek között, méltóan a nemességéhez és önmagad nemességéhez, csak hogy ezen ünnepélyes alkalmat nem kivégzésnek nevezik, hanem lakodalomnak! Vagyis: ha feleségül veszed őt, és ezáltal egyesültek nemcsak ti, de a két ország is!

—Mi?! Hogy engem ez a himpellér ölelgessen, ez a bunkó, ez a titkos kappan?! - tört ki Tocse mérgesen.

—Hohó, csak legyen rá lehetőségem, majd megmutatom én neked, hogy mennyire nem vagyok kappan! - mondta erre Koneon. Jamína pedig már pukkadózott mellettük a nevetéstől. De Roli is remekül szórakozott.

—Egy kis figyelmét kérem a két nemes érdekeltnek! - szólt fölöttébb udvariasan hozzájuk Tucs, ami messzemenően különbözött attól a modortól, ahogyan akkor beszélt Tocséval, amikor a császárlány vissza akarta kérni a Jamínáért fizetett pénzt. —Ugye ti nem holmi gonzságból szeretnétek elfoglalni egymás birodalmát, hanem hogy ezáltal dicsőséget szereztek, s megnövekedjék a birodalmatok területe, s gazdagabban éljenek a rajta levő népek?

—Persze hogy, még szép! - bólintottak rá az „érdekelték”, csaknem egyszerre.

—Hát akkor most gondoljatok csak bele: nemde ha félretéve egymás iránti ellenszenveteket, összeházasodnátok...

—Nincs bennem semmi ellenszenv Tocse iránt - szólt közbe Koneon - mindössze ősi ellenségnek kell tekintenem, pusztán a származása miatt! Amúgy nagyon rendes és helyes lány különben, még majdnem rokonszenves is, csinos is, de hát most mit tegyek na, ha egyszer az én birodalmam századok óta harcban áll az ő birodalmával!

—De hát épp erről beszéltem! Ha feleségül veszed, akkor eszerint lesz egy nagyon rendes és helyes, rokonszenves, csinos feleséged, aki úgy mellékesen még nemességben is igazán illik hozzád, s a két birodalom éppoly egységesült lesz mint ha véres háborúban foglaltad volna el, csak éppen ez még sokkal jobb is lesz, mert nem fenyeget a lázadásveszély! S mert megspóroltad a háború költségét, még gazdagabb is marad az ország is, s a te kincstárad is!

—De hagyd már ezt abba Tucsí mama, soha az életben nem leszek ennek a majomnak a felesége, ne ajánlgass te engem, nem vagy te házasságközvetítő!

—Drága gyermekem, egy birodalom érdeke olykor megkövetelheti hogy az uralkodó vagy a leendő uralkodó akkor is hozzámenjen valakihez, ha szívből utálja! S Koneon legalább csinos, jóképű legény! Te nem így gondolod?

—De igen, valóban az, de mégis kénytelen vagyok utálni, mert egyszerűen nem tudom nem utálni azt, aki ellenségnek tart!

—Ezzel teljesen egyetérték veled, ám gondoldj kissé előbbre! Ha Koneon hajlandó feleségül venni téged, az már azt jelenti hogy nem tart ellenségnek téged, tehát akkor már nyugodtan szabad őt nem utálnod, sőt akár még szeretheted is!

—Nem, nem, ez nem fog így menni Tucsí mama, ne is kísérletezz a megbékítésünkkel, mert még ha minden mástól eltekintek is, de akkor sem az igazi egy efféle egyesülés, mert ha így történne házasság útján ahogy mondd, akkor az egyáltalán semmiféle dicsőséget nem szerezne sem nekem, sem a zulmán népnek!

—Ez az! Na, most aztán tökéletesen egyetérték veled, Tocse! - kiáltotta Koneon. —Most nagyon helyesen beszéltél, pontosan úgy, ahogyan kellett, ahogyan az méltó nemes őseidhez! Lám-csak, te megérted azt, hogy egy birodalom kiterjesztésének harcok által kell megtörténnie, hogy ezáltal mi magunk is és katonáink is lehetőséget kapjanak bátorságuk, hősiességük és helytállásuk bizonyítására, s azért is hogy a sikereket véráldozatokkal vívják ki, mert ha nem lesz véráldozat, akkor nem is becsülik majd semmire sem az elért eredményeket!

—Na, ez már a leendő rokonszenv és szeretet, sőt talán szerelem első jele, hogy egyetértetek valamiben! - mosolygott barátságosan Tucsí mama. —És különben nagyonis megértelek benneteket. Valaha régen én is olyan ostoba voltam mint ti, hagytam magamat megszállítani mindenféle bárgyú mesével amit a hősiességről mondtak nekem. Na de most mégse rólam beszéljünk, hanem arról, hogy akkor ti, drága gyermekeim, nemcsak egyszerűen azt szeretnétek ha nagyobb lenne az országotok, de azt is hogy valami sikeres háborút is vívjatok, ami által nevetek bekerül a krónikákba?

—És megnövekszik a birodalom területe. Igen. - mondta Koneon.

—Úgy tudom, ott van mellettetek Kapecsitán is, és ez az ország majdnem akkora mint bármelyikőtök birodalma, és még sokkal gazdagabb is, mert tele van aranybányákkal, de van gyémántlelőhelye is, hogy más egyebekről már ne is beszéljek! Miért nem azt támadjátok meg?

—Hát ennek ugye több oka van - magyarázta Tocse - például az, hogy ez nagyon erős ország! De a legfontosabb az, hogy nem támadhatom meg, mert abban a pillanatban hogy harcokba keverednénk Kapecsitánnal, rögvest lecsapna rám a zanó birodalom!

—Látjátok, mindketten korlátozva vagytok a lehetőségekben, mert félték egymástól! - mondta Tucsí. —Amennyiben egyesülnétek, úgy egymással mint ahogy a két birodalom is egymással, egy ország lennétek, egyesült erővel elfoglalhatnátok azt a gazdag országot, s mindjárt megnőne az egyesült birodalmatok területe is jócskán! De még többet is mondok! Tudjátok ugye, hogy Kapecsitánban még van rabszolgaság. Azt a csiszik nagyon utálják! Ha azt elfoglalnátok, azt Csisziföld igencsak jó szemmel nézné, amennyiben ott eltörlitek a rabszolgaságot is, de azt ugyebár megtennétek... szerintem a birodalmatok ezesetben jelentős csiszí gazdasági segítségre számíthatna! Úgy kerülnétek tehát be a történelembe, mint először is bölcs uralkodók, mert a zanó és zulmán birodalmakat háború, tehát vérontás nélkül egyesítettétek, aztán úgy mint nagy hódítók, aztán úgy is mint bölcs országépítők, úgy is mint az emberi jogok nagy élharcosai... és hogy mindezt megtegye egy uralkodó, egyszerre, az nem sok királyról vagy királynőről mondható el!

—Hm! - mormogta erre Koneon, és maga elé meredt a tányérjába. Majdnem komoran kezdte el piszkálgatni az ételt.

—Ezt jól végig kell gondolni! - mondta Tocse is.

—Semmi nem lesz az egészből, mert úgysem én vagyok még a császár, és nem is Tocse a császár - tört ki hirtelen Koneon, - és apáink sosem egyeznének ebbe bele!

—Úgy látom hogy ezt mintha nagyon kedveszegetten mondtad volna! - somolygott Zardax.

—Hát, ha nem is kedveszegetten, mert én erre még nem mondtam igent, de nem tagadom, belátom hogy vannak előnyei e javaslatnak! Az az igazság, hogy már régóta fenem a fogamat a kapecsítani aranybányákra... és a zulmán hadsereg erős, jó lenne ha engem támogatna... de hát ezen gondolkoznom is kár, mert a szüleink...

—Nono! Ifjú barátom, elfeledkezel róla hogy személyemben egy csiszíval beszélsz, és egy csiszínek nagyok a lehetőségei! A kedves papát-mamát bízd csak rám, rám meg Tucsí mamára! Beleegyeznek azok ha én azt akarom, méghozzá nem is fanyalogva de szívrepeső örömmel, s igen hamar! Tehát ti csak gondolkozzatok nyugodtan, hogy kell-e ez nektek!

—Nem hiszem hogy... - kezdte Koneon, de Zardax közbevágott.

—Csak akkor vagyok hajlandó foglalkozni az egész üggyel, ha előbb ti ketten már igent mondatok!

—Én nem akarok Koneon felesége lenni, mert félek hogy háttérbe lennék szorítva a házasságban! - mondta határozottan Tocse. S erre megint Tucsí szólalt meg, csendesesen:

—Nem vagy mégsem jó tanuló, Tocse! Hát nem figyeltél az óráimon?! Nem az ilyesminek a kivédésére való-e a házassági szerződés?!

—Hm! - mondta Tocse, és most ő kezdte el lehajtott fejjel az ételt piszkálni.

—Gondolkozzatok csak, gyerekek! - mondta nekik Zardax.

—De hogyan tudnátok elintézni hogy a szüleink...

—Az a mi titkunk! - vágott közbe Zardax. —Nekem mindenesetre van egy elképzelésem. Az a helyzet ugyanis, hogy nekem és Tucsí mamának van már némi tapasztalatunk abban, mi is az, ami összebékíthet két ősi ellenséget. Ugyanis ő meg én, hogy is mondjam... mi ketten is ősi ellenségek voltunk egykor! De erről nem mondok többet, mert magánügyek is vannak a világon... annyit ígérhetek, ha ti ketten megegyeztek, a szülőket majd mi ketten ráncba szedjük! - és sejtelmesen elmosolyodott.

E beszélgetés után a lakodalmon Tocsénak és Koneonnak szavát sem lehetett hallani, úgy elgondolkoztak. Hanem lakodalom után Tucsí és Zardax egyszerűen fülöncsípte őket, betette, sőt szinte belökte őket egy kajütbe (ugyanis az egyik Jaminának adott csiszí hajón szálltak meg) és azt mondta, hogy most pedig csak akkor hajlandó kiengedni őket onnét, ha határozottan azt mondják, hogy nem akarják a házasságot! De ha akarják, akkor tessék azonnal beszélgetni egymással róla, másképp sosem lesz megegyezés! Ha van valami kérdésük, akkor persze csak szóljanak neki, majd segít benne, vagy ha nem ő, akkor Tucsí mama!

—De miért érdeketek annyira, hogy mi kibéküljünk? - kérdezte Tocse.

—Mert nem akarom hogy iskolám két tanulója egykor majd egymást gyilkolássa! Ez szégyent hozna az iskolánkra és a csiszík pedagógiai módszereire! - válaszolta Tucsí mama.

Jó három napon át Tocse és Koneon annyit tanakodtak, hogy azt mondták: igen! S megszületett köztük egy házassági szerződés is, ami a következőképp hangzott:

Házassági szerződés mely kötöttet

Tocse, a Zulmán Császárság trónörököse,
és
Koneon, a Zanó Császárság trónörököse
között.

1. E házasság megkötésével egyesül a két császárság, egyetlen birodalommá, melynek neve ezentúl ez lesz: Birodalmi Unió, rövidített névként az egyszerű „Unió” forma is használható.
2. A házasság után Tocse és Koneon közösen kormányozzák az Uniót. Ez azt jelenti, hogy minden, a Birodalmat illető döntés érvényességéhez szükséges mindkettejük beleegyezése illetve aláírása. Abban az esetben ha a vitatott kérdésben nem tudnak közös megegyezésre jutni, úgy a kérdést felterjesztik a mindenkori csiszí nagykövethöz, hogy az döntsön vitájukban. Ez nem jelenti azt, hogy az adott kérdésben a csiszí nagykövethő kormányozna, mert

nem dönthet a nagykövetnő a kérdésben tetszése szerint, mindössze annyi a dolga hogy kijelentse: Tocse vagy Koneon javaslatát/megoldását/törvényét pártolja-e inkább, s ez, amit ő pártol, az lesz a kötelező érvényű! Az természetesen lehetséges hogy kompromisszumos javaslatot terjeszt Tocse és Koneon elé, vagy valami harmadik megoldást, amire se Tocse, se Koneon nem gondolt, ez azonban nem kötelező érvényű Tocse és Koneon részére. A nagykövetnő tehát csakis akkor szólhat bele az Unió vezetésébe, ha legalább az egyik uralkodóval, Tocséval vagy Koneonnal egyetértésre jutott!

3. A házasság után mindkét uralkodót, Tocsét is és Koneont is egyaránt megilleti a császároknak szóló minden tiszteletadás.

4. Tocse és Koneon megszólítása hivatalos alkalmakkor házastársuk részéről is: Császári felség, felséges úr/úrnő, császár, császárom, császárnő, császárnőm.

5. Az Unió abban a pillanatban tekintendő megszületettnek, hogy Tocse és Koneon házassága megkötött.

6. Az Unió létrejöttének pillanatától kezdve érvénybe lép az a törvény, miszerint megtiltatik, hogy bárkinek is vizsgáltság a nemzetisége, s hogy őt nemzetiségi hovatartozása miatt bármi hátrány vagy előny érje!

7. Amint az Unió létrejött, eltöröltetik a zulmán és zano állampolgárság, illetve akik eddig ilyen állampolgársággal bírtak, automatikusan az Unió állampolgárainak minősülnek.

8. A korábbi zulmán és zano birodalom közötti határ az Unió létrejöttével megszűnik, a határról visszavonatkak a fegyveres erők, a határsorompók és őrbódék lebontatnak, és a szabad átkelés lehetővé válik, éppoly akadálytalanul, mint két szomszédos falu között. Megszűnik egyben minden vámkorlátozás is.

9. Az Unió létrejöttével eltöröltetik minden zulmán és zano fizetőeszköz, s az Unió törvényes fizetőeszköze egyszerűen a csiszi buznyák lesz! Ez egyben azt az előnyt is magában rejt, hogy megszűnik az infláció, a pénzrontás, a pénzhamisítás veszélye, valamint nem kell működtetni pénzverdét sem!

10. Tekintettel arra hogy a két birodalomban rengeteg népcsoport él, melyek külön nyelveket beszélnek, sőt ezek nem is mindegyike beszéli a zano vagy zulmán nyelvet, valamint hogy a zano és zulmán nyelv sem hasonlít egymásra, ezért nagy igazságtalanság lenne, hogy ezek bármelyikét is az Unió hivatalos nyelvéné tegyék. Másrészt viszont az sem tagadható, hogy a zulmán és zano nyelveket beszélik a legtöbben. A Felséges Pár tehát e házassági szerződésben közös megegyezéssel úgy határoz, hogy az Unió hivatalos nyelve a csiszi nyelv lesz, amit minden művelt ember úgyis ismer az országban, s egyben ez semmiképp sem tekinthető jogtalan kedvezésnek bármely népcsoport számára is! Ez azt jelenti, hogy kivétel nélkül minden hivatalosnak tekinthető dokumentumot, törvényt, egyéb írásos anyagot elő kell állítani csiszi nyelven! Tekintettel azonban arra hogy az Unió lakosságának túlnyomó többsége mégsem ismeri a csiszi nyelvet, emiatt elrendeltetik, hogy minden településen a kötelező csiszi nyelv mellett állíttassék elő a hivatalos dokumentum azon a nyelven is, amit ott a lakosság többsége anyanyelveként beszél.

11. A hivatalos események mindenütt a helyileg beszélt többségi nyelven tartassanak, az esetben ha a lakosság legalább 30%-a beszéli e többségi nyelvet, de az ezekről készült írásos anyagok már el kell hogy készüljenek a hivatalos csiszi nyelven is.

12. Olyan helyeken, ahol annyiféle nyelvet beszélnek, hogy a legtöbbet beszélt nyelv beszélőinek száma is kevesebb mint a lakosság 30%-a, ott minden hivatalos esemény kizárólag csiszi nyelven történjék.

13. Az esetben, ha Tocse vagy Koneon előbb halna meg mint párja, úgy a további uralmat élte végéig az életben maradt házastárs gyakorolja tetszése szerint.

14. E dokumentum felett védnökséget vállal a csiszi nagykövetnő a csiszi királynő, tehát egész Csisziföld nevében, s ilyen értelemben jelenti ki, hogy amennyiben bármelyik Császári Felségről kiderülne, hogy házastársa halálában vétkes, mert ily módon akarta megszerezni az előző pontban említett egyedüli uralmat a Birodalom felett, abban az esetben Csisziföld közbelép minden hatalmával, s a gyilkos illetőt haladéktalanul likvidálja!

15. Tocse vállalja, hogy élete végéig hű felesége lesz Koneonnak, s a hűség alatt egészen egyértelműen szexuális hűséget kell érteni, tehát nem fog mással sohasem szeretkezni, még csókolódzni sem!
16. Hasonlóképpen vállalja a szexuális hűséget Koneon is, ami amiatt is ajánlatos, hogy törvénytelen gyermekek születése ne nehezítse meg a későbbi trónutódlást!
17. Mindketten kijelentik azonban, hogy nem fognak féltékenykedni házastársukra, ha az akármiért is egyedül utazik el akár hosszabb időkre is házastársa mellől, és nem tekintik megcsalásnak, ha hivatalos rendezvényeken ellenkező nemű személyekkel táncolnak vagy beszélgetnek. A csókolódzás azonban tilos!
18. Tocse vállalja hogy legkevesebb három gyermeket hajlandó szülni férje közreműködésével.
19. Mindketten úgy tekintik, hogy leendő utódjuk az Unió császári trónján elsőszülött gyermekük lesz, akár fiú, akár leány legyen is az, feltéve hogy mindkét Császári Felség méltónak tartja a trónra. Amennyiben e tekintetben kétely merülne fel bármelyikükben is, úgy ez is olyan vitás kérdésnek tekintendő, amelyben a csiszi nagykövetnő hivatott dönteni.
20. Mindkét Császári Felség szülei és egyéb rokonsága továbbra is korábbi palotáiban lakhat, az Unió Császári Párja, tehát Tocse és Koneon pedig egy újonnan alapított városba költözik, amelyet a tengerparton építenek fel, ott, ahol a korábbi határ a tengerpartot érte, s amelynél egész mostanáig egy vitatott hovatartozású, gazdag terület fekszik, melyért már sok vért ontott a két birodalom. E város neve Union lesz. Mint e dokumentum fölött védnökséget gyakorló jogi személy, Csisziföld vállalja hogy Union felépítéséhez igen jelentős ingyenes műszaki segítséget nyújt, de egyben kijelenti azt is, hogy abban a pillanatban hogy az Unió felbomlik akármiért is, Csisziföld a magáénak tekinti egész Union várost a környező legalább száz kilométeres sugarú területtel, s ezt el is fogja foglalni, és Csisziföld részévé teszi, mert Csisziföld közreműködésével épült! Csisziföld e segítséget ugyanis azért adja, hogy elősegítse a nála fejletlenebb népek egyesülését, és háborúktól való megszabadulását!
21. Tocse és Koneon úgy határozott, hogy az Unió létrejöttének napját általános, az egész birodalomra kiterjedő fizetett munkaszüneti nappá és állami ünneppé nyilvánítják, egyben eltörölnék mindkét korábbi birodalomban minden olyan ünnepet és gyásznapot, amelyek egymás fölötti győzelmek, szabadságharcok, egyéb sérelmek vagy sikerek kapcsán alapítottak/rendeltettek el, ezek ugyanis csak arra jók, hogy az immár egyesült birodalmak polgáraiban ellenségeskedést szítsanak egymás iránt! Az Unió létrejötte miatti ünnep neve ez legyen: a Megbékélés Ünnepe!
21. A Felséges Császári Pár úgy határozott, hogy aki az Unió létrejötte után a korábban ellenséges birodalom, most már tehát az Unió része, ennek polgára, szokásai ellen uszít, vagy más módon békétlenséget kelt, szidalmazza embertársát nemzetisége, anyanyelve, lakhelye, vagy a korábbi történelem bármely eseménye miatt, aki azzal dicsekszik hogy korábban hány, a zulmán vagy zánó birodalomhoz tartozó személyt ölt meg háborúban vagy más események kapcsán, s így az Unió felbomlását mozdítja elő cselekedetével, az elrettentésül a legborzalmasabb kínhalálok valamelyikével végeztessék ki!
22. Tocse és Koneon az egész Unió nevében kijelenti, hogy Csisziföldet nemcsak nem tartják ellenségnek, de baráti országnak tekintik, és a csiszik számára szabad és ingyenes közlekedést engedélyeznek a birodalom egész területén, s ez az ingyenesség vonatkozik a birodalomban megépíteni tervezett vasutakra is, ha a csiszik esetleg azt óhajtanák használni. Ehhez csupán az kell, hogy eldönteni lehessen, ki csiszi és ki nem, ezért ennek feltétele hogy a Birodalom területére lépő csiszik kapjanak Csisziföldtől egy hamisíthatatlan útlevelet, tehát igazolást arról, hogy ők csiszik.

Ez volt tehát a házassági szerződés, amit alá is írt Koneon és Tocse, csak éppen az egész még nem volt érvényes, mert benne sok szó esett Csisziföldről is, de hát ezek még nem voltak Csisziföld részéről kötelezettségek, csak jámbor óhajok Tocse és Koneon fantáziájában, s az egészet még jóvá kellett hagyni nem kisebb személlyel mint a csiszi királynővel!

De Tucsi és Zardax csak mosolygott hogy bízzák ezt rájuk, ők csiszík, ők felterjesztik majd a királynő elé, és nem hiszik hogy az egészek bármi akadálya legyen, mert nagyon fog tetszeni Auáának, hogy vitás kérdésekben majd a csiszí nagykövetnő dönthet ott!

—Nem lesznek vitás kérdések! - mondta gögösen Tocse.

—Meg tudunk egyezni magunk is, legfeljebb kissé több ideig tart majd! - mondta nagyon határozottan Koneon.

—Örülök hogy ilyen nagy megint az egyetértés köztetek - vigyorgott Zardax - lám csak, mondtam én hogy menni fog a megbékélés, s ugye hogy igazam lett! Csak elkezdni volt nehéz, utána már meg szinte magától!

—De a csiszí királynő...

—Nem lesz semmi baj! Főleg, ha bizalmasan megsúgom neki, hogy ez mintegy feltétele annak, hogy rendet csináljatok Kapecsitánban, s megszűnjön ott az a szégyenletes rabszolgaság!

—Na és akkor majd a szüleink...

—Az meg még ennél is sokkal könnyebb lesz. - mondta magabiztosan Zardax. —Tehát most elég legyen ebből, s várjátok meg a királynő döntését!

Megvárták, s igazán hamar érkezett meg! Szinte postafordultával! Általában jellemző volt a csiszí királynőkre, hogy minél fontosabb egy ügy, annál hamarabb döntenek benne.

Igazán érdekes volt a válasza! Azt üzente, rendkívül meglepődött hogy ilyen nagy horderejű, haladó kezdeményezést tapasztal a barbárok részéről! Jóváhagyja a házassági szerződést, azzal a különbséggel, hogy Union felépítéséhez nem ad műszaki segítséget, mert valamit vagy a barbárok építenek, vagy a csiszík, tehát azt inkább ők, a csiszík felépítik maguk. Továbbá, megígéri hogy ha legalább öt évig problémamentesen működik az Unió, akkor Csisziföld ajándékoz öt szép nagy hajót is nekik azok közül, amiket most leselejteznének az elektromosság miatti modernizáció okán, egy hajót azonban, amit Tocse és Koneon választ ki, már a házasság létrejöttékor nekik ajándékoz azonnal, nem nászajándéku, hanem mintegy megelőlegezett bizalomként!

Tocse és Koneon nagyon elégedettek voltak. Hol volt már a harag! Mindenhová kézenfogva jártak, nevetgéltek és mosolyogtak egymásra, és Jamína úgy vélte, ez a legjobb út ahhoz hogy megszeressék egymást, sőt: biztató jele egy hamarosan felébredő szerelemnek!

Most már csak az kellett a tökéletes boldogsághoz, hogy sikerüljön meggyőzni a leendő örömszülőket is.

—És most már tessék elmondani hogy mi is a terved! - lépett oda bátran Zardaxhoz Koneon.

—Mit kell tennünk a beleegyezésük megkapásához?! - kérdezte Tocse is.

—Mindenekelőtt azt, hogy azonnal hazautaztok, úgymint itt van már mindjárt az iskola vége, de egy árva szót nem szóltok otthon erről a házasságról, pláne nem a házassági szerződésről, és még véletlenül sem mondtok egyetlen jó, kedves szót sem otthon a ti ősi ellenségeitekéről, tehát Tocse Koneonról, vagy Koneon Tocséről! És nehogy olyat mondjatok, hogy itt az iskolában ti összeismerkedtetek! Külön iskola van a lányoknak és a fiúknak, és ti még csak nem is láttátok egymást soha!

—Tessék?! -

—Tudjátok, az csak mindent elrontana. Egyetlen dolgotok lesz: egy bizonyos embernek, akit majd bemutatok nektek, s aki ott fog várakozni a palota közelében minden áldott nap, szólnotok kell majd, ha a császári felség vadászatot szervez, és...

És Zardax beszélt tovább. Koneon egészen elámult.

—Értem én ezt, értem, de hát... hogy is mondjam... ez a terv döbbenetes, hihetetlen, és, és... és azt hiszem talán aggályos is csiszí szempontból, mert a csiszík nem szabad hogy hazudjanak!

—Persze hogy nem. És hidd el, mélységesen szégyellem magamat. - mondta Zardax, és bűnbánóan hajtotta le a fejét.

Majd hirtelen felemelte azt, elvigyorodott, és hasbaöklözte Koneont:

—Csakhogy szarok a szégyenre! Tudod, én korábban őrnagy voltam a Zulmán Biztonsági Szolgálatnál! Nem tudtad, mi, öcskös?! Tehát én nem vagyok született csiszí! Igyekszem jó csi-

szí lenni, de most úgy vélem, ennyi megengedhető a jó ügy érdekében! Különben is: ott engem senki nem ismer, nem csiszíként megyek oda, hanem, ha szabad ezt mondani: álöltözetben, inkognitóban! És hidd el, lesz bennem annyi tisztesség, hogy ha elkapnak, nem kezdek el könyörögni, hogy jaj kérem ne bántsatok, mert csiszí vagyok! Ez egy személyes akció lesz a részemről, aminek semmi köze Csisziföldhöz! Különben pedig tudhatnád, hogy azért egy esetben szabad hazudni a csiszíknak: akkor, ha az adott cél érdekében az erőszak eszközeitől sem riadnak vissza! Tudod jól, hogy hajlandóak lennénk a Birodalmi Unió létrejöttéért erőszakot is alkalmazni! Tehát szabad hazudni! Különben, hiszen azt is tudod hogy lesz itt erőszak is alkalmazva... tehát fel a fejjel, s azt hogy mi méltó és mi nem méltó egy csiszíhez, azt bíz rád, a csiszíre! Te most egészen mással törődj!

—Mivel?

—Azzal, hogy megcsókolod leendő feleségedet, mert holnap elutaztok, s lehet hogy egy vagy két hónapig sem látod őt!

És Koneon, engedelmeskedve iskolaigazgatójának, Zardaxnak, tette azt amire nemcsak Zardax szavai, de saját vágyai is ösztökélték: megcsókolta Tocsét.

13. fejezet: Az ál-csiszík

Kibrim, a zulmán birodalom császára, nagyon boldog volt! Leánya, Tocse, hazatért az iskolából öt év távollét után, és nemcsak nem lett semmi baja, de még szinte dicsőséget is hozott a családnak: mert kiderült, hogy az öt évfolyam átlagát tekintve ő tanult az egész iskolában a legeredményesebben! Megkapta hát erről az igazolást is, amit a csiszí királynő aláírása és fényképe hitelesített, és ez nagy szó ám, nagyon nagy szó! S emellett még járt Tocsénak egy helikopter-tervezetói tanfolyam is, amit egyelőre még nem kapott meg, mert Kaulianában, ahol az iskola volt, különböző zűrzavaros események történtek, s ezért majdnem az egész iskola csiszínek állott, többen azok közül is akiknek járt volna ilyen tanfolyam, s így a csiszík azt mondták hogy az idén nem lesz a barbároknak ilyen tanfolyam, de Tocse ne aggódjon: jövőre megtartják azt a tanfolyamot, s akkor különhelikoptert küldenek Tocse számára, hogy elvigyék rá!

Mindezek mellett a császár azért is örült, mert felesége, Amúna is boldog volt végre. Amúna nemcsak azért örült, mert Tocse baj nélkül hazatért, s nemcsak azért mert nem állt csiszínek, de azért is, mert Tocse megnyugtatta hogy még szűz! Pedig ezt aztán nem hitte volna!

Kibrim császárt ez nem nagyon érdekelte, de az annál inkább, hogy emiatt nem kell veszekednie a feleségével.

Mi sem természetesebb, mint hogy mindenről alaposan kifaggatta Tocsét, különösen érdekelte őt a felfedezett új energiafajta, aminek előállítását Tocse is ismerte, mert egészen egyszerűen megkérte Rolit, hogy hadd fényképezhesse le a napló minden oldalát. Roli pedig ráállt, mert Tocse országa nagyon messzire esett Kaulianától, ezért nem félt hogy az ismeretek kiadásával bármi is fenyegethetné Kaulianát. Különben is, Kaulianát minden oldalról csiszík veszik körül, s ahol mégsem, ott a sivatag, – mi árthatna neki?! És a csiszík úgysem túrnék, hogy itt a szomszédságukban egy véres háború alakuljon ki!

Tocse tehát tudta az elektromosság titkát, hanem a császár érdeklődése eziránt jelentősen lelohadt, amikor rájött, hogy egyelőre nem nagyon lehet ezt fegyverként felhasználni. Azután ismét feltámadt az érdeklődése, amikor megtudta, hogy azért nem haszontalan ez a tudomány, mert milyen szép is volna a palota, főleg a bálterem, ha villanyégők százaival világítanák ki!

Ezen töprengett, de csak úgy félig-meddig véve komolyan a kérdést, inkább élvezte a gondtalan életet, örült hogy minden szép és jó, lámcsak, már a pestis is elmúlt! S hogy jókedvét fokozza, már két héttel azután hogy Tocse hazaérkezett, nagy vadászatot szervezett. Hívta Tocsét is, de Tocse azt mondta, ez őt most nem érdekli, mert neki más dolga van: itt a szülőházában is meg akarja alapítani a biztosítócégét, amiből eddigre különben már meglehetősen

szép magánvagyonát halmozott fel. Kibrim császár a vállát vonogatta, hogy jó, ha Tocse nem jön hát nem jön, és elment a vadászatra maga. Bár nem egyedül: követte felesége, Amúna is. És persze számos nemes, meg udvaronc, de még testőr is. Nem feledte hogy egy császár igazán zsíros falat, akit számosan szívesen elfognának vagy megölnének!

Annyira komolyan vette az óvintézkedéseket, hogy kereken kétszáz válogatott fegyveres kísérte, akiknek semmi közülük nem volt a vadakhoz, állatokhoz, egyedül csak az ő biztonságát voltak hivatva ügyelni.

Nem is volt baj egészen tizenegy óráig, s eddigre már a császár el is ejtett három őzet, több nyulat és egy fácánt. Volt már ennél jóval sikeresebb vadászata is, de azért meg lehetett elégedve magával. Az az igazság hogy már hazafelé indult, vissza a palotába.

S ekkor amint kibukkant egy tisztásra, azt látta, hogy annak túlsó végén egy csiszí helikopter áll. A helikopter előtt vagy harminc méterre pedig egy csiszí. Egészen biztos hogy csiszí volt, mert a csiszí kommandósok öltözkédét viselte, a narancssárga műanyagruhát, amire még a csiszí címer is rá volt pingálva.

A csiszí észrevette őket, s feléjük indult. Megállt a császár előtt. Az arcát sem lehetett látni, mert le volt húzva rá a védőrostély.

—Te vagy ugye Kibrim császár? - kérdezte tőle közvetlenül, minden udvariasságot mellőzve. Hiába, a csiszí már csak így szokták!

—Én vagyok! - mondta meglepődve a császár.

—Akkor gyere azonnal velem! - vetette oda a férfi, és már indult is előre. Azt hogy férfi volt, a hangjából állapította meg a császár, mert még közvetlen közletről sem látta az arcát. És rendkívül felmérgeződött. Azért ez már mégiscsak sok: nem elég hogy csak úgy váratlanul ide-oda vezényelik mintha egy inasgyerek volna, de még az sem jut a csiszí akárcsak eszébe, hogy bemutatkozzék legalább!

De nem szólt egy szót sem. Csiszíföld egyszerűen nem olyan ország, hogy bármit is tehetne ellene. Legfeljebb kiutasíthatná az országából a csiszíkat, de ezzel csak gazdasági hanyatlást idézne elő, mert akkor a csiszí nem vennének semmi nyersanyagot, és még ezzel sem érne el semmit, mert a csiszí úgysem zárnák be a követéseiket, arról meg szó sem lehet hogy fegyverrel támadja meg őket!

Ezokból eszébe sem jutott tiltakozni. Ha egy csiszí hívja, akkor megy. Ez természetes. Hát ment.

Ment, s mert a csiszí a helikopter felé vezette, hát ő is arra ment.

—Mi legyen a kíséretemmel? - kérdezte engedelmesen.

—Semmiség az egész, mindjárt visszajövünk, csak a főnökasszony néhány szót szeretne beszélni veled négyszemközt! Nyugodtan megvárhatnak téged! - felelte a csiszí férfi.

S ezt még hallották a császár kísérői is. A helyükön maradtak. Hiszen meg kell várniuk a császárt! És nem is követték a császárt, mert hallották hogy a „főnökasszony” négyszemközt akar a császárral beszélni. De a csiszí különben sem szerették, ha sok koszos, fertőzéseket terjesztő barbár nyüzsgő körülöttük.

A császár tehát követte a csiszít, és odaértek a helikopterhez. Annak nyitva volt az ajtaja, de az ablakain nem lehetett belátni, mert sötétített üvegek voltak.

Legalábbis ezt hitte a császár.

—Menj be! - engedte a császárt maga elé a csiszí.

A császár belépett a helikopterbe...

S a következő pillanatban a földre lökte valaki. S ugyanabban a pillanatban máris betömtek a száját, hátrakötötték a kezét, a lábaira is bilincs került, s csak ekkor fordították meg, hogy álló helyzetbe támogassák. És azt látta a császár, hogy valami ügyes hamisítvány az egész, a helikopter belül teljesen üres, az ablakok nem is igazi csiszí sötétített üvegből vannak, hanem közönséges üvegek, amit belülről lemaszatoltak fekete festékekkel, egyáltalán, a helikopter fából van, csak színes papírokat ragasztottak rá kívülről, hogy őt megtévezzék! Belül még erre sem vették a fáradságot, itt mindenben látszott hogy fa!

De nem sokáig ámulhatott, mert azonnal kilökdösték őt a szabadba – de a helikopter másik oldalán, s így nem láthatták őt a kísérői.

Itt a helikoptertől három lépésre már végetért a tisztás, és kezdődött az erdő. Odabent el volt rejtve néhány ló. Kiderült hogy elrablói ketten vannak: a csiszi öltözéket viselő férfi, és egy nem csiszi öltözkben levő, de álarcot viselő nő. Felültették őt egy lóra, lábait hozzákötözték a nyereghez hogy le ne ugorhasson, s máris vágtatni kezdtek valahová...

A császár kísérete pedig egészen alkonyatig várakozott a helyén türelmesen, s csak ekkor lett bátorsága valakinek hogy a helikopter elé somfordáljon, mert meg akarta kérdezni hogy mi legyen: letáborozzanak-e éjszakára!

Akkor aztán hamarosan felfedezte a csalást, és szólt mindenkinek. Iszonyú lett a felzúdulás és a rémület, hogy álorcás rablók, ál-csiszik elrabolták a császárt!

Azonnal visszasiettek a palotába. És senki nem tudta hogy mitévők legyenek! Végül azonban úgy döntöttek, hogy átmenetileg Tocse veszi át az ország vezetését mint törvényes és nagykorú trónörökös. Tocse pedig úgy rendelkezett, hogy egyelőre igyekezzenek eltitkolni a császár elrablását. A rablók minden bizonnyal váltságdíjat kérnek majd előkelő foglyukért, s ha azt kifizetik, nem lesz semmi baj. De nem lenne jó, ha valami ellenséges ország megtudná, hogy nincs császára a birodalomnak! Mert az még a legkevesebb hogy esetleg megtámadná őket, elvégre akkor védekezni fognak. De talán felajánlja hogy megveszi az emberrablóktól Kibrim császárt, hogy aztán kivégezze...

—És én nem akarom elveszíteni jóapámat! - mondta Tocse.

* * *

Öt napon át egyfolytában lovagoltak Kibrim császárral az elrablói, és ez sötét aggodalmakat ébresztett a császár lelkében. Ez nem egyszerű emberrablás lesz váltságdíjért, attól félt. Akkor nem vinnék ilyen messzire a fővárostól! Csak nem esett valamelyik ellenséges nagyhatalom embereinek fogságába?!

A férfi aki csiszinek öltözött, mostanra már levette a csiszi ruhát magáról, de ő is álarcot húzott. Kibrim nem tudta hogy ki lehet. És nem beszéltek vele, a pecket sem vették ki a szájából, csak naponta egyszer, amikor inni adtak neki. Enni semmit nem kapott. És mindenféle úttalan utakon haladtak, a szabadban éjszakáztak. Kibrim császár igencsak elfáradt!

Végül mégis elérkeztek egy kis tanyaféleséghez, ami egy szűk völgy mélyén állt. Itt állt egy apró házacská, és tőle nem messze egy fészerszerűség. A terület úgy tűnt, lakatlan.

Itt aztán végre leszedték őt a lóról, eloldozták kötelékeit, kivették a szájából a rongyot, s így szólt hozzá a férfi:

—Halljuk te mocsokfazék, tudod hogy ki vagyok én?!

—Tudom hát, egy aljas emberrabló, aki...

Akkora pofont kapott a császár a következő pillanatban, hogy az egyik foga azonmód kitört. És le is esett a földre. No nem a fog, hanem a császár.

—Az én nevem Kodogül, és tudd meg hogy rabszolgafelügyelő voltam Kapecsitánban! Egész eddigi életemben engedetlen rabszolgákat fegyelmeztem, tehát nem ijedek meg tőled! Csak aztán arra gondoltam, hogy nem dolgozom egész életemben: egyetlen nagy és leleményes akcióval szerzek nagy vagyont magamnak! Ez az akció te vagy, picinyem! Tudd meg szarfazék, hogy én vagyok a te urad, amíg a vendégségemet élvezed! Világos?! Tehát ha szólok hozzád, azonnal felpattansz mintha skorpió csípne a szaros seggedbe, és azt mondod nekem: igenis uram! Értetted?!

S mert a császár nem válaszolt, ezért máris belerúgott Kibrim bokájába, hogy a császár ordított.

—Így lesz?!

—Nem! - kiáltotta elszántan a császár. És fel akart ugrani, de Kodogül megelőzte, és a feltápázkodni készülő császár arcába rúgott a térdével. A császár orrából ömleni kezdett a vér. De még nem volt vége a verésnek, mert a rabszolgakereskedő most a császár lába közét célozta meg rúgásával, s ettől aztán azonmód el is ájult Kibrim.

Arra ébredt, hogy valami meleg sugár mossa az arcát.

Meleg, de bűdös. Amint kinyitotta a szemét, hát azt látta hogy a rabszolgakereskedő levizeli őt!

Megperdült hogy megmenekedjék e megaláztatástól, de kapott olyan rúgást az oldalába, hogy elakadt a lélegzete.

—Na picinyem - hallotta maga fölött a gyűlölt hangot - hadd hallja Kodogül bácsi: szeretsz-e engem?!

Kibrim ekkor már nagyon rémült volt. Ez az ember egyszerűen örült! Ez képes lesz agyonverni őt!

—Igen, szeretlek!

—Nem jó válasz! - azzal a rabszolgakereskedő megint a heréjébe rúgott, de a császár ezúttal nem ájult el, mert most kisebb volt a rúgás. De azért fájt nagyon. —Nem jól mondtad! Hát nem tanultad meg hogy ha szólok hozzád akkor felállsz és azt mondod: igenis uram?! - és akkorát ütött a császár gyomrába, hogy az elokádtá magát.

—Tehát, szeretsz engem?!

—Igenis uram! - kiáltotta a császár, és megpróbált kiegyenesedni, amennyire a fájdalma engedte.

—Nagyon helyes! Halljuk, szereted-e a kapecsitán népet?!

—Igenis uram!

—Szereted-e a rabszolgakereskedőket?!

—Igenis uram!

—Hazudsz! - ordította Kodogül. —Hazudsz te utálatos, te alávaló, mert gyűlölsz minket, engem is, a népemet is és a rabszolgakereskedőket is! És én gyűlölöm a hazugokat! Utálom őket! Meg tudnám ölni őket! - azzal vérben forgó szemmel a császárra rontott, és pusztá kézzel ütni-verní kezdte. Iszonyatosan helybenhagyta az uralkodót, akinek a verés végeztére már fájt minden porcikája, és minden izma remegett, részint a félelemtől, részint a fájdalomtól, részint a kimerültségtől. És bár nagyon szégyellte magát, de ömlött a könnye. Sosem hitte volna hogy ő, a császár valaha is ilyen helyzetbe kerüljön.

De Kodogül végre abbahagyta a verését.

—Jegyezd meg jól, szarfazék - mondta neki - hogy ez csak figyelmeztetés volt! Fegyvertelenül győztelek le, tehát erősebb vagyok mint te, és fegyvertelenül fogtalak el, tehát okosabb vagyok mint te! Na és most felelj nekem: szeretnél-e még élni?! Szeretnél-e tőlem megszabadulni és hazatérni ahhoz a lottyadtseggű piczához aki a feleséged, s aki biztos jelen pillanatban is félrekúr hogy felszarvazzon téged?!

—Igenis uram! - nyöszörögte a császár, és megpróbált feltápászkodni.

—Na látod szarfazék, ezt már elhiszem neked! Akkor most menj be abba a házikóba, ott az asztalon papír és tinta, és írd egy levelet a kurva lányodnak, hogy adjon egymillió buznyákot nekünk, akkor elengedünk, de ha nem, abból baj lesz! Van rá egy hete hogy előteremtse a pénzt, azután jelentkezzünk nála újra hogy miként juttassa el hozzánk a pénzt! Ha nem fizet, akkor is visszakap téged: minden héten elküldünk belőled egy kis darabot neki! Ezzel fogjuk kezdeni! - és váratlanul újra a császár lába közé rúgott.

Kibrim alig bírt bevánszorogni a kunyhóba. Írni is alig bírt, úgy remegett a keze. És vérfoltos lett a papír is, mert állandóan csepegett orrából a vér. Nagyon lassan bírt írni, de Kodogül ezúttal türelmes volt. És a császár nagyon örült hogy a rabló ilyen keveset kér, csak egymillió buznyákot. Ezt Tocse könnyedén ki tudja fizetni érte! És akkor talán megmenekül! Hátha!

—Na jól van! - szemlélte meg az írást végül Kodogül. —Akkor most nyald tisztára a csizmámat!

És hiába szégyenkezett a császár, iszonyúan szégyellte magát, de ezt is megtette.

—Ne feledd hogy ezt én, Kodogül csináltatom veled, a nagy kapecsitán nép fia, mert e nép ezerszer jobb mint a te szarfaszú zulmán néped, ahol minden férfi kappan vagy buzi, s ahol minden nő kurva, a legnagyobb kurva épp a saját lányod, amit fényesen bebizonyított azzal hogy csiszí iskolába ment! Gondolom, azóta fél Csiszíföld végigbaszta, a másik fél csak azért nem, mert az nőkből áll! Na és most halljuk, ugye a kapecsitán nép a te ősi ellenséged?!

A császár megpróbálta használni elgyötört agyát, hogy mit is mondjon, amiért nem kap verést! Végül felállt, s ezt mondta:

—Nem, uram! A zulmán nép ősi ellensége a zanó nép, ezt mindenki tudja!

—Na végre, jól beszéltél, te hügys majompofa! Látnod, ha pedig így van, akkor felesleges rám haragudnod! Én csak egy egyszerű szegényember vagyok, aki pénzhez akar jutni! De lásd, nem rossz ember a te urad, Kodogül bácsi: most mindjárt nagy élvezetben részesít téged! - és intett a nőnek. Az bement a kis fészerbe majd kijött, nem lehetett tudni hogy mit csinált ott. De a császár már előre reszketett, mert hátha valami borzalmas kínzásban lesz része!

Nem erről volt szó.

—Lódulj oda be, és élvezd, hogy nemcsak te vagy hülyébb és gyöngébb mint én, de ősi ellenséged is! - azzal a rabszolgakereskedő a császár mögé került, majd váratlanul iszonyúan seggberúgta, s ettől a császár szinte fejjel előre szállt be a fészerbe.

Majdnem beléesett egy ottani férfi ölébe, aki épp a csuklóit masszírozta, amiről úgy látszik épp most szedte le a bilincset Kodogül női társa, akinek még a nevét sem tudta. És amikor erre az emberre esett Kibrim császár pillantása, döbbenet kiáltott fel:

—Borgon!

Bizony, a másik fogoly Borgon volt, a zanó birodalom császárra!

Azon hogy itt van a szomszéd, ellenséges birodalom császára is, Kibrim annyira meglepődött, hogy egy pillanatra még a fájdalmairól is elfeledkezett. S már épp megkérdezte volna, hogy miként került ide Borgon, amikor amaz megelőzte őt.

—Kibrim császár, te itt?! - kérdezte.

S hirtelen Kibrimet ideges, görcsös nevetés fogta el, megértve, milyen hülye ez a kérdés. Hiszen látja hogy itt van!

—Remélem nem vagyok itt, és csak lidérceset álmodom! Mert jó lenne felébredni! - mondta.

Borgon körbejárta.

—Pedig tényleg te vagy Kibrim császár! Megismerlek! Épp olyan vagy mint az újságokban közölt képeid! Azt kivéve, hogy jól összeverték téged!

Ezt már nem bírta el Kibrim büszkesége, s megszólalt:

—Hát te se úgy nézel ki mint aki valami fényes ünnepségre igyekszik! - vágta Borgon szemébe, és igaza is volt. Mert Borgon császár még nála is rosszabbul járt: egyik kezén a körömöt például vastag fekete véraláfutás rondította el, ez pedig azt jelenti hogy a köröm le fog esni. Egy jó márék haj is hiányzott a fejéről, és iszonyúan büzlött. Ez vagy azt jelentette hogy őt nemcsak le-hugyozta Kodogül hanem le is szarta, vagy azt, hogy maga Borgon császár trottyantott be féllelmében. Akárhogyis, de nem telhettek kellemesen a napjai!

—Na, ugye hogy jól érzed magadat szarfazék! - hallották meg az ajtóban a gyűlölt hangot. S amikor odanéztek, megpillantották a rabszolgakereskedőt. —Milyen szép is az ugye, amikor találkozik két ősi ellenség! Még szerencse hogy ellenségek vagytok és ezért nem támadtok együtt ellenem; no nem nekem szerencse ez hanem nektek, mert ha megpróbálnátok, mindkettőtöket igen alaposan elverném! Na és akkor most jól figyeljetek ide, ti szaros tetűlakomák: senki meg ne próbáljon szökní! Mert a kunyhót állandóan őrizzük: vagy én, vagy a feleségem! De ő is erősebb mint ti! És még ennél is fontosabb hogy akármilyen ősi ellenségek vagytok, de nehogy nekem verekedni kezdjete! Az ugyanis veszélyes, mert belehalhattok! Aki megöli a másikat, azt először is kiherélem, másodszor pedig nem adom vissza a kurva kibaszott családjának, hanem eladom rabszolgának Kapecsitánba! Ha pedig úgy lesz verekedés hogy egyiktek sem hal bele, akkor mindőtöket gúzsba kötöm, mindaddig míg meg nem érkezik a váltságdíj, és még azért sem engedem el, hogy a szükségét végezze, szarhat bele a ruhájába, és feküdhet a saját piszkában! Világos?!

—Igenis uram! - pattantak fel mindketten.

Erre Kodogül elment.

* * *

Teltek-múltak a napok! Most már kaptak enni, de csak száraz, penészes kenyeret, és inni poshadt vizet. Kodogül naponta megjelent előttük legalább egyszer, de olykor többször is, és ilyenkor tisztára nyalatta velük a csizmáját, egyik csizmát egyikükkel, a másikat a másikuk-

kal. Ettől eltekintve unalmasan peregtek az órák. Volt idejük bőven elgondolkodni saját szerencsétlenségükön, s aggódni a sorsuk miatt! És persze beszélgettek is néha, és Kibrim apránként kiszedte Borgonból, hogy miként fogták azt el. Nagyon hasonlóan öhozzá, bár még nagyobb merészséggel. Borgon ugyanis két éve egy vadászaton megsebesült egy vaddisznótól, majdnem halálosan, s azóta nem ment vadászni. Ezért az emberrablók azt csinálták, hogy egyik nap egy csiszi ruhába öltözött férfi csak úgy szép nyugodtan bement a palotába az őrök szeme láttára, megkereste a császárt, mondta neki hogy azonnal vele kell jönnie a követségre, de nagyon gyorsan ám, a császár ment is a férfival, kiment a palotából, kíséret nélkül, mert megbízott a csiszi védelmében, előrementek egy saroknyit az utcán, ott aztán befordultak, ott belökték egy evol gyártmányú gőzszekérbe, s elhajtottak vele valamerre. Azután megkötözték, idehurcolták, megverték, majd alaposan összebilincseltek, és itt hagyták a tanyán napokig! Élelem nélkül, csak inni tudott, egy vályúban ugyanis hagytak neki valami poshad, mocskos vizet! Itt gunnyasztott napokig, biztos ezalatt mentek az emberrablók Kibrimért!

S aztán berúgták hozzá Kibrimet. Ez volt Borgon császár története.

Eszükbe sem jutott verekedni vagy akárcsak veszekedni is egymással! Annyira nyomorultul érezték magukat, hogy nem akarták még ilyesmivel is szaporítani a bajaikat. Éheztek, fájt minden tagjuk a sok veréstől, és meg voltak alázva. Büszkeségük, méltóságuk romokban hevert. És nemcsak azért, mert Kodogül megalázta őket: hanem mert szükségüket végezni sem mehettek ki, odabent kellett megtenniük egymás előtt egy egyre nagyobbodó halomra, s ez is roppantul megalázó volt.

—Én nem hiszem hogy elenged minket a váltságdíj után! - mondta egy alkalommal Borgon suttogva Kibrimnek.

—Miért ne engedne el? - kérdezte Kibrim, bár neki is eszébe jutott már ez a borzasztó lehetőség többször is.

—De hiszen lehet hogy még kér pénzt értünk! És különben is sejtheti, hogy ezt nem bocsátjuk meg neki, és hajtóvadászatot indítunk utána! Vagy te nem teszed majd ezt?!

—Pszt, az isten szerelmére! Persze hogy gyűlölöm, s persze hogy megpróbálom, de ne mondj ilyesmit ilyen hangosan mert meghallja és végünk! - fogta be ijedten Borgon száját Kibrim.

Amikor végül elengedte, Borgon a füléhez hajolt.

—Császári felség, én minden kapecsitánit kiutasítok az országomból, ha innen egyszer hazajutok! Ajánlom neked is!

—Jó ötlet, azt fogom tenni! Hej, a jó kurva életbe, de sokszor el akartam foglalni Kapecsitánt, de nem mertem, miattad, hogy a nyavalya törjön ki téged, császári felség!

—Miattam?! Egye meg a májadat a kutya, hát én is tudod-e hogy hányszor megtámadtam volna már azt a pizokfaló népet, csak ne féltem volna attól, hogy ti zulmánok közben aljasul hátba támadtok?!

Hirtelen hangot hallottak. Kodogül hangját.

—Mit hallok! Valaki pizokfalónak nevezte a népemet! - azzal meg sem kérdezve hogy ki volt az, jól megverte mindkettejüket. S miután már mindkét császár ott hevert előtte remegve, sírva és kegyelemért könyörögve, így szólt:

—Ne is reménykedjete olyasmiben, barátocskáim, hogy legyőzitek a nagyszerű kapecsitán népet! Hiába is szöveteznétek, mert erősebbek vagyunk! Ti vagytok a pizokfalók, nem mi! - azzal mindkettejük szájába belegyömöszölt egy nagy marék földet, majd elment.

Miután azonban hosszas köpködés után kitisztította a két császár a száját, Kibrim megszólalt. Persze csak suttogva:

—Te császári felség, kössünk békét!

—Rendben!

—Kezet rá!

—Kössünk örök barátságot!

—Rendben!

—Örök barátságot és örök békét!

—Úgy legyen mert szívemből szólasz!

—Kezet rá!
—Isten engem úgy segéljen!
—Isten engem úgy segéljen!
—Szövetséget!
—Benne vagyok!
—És - és e szavaknál Kibrim még halkabbra fogta a hangját - ha megszabadulunk innen, kiirtunk minden kapecsitánit!
—De jó is lenne! De azt a csiszík nem hagyják!
—Hm... az igaz! De... de várj csak, ott rabszolgaság van, és azt a csiszík nem szeretik! Tudod mit, szövetkezzünk! Tied lesz Kapecsitán feléd eső fele, s enyém az én felém eső rész, és ha nem is mindenkit, de az összes rabszolgakereskedőt kiirtjuk! Rendben?!

—Szívemből szóltál, testvér!
—Testvér! - mondta Kibrim is, és átölelték egymást. Tökéletes harmónia, béke és szeretet uralkodott közöttük.

Annyira megértette egymást a két császár, hogy elhatározták: aznap éjjel megszöknek! Éjszákánként ugyanis nem Kodogül szokott örködni, hanem a felesége, az a nő, aki még be sem mutatkozott nekik. És hát éjjel csak könnyebb meglépni, főleg ha nem is egy férfi vigyáz rájuk, csak egy gyöngé nő!

Lassan, a lehető legnagyobb csendben lopakodtak ki a fészerből, aminek nem is volt zárva az ajtaja. S amikor kijutottak, megszorozták a lépteiket...

S ekkor egy hang harsant fel közvetlen előttük.

—Hová, háová, szarfazékok?!

Ott állt előttük az ismeretlen nő, még most is álarcban.

—Ez az egyetlen esélyünk! Futás! Üsd agyon! - biztatta Borgont Kibrim, azzal nekilódult, hogy ledöntse a nőt a lábáról. Ám az félreugrott előle, elgáncsolta, majd estében akkorát rúgott a fenekébe, hogy Kibrim császár jó hat méteren át csúszott utána a kövecses talajon, és jódarabon lenyúzódtott arcáról és álláról a bőr.

Közben Borgon is megtámadta a nőt, de az elhajolt az ütése elől, s ezután visszaütött.

Hogy miként ütött, azt Borgon sosem tudta meg, mert nem látta az ütest, s vélhetően nemcsak a sötétség miatt nem látta, hanem azért sem, mert olyan gyors volt. De ettől az egyetlen ütestől akkorát repült a levegőben, hogy egyenesen a földön heverő Kibrimre esett, rá a fenekére, holott nehéz, nagy darab ember volt ő!

S még egy foga is kitört. De Kibrim rosszabbul járt: amikor Borgon a fenekére zuhant, a földhöz lapította a férfiasságát a nagy súly, s most üvöltött.

—Ne haragudj, császári testvérem! - mondta Borgon, és igyekezett lekászálódni Kibrimről.

—Vissza a fészerbe, és aki még egyszer szökni próbál, annak leharapom a pöcsét! - kiáltott rájuk a nő, majd valahonnét a ruhájából korbácsot húzott elő, és azzal verte őket hogy gyorsabban szaladjanak be a fészerbe.

—Ez egy boszorkány, nem is ember! - nyögte odabent Kibrim.

—Az, az! - bólogatott Borgon. És sziszegve tapogatta a foga helyét.

—Ó, csak sikerülne elkapnom ezeket!

—Én aztán minden segítséget megadok hozzá, császári testvér!

—Milyen megható! - hallatszott hirtelen az ajtóból. A nő állt ott. —Még hogy „császári testvér”! Hiszen ősi ellenségek vagytok, vagy nem?! Vagy máris szövetséget kötöttetek?! De bennünket sosem kaptok el! És különben is: ha azt hinném hogy veszélyesek vagytok rám, két majompo-fájú idióta, akkor el sem engednék benneteket! De van egy jó hírem a számotokra: mindketőtök kölyke azt üzenete hogy hajlandó fizetni! Tehát kár is volt szöknötök, ezt a verést megspórolhattátok volna! Meg kell üzennem még nekik hogy miként adják át a pénzt, aztán ha megvan a pénz, igenis elengedlek benneteket, mert egyszerűen annyira szánalmasak vagytok, annyira megvetlek benneteket, hogy nem félek tőletek! Sem én, sem a férjem! Persze csak együtt lesztek elengedve, hiába hozza majd előbb a pénzt az egyik császári fattyú, például az a kurva Tocse vagy az a buzi Koneon, ti csak együtt mentek el innen, mert nem akarom hogy az

előbb elengedett idevezessen valami illetékteleneket! De azért élve leszték elengedve ha addig nem csináltak még valami hülyeséget, mert poloskáktól nem félünk! Még azt sem hiszem hogy a kapecsitán népre veszélyesek lehetnétek! Mert kihallgattam ám a beszélgetéseket! Nem lesz semmi a nagy szövetségből, mert amint kijuttok innét, újra egymás torkának estek! Ti, császárok már csak ilyen ostobák vagytok! Elfeleditek a nagy ígéretéseket, hiszen úgy sincs semmi ami emlékeztetne rá titeket! Hazugok vagytok, szöszegők és megbízhatatlanok! Utállak benneteket! - és a nő elment.

A megvető szavak ellenére a nő szónoklatának inkább örvendtek a foglyok. Talán tényleg elengedi őket! Bár az igazán letörte őket, hogy kihallgatta minden szavukat!

—Ez tényleg igazi boszorkány! - suttogta alig hallhatóan Borgon Kibrim fülébe.

—Az... de abban igaza van hogy a szövetségünket meg kéne pecsételni valamivel!

—Ugyan mivel, mindenemet elvették, a kardot, a pecsétnyomót...

—Hülye vagy császári felség, nem ilyenekkel! De... - és minden eddiginél halkabban beszélt, Borgon egészen Kibrim szájára kellett tapassza a fülét hogy megértse - de nekem ha nem tudnád, van egy lányom, és ugye jól tudom hogy neked van egy fiad, igaz?! Érted már?!

—Á, vagy úgy! - egyenesedett fel Borgon császár, de Kibrim rögvést lerántotta és betapasztotta a száját. —Te tényleg hülye vagy császári felség, ne ordíts már mert az az átkozott boszorkány meghallja!

—Igazad van, hülye vagyok, de annyira nem hogy, hogy...

—Hogy mennyire?!

—Hogy azt higgyem, örülnek majd a házassági tervnek!

—Ki az istent érdekel hogy örülnek-e vagy nem?! Ráparancsolok a lányomra és kész! Te is a fiadra! Elvégre császár vagyok, azistenit! És egyezzünk meg császári felség: ha születik egy unoka, azé lesz mindkét ország! Akkor tehát egyesül a két birodalom! Jó?

—Jó, de én nem akarok addig várni Kapecsitán miszlikbe aprításával! Ó hogy mennyire gyűlölöm azt! És a rabszolgakereskedőket! Meg ezt a két... izét... - és tehetetlenül intett a fészertől felé, mert olyan dühös volt, hogy nem tudta szavakba önteni, amit gondolt.

Majd hirtelen elsápadt.

—Te császári testvérem, van egy baj!

—Mi?

—Mi lesz ha a fiatalok mégsem hajlandóak házasodni, hiába a parancs?

—Miért ne lennének hajlandóak?

—Mit tudom én... a fiam csiszi iskolába járt, és ott nem biztos hogy a szülők iránti engedelmességre nevelték...

—Az én lányom is csiszi iskolába járt... - mondta elgondolkodva Kibrim. Majd felderült az arca. —De visszajött, tehát nem lett csiszi! Majd megmagyarázzuk nekik, hogy a birodalom érdeke ezt kívánja! Ezt meg fogja érteni, mert okos lány, ő lett az iskolaelső is! - és ez a gondolat olyan megnyugvással töltötte el, hogy észre sem vette hogy már nem suttog. Emiatt aztán Zardax, akit a két fogoly császár Kodogül néven ismert, jól hallotta a fészertől minden szavát. S most megszorította maga mellett Tucsit mama kezét.

—Győztünk!

Tucsi csak bólintott erre.

És végre elérkezett a nagy nap! Elengedték a két fogoly császárt! Nem volt benne semmi ünnepélyesség, csak Zardax és Tucsi felült egy-egy lóra, a ló hátán ülve búcsúzóul még végignyallatták mindegyikük a csizmáit a császárokkal, csak hogy ne feledjék a megaláztatásokat és nehogy egymást kezdjék el gyűlölni megint, majd azt mondták hogy mehetnek ahová akarnak. Azzal Tucsi és Zardax elvágtatott.

És a két császár mehetett már ahová akart, de hát ellentétes irányba kellett volna menniük! És azt sem tudták hogy hol vannak!

Úgy határoztak hát, hogy megbíznak egymásban és együtt maradnak. Elindulnak valamerre, s oda mennek, abba az országba ahová előbb érnek el. Bár azt valószínűnek tartották hogy ez az ország a zulmán birodalom lesz, mert annak fővárosától csak öt napi lovasútra vannak. De

Kibrim megígérte, hogy ott rangjához illő szállást ad Borgonnak, s méltó kísérettel küldi vissza a saját birodalmába.

Végül aztán ez így is történt!

Borgonnal nem is volt semmi baj, de Tocséval annál inkább. Elképedve meredt apjára.

—Micsoda?! Apám, a saját vagyonomból fizettem érted egymillió buznyágot, s ezt azzal hálálod meg, hogy rámparancsolsz: menjek hozzá Koneonhoz, ősi ellenségünk fiához?!

—Lányom, én végtelenül hálás vagyok neked, de ez egyrészt nem hála kérdése, másrészt nem vitatéma! Ennek így kell lennie, mert szövetséget kötöttem Borgonnal, s e szövetség okvetlenül szükséges ahhoz, hogy Kapecsitánt térdre kényszerítsük! Egy hónapon belül érkezik hozzánk látogatóba Borgon a fiával együtt, akkor megismerheted, bár előre közlöm, hogy szép, derék legény, és művelt is, mert ő is valami csiszí iskolába járt! Ne is ellenkezz!

—De ellenkezem!

—De akkor is a felesége leszel!

Ám Tocse makacs volt és tovább ellenkezett, de egyre kisebb hévvel, végül amikor már megérkezett a másik császár és a fia, hajlandó volt legalábbis találkozni kiszemelt jövődöbelijével.

Találkoztak is, és a két császár, akik különben már javában szervezték közösen a Kapecsitán elleni hadjáratot, izgatottan figyelték őket. Vajon mi lesz most?! Mert sokat eldönthet az első pillantás, első mosoly vagy éppen fintor...

Tocse és Koneon udvariasan viselkedtek egymással, de úgy, mint akik még sosem találkoztak. Aztán sétálni mentek, és a két császár, akik azért reménykedtek benne hogy hátha nem lesz nagy ellenkezés, ezt nem is bánták. És hát ugyan hová vezetett volna Tocse és Koneon sétája, mint a csiszí nagykövetségre!

S most jött a két császár hatalmas meglepetése! Mert innen aztán sok-sok órán át nem is jöttek ki! Végül amikor mégis méltóztattak megjelenni aggódó szüleik előtt, akik már-már attól féltek, hogy az erőltetett házasság miatt úgy megharagudtak csemetéik hogy inkább csiszí lettek, szóval akkor elébük álltak a fiatalok kézenfogva, s így szóltak:

—Megbeszéltük a dolgokat egymással, drága szüleink. Hajlandóak vagyunk egy párrá lenni!

—Na végre! - fújt nagyot Kibrim császár.

—Hála az égnek! - lelkendezett Borgon császár.

—Csakhogy ez azért nem olyan egyszerű ám! - mondta most Tocse, azzal előhúzott egy papírt, pontosabban nem is egyet hanem kettőt, de ez ugyanannak a házassági szerződésnek volt egy-egy példánya, és odanyújtotta őket Kibrimnek és Borgonnak. —Ugyanis mi tényleg megbeszéltük a dolgokat egymással, sőt még a csiszíkkal is, és kötöttünk egy házassági szerződést!

—Micsoda?! - képedt el Kibrim.

—Na de jóapám - mondta Tocse - ugye nem baj ez? Hiszen ilyen komoly ügyeket mint két birodalom egyesülése, jó alaposan kivesézni, kirészletezni...

—De hát majd hadd döntssem el én a részleteket!

—És én! - szólt közbe Borgon császár.

—Sajnálom, de mert kettőnk bőrre megy a vásár, ugyanis nekem kell Tocséval élnem ezután és Tocsénak velem, és nem nektek kell egymással élnetek, apám és Kibrim császár - szólalt meg Koneon - ezért e részleteket igenis nekünk kell eldöntenünk és nem nektek! Különben is, oktan méltatlankodás helyett inkább olvassátok azt el, mert igen érdekes!

Hát elolvasta azt a két császár, de igazán nem tetszett nekik.

—Micsoda?! Ezentúl ti akartok uralkodni helyettünk?! - kiáltotta Kibrim.

—Adjam át a hatalmat neked?! Ezt ni! - kiáltotta Borgon, és pofon akarta ütni a fiát, de Koneon elhajolt előle.

—Nyughassatok már mert nem figyeltetek valamire! Nem olvastátok-e, hogy ebben a csiszí is szerepelnek?!

—De igen! Szép dolog! Még csak nem is te akarsz uralkodni apád helyett, hanem eladnád az országot a csiszíknak! - háborgott Borgon.

—Ugyan már! A csiszi nagykövetnő csak vitás esetben döntene, de nem lesznek vitás esetek! Hanem nézzetek már ide, ide az van írva, hogy a csiszik felépítenek egy egész várost a saját erejükből, – de nekünk! Képzeljétek csak el! Egy egész csiszi város! Hát nem csodálatos lesz?!
—Persze, hogy aztán el is vegyék, a jókora körzetével együtt!
—Ha felbomlik a birodalom. De miért bomlana fel?!
—Mit tudom én, a birodalmak néha felbomlanak!
—De hát akkor ez nem azt jelenti-e, hogy mindent meg kell tennünk a tartóssága érdekében?!
—De hát nem értem ezt Koneon, hogyan tudtad ezt ilyen gyorsan elintézni a csiszikkal?!
—A csiszi nagykövetnőknek nagy a hatalma. - válaszolta Koneon, elhallgatva hogy ez már bizony a csiszi királynő beleegyezését is elnyerte. —A nagykövetnő biztos benne hogy a csiszi királynő jó szemmel nézi majd a mi házasságunkat!
—És még valami! - szólt Tocse. —Valakinek úgyis vezetni kéne a hadjáratot Kapecsitán ellen! Én nő vagyok, nem tehetem. Koneon nem akarja ezt tenni, mert nem is tanult hadvezetést az iskolában! Tehát nektek kell ezt megtenni! Ezalatt ki uralkodna majd, ha nem Koneon és én?!
—És miért ne vezethetné a hadjáratot egy megbízható hadvezér?! - kérdezte gúnyosan Kibrim császár.
—Mit nem mondasz apám! Lemondanál a személyes bosszúállásról?! - álmélkodott Tocse.
—Hm... csakugyan!
—És a csiszik csak bennünk bíznak meg, mert mi jártunk az iskolájukba és nem ti! - mondta Koneon.
—Másképp nem lesz csiszi város! Vagy nem akarnátok olyanban lakni? - érdeklődött Tocse.
—Szívesen laknék egy olyanban... - morogta elgondolkozva a császár, aki már sokat hallott Tocsétól például a csiszik csodálatos fürdőszobájáról, de nemcsak arról.
—És még valamit mondhatok! - vetette be legnagyobb érvét Tocse. —A nagykövetnő tanúsíthatja, hogy házasságunk esetén a csiszik bebizonyítják, mennyire a szívükön viselik a birodalmak békés egyesülését!
—Amennyiben?
—Amennyiben kapunk mintegy nászajándékkul tőlük egy csiszi óceánjárót!
—Micsoda?!
—Gondolom, szívesen hajókáznátok ti is azzal úgy néhanapján!
—Hajaj, persze, de hát...
—De hát az úgy lesz, hogy azzal elmegyünk nászútra Tocse és én - folytatta Koneon - mondjuk világkörüli útra! Azalatt uralkodtok majd ti. De semmiképp sem maradhatunk el akármeddig, mert azután uralkodnunk kell, itt kell lennünk az országban, s ezalatt ti nyugodtan hajókázhatnátok azzal a hajóval! De ugye beláthatjátok, hogy azalatt meg *ti* nem uralkodhattok amúgysem!
—És ez még mind semmi - folytatta Tocse - mert öt év után egy öt hajóból álló egész flottát kapnánk, ugyancsak a csisziktől!
—Micsoda?! De hát... öt csiszi hajó... azzal a csiszik után mi lennénk a legnagyobb tengeri nagyhatalom!
—Nem egészen, mert ott vannak még a gurgujok is...
—De azok majdnem csiszik.
—És a kaulok is.
—De a bolygó túloldalán. Az nem számít. És utána már mi következünk! Csiszi hajók! Ez nem lehet igaz!
—És nem is lesz igaz, hacsak nem lesz minden úgy, ahogyan az itt le van írva! - lobogtatta meg a házassági szerződést Koneon.
—És úgyis engem akartál utódodnak, császárnőnek! - mondta Tocse Kibrimnek.
Erre Borgon császár habozva tekintett Kibrimre. És Kibrim először tanácstalan fintort vágott, majd széttárta a karját.
—Van jobb ötleted, császári felség?
—Nincs, császári felség.
Erre Kibrim a fiatalok felé fordult és így szólt:

—De azt megtiltom hogy a Kapecsitán elleni háború fővezényletét más lássa el mint én! Mert az az én ügyem, az én bosszúm! Az jár nekem!

—Talán inkább nekem! - mondta erre gyorsan, féltékenyen Borgon.

—Nekünk. - javította erre ki magát Kibrim.

—Ez azt jelenti hogy beleegyeztek hogy így legyen?

—Hát nem is tudom... - habozott még mindig Kibrim.

—Jó. - mondta erre Tocse, azzal megfordult és elindult. S így szólt vissza:

—Tiszteletben tartom akaratodat, apám, és úgy lesz ahogyan akarod: Koneoné leszek! S nem is sokára, még ma! De úgy, hogy azesetben csiszí leszek!

—Micsoda?!

—És akkor én is csiszí leszek. - mondta Koneon. —Mert ez a legpompázatosabb üzlet amit valaha a csiszíkkal kötött országunk, s ha ez nem jön létre, azt személyes kudarcomnak tekintem, s akkor nem akarok a barbárok közt élni!

—Várjatok még! - kiáltotta Kibrim, azzal most ő tekintett habozva Borgon császárra. S most Borgon tárta szét a kezét.

—Van jobb ötleted, császári felség?

—Nincs, császári felség.

Erre Borgon még jobban kitárta a kezét, s így szólt:

—Akkor mi mást is tehetnénk?! - és megölelte a fiát. S ezt látva Kibrim is ölelésre tárta a kezét, s ő leányát, Tocsét szorította magához.

Vége

Elkezdve: 2001.06.04., 13 óra 59 perc

Befejezve: 2001.11.02., 19 óra 35 perc

Tisztelt Olvasó! Ha kíváncsi vagy rá, mi lett a Kolosszus úrhajó maradékának sorsa, úgy olvasd el azt a regényt, melynek címe:

Kolosszus